

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL MILLION-COPY BESTSELLER

An unputdownable psychological thriller with a heart-stopping twist

SUE WATSON

YOU
ME
HER

ONE
MARRIAGE.

THREE
PEOPLE.

ONE
MURDER.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SEN, BEN, O

YÜREK HOPLATAN BİR TERS
KÖŞEYE SAHIP, UNUTULMAZ BİR
PSIKOLOJİK GERİLİM

SUE WATSON

bookouture

OceanofPDF.com

BOOKS BY SUE WATSON

Psikolojik Gerilim

[Sen, Ben, O The](#)

[Lodge](#)

[Düğün Günü Kreş](#)

[Tatil Köyü -](#)

[Yeni Eş](#)

[Sonsuz Ev İlk](#)

[Buluşma](#)

[Yenge Boş Yuva](#)

[Komşu Kadın Küçük](#)

[Yalanlarımız](#)

Romantik Komediler

AŞK VE YALANLAR SERİSİ

[Aşk, Yalanlar ve Limonlu](#)

[Pasta Aşk, Yalanlar ve Düğün](#)

[Pastası](#)

DONDURMA KAFE SERİSİ

[Ella'nın Dondurma Yazı](#)

[Kıvrımlar, Öpücükler ve Çikolatalı Dondurma](#)

Standalones

[Kar Taneleri, Buzlu Pastalar ve İkinci Şanslar](#)

[The Christmas Cake Cafe](#)

[Bella'nın Noel Fırını](#)

[Yaz Kaçamakları ve Dans Hayalleri](#)

[Kar Melekleri, Sırlar ve Noel Pastası](#) Her

Zaman Paris'te Olacak

SESLİ OLARAK MEVCUT

Psikolojik Gerilim

The Lodge ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de
mevcuttur)

Düğün Günü ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Nursery ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

The Resort ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

The New Wife ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Sonsuz Yuva ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

İlk Buluşma ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Sister-in-Law ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Empty Nest ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Woman Next Door ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Küçük Yalanlarımız ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Romantik Komediler

AŞK VE YALANLAR SERİSİ

Aşk, Yalanlar ve Düğün Pastası ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

OceanofPDF.com

CONTENTS

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Yengenin Önsözü](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Sue'dan Daha Fazlasını](#)

[Duyun Sue Watson'ın](#)

[Kitapları Sue'dan Bir](#)

[Mektup](#)

[The Lodge](#)

[Düğün Günü Kreş](#)

[Tatil Köyü](#)

[Yeni Eş](#)

[Sonsuz Ev İlk](#)

[Buluşma](#)

[Boş Yuva](#)

[Komşu Kadın Küçük](#)

[Yalanlarımız](#)

[Aşk, Yalanlar ve Limonlu Kek](#)

[Aşk, Yalanlar ve Düğün Pastası](#)

[Ella'nın Dondurma Yazı](#)

[Kıvrımlar, Öpücükler ve Çikolatalı Dondurma](#)

[Kar Taneleri, Buzlu Pastalar ve İkinci Şanslar](#)

[The Christmas Cake Cafe](#)

[Bella'nın Noel Fırını](#)

[Yaz Kaçamakları ve Dans Hayalleri](#)

[Kar Melekleri, Sırlar ve Noel Pastası Teşekkür](#)

[Yayın Ekibi](#)

[Genç Okuyucuları Desteklemek](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Louise Bagley için, her zaman yanımda
olduğu ve beni her zaman
güldürdüğü için!*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

Havuzun kenarında oturuyorum ve ayak parmaklarımı soğuk suya daldırıyorum - etimi ısıtıyor, nefesimi kesiyor ve bana asla güvenilemeyeceğini hatırlatıyor. Kavurucu bir yazın ardından sonbahar artık bahçenin etrafında dolanıyor ve ben yeni evimizdeki o ilk geceyi hatırlarken havuzun yüzeyinde gezinen esintiyi izliyorum. Her şey çok farklıydı: Eriyen turuncu bir güneşin altında oturmuş soğuk şarap eşliğinde planlar yapıyorduk, kalplerimiz umutla doluydu ve sonsuza dek mutlu olacağımıza dair üstü kapalı bir vaat vardı.

Ancak hiçbir şey görüldüğü gibi değildir ve fırtına bulutları hızla toplanabilir. Soğuk şarap ve güneş ışığıyla dolu bir yaz, sıcakta bile içimizi ürpertecek kadar karanlık ve soğuk bir hale dönüşebilir. Güzel yeni evimizin kapısının ardında ne olduğunu bilseydim, buraya asla gelmezdim. Ama hayatta bizi neyin beklediğini asla bilemeyiz ve hayat saniyeler içinde, bir araba yolculuğunda, sahilde ya da evimizin içinde değişebilir.

Eve geri dönerken bornozumu üzerime sarıyorum, tüm perdeleri kapatıyorum ve tüm kapıları kilitliyorum.

ONE

Her şey o kadar mükemmel ki: akşam ılık, şarap soğuk, gün batımı yavaş yavaş denize karışıyor. Kocam Tom harika bir akşam yemeği hazırladı ve Cornwall kıyılarındaki denize bakan yeni evimizin verandasında oturuyoruz.

"Yeni başlangıçlara," diyor kadehini benimkine doğru kaldırarak. Elimi sıkamak için masanın öbür ucuna uzandığında gözlerindeki heyecan pırıltısını yakalıyorum.

Haziran ayının başları ve yaz vaadi önümüzde uzanıyor, parıldayan bir kum ve güneş halısı, küçük ailemiz sonunda yeniden bir araya geldi.

Gülümsüyorum ve şarabımı yudumluyorum. *Bundan daha iyisi olamazdı.*

'Kendini aşmışsın,' diyorum. 'Bu ev mükemmel - çok çalıştın Tom. Satın aldığımızda potansiyeli görebiliyordum ama sadece sekiz ayda böyle bir fark yaratacağını hiç düşünmemiştim.

Mutlu olduğuma sevinerek gülümsüyor.

'Evet, zor oldu, özellikle de sen ve Sam Manchester'dayken, ama neredeyse geldik.

'Neredeyse mi? Bu mükemmel.'

"Sanırım yeni bir mutfaka ihtiyacımız var..." Sandalyesinde arkasına yaslanmış, büyük cam kapılardan evin içine bakıyor.

"Mutfak *gayet iyi* Tom, ben bundan memnunum. Bakışlarına katılıyorum - önceki sahipleri iyi bir zevke sahipti ve iyi yapılmış mutfakla ilgili bir sorunum yok.

Krem rengi dolaplar ve altın-kahverengi ahşap tezgahla kaplı ada.

"Sence de biraz eski moda değil mi?" diye soruyor.

Buna gülümsüyorum. 'Hayır, Bay Mükemmel, *istemiyorum*. Her zaman daha fazlasını istiyorsun, değil mi? Kıkırdıyorum. 'Tamam, son moda, parlak, uzay çağı mutfakı olmayabilir ama güzel ve tamamen işlevsel. *Ve* on yıldan eski olamaz - söküp yerine yenisini yapmak suç olur.

"Yaptırdığım bazı planları size gösterebilir miyim?"

"Tom," diyorum sakın bir sesle, "bir yılın büyük bir kısmını burada duvarları yıkarak geçirdin ve... Bir an duralım ve tadını çıkaralım. Başka bir şeye ihtiyacımız yok, her şey yolunda. Bunun için çok uzun süre bekledim, sadece bunun için," diye mırıldanıyorum, muhteşem avluya göz gezdiriyorum, gözlerim Tom'a, kocama, hayatımın aşkına takılıyor.

Bu öğleden sonra, aylar süren bir ayrılıktan sonra, Manchester'dan Cornwall'daki hayalimizdeki eve altı saatlik bir yolculuk yaptım. Dört yaşındaki oğlumuz Sam de benimleydi - yolun çoğunda uyudu ama durduğumuzda uyandı ve Tom'un kapının önünde endişeyle beklediğini görür görmez "Baba!" diye bağırdı. Arabanın yaklaştığını gören Tom'un yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum ve arabayı durdurduğumda arabaya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve Sam'i nazikçe kollarına aldı.

"Evine hoş geldin," dedi, bir koluyla oğlumuzu tutarken, ben arabadan inerken diğer kolunu bana uzattı. İkimiz de uzun aylardan sonra birlikte olduğumuz için rahatlamıştık ve bir süre birbirimize sarılarak durduk.

"Yarın etrafı iyice görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum şimdi. Beş güzel yatak odasını, büyük bir verandaya açılan mutfakı ve FaceTime üzerinden bana gösterdiği yeşil tonlarındaki oturma odasını gördüm. Tom Cornwall'daki mobilya galerilerini dolaşırken Manchester'da sıkışıp kalıp daireyi satmak sinir bozucuydu ama harika bir iş çıkardı.

"Sadece buranın mükemmel olmasını istiyorum," diyor. "Manchester'dan ayrıldığına pişman olmanı istemiyorum.

Yapmayacağım. Buraya taşınmak benim de kararımdı, aşkım. Buna alışmam biraz zaman alabilir, çok gerçek dışı geliyor. Sonra bir sarsıntıyla neden burada olduğumuzu, böyle muhteşem bir eve nasıl sahip olduğumuzu hatırlıyorum. Babamdan kalan mirasla almıştık.

'Yine de buruk bir his; eğer seçme şansım olsaydı, babamın hala bizimle olmasını tercih ederdim,' diyorum.

"Ben de," diye cevap veriyor, tekrar elime uzanarak. "Buradayken onu çok düşündüm.

"Onu kaybedeli dört yıl oldu ama hala dün gibi geliyor. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Bunu mahvetmemeliyim.

"Hayatım, o senin babandı, ağlamaya hakkın var.

"Biliyorum, kendimi çok suçlu hissediyorum. Bıraktığı onca para. Çok güzel ama beni üzüyor. Kuzeydeki o büyük eski evde takılıp durdu, yama yaptı, ısıtıcıyı açmayı reddetti ve şimdi buradayız...' Sözlerimi bitiremiyorum. Suçluluk duygusu beni boğuyor.

Bir süre sonra bahçeyi işaret ederek, "Burası yaşamayı hayal ettiğim bir yer değil," diyorum. Sam'in oynayabileceği muhteşem yeşil çimenler ve bahçenin hayat bulma ihtimali beni heyecanlandırıyor. Ama bu acı tatlı bir şey ve bunu babamın eski aile evimizdeki tutumlu varlığıyla karşılaştırmadan edemiyorum. Öldüğünde evin değeri önemli ölçüde artmıştı ve bazı iyi yatırımlarla birlikte hayal ettiğimden çok daha fazla para birikmişti. Manchester'daki küçük apartman dairemizden Cornish uçurumundaki bu beyaz badanalı eve çok hızlı bir şekilde taşındık ve tüm bunları babamın ölümüyle yüzleşirken yaptık.

Kocam endişeli bir şekilde yüzüme bakıyor.

'Merak etme, ben mutluyum ve burayı seveceğimi biliyorum, sadece... Babamın yaşadığı hayatla sahip olduklarımızı bağdaştırmakta zorlanıyorum.

Tom şiddetle başını sallar. 'Ben de aynı şeyi hissediyorum. Keşke burada olup bizimle birlikte tadını çıkarabilseydi. Yani, şuna bir bakın.'

İkimiz de verandaya, Hint taşı döşemelere, sahile bakan kesintisiz cam korkuluklara bakıyoruz. Tom en iyi malzemeleri seçmiş, broşürlere göz gezdirmiş, duvar kağıtlarının karmaşıklığını, farklı boya renklerinin tonlarını ve taş döşemeleri incelemiş. Burası onun için, onun yeteneği için bir övgüdür.

"Kariyeri finans olan bir adam için kesinlikle bir dekoratörün gözüne sahipsiniz," diyorum hayranlıkla.

'Bu evi gördüğümüz gün sana burayı hayalimizdeki eve dönüştüreceğimi söylemiştim. Mükemmel olacağına söz vermiştim ve hiçbir şeyden ödün vermedim' diyor gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık veriyorum ama ilk kez en iyisini karşılayıp *karşılayamayacağımızı* merak etmiyorum. Mirasın çoğu bu eve gitti ve ben serbest gazeteci olarak çok az kazanıyorum, sadece orada burada görevlendirilmiş tek tük makaleler.

"Böyle bir yerde kalacağımı hiç düşünmemiştim, hele ki böyle bir eve *sahip* olacağımı," diyor masanın üzerindeki mumları yakarken. "İşte, romantizmi turbo şarj ettim," diye ekliyor gülümseyerek.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemişim ve burada da mutlu olabileceğimi biliyorum, sadece zamana ihtiyacım var.

"Sam'in bahçesi için heyecanlıyım; sonunda oynayabileceği bir yeri olacak," diye ekliyorum, az önce terk ettiğimiz küçük daireyi düşünerek - bahçesi yok, sadece birkaç sokak ötede küçük bir park var. "Burada olmak sana yakışıyor," diyorum onun rahat tavırlarını, açık ten rengini ve ince fiziğini düşünerek.

"Evet, burayı seviyorum, senin de aynı şeyi hissetmeni istiyorum.

"Seviyorum," diye cevap veriyorum. Burayı nasıl sevmem? Tom her şey için köle gibi çalıştı: ördek yumurtasından soluk gökyüzüne uzanan yatak odası duvarları, mavimsi yeşillere yumuşak geçiş ve salondaki koyu yeşil kadife kanepeler. Ebeveyn yatak odasındaki fotoğraflarımızla kaplı duvarlardan küçük oğlumuzun yatak odasının tavanındaki elle boyanmış bulutlara kadar, bu ev Tom için bir aşk emeği oldu. 'İç tasarım konusunda bu kadar yetenekli olduğumu hiç bilmiyordum. Ev o kadar eşsiz hissettiriyor ki... Gerçekten çok *şık* - yardım almadığınıza emin misiniz?

Hepsi benim eserim. Beğendiğine sevindim. Mutlu olmana sevindim,' diyor elimi sıkarak.

Gülümsemeye çalışıyorum ama burası çok güzel olmasına rağmen denize bu kadar yakın yaşamaya alışmak için zamana ihtiyacım var. Geçmişle her zaman mücadele edeceğim ama Tom'un her şeyi yoluna koyma konusundaki kararlılığı beni rahatlatıyor. Bu onun sevgi dili - bana pahalı hediyeler almıyor ya da büyük jestler yapmıyor; Tom boruları tamir ediyor ve çöp kutularını dışarı çıkarıyor. Ve şimdi, yeni bulduğumuz servetle, benim için hayalimizdeki evi yapıyor.

Bir süre sessizce oturduk, her ikimiz de kendi düşüncelerimizi saklamıştık, sadece kendimiz görebiliyorduk.

"Doğru şeyi yaptık, değil mi Tom?" diye soruyorum, onun bana yardım edeceğini biliyorum çünkü kendimden şüphe duyduğum anlarda kocam her zaman güven verici sözlerle yanımda olur.

Nefes alır; ne yapacağını bilir. "Rachel, yaptığımızı *biliyorsun*. Tam olarak babanın yapmanı istediği şeyi yapıyorsun. "Hayatına devam et, geçmişte yaşamayı bırak, yeni anılar ve yeni bir hayat kur" dedi.

"Biliyorum, ama deniz kenarında yaşamak... Kastettiği *bu* muydu?

'Evet, eminim öyledir ve söz veriyorum seni ve Sam'i burada mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ailem buraya geleceği için çok heyecanlıyım.

Eve. Yaşadığın onca şeyden sonra mutluluğu hak ediyorsun Rachel. "Sensiz ne yapardım ben? Mırıldanıyorum. "Bana yardım ettin.

Kötü anıları sil.'

'Onları asla *silmeyeceğiz* Rachel, sadece geçmişini dikkatlice örmeliyiz ki bugününü etkilemesinler. Olanları asla silemezsiniz.'

Kolunu bana dolayabilmek için sandalyesini benimkinin yanına taşıyor ve ikimiz de manzaraya bakıyoruz. Neredeyse fısıltıyla, 'Bu bizim, hepimizin,' diyor.

"Evet, babam ve... ve tabii ki senin sayende.

"Evet, şerefe, Roger. Kadehini gökyüzüne kaldırır. 'Benim fahri babam. Onu her gün özlüyorum.'

"Bize ve sadece burada olmaya içelim. Bir elimle kadehimi kaldırırken diğer elimle Tom'a uzanarak tüm acıları geçmişe itiyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor ve kendimi güvende hissediyorum. Onu özlemiştim, güvenli limanımı. Neredeyse evimdeyim - sadece bunu hissetmiyorum, henüz değil.

Gün batımını seyretmek için tekrar dışarı bakıyorum. Rahatlamalı, anın tadını çıkarmalı ve endişelenmeyi bırakmalıyım. Kafamdan geçen düşünceleri susturmak için sessiz mantramı tekrarlıyorum: *Kötü bir şey olmayacak.*

"Rachel, hayatını yaşadığın için kendini suçlu hissetmene gerek yok," diyor nazikçe, "o yüzden senin hatan olmayan, *kimsenin* hatası olmayan bir şey için kendini cezalandırmayı bırak.

Derin bir nefes alıyorum ve bu konuda bir bakış açısı kazanmaya çalışıyorum. 'Haklısın, *çok* mutlu olmak diye bir şey yok ve kendimi affetmeli ve bu mutluluğun bir kısmını almalıyım. Her şeyin mükemmel olması, köşede beni bekleyen korkunç bir şey olduğu anlamına gelmiyor. Öyle değil mi?

"Aynen öyle. Bu senin zamanın, artık her şeyi geride bırakmalısın'.

"Evet, bu bizim sonsuza dek mutlu yaşamımız. Bardakları tokuşturuyoruz ve tokuştururken arkasından bir şey gözümü çarpıyor.

"Şuna bak, güneşin önünden geçen bulutları görebiliyorsun," diyorum, gölgelerin camdan mutfak duvarının büyük beyaz boşluğuna geçişini izlerken.

"Ne? Ama hiç bulut yok ki," diyor duvara dönüp bakarken, sesinde endişe var.

Gökyüzüne bakıyorum ve o haklı - bulutsuz. Peki neden gölgeler duvarda hareket ediyor?

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Tom, mutfakta biri mi var?"

OceanofPDF.com

TWO

"Merhaba, orada kimse var mı? Dışarıda oturuyoruz ve ses *içeriden* geliyor. Bu bir kadın sesi ve ima edilen samimiyet tanıdığımız biri olduğunu gösteriyor. Ama bu tanıdığım bir ses değil.

Tom hızla ayağa kalkıyor, neredeyse tabağını masadan düşürecekti ama tabağını geri itiyor ve benden uzaklaşıp mutfığa doğru dönüyor.

"Alo?" diye tekrarlıyor ses, şimdi yumuşaklığın etrafında belli belirsiz bir titreme var.

"Alo? Kim var orada?" diye soruyor kocam. Bana bakıyor ve mutfığı verandadan ayıran çift katlı cam kapılara doğru yürürken omuz silkiyor. Ama o kapılara ulaşmadan önce kadın ortaya çıkıyor. Gülümsüyor ama ben gerçekten huzursuz hissediyorum - bu yabancı az önce evimize mi girdi?

"Hey," diyor benim kadar şaşkın görünen Tom'a. Kadın ve ben şimdi birbirimize bakıyoruz.

"Şimdi fark ettim," dedi telaşla, benden Tom'a bakarak, "siz Bayan Frazer'sınız! Burada olduğunuzu hiç bilmiyordum.

Tom gülümsemeden, "B ö y l e içeri girerek bizi korkuttun; Chloe diye bir kapı zilimiz var," dedi.

Rahatsız görünüyor. "Üzgünüm, bana verdiğiniz anahtarlar bende," diyor bir elinde tutarak. "Burada olduğunu bilmiyordum.

Tom bana baktı. "Chloe," dedi, "bu Rachel, karım.

"Merhaba..." diye başlıyorum, o hızla kendini toparlayıp avluda kollarını açarak bana doğru ilerlerken. Benden daha genç, belki otuzlu yaşların ortalarında. Orta uzunlukta sarı saçları ve narin yüz hatları var; kırılğan bir şekilde güzel.

"*Rachel!* Demek *Bayan* Frazer sizsiniz?" Şimdi beni kucaklıyor. Chloe'nin kim olduğuna dair hala bir fikrim yok.

"Tanrım, böyle içeri daldığım için *korkunç* olduğumu düşünüyor olmalısınız ama bunu bırakıyordum. Büyük çantasını açtı ve birkaç yaprak sarı kağıt çıkardı. 'Henüz taşındığınızı düşünmemiştim - kocanız gelecek haftaya kadar taşınamayacağınızı söylemişti. Bunları sizin için getirdim. Tom'a döner, o da sarı kâğıtları ondan alır.

Tom bana dönerek, "Faturalar," dedi. "Chloe evi satın aldığımız emlakçı için çalışıyor.

"Chloe, Chloe Mason. Bana bakmak için biraz geri çekildi.

"Anlıyorum, bu yüzden mi anahtarlar sende? Şimdi mantıklı geliyor.

"Rachel, ete kemiğe büründüğünde de en az onun kadar güzelsin, hatta daha güzelsin," diyor. "*Bedenen* mi? Sorgularcasına gülümsüyorum.

"Evet, evin etrafında fotoğraflarını gördüm.

"Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ediyorum. Tom sürekli fotoğraf çekiyor..."

"Nedenini anlayabiliyorum. *Çok güzelsiniz*. Kırmızı elbiseli fotoğrafına bayıldım. Bir film yıldızı gibi görünüyorsun.'

"Çok nazıksınız ama hatırladığımı sanmıyorum. Kırmızı bir elbise hatırladığımdan bile emin değilim,' diye cevap veriyorum, tuhaf bir şekilde samimi sözlerinden biraz rahatsız olarak.

'İnan bana, muhteşem görünüyorsun. Kırmızı kesinlikle senin rengin,' diyor coşkuyla.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, elbiseyi ve olayı hatırlamaya çalışarak. Samimi mi yoksa biraz fazla mı zorluyor karar veremiyorum.

Tom sessizliği bozarak, "Chloe gerçekten çok iyi davrandı, kontratlar imzalanmadan önce ölçü almam için eve girmeme izin verdi," dedi. "Bu muhtemelen yasadışı, değil mi?" diye soruyor ona, yarı gülümseyerek.

Kıkırdıyor. "Bütün iyi şeyler öyledir!

"Ben minnettarım - ikimiz de minnettarız," diyerek bana yaklaştı ve kolunu belime doladı.

"Size içki ikram etmedik," diyorum.

Özür dilercesine elini göğsünün üzerine koyar. "Teşekkür ederim Rachel, ama romantik akşamını bölmek istemedim. Bölmeyeceğim

Bir dakika daha.' Hareket etmeye çalışmadan masadaki boş tabakları işaret ediyor.

Orada durmaya devam ediyor, ikimize de gülümsüyor ve birkaç garip saniyeden sonra, 'Emlakçımız olarak, kutlama içkisi için kalmanız doğru olur' diyorum.

Bir bardak daha almak için mutfığa gitmek üzere yanından geçerken Tom'a bakıyorum. Ona katılmasını, kalmasını istemesini, hiçbir şeyi bölmediğini ve burada hoş karşılandığını söylemesini bekliyorum ama yapmıyor. Konuşmanın farkında değilmiş gibi öylece duruyor.

"Tom," diyorum, gözlerimi ona dikerek.

Birden ne anlatmaya çalıştığımı fark eder gibi oldu ve kayıtsızca omuz silkti. O çok yorgun, ben de öyle hissediyorum ama kaba olamayız. Tom masadan iki boş tabağımızı alıp ona bir koltuk çekerken yarım bir gülümsemeyi daha başarıyor.

'Bir şişe beyaz şarap açtık. Olur mu? Şişeyi kaldırarak sordum.

"Çok güzel olur, teşekkür ederim.

"Bu arada üstünü çok beğendim," diyor. 'Pembenin çok hoş bir tonu, sana gerçekten yakışmış. Nereden aldın bunu?

'Birkaç yıl önce Santorini **t a t i l i n d e** almıştım - böyle sıcak bir gecede çok hoş ve serin.

'Santorini'ye gitmeyi çok isterim, hiç gitmedim. Bu yaz gidecek misin?'

Başımı salladım. 'Hayır, yazı burada geçirmek istiyoruz ve ayrıca buraya taşınmak için yeterince para harcadık. Bir tatili karşılayamayız. Ya sen?

"İtalya'ya gitmeyi umuyordum ama olmadı. "Oh, üzgünüm, ne oldu?

"Erkek arkadaşım beni terk etti. "Hayır. Çok üzgünüm.

"Onun aradığım kişi olduğunu sanmıştım. Evleneceğimizi, çocuk sahibi olacağımızı düşünmüştüm.

Gözyaşlarının parıltısını görüyorum; çok savunmasız görünüyor ve birden ona sarılmak istiyorum. "Ne zaman oldu bu? Ne kadar zamandır birlikteydiniz? Soruyorum, sonra duraklıyorum, ona sorular yönelttiğimi fark ediyorum; muhtemelen ihtiyacı olan son şey bu. "Üzgünüm, çok fazla soru soruyorum. Korkarım bu işin doğasında var - soru sormak için eğitildim.

"Sen *casus* musun?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle.

'Hayır, ben bir gazeteciyim. Her zaman bir hikaye ararım! Özür dileyerek gülümsüyorum.

'Vay canına! Ne kadar ilginç. Benim için sorun değil, ne istersen sorabilirsin. Neredeyse bir yıldır birlikteydik ve geçen hafta ilişkimizi bitirdi. Duraksıyor, ağlayacak gibi oluyor ama kendini tutmayı başarıyor. "Özlediğin sadece kişi değil; sahip olduğun planlar, değil mi? Bana bir çocuğun bir yetişkine baktığı gibi bakıyor ve ben onun acısını görüyorum. "Konserler için aldığımız biletlerden ve iptal etmek zorunda kaldığım ve depozitosunu kaybettiğim İtalya tatilinden bahsetmiyorum bile.

"Hayır, bu yaraya tuz basmak olur.

'Evet, ona bir tatil sürprizi yapmaya çalıştığım için bana hak verdi. Meğer benim için daha büyük bir sürprizi varmış.

"Ve hiç uyarı yok mu?

"Hiçbir uyarı yoktu - bir dakika her şey harikaydı, sonra aniden çalışmadığına karar verdi.

Birden gülümsedi, kadehini kaldırdı ve benimkiyle tokuşturarak, "Tekli tatillere!" dedi.

Bunu yankılıyorum ve bir sandalyeye çökmüş, görünüşe göre konuşmamıza kayıtsız kalan Tom'a bakıyorum. Sanırım kibarca onun gitmesini bekliyor ama onun için biraz üzülüyorum. Yıllar önceki son ayrılığımı hatırlıyorum da, yalnızlık en kötüsüydü.

"Tatlı yemek üzereydik, bize katılmak ister misin? diye sordum.

'Oh, bunu *hayal bile* edemezdim - bu burada birlikte geçirdiğiniz ilk gece, değil mi? Bu mu?'

Bu b i r ç o ğ u n u n ilki. Bir süre kal - ayrıntılı bir şey değil, sadece bir meyve salatası hazırladım.' Ayağa kalktım ve mutfığa doğru ilerlemeye başladım.

"Tamam, eğer eminsen?" diye sesleniyor arkamdan.

"Sen otur Rachel, ben bakarım," diyor Tom, yanımdan geçip içeride kaybolurken.

"Tom, kremayı unutma," diye sesleniyorum, tekrar oturmak üzereyken cevap vermeyince Chloe'ye bakıp doğruluyorum. "Üzgünüm, beni duysa bile buzdolabında bulamaz. Hemen döneceğim.

O sempatik bir şekilde gülümsüyor, belli ki erkeklerin evde hiçbir şey yapamayacağına dair o çok aşınmış kadın komplosunu fark etmiş, ben ise böyle bir klişe olduğum için kendimi tekmeliyorum. Bu doğru bile değil - Tom mutfakta son derece becerikli; hatta benden daha iyi bir aşçı. Yardıma ihtiyacım olmasının tek nedeni

Çünkü dün panikle internetten sipariş ettiğim yiyeceklerle buzdolabını tıka basa doldurdum. Yarattığım yoğurt/peynir/tereyağı dağında krema ve bir kase meyve salatası bulmak için benden başka birinin GPS'e ihtiyacı olurdu.

"Erkekler," diyor gözlerini devirerek.

Kendime engel olamıyorum - bu kadınla bağ kurma ihtiyacı hissederek göz devirmeyi yansıtıyorum. Tüm kadın arkadaşlarımı Manchester'da bıraktım ve onları şimdiden özlüyorum.

"Krema," diyorum kendi kendime, mutfığa doğru yürürken. Buzdolabının tam olarak neresine koymuş olabileceğimi hatırlamaya çalışıyorum. Tek bir misafir bile olsa ağırlamak çok güzel. Tatlı için gerekli malzemeleri bir araya getirmek, havadan sudan konuşmak ve fazladan tabak kapmak gibi ev sahibesi 'performansından' keyif alıyorum. Tatlıyı servis ettikten sonra biraz müzik açarım. Arkadaşlarımızı ağırlamayayı özledim ve burada bir akşam yemeği partisi vermeyi hayal ediyorum. Bu ev eğlenmek için mükemmel ve bu, yeni arkadaşlar edindikten sonra yazın vereceğimiz akşam yemekleri için mini bir prova. Belki Chloe de o zaman gelir?

Tom'un meyve salatasını toplaması gerekiyordu ama dalgın dalgın açık buzdolabına bakıyor gibi görünüyor. Kendi kendime gülümsüyorum; belki de Chloe'ye verdiğim cinsiyetçi onay doğrudu ve bu onun için çok zordu?

"Ne yapıyorsun aşkım? diye soruyorum. Cevap vermiyor.

"İyi misin? Elimini sırtına koyuyorum.

"Ne? Özür dilerim, evet, iyiyim. Sadece ne için geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum.'

Buna kıkırdıyorum. "Böylece ikimizin de beyni sulanmış oldu. Gülümsüyorum ve yavaşça yanından geçip buzdolabına uzanarak bir kase meyve alıyorum. "Chloe iyi birine benziyor," diye fısıldıyorum.

Gözlerini buzdolabının arkasından ayırmadan, "*Seninle* bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum," diye yanıtlıyor.

"Biliyorum, ben de, ama kalmasını istemem gerektiğini hissettim...

Üzgün görünüyor. "Umalım da çok uzun kalmasın," diye biraz fazla yüksek sesle cevap verir. "Şşt, Tom, seni *duyacak*.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sesleniyor dışarıdan.

"Hayır, teşekkürler," diye parlak bir şekilde cevap veriyorum, kocamın öfkesini görmezden gelerek. 'Zamanlaması kesinlikle kötü,' diye mırıldanıyor.

"İdeal değil... ama...

"Buradaki ilk geceniz olduğunu biliyor; habersiz gelmemeliydi.

"Geldiđinden emin deđilim - gelecek hafta geleceđimi dűşündűđűnű söyledi, ki aslında ۆyleydim. Belki de seni yalnız yakalamayı umuyordu? Ben ۆnerdim. řaka yapıyorum ama aynı zamanda tetikteyim. Evrakları bırakmaya gelmiřti ama acaba beni deđil de Tom'u gۆrmeyi mi umuyordu?

"Ona gűvenmiyorum," diyor, "sen de gűvenmemelisin. "Neden?

Cevap vermiyor. Sadece ۆnűmde durup bařını sallıyor.

Bu beni biraz endiřelendiriyor. "Anlamıyorum - neden ona gűvenmiyorsun?" "Gűvenmiyorum iřte. Ona *hiçbir řey* söyleyemezsin,' diye ekliyor, beni geçiřtirmeye çalıřarak.

Ben.

"Tom," diye tısladım, "bana nedenini söyle. "űnkű o tehlikeli.

OceanofPDF.com

THREE

"Ne demek *tehlikeli*? Fısıldıyorum, ama Tom beni mutfakta şaşkın ve huzursuz bırakarak uzaklaşmaya, verandaya geri dönmeye devam ediyor.

Neden bahsediyor bu adam? Verandada, masadaki sandalyesinde rahatlamış, verandadaki masanın üzerindeki yumuşak mum ışığı solgun tenini ısıtırken, hafif bir esinti elbisesinin eteklerini dalgalandırırken ona bakıyorum. *Tehlikeli mi?* Geçen hafta erkek arkadaşı tarafından terk edilmiş, sürekli gözyaşlarına boğulmuş gibi görünüyor ve üzerinde güllerle süslenmiş pembe pamuklu bir elbise var. Ben tehlike görmüyorum.

Kremayı buldum, üç kaşık aldım ve dışarı çıktım.

Ben verandaya çıkarken Tom, "Tuvalete gidiyorum," diyor. Bizi yalnız bırakırken kalbim sıkışıyor; korkmuyorum ama şimdi biraz paranoyak hissediyorum.

Ona hiçbir şey söyleme. Bununla ne demek istedi?

Kendimi huzursuz hissediyorum ve eminim o da bunu fark etmiş olacak ki daha önceki konuşmamızı yeniden canlandırmak için çok çaba sarf ediyor.

"Sam nerede?" diye soruyor.

"Uyuyor," diye cevap veriyorum. Tom onun tehlikeli olduğunu ve ona hiçbir şey söylemememi söyledikten sonra kendimi paranoyak gibi hissediyorum.

"Kocanızın evde yaptığı işleri beğendiniz mi?" diye soruyor, ben sürahiyi masanın üzerinde ona doğru iterken ve onu kendine yardım etmeye çağırırken.

"Evet, burayı neredeyse hiç tanımıyorum. Şimdi biraz daha güvenli bir zeminde olduğumuzu hissediyorum ve ona bir kadeh şarap doldurup yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Demek istediğim, o

Bir inşaatçı ya da başka bir şey,' diyorum, konuşmayı hafif tutmaya çalışırken dilimin tutulduğunu hissediyorum, ne söylememem gerektiğinden emin *değilim*.

"Hayır, biliyorum, o bir bankacı," diyor monoton bir sesle. "Onu UKB'de çalıştığı zamanlardan tanıyorum.

"Oh, UK Bank mı? Tom avlu kapısından yeniden çıkarken başımı kaldırıp bakıyorum. "İkinizin iş arkadaşı olduğunu fark etmemiştim. *Tom neden bundan daha önce bahsetmedi?*

"Bize tam olarak iş *arkadaşı* demezdim. Chloe şimdi rahatsız görünüyor; muhtemelen bildiğimi varsayıyordu. "Tom büyük bir patrondu, ben ise sadece bir yordakçıydım.

"Umarım büyük patron olarak gelmemişimdir? Tom diyor ki.

"Hayır, tam tersine," diye hızlıca cevap veriyor, sonra bana dönüyor. "Eskiden varlığa dayalı kredi rakamlarımı karıştırdım ama Tom her zaman çok sabırlıydı.

Gülümsüyor. "Evet, bunu hatırlıyorum - matematiğin biraz karışık.

"Bölüm müdürüm kendini kaybederdi ama Tom kaybetmedi. Bana karşı çok sabırlıydın," diyor ona bakarak.

"Orayı özlemiyorum," diyor, onun bakışlarıyla karşılaşmadan. "Oradan ayrılmak yaptığım en iyi şeydi.

Chloe'ye 'Ayrılmak zor bir karardı,' diye açıkladım.

"Sen gittikten kısa bir süre sonra işimi kaybettim," diye devam ediyor. "Bunun için hala kızgıyım.

"Ama emlakçada iyi bir işin var? Biraz teselli verme ihtiyacı hissederek soruyorum - ve konuyu değiştiriyorum.

Omuz silkiyor ve Tom'a bakıyor. "Şimdi işin var mı?" diye soruyor ona.

Başını salladı. "Evet, benim için iyi oldu. Ev üzerinde çalışmak için zamanım oldu ve yakında bazı danışmanlık işlerim var.

"Evet," diye mırıldanıyorum, önceki hayatında emlakçımı tanıdığından hiç bahsetmemiş olmasına hâlâ şaşıyorum.

"Renk düzenine bayıldım," diyerek konuyu değiştiriyor ki bu çok sezgisel bir davranış. Belli ki Tom'un bankadan ayrılışını tartışmaktaki isteksizliğini anlamış.

'Ben de, hepsi Tom'du. Hiç övgü alamam.'

"Teşekkürler ama Rachel, dekorasyonun FaceTim'lenmesinde kendi rolünü küçümsüyorsun. Gülümsüyor ve elimi tutuyor.

Chloe hayranlıkla, "İkiniz de çok tatlısınız," diyor.

"Kırk yaşından sonra sevimli olabilir misin? Yüzümün kızardığını hissederek soruyorum.

Tom elimi güven verici bir şekilde okşayarak, "İşte yine kendini aşağı çekiyorsun," diyor.

Chloe, "Sanırım aslında senden bahsediyordu, Tom," diye takılıyor ve ikimiz de buna gülüyoruz. Çok komik biri ve ona ısınmadan edemiyorum.

"Tatlı," diyorum, bir kâseye biraz meyve koyup ona uzatıyorum, sonra aynısını Tom için yapıyorum.

"İkiniz de şehirde yaşamaya alışkınsınız - burada mutlu olacağınızı düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

"Kesinlikle, burayı çok seviyorum," diyor Tom hemen heyecanla. "Burada çalıştığım dönemde, sadece birkaç hafta olsa da bu bölgeyi sevmiştim; burası beni gerçekten kendine bağladı.

"Evet, Tom hep bunu istemişti - burada çalıştıktan sonra Manchester'a döndüğünde hava kalitesinden ve gürültülü trafikten şikayet ederdi.

"Hayatım boyunca buradaydım - kendimi başka bir yerde hayal edemiyorum," diyor meyvesini bitirip kaseyi iterek.

Her zaman yaptığım gibi kahve ikram etmiyorum çünkü Tom'un yorgun olduğunu biliyorum ve bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra sadece ikimizin birlikte vakit geçirmesi güzel olurdu. Ama Chloe bize eşlik etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor ve bana yakındaki dükkanları, iyi restoranları, kaçınılması gereken turist tuzaklarını anlatmaya başlıyor. O bir bilgi pınarı ve yeni bir bölgede gazeteci olarak bana faydalı olabilir; ayrıca Tom'un onun hakkında söylediklerine rağmen hoş bir arkadaş.

Chloe misafirperverliğini fazla uzatmaz ve gitmek için harekete geçer. 'Çok teşekkürler çocuklar, sizi romantik buluşmanızın tadını çıkarmanız için yalnız bırakayım. Tatlı çok lezzetliydi Rachel, eviniz de muhteşem. İkinizin de burada mutlu olacağınızı biliyorum," der.

"Özür dilerim, uzun bir gün oldu, ikimiz de bu gece harika bir arkadaş değiliz," diyorum onu kapıya doğru götürürken.

'Saçmalama, ikiniz de beni tatlıya davet ederek çok nazik davrandınız. Kendimi sizin üzerinize atmış gibi hissediyorum. Habersiz geldiğim için tekrar özür dilerim.'

Vedalaştık ve onu uğurladıktan sonra kol kola içeri girdik.

"Chloe ile birlikte çalıştığınızı neden söylemedin? diye sordum.

'Sebebi yok, oldukça önemsiz. Ayrıca birlikte çalışmadık, sadece aynı şirket için çalıştık.

'Evet, ama varlığa dayalı kredi rakamları konusunda çok sabırlıydın,' diye takıldım.

Gözlerini deviriyor. 'Mmm, *aslında* bunu hatırlamıyorum. *Onu* hatırlamıyorum.'

"Ama onun tehlikeli olduğunu hatırladın?"

'Evet, sadece insanlara sorun çıkardığı, ortalığı karıştırdığı ve yalanlar söylediği hakkında söylentiler var. İşten çıkarıldığında gerçekten çok sinirlendiğini duydum.

"Gerçekten mi? Neden kovuldu?"

"İş yerinde bir adamla sorun yaşadım, detayları bilmiyorum. "Ah canım.

"O, içeri girmek için hırsızlık yapan, herkesin işini bilmek isteyen ve yalanlar söyleyen insanlardan biri.

"Hayır. Gerçekten mi?" diye cevap veriyorum, boş meyve tabaklarının eşek arılarını çektiği masaya oturuyorum. Üzerimizde ve etrafımızda geziniyorlar, hepsi yapış yapış tabaklara ve tatlı krema sürahisine yerleşmek istiyor. Onları görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Beni kandırdı. Komik ve arkadaş canlısı görünüyor ve-"

"Psikopatlar da öyledir - sizi böyle kandırırlar. Tembel bir eşek arısına karşı kolunu öfkeyle havada sallıyor.

Buna gülüyorum. "Tom, o bir psikopat değil. Kötü niyet görmedim, sadece dostluk ve sıcaklık gördüm. Bence kendi başına çok uzun zaman geçirmişsin. Hatırlarsın, geçen yıl bir dergi için "Bir Psikopatu Fark Etmenin On Yolu" adlı bir makale yazmıştım ve sana söz veriyorum, bu gece gördüklerime göre Chloe bu profile uymuyor.

Yarı gülümsüyor. "Öyle, sana söylüyorum.

"Bu kadar dramatik olmayı bırak! Şimdi gülüyorum. "Çok az tanıdığın birini psikopat olarak etiketleyemezsin.

"Sana onun *deli* olduğunu söylüyorum! Parmağını başının etrafında döndürüyor, ama şimdi elini peçeteye sararken kendi kendine gülüyor.

"Ne yapıyorsun...? Yumruğunu aniden masum bir eşek arısına indirirken soruyorum. Masanın üzerindeki ağır gümbürtü beni sıçrattı.

"Tanrım, Tom," diye bağıriyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Buradaki tek psikopat sensin - onu *öldürmek* zorunda değildin. Masanın üzerindeki ezilmiş böceğe bakarak dudağımı kıvırıyorum.

"Ya bu ya da sokulmak. Seni hiç eşek arısı soktu mu?" diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor ve peçeteyi kullanarak ölü eşek arısını alıyor.

"Evet ve beni öldürmedi," diyorum, peçeteyi parçalanmış bedeninin etrafına kefen gibi sararken tiksiniyor.

Bunu izlemek beni ürpertiyor, ama o peçeteyle mutfağa doğru ilerlerken daha fazla bir şey söylememek için direniyorum. Tam gözden kaybolurken telefonu çalıyor ve dalgınlıkla kimin mesaj attığını görmek için bakıyorum. Midem sarsılıyor: Ekranda Chloe'nin adı yazıyor.

OceanofPDF.com

FOUR

Telefonu elime aldığımda ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Bakıyorum ama kelimeleri göremiyorum - sadece Tom mesajı açabiliyor.

"O benim telefonum muydu?" diye soruyor avluya geri dönüp ellerini bir kurulama bezine silerken.

Telefonu yere bıraktım, baktığım için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Telefonumu kontrol etmesi hoşuma gitmezdi. "Evet, görünüşe göre Chloe sana mesaj atmış.

"Chloe? Daha yeni çıktı, ne istiyor?" diye mırıldanıyor ve telefonuna bile bakmadan kalan tabakları toplayıp götürüyor.

"Görmek istemiyor musun? diye sordum. İstedığimi biliyorum ama Tom'un bunu öğrenmek için acele etmediği açık. Sonunda dışarı çıkmadan önce bulaşık makinesini istiflediğini duyuyorum.

Sonunda telefonu masadan alır ve açmak için yüzüne doğru tutar.

"Tehlikeli bir kadının numarasını telefonuna kaydetmiş olmana şaşırdım," diyorum şakayla karışık.

"O bizim emlakçımız, bu yüzden numarası bende var," diye cevap veriyor dalgınca. Sonra gözleri telefondan ayrılıp bana takılıyor. Yavaşça, neredeyse çapkınca gülümsüyor. "Kıskandın mı Rachel?

"Olmak zorunda mıyım?

"Ben yakışıklı bir adamım, burada tek başımayım ve kadınlar için bulunmaz bir nimetim. Telefonuna dönmeden önce bana göz kırptı.

"Şanslısın ki Chloe benim tipim değil ama emlakçımız olduğu için numarası bende kayıtlı.

"O bizim emlakçımızdı. Sana ne kadar bakım yapıyor? Şaka yapıyorum, ama aynı zamanda o gittikten birkaç dakika sonra ona mesaj atmanın ve anahtarlarımızı elinde tutmanın 'emlakçı sonrası bakım'dan daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Telefonuna bakıyor. "Karın çok tatlı" diyor," diye okuyor yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Neden bunu söylemek için sana mesaj atsin ki? Aklıma bunu neden yaptığına dair türlü türlü nedenler gelmeye başladı ve hiçbirisi iyi değildi.

"Nedenini Tanrı bilir," diye cevaplıyor umursamazca. "Bir bakayım. Telefonuna uzandım.

"Bana inanmıyor musun?" Savunmaya geçercesine göğsüne bastırıyor.

"Evet, *tabii ki*," diye yalan söyledim. "Sadece kaçırdığım bir emoji ya da bağlam olup olmadığını görmek istedim.

Yavaşça telefonunu bana uzatıyor ve ben de kendimi önümde ne olduğuna hazırlıyorum. Ama tam olarak söylediği gibi - emoji yok, öpücük yok, sadece: 'Karın çok güzel.

"Sana deli olduğunu söylemiştim.

"*Tehlikeli* dediniz, yani şimdi o da mı deli?

Sinirlenmiş görünüyor. 'Bu mesaj senin için yeterli değil mi? Bu onun bir baş belası olduğunun kanıtı. Dedikodu yayıyor.'

"Bu mesaj nasıl sorun yaratabilir?

"Şu halimize bak: sen kıskanç ve paranoyak davranıyorsun, ben de savunmaya geçiyorum. Ellerini havada tutuyor.

"Kıskançlık yapmıyorum ve-

'Tartışıyoruz, Rachel. Bu tam da onun yapmamızı istediği şey.' "Neden?

"*Yaptığı* şey bu! Sesi sinirli bir tonda.

"Bu gece içeri girdi, madem ona güvenmiyorsun neden evimizin anahtarlarını verdin? diye soruyorum. Sözleri hareketleriyle uyuşmuyor.

'Anahtarları emlakçıya verdim ve o da orada çalışıyor. Ben burada değilsem inşaatçı ya da nakliyeciyi içeri almak için bir setleri var.

'Ama inşaat işi tamamlandı... İçeri alınmalarına gerek yok mu?

İç çekiyor. "Hiçbir şey söylemeyecektim, sürpriz olmasını istedim ama yerel bir inşaatçıdan yeni bir mutfak için fiyat teklifi istedim.

Kalbim sıkışıyor. "Neden? Tom, sana söyledim, yeni bir mutfağa *ihtiyacımız* yok ve bunu karşılayamayız.

"Sana sürpriz yapmak istedim.

'Şey, üzgünüm, bu bir sürpriz olmazdı, beni üzerdi. Bunu karşılayamayız.'

'Özür dilerim, haklısınız, kendimi kaptırmışım. Bu evi dekore etmeyi çok sevdim ama değiştirmedığım tek yer mutfak.

"Biraz ara verip işlerin nasıl gittiğine, ne kadar serbest iş alacağıma bakabilir miyiz?

'Ben bankalar için çalışan bir adamım ama parayla arası iyi olan sensin. Bu ironi gözümde kaçmadı," diyor gülümseyerek.

"Burada bir şeyler yapmak istiyorum ama açıkçası bu çok büyük bir taşınma oldu ve deniz kenarında yaşamak konusunda hala gergin hissediyorum.

'Elbette ve benim için buraya taşındığın için minnettarım - bunu unutmadım, ama mutlu olabileceğimizi düşünmeseydim bunu teklif bile etmezdim. Keşke benim ve Sam'in iyiliği için olduğu kadar kendi iyiliğin için de geçmişini geride bırakabilsen,' diyor nazikçe.

"Yapamam," diye mırıldanıyorum gergin dudaklarımın arasından. "Korkuyorum.

İç çekiyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak eğiliyor, nefesi artık yüzümde. İrrasyonel bir şekilde, bana yüzümü saran, beni içine çeken suyu hatırlatıyor.

"Neden korkuyorsun Rachel?" diye soruyor usulca.

Masaya dik dik bakıyorum, ağzım kapalı, cevap veremiyorum.

Cevap verdiğimde, alçak ve sessiz, neredeyse bir hırıltı. '*Tam olarak* biliyorsun korktuğum şey.'

Kafamda hala dönüp duran korkulara rağmen, gece birbirimize sarıldığımız yatağa gidiyoruz ve ben unutmaya çalışıyorum.

Ertesi sabah, güzel yatak odamızda uyanıyorum, güneş parlıyor ve kendimi pozitif hissediyorum ve dünyayı ele geçirmeye hazırım. Manchester'daki sıkışık küçük dairemizde geride bıraktığımızdan çok farklı bir dünya bu ve yeni büyük evimizi seviyorum. Aydınlık ve havadar, duvarlar yeni boyanmış ve ebeveyn yatak odası için aldığımız devasa yatak lüksün zirvesi gibi hissettiriyor. Ama gözlerimi açtığımda Tom'un yanımda yattığını görmek burada olmanın en güzel yanı.

"Günaydın," diyor boğuk bir sesle, gözlerini açarak. "Seni evde görmek çok güzel.

"Evim," diye yankılanıyorum. Henüz ev gibi hissettirmiyor ama yakında hissedeceğime eminim.

Deniz kenarında yaşama fikrinden nefret ederdim: Sudan çok korkarım. Yüzme bilmem, bu yüzden çok bariz bir seçim değil. Ama Tom'un bunu ne kadar çok istediğini biliyorum ve ayrıca Sam'e kirli şehirden uzakta açık havada bir hayat yaşamayı borçluyum. Geçmişin bu harika geleceği kucaklamamı engellemesine izin vermemeliyim, ama aslında engelliyor - ve dün, arabadaki son eşyaları toplarken en iyi arkadaşım Rosa beni aradığında, bu beni vurdu. Memleketimden ayrılıyordum ve soğuk, ıslak Manchester'da kalmak için her şeyimi verebilirdim. Orası benim evimdi ama şimdi burayı da evim gibi yapmalıyım.

Yataktan kalkıyorum, uykulu Tom'u başından öpüyorum ve koridordan Sam'in dinazor temalı yatak odasına doğru yürüyorum. Sam'in anaokulundaki ilk sabahı ve kendimi hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

İlk sözleri "Babam nerede?" oldu.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra biraz endişe hissediyorum. "O burada hayatım, şimdi kalkıyor. Sana babanın burada evimizi özel kıldığını söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi onunla birlikteyiz ve bu sabah anaokuluna başlıyorsun - artık büyük bir çocuksun.

Yüzünde bir belirsizlik görüyorum: anaokulunu hiç anlamıyor. İlk on sekiz ayı kilit altında geçen tek çocuk, bu yüzden tanımadığı çocukların arasında nasıl davranacağı konusunda endişeliyim.

Bir süre sonra, üçümüz kahvaltı ederken, Tom'a nefesimin altında "Bugün onu göndererek doğru şeyi mi yapıyoruz?" diye sordum.

Sam'in zevkine göre, bir karton kutuyu derme çatma bir masa olarak kullanarak reçel ve tostla kahvaltı ediyoruz. Diğer bazı mobilyalarla birlikte gerçek mutfak masasının gelmesini bekliyoruz ve ev taşınmasından sonra paketten çıkarmamız gereken çok fazla kutu olduğu için tabak çanak takımımız hala sınırlı.

"Birkaç hafta bekleyip alışmasını sağlayabiliriz... Çok genç görünüyor," diye devam ediyorum.

"Biliyorum canım, ama bir hafta, bir ay daha, bu asla kolay olmayacak. Diğer çocuklarla kaynaşması gerekiyor. Bu onun için iyi olacak, onu okula hazırlayacak," diye ısrar ediyor Tom sessizce.

Sam başını kaldırdı. "Okul nedir?" diye soruyor, haftalardır kreş ve okul kavramlarının üzerinden geçmemize rağmen.

'Sana söyledim hayatım, burası bir sürü arkadaşın ve sana bir şeyler öğreten iyi insanların olduğu bir yer. Unutma, önce kreş, sonra daha büyük bir çocuk olduğunda okul,' diyorum saçlarını okşayarak, bu küçüğün bırakın okula gitmesini, evden çıktığını hayal etmekte bile zorlanıyorum. Kollarımı ona dolamak, onu sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum.

"Ama bugün baban seni kreşe götürecek. Çok eğlenceli - bir sürü yeni arkadaşla tanışacaksın, oyunlar oynayacaksın ve-"

"Fidanlık mı? Kelimeyi kekeleyerek söylüyor. Çok sevimli. "Babam da geliyor mu?"

Tom'a bakıyorum, o da hemen ona güven veriyor. 'Elbette, ama kalmamı isteyeceğini sanmıyorum. Yeni arkadaşlarınla birlikte olacaksın ve babamın takılamayacağı kadar havalısın dostum,' diye ekliyor sevecen bir gülümsemeyle.

Sam'in alt dudağı titriyor, ben de araya giriyorum. "Ama *baban* ve ben daha sonra, yeni arkadaşlarınla oynamayı bitirdiğinde gelip seni alacağız.

Bu onu tostuna geri dönecek kadar yatıştırmış gibi görünüyor, ancak şimdi her zamanki iştahıyla değil, şüpheyle kemiriyor.

"Hadi o zaman dostum," diyor Tom, "kreşe gidelim!"

Birlikte masadan kalkıp ön salona doğru ilerliyoruz.

Sam için hafif bir ceket önerdiğimde Tom, "Uzun sürmez," diyor. 'Cekete ihtiyacı yok. *Haziran ayındayız*, Rachel. Alnı şüpheyle karışmış.

"Deniz havası serin olabilir," diye cevap veriyorum. Tom'la tartışmıyorum; Sam'in bunu giymesini istiyorum. 'Burası Cornwall, Florida değil. Sam soğuğu hisseder. Ceketini hâlâ ona uzatıyorum.

Aldı, iç geçirdi ve ceketini kolunun altına sardı. 'Geri döndüğümde sana tam bir tur attıracağım,' diyor.

'Harika! Bahçeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi orada bir gezintiye çıkabilirim.

"*Duvarlarla* çevrili bahçeye girme," diyor sertçe. "Neden?" Meraklandım.

Sadece başını yavaşça sallıyor.

Yüzündeki ifadeyi çözemiyorum - benimle dalga mı geçiyor? O kadar uzun zamandır ayırız ki onu yeniden tanımam gerektiğini hissediyorum.

'Duvarlarla çevrili bahçe bir sürpriz - onu size gösterecek kişi ben olmak istiyorum.

"Ne yaptın onunla? Gözlerimi kapatıyorum, pencereden bakmak için dönüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Duvarda kemerli bir kapıya benzeyen bir şey görüyorum.

"Sana sürpriz olduğunu söylemiştim.

Dün gece alacakaranlıkta kapıyı fark etmemiştim ve Sam'i yatırmak ve Chloe'yi eğlendirmekle meşgul olduğumuz için bahçeye inmeye bile cesaret edememişim.

"Şu kapıyı sen mi koydun?" Güzelim eski duvarın içinde her zaman olduğu gibi yekpare ve yıllanmış görünmesi için yeni yapılmış kemeri gösteriyorum.

Bana bakmadan yavaşça gülümsüyor.

Hatırladığım kadarıyla, duvarlarla çevrili bahçenin içi çorak bir araziydi; orada ne yaptığını bilmek için sabırsızlanıyorum. Bittiğinde bana evdeki her şeyin fotoğrafını gönderdi ama bahçeninkini hiç göndermedi.

"Duvarlarla çevrili bahçeye henüz başlamadığınızı sanıyordum," diyorum. Omuz silkiyor, gözlerinde eğlence var.

"Neden bu kadar gizemli davranıyorsun? Yüzümdeki gülümsemeyi atamıyorum. "Sana söyledim, bu bir sürpriz.

Sam aynı ses tonuyla, "Bu bir *sürpriz* anne," diyor ve ikimiz de içgüdüsel olarak ona gülümsüyoruz.

Kapıya doğru yürürlerken Sam'in elini tutarak, "Hadi dostum, geç kalacağız," dedi.

"Gizli bir bahçe mi? Tom'u eğlendirmek için çocukça soruyorum.

"Sabırlı ol, yakında döneceğim," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle, sanki Sam'le konuşuyormuş gibi. Çocukken en sevdiğim kitabın *Gizli Bahçe* olduğunu biliyor ve tasarlanmasına yardım ettiği bahçede bunun yankıları varsa hiç şaşımam.

Tom şimdi Sam'e 'Annene hoşça kal de,' diyor ve midem bulanıyor.

Doğduğu günden beri sadece benimle ya da Tom'la birlikte oldu, ikimizin de işi çıktı ama hiçbir zaman aynı anda olmadı. Bugün ikimizle de olmayacağı ilk gün. Kendime kreşin onun için iyi olacağını söylüyorum ama onlar ayrılırken, parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimi yakan yaşları tutmaya çalışıyorum ama gülümsemem yüz buruşturmaya dönüşüyor. Umutsuzca onlarla gitmek, Sam'i yanıma almak ve artık yapamayana kadar onunla birlikte olmak istiyorum. Ama yapamam... Kaygımı Sam'e yansıtmamalıyım ve en iyisi ilk gün evde kalmam. Yapılacak en doğru şey bu ve Tom'un da dediği gibi, kreşte tetiklenebilir ve üzülebilirim, bu da Sam'i huzursuz eder. Yapabilirim.

Küçük oğlumun tombul yanağını öpmek için kapı aralığında eğilirken gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Hoşça kal bebeğim, iyi eğlenceler," diyorum, onu gıdıklarken parlakmış gibi yapıyorum.

Sam kıkırdıyor. "Yine anne, gıdıkla beni.

Tom, 'Hadi ama Sam' diyene kadar bu birkaç saniye devam eder.

"Büyük çocuklar anneleri tarafından gıdıklanmaz.

"Tom, o daha *dört* yaşında! Biraz incinmiş hissederek haykırıyorum.

Cevap vermiyor, ki muhtemelen bu da iyi bir şey. Endişe seviyem tavan yapmış durumda ve eğer zorlanırsam, tam onlar ayrılırken Sam'in önünde ağlayabilirim ve bu ebeveynlik kitaplarında yazmıyor.

Sam'in minik eli Tom'un elinde, araba yolundan kreşe doğru yürümelerini izliyorum. Aynı zayıf yapıya, aynı yürüyüşe sahipler ve baharın son güneşinde gözden kaybolduklarında midem korkuyla burkuluyor.

OceanofPDF.com

FIVE

Sam ve Tom kreşe giderken ev sessizleşiyor ve ben de verandaya açılan büyük cam kapıları açıp dışarı çıkıyorum. Şimdi babamı ve onun parası sayesinde bu kadar güzel bir yerde yaşadığımızı ve oğlumuzun daha iyi bir hayata sahip olacağını düşünüyorum. Umarım ben de burada daha iyi bir hayat yaşayabilir ve babamın istediği gibi şeytanlarımı geride bırakabilirim.

Kendime, ne olursa olsun, kuzeydeki küçük evimizden buraya taşınarak bir aile olarak bizim için doğru olanı yaptığımızı hatırlatıyorum. Daha büyük bir şey için para biriktiriyorduk ama Covid vurmadan hemen önce Sam'e hamile olduğumu öğrendim. Korkmuştum ve hamileydim, bebek ve yalnız yaşayan babam için endişeleniyordum. Tom ve benim el ele bebek taramalarına gittiğimiz ya da arkadaşlarımla bebek partisi düzenlediği mutlu bir zaman olması gerekirken, sadece izolasyon ve endişe vardı. Ve sonra babam Covid hastalığına yakalandı ve ben sekiz aylık hamileyken acilen hastaneye kaldırıldı.

Hayatımın en kötü dönemlerinden biriydi: babamı göremiyordum, doğum öncesi randevulara yalnız gidiyordum ve kimse bebek partisi vermiyordu. Kurallara uyduk, kendi kabuğumuzda kaldık, iyi vatandaşlar olarak kendimizin ve başkalarının hayatlarını düşündük. Kocam olmadan hastanede doğum yaptım ve babam etrafında ailesi olmadan, sadece bir hemşire elini tutarken öldü. Kızıyla birlikte olamadı, yeni doğan torunuyla hiç tanışamadı ve ben ona bir cenaze töreni düzenleyemedim.

Bahçeye inen basamakları çıkıyorum ve çimenlerin üzerinde dolaşarak duvarlarla çevrili bahçeye bakıyorum. Ev aslında üç farklı kat üzerine inşa edilmiş ve mimar bunu alt kata ebeveyn yatak odamızı, orta kata mutfak ve oturma alanını, üst kata da daha fazla yatak odası koyarak geliştirmiş. Bu, yatak odamızdan duvarlarla çevrili bahçeye açılan küçük bir bahçe alanına çıkabileceğimiz anlamına geliyor. Bu aynı zamanda yatak odasına bahçeden erişebileceğimiz anlamına geliyor, bu yüzden bu sabah içeriden kilitlediğimden emin oldum. Peki neden şimdi açık?

Dikkatle yarı açık kapıya doğru yürüyorum. Bahçeye evin içinden ya da belki bir duvarın üzerinden geçmekten başka bir yol yok. Etrafıma bakıyorum - duvarlar yüksek; ben onları görmeden kimse içeri giremez. Girebilirler mi?

Geçici olarak kapıyı daha geniş açıyorum. "Alo?" diye sesleniyorum, biri cevap verirse muhtemelen şoktan bayılacağımı biliyorum. Yatak odasına doğru yürüyorum, birden zemin katta bu şekilde uyurken ne kadar savunmasız olduğumuzu fark ediyorum. Artık kendimden daha emin bir şekilde etrafta dolaşıyorum, dolapları açıyorum, banyoyu kontrol ediyorum ve buzlu camın arkasından dikkatlice duşa bakıyorum. Hiçbir şey yok. Yatak odasına dönüyorum, yatak başlığımızın üzerindeki fotoğraflar beni sakinleştiriyor: mutlu zamanlar, ikimiz ve daha sonra mutlu zamanlar, üçümüz. Chloe'nin sözünü ettiği fotoğrafı görüyorum, gösterişli kırmızı bir elbise giymişim - bir gazetecilik ödül gecesinde çekilmiş. Bölgede en iyi yeni haberci ödülünü kazanmışım ve çok sevinmişim - gözlerimdeki ışıltıyı görebiliyorum. Chloe haklı - o kırmızı elbise bana çok yakışmıştı. Yirmi beş yaşlarındaydım ve hayat bana henüz dokunmamıştı. O zamanlar ne kadar çekici olduğumu hiç fark etmemiştim. *Hiç fark etmiyoruz, değil mi?*

Küçük oğlumun mavi plastik sandaletleriyle sahilde dururken çekilmiş fotoğrafına bakıyorum, yüzü güneş ışığına bakıyor, gülümsüyor. Gardırobun üstündeki kutuya uzanıyorum, dün onu yerleştirdiğim yere, Manchester'dan getirdiğim değerli kargoma. Yatağa oturuyorum ve kutuyu yavaşça açıyorum. İçine uzanıp parmaklarımı sandaletlerin üzerinde gezdiriyorum, parlak mavi plastik, dokunulduğunda soğuk. Ne kadar küçük olduğunu hatırlayarak ellerimde sevgiyle ısıtıyorum. Çizgili bir tişört de birkaç fotoğraf ve bebekken tutup çiğnediği tüylü küçük bir köpekle birlikte kutunun içinde katlanmış bir şekilde duruyor. Bebeklik hatıralarımdan oluşan kutum... Zaman ne çabuk geçiyor.

Birkaç dakika sonra anıları kutuya yerleştirip tekrar gardırobun üstüne koyuyorum ve çıkmak için dönüyorum. Ama Fransız kapılarının kapalı olduğunu görünce şaşıyorum. Onları açık bıraktığıma ikna oldum.

Buraya girmiş olsaydım, hemen kaçmam gerekirdi. *Belki de rüzgârdır?* Kendi kendime, bugün rüzgâr olmadığını, en ufak bir kıpırtı bile olmadığını bilerek söylüyorum. İçimde dışarı çıkma, yatak odasından çıkıp dışarıda olma dürtüsü var, bu yüzden hızla kapılara doğru yürüyorum ve onları açıyorum. Bunu yaparken duvardaki eski halime, kırmızı elbiseme, ışıldayan gözlerime bakıyorum ve bunun olabildiğince iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Kapıları kapattığımdan emin olarak bahçeye geri dönüyorum ve Chloe'nin o fotoğrafımı ne zaman gördüğünü ve neden yatak odamda olduğunu merak ediyorum.

Yorgunum, kocamdan aylardır uzaktayım ve yeni bir eve taşındığımı için kendimi biraz güvensiz hissediyorum. Chloe burada inşaatçıyı içeri alırken ebeveyn odasını kullanmış olabilir; hatta bahçeye çıkmak için Fransız kapılarını bile kullanmış olabilir. Burası alt katta bir yatak odası - insanların buraya erişmek için üst katta olduğundan çok daha masum nedenleri var, bu yüzden başka bir güne dönmek üzere bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Şimdilik Tom'un duvarlarla çevrili bahçede ne yaptığını görmek gibi yapacak başka işlerim var. Kalbim beklentiyle biraz hızlı atıyor.

Neredeyse bir yıl önce mülkü ilk gördüğümüzde kalbimi çalan şey duvarlarla çevrili bahçeydi. Zihnimde, Sam'in duvarların küçük kuytu köşelerine saklanarak etrafta koşturması için çorak araziye parlak yeşil bir çimenliğe dönüştürmeyi hayal ettim. O günü çok net hatırlıyorum: Tom ve ben birbirimize baktık ve yüz ifadesinden bunun doğru olduğunu anladım.

Kuzeye dönerken 'O evi almalıyız,' dedi.

Ben onun kadar heyecanlı değildim - ev neredeyse bir milyon pounddu ve *tüm* mirasımı buna harcamak istemiyordum. Babam hayatı boyunca çok çalışmıştı ve yaşlandıkça, sırf bana bırakacak bir şeyi olsun diye duvarları rutubetli, su tesisatı sızdıran eski ve büyük bir evde tek başına kalmıştı. Bu kadar değerli olacağını hiç beklemiyordum ama çok fazla arazi vardı ve bazı yatırımlarla birlikte bir milyonun biraz üzerindeydi. Vasiyetname ile ilgili sorunlar nedeniyle paranın banka hesabıma yatması uzun zaman aldı ve yatana kadar herhangi bir plan yapmaya hazır değildim. Yasal ücretler ve veraset vergisinin hepsini yiyip bitireceğinden endişe ediyordum ve ancak siyah beyaz olarak görebildiğimde harcamaya hazırdım.

Böylece, tam olarak neye sahip olduğumuzu öğrendiğimde, babamın evini sattım, daireyi satışa çıkardım ve bu evi satın aldım. Bu süreç yıllar aldı ama bana farklı bir yerde yeni bir yaşam fikrine alışmam için zaman kazandırdı. Tom benden daha fazla risk alan biriydi ve şampanyayı patlatıp

Planlar, hasta ve gergin hissettim. İçimde kötü bir his vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum. Bir hafta sonra Tom bankadaki işini kaybetti. O zaman içgdlerime güvenmem gerektiğini biliyordum ama ben de Tom'la aynı şeyi istiyordum: temiz hava ve Sam için bir bahçe ile yeni bir hayat.

Tom'a basitçe bankanın personel azaltımına gittiği ve görevinin artık gereksiz olduğu söylendi. Grnşe göre Chloe'ye de benzer bir şey olmuş ama onu kovmuşlar. *Neden acaba?*

Tom geleli çok oldu ve Sam terk edilmek istemediği için gecikmiş olabileceğinden endişelendim. Bu yüzden ona mesaj attım.

Sam iyi mi? Uzun sürecek mi?

Bana geri dönmesi için geçen birkaç dakika içinde hayal gücüm hızla ilerliyor. Sam'in bağlanma sorunları hakkında endişelenmekten çok daha kötü bir şeye geçiyorum. Her şey için felaket tellallığı yapıyorum, özellikle de konu sevdiklerimin güvenliği olduğunda. Ve Sam benim kalbim. Telefonum aniden alarak beni zıplatıyor ve endişeyle Tom'un mesajını açıyorum.

O iyi, yakında döner.

Tom'un tipik özelliği, detay vermemesi. Çocuğumun anaokuluna ilk gelişiyile ilgili en küçük ayrıntıyı bile bilmek için can atıyorum. Ne dediğini, nasıl göründüğünü, diğer çocuklarla arkadaş olup olmadığını bilmek istiyorum.

Tom zaten burada olduğu için kreşini seti ve burayı ziyaret edebildi, öğretmenlerle tanıştı, tesisleri kontrol etti. Ama yarın Sam'i ben götüreceğim. İyi olacağım, onun yanında olmak *istiyorum* ve bunu kendim görmeliyim. O zaman iyi olduğunu bilerek el sallayacağım - ama iyi olacak mı? Ne zaman rahatlayabileceğim ve tekrar iyi bir anne olabileceğim?

Arkamı dönüp evimizin yenilenmiş beyaz dış cephesine bakarak dikkatimi dağıtıyorum. Evimize. Çok güzel ve ben çok şanslıyım. Bu yer, bu ev, bu bahçe beni *kurtarabilir*. Burada mutlu ve güvende olmam ve nihayet her şeyi geride bırakabilmem tamamen mümkün. *Kötü bir şey olmayacak.*

Duvarın dibinde duruyorum ve eski güllerin baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum: derin, tatlı, neredeyse tiksindirici. Gözlerimi kapatıyorum ve değişim korkumun, kayıp duygumun ötesini görmeye çalışıyorum. Sam nihayet dışarıda oynayabilecek, koşturabilecek, gürültü yapabilecek ve tüm küçük arkadaşlarını davet edebilecek. Doğum günü partilerini duvarlarla çevrili bahçede yapabilir, gürültülü parti oyunları oynayabilir, o sağlam, güvenli duvarın arkasında harika, dağınık piknikler yapabiliriz. Büyüleyici olacak ve Tom'un neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bahçe duvarı üzerinden bakamayacağım kadar yüksek, ama arkasında ne olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Kapıyı açıp içeri koşmak istiyorum ama Tom'a bekleyeceğime söz verdim ve paketlenmiş bir doğum günü hediyesiyle karşılaşan sabırsız bir çocuk gibi önce bir ayağımın, sonra diğerinin üzerinde durup kocamın dönüp kapıyı açmasını bekliyorum.

Tom sonsuza dek sürüyor ve ben irademi kaybediyorum - bir göz atmanın zararı olmazdı, değil mi? Ama tam kapının koluna uzanırken sesini duyuyorum ve şaşırarak geri çekiliyorum.

"Rachel" -uyarısı şakacıydı- "oraya bensiz girmeye *cüret* etme. Başını sallıyor ama bahçede bana doğru ilerlerken gülümsüyor.

"Beni mi izliyordun Tom?" diye soruyorum şakayla karışık.

Yüzünde pandomim haçı var, tıpkı Sam küstahça bir şey yaptığında olduğu gibi.

"Tamam, ben de kapıdan bakacaktım - çok *uzun* zaman oldu, bir dakika daha bekleyemezdim.

Hâlâ bana haçlı bir öğretmen gibi bakıyor. "Her neyse, Sam nasıldı? Ağlamadı, değil mi?" "Hayır, *iyiydi*.

Beni nazikçe kenara çekip kapıya doğru yürüyor, kapının önünde duruyor, kollarını kavuşturmuş, bahçemin girişini koruyor.

"Bir bakayım! Şakacı bir şekilde yalvarıyorum.

"Görmeyi hak ettiğinden emin değilim - bakmayacağına söz vermiştin.

"Aslında kapıyı ben *açmadım*. Gülümsüyorum, bu değiş tokuşun tadını çıkarıyorum.

Gülmeye başlıyor ve belimden kavrayıp beni kendine çekiyor, kolları etrafımda, öpücükleri sıcak ve acil, tıpkı dün geceki gibi. Göğsünde eriyorum, beyaz keten gömleği yüzüme ve boynuma serin geliyor. Birbirimizi özlemiştik. Onu istiyorum ama aynı zamanda bunu bir an daha erteleyemem ve yavaşça çekiliyorum. "Artık bakabilir miyim?"

Gözlerini deviriyor ve ağırlı bir şekilde yavaşça kapıyı açmaya başlıyor, sonra duruyor. "Bunun daha önce nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?"

'Evet,' diye cevaplıyorum sabırsızlıkla.

"Zemini temizlediğimizde, kuruyan çalıları ve bahçe kalıntılarını kaldırdığımızda, altında bir şey vardı.

"Ne?"

"Gerçekten özel bir şey.

Burada hangi harika hazinelerin saklı olduğunu tahmin bile edemiyorum ve kendim görmek istiyorum. Küçük bir çocuk oyun alanı, şenlikli ışıklandırma, güzel bitkiler ve bahçe oyunları için küçük kuytu köşeler hayal ediyorum. Ayrıca Sam'in oynayabileceği küçük bir tren ya da bir traktör ve bir satranç tahtası, *dev* bir satranç tahtası - kendimi zor tutuyorum.

Sonunda kapıyı iterek açtı.

Arkasında dururken, kapı açıldığında nefesimi tutuyorum. Hiçbir bitki göremiyorum, Tom'un sevdiğimi bildiği toz mavisi ortancalar ya da beyaz güller de yok. Kemerden geçerken her şey şaşırtıcı derecede düz görünüyor ve neye baktığımı şaşırtıyorum. Güneşin aydınlattığı alana doğru yürürken bile tam olarak seçemiyorum. Gizli bahçeme dair hiçbir şey göremiyorum; ne ağaçlar, ne ortasında küçük bir kızın taştan heykeli olan dalgalı çimenler, ne iniş çıkışlar, ne ışık ve gölgeler, ne saklanacak yerler, ne kitap okunacak köşeler, ne de kedilerin uzanabileceği sıcak noktalar.

Girişte duruyorum, önümde boş bir alan gibi görünen şeye şaşırtıyorum. Duvarın iç tarafı sıvalı, pürüzsüz ve beyaz; etrafta gösterişli bahçe mobilyaları var: 1930'ların retro tarzında siyah şezlonglara karşı parlak, flamingo pembesi şemsiyeler. Bunların ortasında kocaman, koyu mavi bir dikdörtgen var.

Konuşamıyorum. Benim güzel, hayali gizli bahçem yerle bir edildi.

Tom daha sonra duvardaki bir düğmeye basar ve devasa dikdörtgen hareket etmeye başlar. Yavaşça zemin boyunca kayıyor ve altında ne olduğu santim santim ortaya çıkıyor. Neye baktığımı dehşetle fark ettiğimde hayal kırıklığı göğsüme saplanıyor.

Hayal ettiğim güzel, yeşil alanı, hayallerimin gizli bahçesini dolduran şey, asla birlikte yaşayamayacağım tek şey. Kocaman, ışıltılı, *korkunç* bir yüzme havuzu.

SIX

"Bu hep buradaydı," diyor Tom, "tüm o çöplerin altında - bir havuzun temelleri, inanabiliyor musun?"

Bana sulu bir mezar gibi görünen yere bakarken gözlerim yaşlarla doluyor. Gördüklerimi zar zor anlayabiliyorum.

Geçmiş bir dalga gibi üzerime hücum ediyor. *Çılgınca bir su sıçraması, bir çocuğun çığlıkları.*

"Kendimi gömülü bir hazine bulmuş gibi hissettim," diyor ve ona bir sevgiliymiş gibi bakıyor.

Konuşamıyorum. Eminim bunun benim için ne kadar üzücü olduğunu biliyordur.

Ama o kadar büyülenmiş, turkuaz fayanslar, son teknoloji ürünü kapak onu öyle baştan çıkarmış ki; şimdi bana havuz ışıklarını gösteriyor, fayansları aydınlatıyor, onlar da suyu aydınlatıyor.

"Bir düğmeye basarak..." Sadece konuşuyor, konuşuyor, duygularımdan habersiz, korkumdan habersiz. Benim de en az onun kadar sevdiğimi varsayıyor. Sanki beni görmüyor bile.

Sonunda gözlerini parlak maviden çekip bana bakıyor ve ifadesi soluyor.

"Neden, Tom?" dediğimi duyuyorum. "Neden?"

Beni duymuyor gibi görünüyor. Eğiliyor, büyülenmiş gibi, elini havuza daldırıyor, etrafında döndürüyor. Su şimdi kenarlara vuruyor, dudaklarını yalıyor, bekliyor, bekliyor. Kocam neden böyle bir şey *yapsın* ki?

Burada onunla olmaya dayanamıyorum.

Korkmuş bir çocuk gibi, kapıyı arkamdan çarparak kemerden geri kaçıyorum. Bahçeye doğru ilerliyorum ve bu sırada Tom, "Rachel, dur!" diye sesleniyor. Şimdi daha yüksek sesle bağıyor, bana yetişmek için koşarken ayak sesleri arkamda hızla gümbürdüyor.

Verandaya çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum ve bana yetiştiğinde mutfığa açılan cam kapıya doğru yürüyorum.

"Rachel, sorun nedir? Kolumu tutuyor ve ben de dönüp ona bakıyorum, yüzü incinmişlik ve şaşkınlıkla dolu.

Nefes nefese mutfak adasına yaslanıyorum, kelimelerimi formüle edemiyorum, koştuktan ve göğsümdeki yanmadan nefesim kesiliyor.

Ancak birkaç dakika sonra bir şey söyleyebildim. "Bunu neden... yaptın? Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken soruyorum. "Buranın bir bahçe olduğunu sanıyordum, Sam'in oynayacağı, hepimizin keyif alacağı güzel bir bahçe... ve sen onu *mahvettin*. Korkunç bir şeye dönüştürdün.

'Sevgilim, çok özür dilerim, bunu çok yanlış değerlendirmişim. Bunun seni bu kadar üzeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten inanamamış görünüyor.

"Ama üzüleceğimi *biliyordun*, değil mi?

Kafasını sallıyor. 'Ben bir aptalım, bir *aptal*. Korkularının üstesinden gelmene yardım edebileceğimi düşünmüştüm. Gizli bahçende bu güzel havuza sahip olursan, olanlarla yaşamayı öğrenebileceğini, Sam'in yüzdüğünü görebileceğini, güvende olduğunu bilebileceğini düşündüm.

Ona uzun uzun bakıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum. 'Senin için buraya gelmek için bildiğim, kendimi güvende hissettiğim hayattan vazgeçtim. Mücadele edeceğim ama çok çabalıyorum. Ama o... o... Tom, bahçeyi bir *yüzme havuzuyla* mı doldurdun?' İnanamayarak söylüyorum. "Bu bir tür hastalıklı şaka mı?

Öfkeden ya da utançtan ya da başka bir şeyden yüzü kızarıyor. "Bak, yüzmediğini biliyorum ama... gerçekten güzel bir şey yaparsam, şık bir şey seçersem, pembe şemsiyeler, siyah şezlonglar. Duraksıyor, sonra bir şey hatırlıyor. "Bir de havuzun içindeki parlak turkuaz mozaik var... Yakından bakarsan baş harflerimizi görebilirsin, TRS - ben, sen ve Sam..." Sesi soluyor - beni ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyor.

Tek söyleyebildiğim "Tanrım!" oldu.

Bir nefes alır. "Bunun beni körleştirdiğini nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum, ama tam tersi... Düşündüm ki... *Gerçekten* korkunu başka bir şeye, güzel bir şeye dönüştürebileceğimi düşündüm.

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Yaklaşıyor, iki kolunu da bana doluyor. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor ama beni yatıştırma çabaları kızgınlığımı yeniden alevlendiriyor ve ondan kurtulmak istememe neden oluyor. Onu öyle bir güçle itiyorum ki neredeyse yere düşüreceğim. Yüzündeki ifade saf acı ve korkudan ibaretti ve o anda kendimden nefret ettim. Sevdiğim adama bunu nasıl yapabildim?

"Çok, çok özür dilerim, yanlış anladım, çok yanlış anladım. Sesi perişan geliyor, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

Şimdi mesafesini koruyor, başı aşağıda, kolları iki yanında, bir bez bebek gibi. O anda fark ediyorum ki acım o kadar bulaşıcı ki, sevdiğim insanları da en az beni incittiği kadar incitiyor. İkimiz de uzun bir süre sessizce duruyoruz, ben mutfak adasına yaslanıyorum, Tom buzdolabına dayanmış, bitkin ama hala ringde olan iki dövüşçü gibi, ikisi de ikinci raunt için isteksiz.

'Yüzme bilmediğini biliyorum, ama yapabileceğimizi düşündüm-'

"Hayır, ben yüzemem," diye cevap veriyorum, hala umutsuzca göğsümdeki düdüklü tencerenin kapağını tutmaya çalışıyorum, "öyleyse neden bahçemi bir yüzme havuzuyla doldurayım?

Bana sanki beni tanıımıyormuş ya da tanımak istemiyormuş gibi bakıyor. "Çünkü bu sadece *seninle* ilgili değil," diye mırıldanıyor sessizce. "Peki ya Sam?

"Kesinlikle. O da yüzme bilmiyor ve ya o havuza yaklaşırsa..." Cümlemi tamamlayamıyorum bile.

"Peki *neden* yüzemiyor?" diyor nazikçe. "Çünkü ona izin vermiyorsun.

"İzin vereceğim, sadece zamana ihtiyacım var," diyorum, Tom'un haklı olduğunu farkındayım; ona engel oluyorum

Oğlumu kendi korkularıyla geride tuttum. Doğduğu günden beri onu gözümün önünden ayıramadım.

"Bir terapistle gitmeyi düşündün mü? Tom sorar.

Derin bir iç çektim. *Yine mi bu?* "Sana söyledim, bir anlamı yok. Neden böyle hissettiğimi biliyorum ve yapmak istediğim son şey, başka birinin analiz etmesi için tüm bunları bir döngüde tekrar tekrar yaşamak. Her gün, her saat kendim analiz ediyorum Tom.

'Uykunda da konuşuyorsun. Sana musallat olmuşlar Rachel ve yardım alana kadar da hep öyle kalacaksın,' diyor. 'Dışarıdan her türlü desteği reddettiğin için safça, havuzu inşa ederek yardımcı olabileceğimi düşündüm.

Bunun üzerine yumuşadım. "Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum, aşkım - acımı görüyorsun ve her zaman düzeltmeye çalışıyorsun, ama bazı

şeyler düzeltilemez.

"Sadece korkularınla yüzleşmene yardımcı olabileceğini düşünüyorum," diyor şefkatle, uzanıp yanağıma dokunarak.

"Haklı olabilirsiniz ama sonunda korkularıyla yüzleştiğinde, bunu kendi şartlarıyla, güvenli bir alanda yapmalıyım.

'Ben de tam olarak bunu söylüyorum: burası senin evin ve yüzmeyi öğrenebilirsin. Sam suyun tadını çıkarabilir ve hepimiz o güvenli alanda seninle birlikte olabiliriz. Ama eğer bunu gerçekten yapamayacağını düşünüyorsan, o zaman burayı yıktırırım. Üzerini asfaltlayabiliriz Rachel, o yüzden ne yapmak istediğini bana söyle, olur mu?

Bunu düşünmeyi kabul ediyorum ama içten içe kendimi suya girecek kadar güçlü hissedeceğim bir zamanı hayal bile edemiyorum. Sam'e gelince, onu engelleyemem, engellemem de gerekmez ama henüz hazır değilim.

"Birkaç e-posta göndermem gerekiyor," diyorum. "Yazabileceğim makaleler hakkında bazı fikirlerim var.

"Tamam," diyor yavaşça. Sanırım ikimiz de yalan söylediğimi, sadece biraz yalnız kalmak istediğimi biliyoruz. Kafam dolu - bahçede, çocuğumdan sadece birkaç adım ötede bununla nasıl uyuyabilirim? Uyanıkken bile bununla nasıl yaşayabilirim? Sam ya da bir başkası düşecek diye sürekli endişeleneceğim.

Birden yüzme havuzu için bir fatura görmediğimi fark ediyorum; muhtemelen banka hesabımdan, babamın parasından ödenmiş olmalı.

"Gitmeden önce bir şey daha var," diyorum. "Ne kadara mal oldu?"

"Havuz mu?" diye soruyor, açıkça oyalıyor.

"Havuz," diye tekrarlıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Bir yüzme havuzunun ne kadara mal olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama bunun bizim bütçemizde olduğundan şüpheliyim.

'İyi bir fiyat aldım, yerel insanları

kullandım...' Bekliyorum, ona

bakıyorum, ağzım kurudu.

"Ne kadar, Tom?"

"Yaklaşık altmış bin.

"Hayır. Hayır. O kadar parayı harcamadın mı?

"Sana yardım etmek için yaptırıldı. Yüzü kızarıyor. "Ve mülke değer katacak, iyi bir yatırım," diye ısrar ediyor, bu büyük miktardaki parayı haklı çıkarmak için çaresizce.

Mutfak tezgâhına yaslanıyorum, ona bakmak istemiyorum, bunu kabullenemiyorum.

"Bana paranın ikimiz için de olduğunu söyleyip duruyorsun ama aslında öyle değil, değil mi?" diye ekliyor teslimiyetle.

'Babamın bana bıraktığını biliyorum ama bana kalırsa bu ev ikimize de ait - ama buradaki sorun paranın sınırlı olması. Mirasın neredeyse tamamını bu ev için harcadık.

"Paradan beri değiştin - çok kontrolcü oldun ve bu evliliğimizi etkiliyor," diye tersliyor.

"Katılıyorum, para aramızdaki dinamiği değiştirdi ama bunun nedeni ikimizin de farklı bakış açılarına sahip olmamız. Paramı korumak istiyorum - artık danışmanlık işi yapıyorsun ve maaşın yok ve şu ana kadar yazılarımdan çok az gelir elde ettim ve burada, yeni bir yerde, yeni insanlarla yeniden başlıyorum. Eski editörüm için bir şeyler yazamam çünkü bu bir Manchester gazetesi, Manchester haberleri.

'Yani şimdi benim suçum çünkü benim işim yok ve sen buraya gelmek için her şeyden vazgeçtin öyle mi?

Evet demek istiyorum ama bu adil olmaz.

'Tom, düzenli gelirimiz olmadığı için üzgün değilim. Üzgünüm çünkü ev harcamalarından sonra elimizde kalan azıcık parayı da harcıyoruz. Ve sen *beni* hem duygusal hem de finansal olarak etkileyen büyük kararlar almaya devam ediyorsun. Bahçemizi yok ettin ve yerine paramızın yetmeyeceği, benim bile istemediğim bir şey koydun...' Sesimin duygusallıktan titrediğini duyuyorum.

'İstemediğin bir şey mi? Öyle mi, Rachel?' Sesi sakın ama incinmişlik ve kızgınlıkla pürüzlü.

"*İstemediğim* için üzülüyorum - üzülmüyorum çünkü bundan çok korkuyorum! Bağırıyorum. "*Ve bütün paramızı buna harcadın!*

'*Senin paran, senin paran.* Babanın mirasla ilgili şartları çok açıktı: banka hesabında benim adımın yer alamayacağını söyledi. Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?

Bunu yaptığı için üzgünüm. Paranın kontrolünün bende olduğu konusunda bu kadar kesin konuşmasından nefret ediyorum ama kafası karışmıştı. Yöneticiye aldırmayın - bu *bizim* paramız.'

Bunu görmezden gelemem. Bir şey yapmak için senin iznine, imzana ihtiyacım var! Sana bir doğum günü hediyesi bile alamıyorum, çiçek ya da çikolata ile sürpriz yapamıyorum ya da akşam yemeği için ödeme yapamıyorum çünkü imzan gerekiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, para umurumda değil - asıl acı veren babanın benden nefret etmiş olması.

"Tom, saçmalama. Kredi kartın var, kullanabilirsin."

"Ama harcadığım her şeyi biliyorsun ve her büyük satın alma senin tarafından imzalanmak zorunda."

"Bunu ben istemedim, babamın şartıydı - elimde olsa değiştirirdim ama yapamam."

"Sadece acıtıyor," diyor, "ve aşağılayıcı."

"Biliyorum canım. Sadece son birkaç ayında kafası karıştı. Her zaman senin hiç sahip olamadığı oğlu olduğunu söylerdi."

"Evet, meğer değilmişim. O bana güvenmedi, sen de güvenmiyorsun!"

OceanofPDF.com

SEVEN

Tom ve ben günün geri kalanında evin ayrı bölümlerine çekildik, ikimiz de ayrı ayrı kızgınlığımıza ve adaletsizlik duygumuza kilitlendik. Ancak saatime bakıp Sam'i alma vaktinin geldiğini fark ettiğimde ofisimden çıkıp Tom'u aramaya koyuluyorum. Verandada oturmuş, telefonunda geziniyordu ve Sam için benimle gelip gelmeyeceğini sordum.

'Evet, tabii ki' diye cevap veriyor. Sessiz ve kırgın görünüyor ama ben de öyleyim ve onu teselli etmeyi reddediyorum. Ayrıca, hala bazı sorularım var.

"Tom, havuz için parayı nereden buldun? diye sordum.

Yenilmiş görünüyor.

"Aylık banka hesap özetinde hiçbir şey yok mu, fatura yok mu?" Gözleri nemli. "Henüz ödeme yapmadım...

"Şaka yapıyorsun, değil mi?

Başını sallar.

'Peki bunu nasıl ödeyeceğiz? Size haftalar önce babamın parasının tükenmekte olduğunu söylemiştim, o zaman neden devam ettiniz?

"Ödemeye yetecek kadar kaldığını sanıyordum.

'Evet, bankada biraz paramız var ama o da karnımızı doyurmak ve faturaları ödemek için. Anlamıyor musun Tom?' Bu noktaya geldiğimize inanamıyorum. Daha birkaç ay önce paranın bir kısmını bir çocuk hayır kurumuna vermeyi planlıyordum ama şimdi elimizde hiçbir şey yok.

'Yatırım olarak bir ev almak çok iyi ama ikimiz de çalışmıyorken elimizdeki her kuruşu bu eve yatırmak delilik. Ben yapamam

kendimizi bu duruma soktuğumuza inanıyorum.'

Cevap vermiyor - nasıl verebilir ki? Haklı olduğumu biliyor. Bankadaki paranın çokluğundan sarhoş olmuş bir halde, daha fazla paramız varmış gibi harcama yapıyor.

Sam'i kreşten zamanında almak için acele etmemiz gerektiğinin farkındayım ve şimdi bu konuşmayı daha fazla uzatmanın zamanı değil.

Sessizce kreşe doğru yürüyoruz, ikimiz de kızgınız, ikimiz de insanlar gibi bu konuda kendi bakış açılarımıza tutunuyoruz. Vardığımızda, diğer ebeveynlerden çıkmazda olduğumuzu gizliyor, başımızı sallayarak ve gülümseyerek çocuğu alıyoruz. Bu yeni hayatta yeni arkadaşlar edinme hevesim şimdilik askıda. Bahçemizdeki devasa su deposu için hâlâ borçlu olduğumuz yüklü miktardaki parayı aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum.

"Yeni kreşinde güzel bir gün geçirdin mi? Eve doğru yürürken Sam'e soruyorum, Tom ve ben onun iki yanında, her birimiz bir elini tutuyoruz.

Başını sallıyor. İyi görünüyor ama fazla konuşmuyor. Belki diğer çocuklarla birlikte olmak onu harekete geçirir diye umuyordum ama diğer küçük çocuklar sınıftan gürültüyle çıkarken, bizim küçük oğlan düzgünce bize doğru yürüdü ve ben ceketini giyerken mantıklı bir şekilde bekledi.

"Çok iyi bir çocuk oldu. Çok sessiz, değil mi?" dedi kreş öğretmeni biz ayrılmadan önce.

'O her zaman böyleydi. Sanırım gürültücü olmaktan ziyade çalışkan olacak,' dedim, oğlumun iyi davranışları için özür diliyormuşum gibi hissederek.

Kükreyip bağırmasını ve ona sakinleşmesini ve uslu durmasını söylemem için bana sebep vermesini ne kadar isterdim ama ne yazık ki çocuğum mükemmel. Fazla mükemmel. Acaba hayatının ilk on sekiz ayında sadece anne babasıyla bir evde kapalı kalmaktan etkilenmiş olabilir mi?

Eve dönerken dondurma yemek için duruyoruz ve eve vardığımızda Tom'la aramızdaki buzlar biraz çözülüyor. Eve girerken Tom beni hafifçe geriye çekip nefesinin altından, "Sam'e havuzu gösterebilir miyiz?" diye soruyor. İsteksizce başımı salladım. Tom gözle görülür bir şekilde heyecanlanıyor ve ben de bundan ne kadar nefret etsem ve korkuya kapılsam da Sam için bunu kabul etmem gerektiğini anlıyorum.

"Senin için bir *sürprizimiz* var," diyor Tom, Sam'in elini tutup önden yürürken bana komplocu bir tavırla gülümseyerek. Oğlumuzu dışarıya, çimlere ve duvardaki kemerli kapıya doğru yönlendiriyor.

bir an durur. Sam ona bakıyor, sabırla sürprizi bekliyor ama Tom kapıyı açmakta zorlanıyormuş gibi yapıyor. Babasının tek kişilik maskaralığına kıkırdayan oğlumuz için kapıyı pandomim tarzında açarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onları takip ediyorum, suya yaklaştıkça gergin bir şekilde gülümsüyorum, sonra kendime engel olamıyorum - hızlanıyorum ve Sam'in elini tutuyorum. Yüzümdeki sırtımayı koruyarak korkunun beni felç etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Endişemi Sam'e yansıtmamalıyım - bunu bilmemeli. Tom'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için bana baktığını görüyorum, sonra bana göz kırpmıyor ve aniden tişörtünü yırtıyor.

"Bu bir yüzme havuzu, Sam!" diye anons ediyor ve gürültülü bir sıçramayla havuza atlıyor.

Sam'in ağız bir karışık açık kaldı. O kadar şaşırmıştı ki, elimi sıkıca kavradı ve güvende olmak için bacaklarımı itti.

"Babam nereye gitti?" diye soruyor, benim acımı yansıtarak.

"İşte orada, hayatım. Oğlunu havuzla tanıştırmak için kullandığı saçma ve oldukça endişe verici yöntem karşısında öfkemi bastırmaya çalışarak Tom'u işaret ediyorum. O şimdi yüzeyin hemen altında hareket eden karanlık bir şekil. "İşte baban," diyorum, sesim korkudan boğuk çıkıyor.

Baba! Babacığım! Sam ona seslenir ve sonunda Tom gülümseyerek ortaya çıkar. "Ne düşünüyorsun, dostum?" diye sorar, kenara doğru yüzerek.

Sam öne doğru bir adım atıyor ama içgüdülerim onu geri çekmemi söylüyor.

"Hadi, biniyor musun? Tom, emin olamayan Sam'e kollarını uzatıyor.

Duygularımı gizleme çabalarımın rağmen korkudan kaskatı kesildim ve onu cesaretlendiremiyorum. Sam'in bunu bir şekilde anladığı belli ve ben orada felç olmuş bir şekilde dururken bacaklarımı tutuyor.

"Anne, Sam'in babamla birlikte havuza girmesine yardım eder misin? Tom beline kadar ölümcül suya batmış halde soruyor.

"Ben... Sanırım o sadece... şimdilik *izlemek* istiyor. Sesim dehşetle titriyor. Bunu nasıl saklayacağımı, nasıl durduracağımı bilmiyorum. *Kötü bir şey olmayacak.*

"Suya girmek istemiyorum anne, beni zorlama. Küçük yüzü yalvarırcasına bana bakıyor.

Vücudumun her zerresi hayır diye bağıyor ama küçük oğlumdan kocamın umut dolu yüzüne bakıyorum ve kendimin 'Hadi Sam, baban içeride bekliyor' dediğini duyduğumda buna inanamıyorum. Tamamen güvenli,' diye yalan söylüyorum.

Tom rahatlamış görünüyor ve bana minnetle gülümsüyor, ama Sam hâlâ bacaklarımı tutuyor ve Tom'a doğru bakmayı bile reddediyor.

"Hadi dostum, çok eğlenceli," diye sesleniyor Tom.

Sam'in yanına diz çöküyorum ve bunu aşamalı olarak yaparsak ikimizin de üstesinden gelebileceğimizi umuyorum. Tom'un alçıyı söküp onu içeri atmayı tercih edeceğini biliyorum ama bunu yaparsa muhtemelen kalp krizi geçireceğimi de biliyor.

"Hadi hayatım, tişörtünü çıkar da babanla birlikte suya girebilirsin" diyorum nazikçe. Ama bunu söyler söylemez, tişörtü çıkarmamam için kollarını kenetliyor, küçük bedeni gerginlikten kaskatı kesiliyor ve kesinlikle reddediyor.

"Onu zorlayamam Tom," diyorum umutsuzca ona dönerek. "Ayrıca can yeleği giymesi gerektiğini düşünüyorum.

"Ben buradayım, onu tutabilirim. Can yeleği olmadan öğrenmesi gerek! Korkularını aktarıyorsun..." diye başladı sinirlenerek.

"Ben *değilim*! Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum.

Yaptığı gibi kollarını suyun içinde kaldırıyor, sonra parmağıyla beni işaret ediyor. "Bunu sen yaptın! Bununla birlikte, Sam ve ben kenarda dururken, bizden uzaklaşıp havuzun diğer ucuna doğru yüzüyor.

Sam'in çenesi titremeye başlar. "Babam neden kızgın?

Buna bir dakika daha dayanamam. "Küsmedi hayatım, yüzüyor ve eğer yüzmek istersen sen de suya girebilirsin.

Başını şiddetle sallıyor.

"Tamam, istemiyorsan içeri girmek zorunda değilsin.

"İçeri girmek istiyorum. Üzgün görünüyor, alt dudağı dışarı taşmış. Olay çıkarmak istemiyorum; buraya gelecek ziyaretler için zararlı olacaktır, bu yüzden Tom'a tek kelime etmeden Sam'i eve kadar geçiriyorum.

Daha sonra, Sam yattığında, Tom akşam yemeğini pişiriyor ve birlikte dışarıda oturup hiç konuşmadan risotto yiyoruz. Her zamanki gibi sessizliği bozan ben oluyorum.

"Bugün için üzgünüm," diyorum, "ama Sam'i zorlamamamız gerektiğini düşünüyorum.

Tom incinmiş görünüyor. "Hayır, özür dilerim, sabırsız davrandım," der usulca. "Bunu haftalardır planlıyordum ve ikinizle de paylaşmak istiyordum, ama yanlış yaptım. Şimdi sizi mutlu etmek yerine üzdüm. Aptalca bir şekilde senin ve Sam'in atlamanızı bekledim ama korkuyorsunuz, zamana ihtiyacınız var. "Duyarsız bir aptal gibi davrandım.

'Hayır, hayır, yapmadın. Hayatıma devam etmem, tüm bu korkunun üstesinden gelmeye çalışmam gerekiyor ama o burada duruyor,' diyorum göğsümü yumruklayarak. 'Dün gece bırakmam gerektiğini söylediğinde haklıydın. Yüzmeyi seviyorsun ve anlaşılır bir şekilde oğlunun da bundan keyif almasını istiyorsun.

"İstiyorum ama seni mutsuz edecekse olmaz. Biraz zaman tanıyalım ve eğer havuzla yaşayamayacaksan, içini betonla doldurur ve çim sereriz, tamam mı?

Rahatlama bir dalga gibi içime akıyor. Elimden gelse bunu şu anda yapardım ama bunun adil olmayacağını biliyorum. Tom'un benim de en az onun kadar seveceğime inandığını da biliyorum ama daha fazla yanılıyor olamazdı.

"Sam'in bunu seveceğinden eminim" diyorum. İkimize karşı da sabırlı olmalısın - o da annesinin oğlu ve her ne kadar babası gibi olmak istese de, sanırım o da benim gibi temkinli. Muhtemelen senin gibi doğal bir yüzücü değil.

'Belki, ama şimdi denize yakın yaşıyoruz, onun için daha tehlikeli. yüzmeyi öğrenmek için.'

Tom çok çabaladı; benim de bir şeyler önermem gerekiyor. "Belki de ona öğretmesi için bir eğitmen tutarsak, kol bantları ve her şeyle, bu yardımcı olabilir mi?" Diyorum geçici olarak.

"Kulağa hoş geliyor. Sadece yüzebilmesini istiyorum - bu bir yaşam becerisi. Keşke *sen* de öğrensen,' diye ekliyor hüzünle.

Sertçe gülümsüyorum. "Belki bir gün. Birini ayarlamama izin ver, oradan devam edelim?" diye öneriyorum ama Tom fantezilerinden birine d alıyor.

"Düşünsene, üçümüz birlikte o havuzdayız," diyor ve bana hayalini satmaya çalışıyor. Ama bu o kadar kolay değil. Bir düğmeyi çevirip geçmiş kapatamam - keşke.

"Güneş yeni doğmuşken ve su hâlâ soğukken hepimiz sabahın erken saatlerinde yüzebiliriz," diyor, gözleri parlıyor. 'Ve gece yüzerken, dünya uykudayken, sadece biz ve büyük bir ay varken - bu büyüğü bir şey, Rachel.

"Kulağa çok hoş geliyor," diye mırıldanıyorum, kendimi suçlu hissederek. Oğlumun bundan zevk almasına nasıl karşı çıkabilirim? Korkularım *benim* korkularımdır; çocuğumun hayatını şekillendirmemeli ve bir aile olarak nasıl işlediğimizi etkilememelidir. Tom her zaman dalmayı ve şnorkelle yüzmeyi sevmiştir ve okyanusun altında olmanın nasıl bir şey olduğundan, bitki yaşamından, güzel balıklardan, sonsuz mavilikten lirik bir şekilde bahseder. İronik olan şu ki, ona bu kadar zevk veren şey benim için çok fazla acıya neden oluyor.

Bıçağımı ve çatalımı bıraktım, risottoyu bıraktım, daha fazla yiyemedim.

'Havuzun sunduğu tüm olanakları görüyorum, ancak gerçek şu ki, havuza *güvenmiyorum*.

Su. Neler yapabileceğini biliyorum.'

"Sanki uğursuz bir şeymiş gibi konuşuyorsun.

"Benim için öyle. Hayatım su tarafından şekillendirildi ve kabuslarımda hep boğuluyorum.

"Bu sefer farklı: kötü bir şey olmayacak. Gülümsüyor, elimi sıkıyor ve mutfağa götürmek üzere tabakları alıyor.

"Ben Sam'e bakmaya gidiyorum," diyor ve beni havuzu çevreleyen duvara bakarken bırakıyor. Bizi dışarıda mı tutuyor yoksa içeri mi kilitliyor? Tuğlalar sağlam, dokunulduğunda pürüzlü; budaklı, kıvrımlı sarmaşıklar taşa yapışmış, yumuşak, pembe güllerin etrafında sürünüyor. Alacakaranlık çökerken, Tom Sam'i kontrol etmekten dönene kadar uzun uzun bakıyorum ve sarmaşıkların gülleri boğup boğmadığını merak ediyorum.

"O iyi mi? Gülümsüyorum ama o bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Ne?

Tom oturmaz ama dikkati dağılmış bir şekilde masanın yanında durur. 'Evet, o iyi, çılgınca şeyler söylüyor, bilirsin. Muhtemelen sadece bir rüya görmüştür.

"Neden, ne dedi?" Beklentiyle gülümsüyorum, dört yaşındaki çocuğumuzla ilgili komik bir anekdot bekliyorum.

"Az önce pencereden baktığını ve havuzda birinin ona el salladığını söyledi.

EIGHT

İkimiz de başımızı çevirip duvara bakarken göğsümde korku çiçekleri açıyor, ama buradan havuzu göremiyoruz. Ayağa kalkıyorum ve ikimiz de içgüdüsel olarak yavaşça bahçeye doğru yürüyoruz. Oraya vardığımızda Tom kapıyı yavaşça açıyor ve ben nefesimi tutuyorum. O kadar gerginim ki etim dokunulduğunda hassaslaşıyor. Tom yolu gösteriyor ve ağır sessizlikte suyun içinde bir şey duyuyorum. Görmek için çok karanlık, ama Tom'u kavriyorum ve bir şey suyun içinde hareket ederken suyun ağırlığını dinliyoruz.

"Ne oldu? Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor. İkimiz de karanlıkta durmuş, her neyse ya da her kimse onun ortaya çıkmasını bekliyoruz.

"Burada bekle," diye kulağıma öyle sessiz bir şekilde söylüyor ki onu zar zor duyabiliyorum. "Havuz ışıklarını açacağım. Hızla dikdörtgenin diğer tarafına, düğmelere doğru ilerlerken onu zar zor görebiliyorum.

Artık neredeyse karanlık ve suya bu kadar yakinken kendimi yalnız ve korkmuş hissediyorum. Tom'un gölgeli figürünü görüyorum - ışıklarla ilgili bir sorunu var gibi görünüyor.

Telefonumu tutuyorum. "Tom," diyorum, "polisi arayayım mı?

Ama tam o anda Tom ışıklara vuruyor. Suyun bir artçı şok gibi hareket ettiğini görünce hafifçe sızlanıyorum. Bir şey havuzun floresan yüzeyindeki yüzey gerilimini kırmıştı.

Tom bana doğru yürüyor, yüzümdeki dehşete hemen tepki vererek kolunu nazikçe omuzlarıma doluyor.

'Burada kimse yok. Sam muhtemelen bir rüya görmüştür,' diyor usulca, ama gözlerimiz hala hareket eden suya takılıyor. Bunun onu da biraz sarstığını görebiliyorum.

"Evet, kimse gidemez," diye kabul ediyorum. "Havuzla ulaşmak için evin içinden geçmeleri gerekir. Bunu Tom kadar kendimi de rahatlatmak için söylediğimin farkındayım.

Eve doğru yürürken, eski dostum kaygı yavaş yavaş kollarını bana sıkıca sarıyor.

"Evet, Sam sadece bir rüya gördü," diye mırıldanıyor.

'Ve havuzu ilk kez bugün gördü, bu yüzden aklını kurcalıyor olmalı,' diye ekliyorum. 'Ama bu beni biraz ürküttü, bilirsin, birinin havuzdan el sallaması fikri. Geceleri...' Sahte bir dehşetle gözlerimi kocaman açıyorum ama aslında gerçek ve o da bunu biliyor.

Verandaya ulaştığımızda, Tom konuşana kadar ikimiz de masada birkaç dakika sessizce oturuyoruz.

"Sanırım çocuğumuzun bir hayal gücü var?" "Evet, kesinlikle var," diye kararsızca cevap veriyorum.

Sam'in kâbusunu duymak beni en çok korktuğum yere geri götürdü. Deniz mağaralarında kötü anıların gizlendiği ve karanlık okyanusun lacivert parıltısının altında tehlikenin beklediği bir yer... ya da yüzme havuzu.

Tom ikimize birer kadeh şarap daha dolduruyor ve bunun Rosa'nın bize yeni ev hediyesi olarak aldığı şarap olduğunu görüyorum. Bu bana arkadaşımı ve hayatım boyunca yaşadığım yeri özlediğimi hissettiriyor.

"İyi misin? Tom melankolimi fark ederek soruyor.

"Evet, iyiyim, sadece düşünüyorum... Manchester'ı ve Rosa'yı özleyeceğim.

Omuz silkiyor. "Eminim başka bir Rosa bulursun.

Sesinde, ondan söz ettiğimde sık sık ortaya çıkan bir gerginlik var.

"Kaba olma, Tom!

'Özür dilerim, öyle olmak istememiştim. Sadece senin gibi birinin onun gibi birinde ne bulduğunu anlamıyorum.

"Gerçekten mi? Ben orada olamadığım için babam ölürken onun elini tutan hemşireydi,' diyorum. "O türünün tek örneği ve umarım hep hayatımda olur.

"Kötü biri olduğunu söylemiyorum, sadece bazen biraz... kendini beğenmiş olduğunu düşünüyorum.

Bunu nereden çıkardığından emin değilim. Ondan hoşlanmıyor, birbirlerine uymuyorlar, ama nedenini bilmiyor, bu yüzden bulabildiği tek şey 'kendini beğenmiş'. Rosa'yı o kadar uzun z a m a n d ı r tanımıyorum ama sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi geliyor. Karantina sırasında beni arayıp babamın öldüğünü haber veren oydu. Ne kadar yıkıldığımı bildiği için sonraki haftalarda telefonla iletişim kurmaya devam etti ve tecrit kalktığında ona öğle yemeği ısmarlayıp ısmarlayamayacağımı sordum. Sadece onunla tanışıp teşekkür etmek ve babamın son günlerini sormak istedim. Bana beni ne kadar çok sevdiğini ve annemle ilgili anılarını paylaştığını söyledi ve işte bu kadar: birçok öğle yemeğinin ve değer verdiğim bir dostluğun başlangıcı. Rosa, korkunç bir şeyden olumlu bir şeyin çıkmasıdır. Rosa Covid'den sonra NHS'den ayrıldı ve İrlanda'da özel bir hastanede hemşire olarak iş buldu, ancak her gün mesajlaştık veya aradık ve şimdi İngiltere'ye döndü. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Sizin asla birbirinizi sevmeyeceğinizi arkadaş olmak. İkiniz de çok farklısınız. Onun arkadaşı olmak zorunda değilsin, sadece iyi davran. Lütfen?"

"Tamam, sanırım ortak bir noktamız var: ikimiz de seni seviyoruz," diye göz kırpmıyor.

"Evet, sen bir danışmanlık işi için gittiğinde o da her zaman gelip kalabilir. Sen burada değilken ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmazsın.

"Sanırım bir sonraki iş için bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekecek. Bir ara gerçek hayata dönmem gerekecek, değil mi?" diyor. "Bankacılık dünyasından nefret ediyorum, keşke burada kalıp tuğla ve boyayla uğraşabilseydim.

"Biliyorum aşkım, ama artık bu kadar parayı bir eve harcadığımıza göre, dışarı çıkman ve beni alıştığım şekilde tutman gerekiyor," diye şaka yapıyorum. İşleri hafif tutmaya çalışıyorum ama havuzun elimizde kalan son parayı da aldığını bildiğim için gerçekten endişeliyim. "Yaptığın onca işten sonra burayı satmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum," diyorum.

"Oyuncaklarımı elimden almakla mı tehdit ediyorsun?" Gözleri gülüyor ama bu söz beni kötü hissettiriyor.

Uzanıp koluna dokunuyorum. "Hayır. Keşke başka bir alternatif olsaydı.

Özel haber yazıyorum, para karşılığında fırsat buldukça röportaj yapıyorum ama burada olmak hikâye bulmamı zorlaştıracak. Bir gazetecinin en büyük varlığı bağlantılarıdır; Manchester'dayken bu bağlantılara kova dolusu sahiptim ama şimdi farklı düşünmem gerekecek. Sürekli söylüyorum.

kendim de arkadaşlar edineceğim ve umarım bunlar hikayelere ve yeni bağlantılara yol açabilir. Ama bu arada benim önceliğim Sam.

"Uzun zamandır ilk defa bu evle ilgili yaptığım işten keyif aldım. İnşaatçılarla birlikte çalışmaktan, hayal gücümü kullanmaktan, para yerine insanları yönetmekten keyif aldım. Sanırım bu yüzden havuza devam ettim. Sadece devam etmek istiyorum, anlıyor musunuz? Bunun üzerine neşesiz bir şekilde kıkırdıyor ve ben gözlerindeki acıyı görüyorum.

Eğildim ve onu öptüm. "Biliyorum ve her şeyi benim için yaptığını biliyorum, havuzu bile.

"Beni affediyor musun?

"Elbette. Burası harika bir yer. Beni düzelttiğin gibi burayı da düzeltmişsin,' diye ekliyorum, ilk tanıştığımızda nasıl bir enkaz olduğumu hatırlayarak.

Uzun bir nefes alır. "Teşekkürler, bunun anlamı çok büyük. Yüzü yumuşak, gözleri nemli. 'Seni hayal kırıklığına uğratmadığıma sevindim. Buranın gerçekten doğru olmasını istedim, biliyor musun? Ve havuz-'

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Her şey yoluna girecek, sadece zamana ihtiyacım var," diyorum, tekrar konuya girmek istemiyorum.

Ayağa kalkıp eve geri dönüyor ve beni kararan avluya bakmam için yalnız bırakıyor. Böyle zamanlarda sadece yanımda oturmasını istiyorum. Sorunu çözmesi ya da bu konuda konuşması bile gerekmiyor - sadece yanımda olmasına ihtiyacım var. Bazen Tom'un yıllar önce yaşadıklarını gerçekten anladığından şüphe ediyorum. Eğer anlasaydı, bahçemize yüzme havuzu yaptırmazdı.

Bir süre oturuyorum, havuz ışıklarının ürkütücü parıltısı bir sis gibi duvarın hemen üzerinde geziniyor ve sonra bir ses duyuyorum. Bir su sıçraması. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bahçeye tek başıma inemeyecek kadar korktuğum için Tom'u çağırıyorum. Hemen görünmeyince, dışarıda biri var mı diye bakmak için verandanın kenarına koşuyorum ve uzun süre orada durup dinliyorum. Ama bir süre sonra sadece sessizlik oluyor ve gerçekten bir su sıçraması duyup duymadığımı ya da çok mu heyecanlandım da hayal ettiğimi sorgulamaya başlıyorum. Sonunda kendime bir şey olmadığını söyleyip içeri giriyorum ve kapıları arkamdan kilitliyorum.

NINE

Birkaç haftadır Cornwall'dayız ve hepimiz buraya alışmaya çalışıyoruz. Çocuk yoksulluğuyla ilgili yeni bir haber üzerinde çalışıyorum ve birkaç günümü Londra'da MPS ile konuşarak geçirmek zorunda kaldım. Sam'den ve Tom'dan uzakta olmak çok zordu ama yüz yüze görüşmeler yapmam gerekiyordu. Ekonomik bir otelde kaldım ve onları FaceTime'dan aradım, bahçede futbol oynadıkları, pizza paketleri ve çay için dondurma yedikleri günleri kışkandım.

'Sizden uzak olmaktan nefret ediyorum,' dedim.

'Ama hayatım biz iyiyiz, istediğin kadar kalabilirsin, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum,' dedi Tom. 'Ayrıca, Sam ve benim bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra birbirimize bağlanmamız iyi olacak. Sen git ve o sondaj görüşmelerini yap, seninle gurur duyuyorum.

Tom kariyerimi her zaman desteklemişti ama işimi bir rahatsızlık olarak gördüğü zamanlar da olmuştu. Geçmişte uzaklara gitmem gerektiğinde itiraz ederdi, ama şimdi oğlumuzla yalnız kalmaktan zevk alıyordu, baba olmak onu daha iyi bir hale getirmişti.

Cornwall'daki evime döndüğümde makale üzerinde çalışmaya devam ettim, ancak bu konuda yerel sosyal hizmetlerle temasa geçtiğimde konuştuğum adam şaşkın görünüyordu. 'Çocuk yoksulluğu mu? O büyük evde yaşıyorsunuz, değil mi?

Bunun anlamı şudur: *Çocuk yoksulluğu hakkında ne biliyorsunuz?* Buradaki insanlar bizim zengin olduğumuzu ve buranın ikinci evimiz olduğunu varsayıyor. Bu üzücü, çünkü ironik olan şu ki hiçbir zaman çok param olmadı ve şimdi

Mirasın neredeyse tamamını eve yatırdık, para her zamankinden daha sıkışık.

Bugün yerel bir barın bira bahçesinde otururken bunun tekrar farkına vardım, Tom yerel halk tarafından 'büyük evden gelen adam' olarak karşılanıyor. Ben bunu biraz utanç verici buluyorum ama Tom bundan rahatsız değil. Sanırım bundan hoşlanıyor - Manchester'da hiç sahip olmadığı bir ışıltı var üzerinde. Muhtemelen daha fazla dışarıda olmaktan ve bronzlaşmaktan kaynaklanıyor ama aynı zamanda daha mutlu. Ben de bu hayatı kucaklamak, mutlu olmak istiyorum.

"Selam çocuklar, sizi görmek ne güzel... Tom, sonunda Rachel'ı bara getirdin mi?

Kafamı kaldırdığımda emlakçı Chloe'yi görüyorum. "Merhaba," diyorum tanıdık bir yüz gördüğüme sevinerek.

"Bu da Sam olmalı?" diyor, oturduğum bankın kenarına tüneyerek.

Sam küçük bir Lego parçaları koleksiyonuyla meşguldür ve başını kaldırıp bakmaz. 'Sam, merhaba de. Bu babamın arkadaşı Chloe,' diyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, hâlâ başını kaldırmıyor.

"Hey, ben sadece Tom'un arkadaşı değilim - umarım senin de arkadaşın olurum?" diyor ve gülümseyerek Tom'a bakıyor.

"Ben de öyle umuyorum elbette," diyorum kıkırdayarak. 'Sam, *bizimkilere* merhaba de

Arkadaşım.' Ama Sam Lego'suna daldığı için tekrar cevap veremiyor, ben de bırakıyorum. "Ee, yerleşiyor musun?" diye soruyor.

'Öyleyim, burada hayat çok farklı. Tom buraya çok alıştı, değil mi?' Ben soruyorum.

Garip bir şekilde gülümsüyor, hala onun yanında rahat değil, ama Tom'dan başka konuşacak biri olduğu için memnunum, bu yüzden bunu genişletiyorum.

'Eskiden arabaya atladığımız her yere şimdi yürüyoruz, Sam'i kreşe götürmek de buna dahil. Ama Tom ve Sam benden çok daha fazla yürüyorlar - birlikte sahil boyunca uzun yürüyüşlere çıkıyorlar.

Öyle mi? Sam için ne güzel. Suyu alışkın olduğunu sanmıyorum, değil mi?'

Hafifçe irkildim. "Ne demek istiyorsun?

Sanki biliyormuş gibi birden telaşlandı. "Oh, hiçbir şey, hiçbir neden yok, sadece - şey, Manchester okyanusuyla tanınmıyor, değil mi?

İkimiz de buna gülümsüyoruz ve ben de ona hak veriyorum.

Çok geçmeden, arkadaşını bulması gerektiğini söyleyerek içkisiyle birlikte uzaklaşır.

Tom sessizce, "Gördün mü, çok meraklı," der.

"Kim meraklı? Sam Lego parçalarını birleştirirken dalgınca soruyor.

"Kimse yok, meraklı! Burnuna dokunarak söylüyorum.

Ertesi gün Tom ve Sam efsanevi yürüyüşlerinden birinin ardından eve dönerken, "Sam bunu nasıl yapıyor bilmiyorum," diyorum. "Saat ikide çıktınız ve şu anda saat beş - üç saattir yürümüyorsunuzdur herhalde? Onları karşılamak için salona girdiğimde önlüğümün içindeydi.

"Bu seferki birkaç kez sırtına bindi. Tom kıkırdarak oğlumuzun saçlarını karıştırıyor. "Ve limonata ve kek için kafeye gitmiş *olabiliriz*," diye ekliyor Sam'in yararına özenli bir suçluluk sesiyle.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim. 'Bensiz pasta yemeye gitmen biraz arsızlıktı. 'Ve yemonata, anne, yemonata yedik. Bir dahaki sefere sen de gelebilirsin... Gerçekten gelebilirsin. Hararetle başını sallıyor, gözleri kocaman açılmış bir şekilde

Dört yaşındaki çocuk beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor. Kalbim biraz eğildi.

"Yemonade, ha? Tom'a bakıyorum ve küçüğümüzün L harfini telaffuz ederken yaşadığı sevimli soruna gülümsüyoruz.

Tom'un telefonu çaldığında ikimiz de hala gülümsüyorduk ve telefonu verandaya götürdü, ancak birkaç dakika sonra geri döndü. "İskoçya'daki bir finans kuruluşundan iki haftalık serbest çalışma teklifi aldım. Eğer iyi giderse, düzenli bir iş olabilir.

'Oh... harika. Ne zaman?'

'İlk iş oraya gitmeyi kabul ettim,' dedi bana. 'Ne? Bu çok kısa bir süre.

"Evet, ne kadar erken yaparsam o kadar erken ödeme alırım.

"Evet, yeterince adil. Çok rahatladım. Mirastan kalan çok az bir miktar var ama onu da kötü günler için saklamak istiyorum. Tom'un tekrar dışarı çıkması iyi olacak - ev kocası rolü ona pek uymuyor ve birkaç risotto yaptıktan ve bir yük çamaşır yıkadıktan sonra Stepford kocası rolüyle işi bitti sayılır.

"Ben yokken sen işine bakabilirsin," diye teklif ediyor, "özellikle de Sam kreşteyken.

"Evet, çalışacağım. Keşke evden çalışabilseydin.'

'Ben de, ama başka seçeneğim yok. Orada bizzat bulunmak zorundayım. Ve benim önceliğim havuzun parasını ödemek için para kazanmak,' diyor sert bir şekilde.

"Tom! Bence senin önceliğin bize destek olmak için para kazanmak, havuzun parasını ödemek değil'.

"Yine de parasının ödenmesi gerekiyor," diye tersliyor.

"Paramızın yetmeyeceği lanet bir havuz inşa etmeyi planlarken bunu düşünecektiniz.

'Bunun bir yatırım olduğunu ve böyle bir havuzun bir mülke binlerce dolar kazandırdığını sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor? Otel havuzu gibi, Rachel.'

"Ama burası bir otel ya da *yatırım değil* - burası bizim evimiz ve ben zaten hiçbir zaman havuz istemedim!

Orada öylece duruyor, başı eğik, azarlanan bir çocuk gibi. Bu hale gelmemizden nefret ediyorum. Ben tüm bunların içindeki anne figürüyüm, haç öğretmeni, her şeyin üzerine soğuk su döken kişi.

Ayağa kalktı, sözsüz bir şekilde kapıya doğru yürüdü, sonra arkasını döndü. "Senin dönüştüğün şeyden nefret ediyorum - *bizim dönüştüğümüz* şeyden nefret ediyorum.

"Ben de! İçgüdüsel olarak karşılık veriyorum.

Bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor ve bu canımı acıtıyor.

'Ofisime gidiyorum. İşe hazırlanmam gerekiyor ve sabah erkenden işe başlamam gerekiyor' diyor yenilmiş bir halde.

Kupalarımızı yıkıyor ve mutfaktaki yüzeyleri büyük bir gayretle silerek öfke ve hayal kırıklığını yönlendirmeye çalışıyorum. Tom haklı, ben değiştim. Aslında babamın bana bıraktığı paradan korkuyorum ve en çok korktuğum şeyi yaptım: neredeyse hepsini harcadım.

Hiçbir şeyimiz yokken o küçük dairede çok daha mutluyduk. Harcayacak ya da kavga edecek para yoktu. *Tüm kötülüklerin kaynağı.*

Daha sonra yukarı çıkıyorum ve Sam'i kontrol etmek için yatak odasının kapısını açıyorum. Komodinin üzerindeki dinozorlu gece lambası yanıyordu, ben de kapatmak için yanına gittim. Bunu yaparken, kafamın içinde bir şey sarsılıyor. Onu daha önce yatırdığımda ışığı kapattığımı ve odayı karanlık bıraktığımı çok net hatırlıyorum. Kendimi biraz huzursuz hissediyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Sonra Tom'un ofisine gittiğinde ışığı tekrar açmış olabileceği aklıma geliyor. Kontrol etmek için eğildim - belki de arızalıdır? Ama bunu yaparken Sam'in uyanık olduğunu ve tavana baktığını görüyorum. Sessizce adını söylüyorum ama kıpırdamıyor. Gözleri sonuna kadar açık ve ben dehşete düşüyorum. Uzanarak yüzüne hafifçe dokunuyorum, onu zıplatmamak için.

"Sevgilim? Diyorum ama cevap yok. "Sam? Bu kez daha yüksek sesle konuşuyorum ve birden canlanıp dönüp bana bakıyor. Yüzü

ifadesiz. İçimden bir ürperti geçtiğini hissediyorum.

"Sevgilim, iyi misin? Yatağın zerine oturarak sordum.

Yavaşça başını sallayıp bana dönüyor ve söyledikleri beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Anne, şimdi gitti mi?

OceanofPDF.com

TEN

Dehşet içinde oğlumun yatak odasına bakıyorum. "*Kim* gitti, hayatım? Sesimdeki korkuyu belli etmemek için kendimi zor tutarak sorduğumu duyuyorum.

Sam arkasını döndü ve uyumaya devam etti. Yine rüya mı görüyordu? Muhtemelen mi? Muhtemelen mi? Işığı 'kadın' mı açtı? Birden odada başka biri varmış ve onu izliyormuş gibi hissettim. Gölge köşelere dikkatle bakarken, bunun oğlumun hayal gücü olmayabileceği, gerçek olabileceği fikri aklımdan çıkmıyor.

Onu burada yalnız bırakamam ve uyandırmak da istemiyorum, bu yüzden yatağının yanında, yerde bir yorganın altına uzanıyorum. Pencerelerden ışık sızana kadar orada kalıyorum ve saatim bana sabahın 6.30'unu ve resmen sabah olduğunu gösterdiğinde rahatlıyorum. Sam'i tekrar kontrol ediyorum - mışıl mışıl uyuyor ve iyi görünüyor, bu yüzden onu bırakıp dün gece yatağa gelmediğim için rahatsız görünmeyen Tom'a söylemeye gidiyorum. Ama aşağı odamıza indiğimde yatağımız boştu. Veda bile etmeden İskoçya'ya mı gitmişti? Tekrar yukarı çıkıyorum ve boş yatak odasından gelen horlama seslerini duyuyorum, bu da kalbimi acıtıyor. Tom bunu daha önce hiç yapmamıştı, kavga ettiğimizde bile, ama sanırım daha önce hiç boş yatak odası lüksümüz olmamıştı. Belki de Tom dün gece değiştiğimi söylerken bundan bahsediyordu? Belki de para ikimizi de değiştirmiştir? Fazladan yatak odası alabilmek, yalnız kalmak için daha fazla alan anlamına geliyor... Bu da para bizi ayıracak mı?

Ona Sam'den bahsetmek, endişelerimi paylaşmak istiyorum ama kapıyı çalamayacak kadar gururluyum, yatağımızda uyumadığı, gece beni özleyip bulmaya gelmediği için ona çok kızgınım. Bu yüzden gurur beni aşağıya, yatak odamıza götürüyor, orada hala dünkü kıyafetlerimin içinde olduğumu fark ediyorum ve kendimden, çocuğumdan ve kocamdan emin olmadan duş alıp giyiniyorum. Sam rüya mı görüyordu? Bunu fazla mı düşünüyorum? Tom benden bıktı mı? Hayal mi görüyorum?

Kolayca korkuyorum, endişeleniyorum, her şeyden ve herkesten emin olamıyorum. Dün gece Sam'in lambasını kapattım da hatırlamıyor muyum? Sürekli kendimden şüphe ediyorum ve Tom muhtemelen haklı - sorun para. Artık bana uymayan bir hayatla başa çıkamayan bir piyango talihlisi gibi hissediyorum, çok büyük, çok pahalı bir palto gibi. İpek çarşafı okşuyorum, mükemmel boyanmış patlıcan rengi duvara bakıyorum ve sevdiğim, bana uyan eski salaş hayatı özledim. Paranın bu kadar güzellik ama bu kadar mutsuzluk getireceği kimin aklına gelirdi?

Bir saat sonra, gülümseyen ve iyi görünen Sam'i uyandırıyorum. "Günaydın tatlım," diyorum yatakta doğrulduğunda, saçları karışmış, yüzünde şaşkın bir ifade.

Sadece başını sallıyor.

"Hey, dün gece seni görmeye geldim ve sanırım rüya görüyordun," dedim parlak bir şekilde. "Hatırlıyor musun?"

Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Şimdi gitti mi?" dedim. Bu bir rüya mıydı? Bunun dört yaşındaki bir çocuk için büyük bir istek olduğunun farkındayım ama unutmadan önce denemeye değer.

Dehşete kapıldım, sadece omuz silkti.

"Oh, sadece daha önce havuzda birini gördüğün gibi bir rüya görüp görmediğini merak ettim.

Sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi başını sertçe sallıyor.

o.

"Hey, koca o ğ l a n ," diyorum hafifçe, "triceratops ışığını açabilir misin? Şimdi mi?"

Bana yine şaşkın bir bakış atıyor ve başını sallıyor.

"Hala düğmeyi açıp kapatamıyor musun?"

Ona doğru uzanıyor, bir süre düğmeyle oynadıktan sonra vazgeçiyor ve iç çekerek "Hayır," diyor.

"Yakında yapabileceksin," diyorum hayal kırıklığımı gizleyerek. O gün için giysilerini hazırladım ve Sam'i giyinmesi için odasında bırakırken Tom'u duydum

aile banyosunda dişlerini fırçalıyor. Ebeveyn banyomuza bile girmedi.

Koridorda durdum, kapı yarı açıktı, onu izliyordum. İçimden 'Gitme, burada bizimle kal, parayı hallederiz' demek geliyor. Sam'in onu özleyeceğini biliyorum ve dün gecedен sonra burada yalnız olmaktan tedirginim. Eminim önemli bir şey değildir ama burası büyük bir ev ve bir şey olursa arayabileceğim kimse yok. Tom'a burada ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Kapı aralığına doğru eğildim ve "Dün gece boş odada mı uyudun?" diye sordum. Olay çok çabuk büyüdü. Ses tonumu hafif tutuyorum, sanki şaka yapıyormuşum gibi.

Diş fırçasını ağızından çıkarıp çalkaladıktan sonra tıraş losyonuyla yüzünü sıvazlarken, 'Erken yatmam gerekiyordu, sen yatağa geldiğinde rahatsız edilmek istemedim. Uzun bir yolculuğum var ve anlaşılan bu sözleşme çok fazla iş içeriyor,' diyor banyo aynasından başını çevirmeden.

Banyoya giriyorum ve ona yaklaşp tıraş losyonunu içime çektikten sonra sessizce, 'Sam için biraz endişeleniyorum,' diyorum.

"Oh?" Hemen durdu ve bana bakmak için döndü. "Neden?"

Ona Sam'in söylediklerini ve ışığın açık olduğunu anlattım. "Düşünüp duruyorum, *gerçekten* rüya mı görüyor? Yoksa deliriyor muyum ya da...' Tereddüt ediyorum. "Biri bizi mi izliyor?"

Alnında bir çatıklık oluşur. "Gerçekten sanmıyorum..." Şüphe yüzüne yayılır. "Beni uyandırmalıydın. Sam'in ateşi var mıydı?"

'Hayır. Ateşi olsaydı sizi uyandırırırdım. İyi görünüyordu ama her ihtimale karşı yanında kaldım.

Bunu bir an düşünür. "Peki bu sabah iyi mi?"

'Evet, iyi görünüyor ama beni rahatsız eden de bu. Eğer iyiye, o zaman belki de rüya *görmüyordu*, o halde ne *görüyor*?"

Alnıma dokunuyor. "Ateşi olanın *sen* olmadığına emin misin?" Gülümsüyor.

'Hayır, ama biraz deliriyor olabilirim,' diye şaka yapıyorum. 'Muhtemelen bilinçaltı bir şey - burada ilk kez yalnız olacağım ve kendimi biraz güvensiz hissediyorum, her küçük şey için endişeleniyorum. Hayal gücüm aşırı hızlanıyor.

"Sanırım olabilir, aşkım. Yüzüme bakıyor, endişeli. "Dün için özür dilerim - tartışmamızdan sonra kendimi ofisime kilitleyip gitmek benim için iyi değil.

'Ben çoktan unuttum,' diye yalan söyledim. 'Umarım sen de unutmuşsundur. Bu önemli değil ama Sam önemli ve ben endişeleniyorum.

Leğene yaslanıyor. "Havale geçirdiği için endişelendiğinizi biliyorum ama bu iki yıl önceydi ve o zamandan beri böyle bir şey yaşamadı. Doktorun o zaman bize bunun oldukça yaygın olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylediğini hatırlayın.

"Evet, ama aynı zamanda ona göz kulak olmamızı da söyledi.

Biliyorum ve biliyoruz. Sen iyi bir annesin Rachel. Ona göz kulak oluyorsun. "Çok korkuyorum, Tom.

İki kolunu da bana doladı. 'Anlıyorum ama kafanı *delilleri* görmeni engelleyecek çılgın fikirlerle doldurmasına izin vermemelisin. En kötüsünden korkarsın; bu seni ele geçirir ve bir de bakmışsın ki hastanenin bekleme odasındayız ve Sam'e kendisinde olmayan bir şey için test yapılıyor. Alnımdan öpüyor. "Nefes almayı bıraktığını düşündüğün ve ambulans çağırdığın zamanı hatırlıyor musun? Morluklar görüp lösemi olduğunu düşündüğün zamanı ve menenjit şüphesiyle onu acilen A&E'ye götürdüğün zamanı. Bana bakıyor, çeneme dokunuyor ve yüzümü nazikçe kendisine doğru kaldırıyor. "Sadece alerjik bir reaksiyondur," diyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor.

'Biliyorum, endişeleniyorum, aşırı tepki veriyorum ve-'

'Hey, temkinli olmakta yanlış bir şey yok, özellikle de küçük çocuklar söz konusu olduğunda. Sadece kendini kaptırma. Aynaya geri döner ve ellerini saçlarında gezdirir.

Parmak uçlarında durup ensesinden öpüyorum. "Seni özleyeceğim. "Seni daha çok özleyeceğim.

Çorapları için yardımına ihtiyacı olan Sam'i görmek için içeri giriyorum ve birlikte kahvaltı için aşağıya iniyoruz. Merdivenlerin dibine geldiğimde bir şey dönüp arkama bakmama neden oluyor.

"Ne oldu anne?" Küçük oğlumun sesinde biraz endişe duyuyorum.

"Yok bir şey hayatım," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Umarım haklıyım.

ELEVEN

Sam'in tabağına yumurta koyarken Tom mutfakta beliriyor ve su ısıtıcısını açtıktan sonra bana dönüyor. "Sam'in yüzme dersinin Çarşamba günü saat üçte olduğunu unutma.

"Yüzmek mi?

"Yüzmek mi? Sam bir ağız dolusu çırpılmış yumurtanın arasından yankılanıyor.

"Benden yüzme dersleri için yer ayırtmamı *istemiştin*," diyor, ki tam olarak hatırladığım gibi değil.

"Bunu yapmamızı *önerdim* ama bana Çarşamba günü için rezervasyon yaptırdığını söylemedin," diyorum sessizce.

"Özür dilerim, bahsettiğimi sanıyordum.

"Tom, verandaya çıkabilir misin? Sandalyeleri çekmeni istiyorum," diyorum onu Sam'in bizi duyamayacağı bir yere götürmek için.

'Bana söylediğini hatırlamıyorum ama her halükarda - dün gece olanlardan sonra sence yüzmesi güvenli mi? Bence önce bir doktora görünmeli. Endişeli bir anne olmamak için çok çabalıyorum ama Tom neden böyle olduğumu biliyor; eminim neler yaşadığımı anlıyordur?

Derin bir nefes alır. "Rachel, bunu konuşmuştuk. Bir rüyadan uyandı ve mantıklı olmayan bir şey söyledi. Uyumuyor ya da halüsinasyon görmüyordu - muhtemelen içeri girip onu rahatsız ettiğinizde uyandırdınız.

Cevap vermeyeceğim. Bu son derece mantıklı bir açıklama ve ben bunu odasında birinin olduğuna dair kendi saçma korkuma tercih ediyorum.

'Çarşamba günü saat üçte yüzme hocası gelecek. O saatten önce doktora görünmesi için randevu almak isterseniz alabilirsiniz, ancak buna gerek yok.

'Çarşambadan önce doktor randevusu mu? İki gün sonra mı? İyi şanslar,' diye isteksizce cevap veriyorum, sonra göğsümde yükselen endişeye geri dönüyorum. "Düzgün bir yüzme eğitmeni mi? diye soruyorum.

"Hayır, otobüs durağında tanıştığım biri, mayolu çocuklardan hoşlandığını söyledi. Kendi şakasına gülümsüyor ama ben gülmüyorum.

Tom?

"*Tabii ki* öyle - yüzme havuzlarında öğretmenlik yapıyor. "Sam'e yüzme havuzlarında ders veremez mi?

"Kendi güzel havuzumuz varken olmaz," diyor gururla.

"Oğlumu bir yabancıyla birlikte bir metre suyun içinde tek başına izlemek kabus gibi bir şey.

Bana gülümsüyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. 'Her şey *yolunda* gidecek. Eğitmenin adı Chris ve Sam için mükemmel birine benziyor. Genç, güçlü ve eğlenceli ve... Aslında düşününce, senin için de mükemmel görünüyor. Gerçi böyle bir adamın ben yokken karımla duvarlarla çevrili bir bahçede yalnız kalması kâbuslarıminin malzemesi olur," diye şaka yapıyor.

'İnan bana, bu aklımdaki son şey olacak. Sam'i izlerken kalbim ağzımda olacak. Bunu hafife almaya çalıştığını biliyorum ama o kadar çok korkuyorum ki midem bulanıyor.

Elimi tutarken bana hoşgörülle gülümsüyor ve eve geri dönüyoruz. Kendine bir kahve koyuyor ve bir eliyle kahvaltısını bitirirken diğer eliyle iPad'ini tutan oğlumuzun yanına oturuyor. 'Hey, dostum, annem gece uyandığını söyledi. Yine rüya mı görüyordun?

Sam omuz silkiyor - belli ki unutmuş.

"İyi hissediyor musun, baş ağrısı falan yok mu? Tom kayıtsızca soruyor. Bu konuda iyidir; benim gergin olduğum yerde Tom rahat babayı oynar ve Sam ona sadece anlatır.

"Hayır, hiç başım ağrımiyor. Çırpılmış yumurtasını yemeye devam ediyor.

"Güzel. Kendini iyi hissetmezsen annene söylersin, değil mi dostum? Tom telefonunu çıkarır ve kahvesini içer.

Sakinleşmem gerektiğini fark ettim.

"Hadi Sam, kreş zamanı," diyorum otomatik pilota geçerek. En çok hangisinden korktuğumu bilmiyorum: Tom'un gitmesinden mi yoksa Sam'in yüzme dersinden mi?

"Babam beni götürmüyor mu?" diye soruyor hayal kırıklığıyla.

Tom, "Üzgünüm Sam, babanın bir süreliğine gitmesi gerekiyor ama iki hafta içinde döneceğim - annen seninle birlikte günleri sayacak," diyor.

Sam'in yüzü buruşur. "Neden gidiyorsun?" diye feryat ediyor.

"Yüzme havuzunun parasını ödemek için gidip biraz para kazanmam gerekiyor.

Kendimi aşırı derecede suçlu hissediyorum. Sanki gitmesi *gereken* para için bu kadar yaygara koparmışım gibi. Ancak basit gerçek şu ki, sahip olmadığımız parayı harcadı, bu yüzden havuzu korumak ve bakımını yapmak istiyorsa, parayı kazanması gerekecek.

"Yüzme havuzu," diye mırıldanıyor Sam nefesinin altında.

"Baban buraya gelip sana yüzmeyi öğretecek birini ayarladı," diyor Tom, Sam şaşkınlıkla ona bakarken.

Sam şimdi Tom'la birlikte birkaç kez havuza girdi ve Tom suyun tadını çıkardığını ve güven kazandığını söylüyor. Ama yine de zor yutkunuyorum - eğitmenin gelişi benim için neredeyse kelimenin tam anlamıyla derin uça olacak.

Tom'u kapıya kadar geçirdim ve kucaklaştık.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve vedalaşıyoruz.

'Ben de seni seviyorum. Seni özleyeceğiz' diyorum, birden kendimi boşlukta hissediyorum.

'İyi olacaksın, sevgilim. Benim etrafta olmamam sana bu özellikleri yazma şansı verecek.

Başımı salladım, gülümsedim ve o giderken ona el salladım.

Sam'i öğle yemeğinden hemen sonra kreşten alıyorum ve beni şarkı söyleyen bir ses tonuyla Sam'in 'bugün çok iyi olduğunu' söyleyen bir kreş öğretmeni karşılıyor.

"Süper," diyorum, onun sözünü yankılayarak. Bana tüm dinazorlarla oynadığını söylemeye devam ediyor ki bunu bilmek güzel. Ama benim asıl bilmek istediğim, herhangi bir çocukla oynayıp oynamadığı.

"Saklambaç oynadık," diyor Sam'e dönerek, "ve sen çok heyecanlandın, değil mi? Konuşurken Sam'i biraz sıkıyor, bu da oğlumun kıkırdamasına neden oluyor. Kreş öğretmenin oğlumun sabahlarıyla ilgili 'süper heyecanlı' raporlarından hiçbir zaman tam olarak emin olamadım - bunlar gerçek mi, yoksa daha çok kreş halkla ilişkileriyle mi ilgili?

"Kulağa harika geliyor" - yaka kartına bakıyorum - "Iris. Diğer çocuklarla oynuyor mu? Umutla soruyorum, çünkü kreşten hoşlanıyor gibi görünmesine rağmen, söyleyebileceğim kadarıyla hala çok fazla kaynaşmıyor.

"Evet, diğerleriyle oynuyordu. Bir çocuk bulmak için etrafına bakınıyor. "Emily ile oynamayı seviyor, değil mi Sam?

Sam başını sallıyor ve kalbim biraz yükseliyor - belki de şu anda birbirlerinin kafalarını vücutlarından ayırmaya çalışan çocuklardan farklıdır? Biraz suskunluk kötü bir şey olmayabilir, sonucuna varıyorum, iki çocuk birbirlerine şiddetle kükrerken bacaklarıma doğru hızla ilerliyor.

"İyi bir sabah geçirdin mi, sevgilim? Binadan çıkarken Sam'e soruyorum. "Emily ile hangi oyunları oynadınız?

"Ölü taklidi yaptık ve babası gibi cennete gittik.

Bu beni biraz sarsıyor. 'Oh, bunun için üzgünüm. Zavallı Emily.'

"Emily herkesin öleceğini söylüyor. *Senin de* öleceğini söylüyor ama sen ölmeyeceksin, değil mi anne?

"Şey, bir gün yapacağım," diye cevap veriyorum, bu büyük konuşmaya tam olarak hazır değilim ama yumruk atıyorum. "Umarım bu gerçekleşmeden önce uzun, çok uzun bir zaman olur.

"Yüz yaşında olacak mısın?

"Umarım öyle olur. Bu çok hoş olur. Daha fazla güvence vermem gerekip gerekmediğini merak ediyorum ama o bundan memnun görünüyor ve ben daha bir şey ekleyemeden tanıdığım bir yüz görüyorum.

Chloe.

Dönüp beni hemen fark ediyor ve ben de ona el sallıyorum. O da bana el sallayarak konuşmakta olduğu anne grubunu hemen terk ediyor. Şimdi çocuğuyla birlikte yürüyor, genişçe gülümsüyor.

'Hey, Rachel! Sizi burada görmek ne güzel - merhaba Sam! Utangaç bir şekilde gülümseyen oğluma bakıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye cevap veriyorum. Elini tutan küçük kıza bakıyorum ve onun Sam'in yeni arkadaşı Emily olduğunu görüyorum.

"Bu da Emily mi? Ben de öyle dedim. "Görünüşe göre Sam ve Emily arkadaşlar.

"Evet, Emily sürekli ondan bahsediyor! Kızının bir arkadaşı olmasından o da benim kadar memnun görünüyor. "Sizi daha önce burada görmemiştim - Sam'i genelde kocanız mı alır?

"Duruma göre değişir. Evden çalışıyorum, o yüzden buna uyum sağlıyoruz.

"Anlıyorum, kız kardeşim Emily'yi genellikle işe gelirken getirir.

'Oh, görünüşe göre sen ve ben birbirimizi özlemiştir. Ama Tom birkaç haftalığına uzakta, bu yüzden her iki koşuyu da ben yapacağım.

"Çok güzel! Düşünüyordum da, belki Sam bir gün kreşten sonra gelip Emily ile oynamak ister? Chloe ikisine de bakarak şöyle dedi.

Çocuklar hemen zıplıyorlar - Sam'i bu kadar hareketli görmek çok güzel.

"Bir randevu ayarlayalım mı? Chloe gülümseyerek bana bakıyor.

Tom'un sesini duyuyorum - *O tehlikeli* - ama ona hayır diyemiyorum; bu kabalık olur.

"Anne, anne, evet... bir randevu! Sam haykırıyor, Emily de öyle.

"Lütfen," diyor, "oyun randevusu?"

Başka seçeneğim yok. "Kulağa hoş geliyor. Sesimdeki belirsizliği gizlemeye ve Tom'un buna vereceği tepkiyi düşünmemeye çalışıyorum.

"Peki yarın?"

"Ah, bilmiyorum..." diye başladım.

"Anne, EVET! Sam aşağı yukarı zıplıyor. Sevinçliyim ama Tom'un Chloe'nin tehlikeli olduğuna dair uyarısı zihnimde yankılanıyor.

'Hadi Rachel, çocukları hayal kırıklığına uğratamayız. Hava çok güzel - hepimiz bahçede oturabiliriz, ben de piknik yaparım. Çocuklara döner. "Yarın piknik yapalım mı çocuklar?"

Şu anda o kadar çok heyecan var ki hayır demem mümkün değil. Yarın reddetsem bile, ertesi gün ve ondan sonraki gün ne olacak? Çocukları hayal kırıklığına uğratmaya devam edemem. Sam'in bir arkadaşı olduğu için çok mutluyum, onu bu şanstın mahrum etmek yanlış olur.

"Evet, teşekkür ederim Chloe, bu çok hoş olur," dediğimi duyuyorum. Bunu Sam ve Emily'nin heyecan çığlıkları takip ediyor.

Bunun Sam için iyi olacağına kendimi ikna etmeyi başardım. Chloe'den hoşlanıyorum, Tom onaylamak ya da onaylamamak için burada değil ve burada henüz hiç arkadaşım olmadığına ve onun da aynı yaşta bir çocuğu olduğuna göre, bunun ne zararı olabilir ki?

Kreşin kapısından geçip yolda yürürken, 'Seninle biraz yürüyebiliriz,' diye teklif ediyor. 'Burada hayattan nasıl keyif alıyorsunuz? Manchester'dan çok farklı olmalı,' diyor.

Evet, öyle. Burayı seviyorum ama arkadaşlarımı özliyorum. Henüz burada çok fazla insanla tanışma fırsatım olmadı.

"O zaman *ilk* arkadaşın ben olayım," dedi ve bana dönerek sıcak bir şekilde gülümsedi.

'Teşekkür ederim' diye cevap verdim. 'Aslında bu bölgede çekilecek bir film için bir fikir üzerinde çalışıyorum ve siz de burada doğup büyüdüğünüze göre yarın sizinle görüşmek isterim.

'Benim için bir zevk olur. Köyün karanlık sırlarını paylaşabilirim,' diyor kıkırdayarak.

'Ben *de tam olarak* bunun peşindeyim,' diye şaka yapıyorum.

Yollarının köşesine gelene kadar biraz daha yürüyoruz. "Bu biziz," diyor Chloe.

"Tamam, yarın görüşürüz.

Chloe'nin yüzü gülüyor ve iki çocuk hala el ele tutuşmuş önlerinde yürüyorlar. Emily Sam'den biraz daha uzun ve birkaç ay daha büyük ve kendi tarzıyla ona göz kulak oluyor. Onları izlemek kalbimi eritiyor. Chloe beni dürtüyor ve ikimiz de onlara gülümsüyoruz. 'O bir bakıcı, bizim Emily,' diyor. 'O yanındayken Sam için hiç endişelenme, onun ablası olacak.

Bu beni rahatlatıyor ve Sam'in iyiliği için bu arkadaşlığı teşvik etmem gerektiğini biliyorum. 'Sam, annene gel ve Emily'ye hoşça kal de. Yarın kreşten sonra onun evine gidiyoruz.

Köşede el sallayarak vedalaştığımızda ve Chloe ile Emily yola koyulduklarında içimi ihtiyatlı bir iyimserlik kaplıyor. Eğer Tom haklıysa ve Chloe sorun çıkaran biriye, yarın bunu anlayıp uzak duracağım, ama eğer kötü hisler almazsam, o zaman Tom'un arkadaşlık tavsiyelerini son kez dinleyeceğim. Eğer onunla görüşmemden şikayet ederse, mutlu olmamı ve buraya yerleşmemi isteyenin kendisi olduğunu belirteceğim. Bence o gerçekten hoş, arkadaş canlısı bir kadın ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacım var. Bu olası arkadaşlığı şimdilik kendime saklayabilirim ama Tom'un onu yanlış anladığından eminim. Chloe tehlikeli biri değil - öyle olduğunu bir an bile düşünseydim, yarın Sam'i oyun oynamak için onun evine götürmezdim, değil mi?

TWELVE

Kreşten eve döner dönmez sabit telefon çalıyor ve içeri koşup telefonu alıyorum.

"Selam. Bu Tom ve sesi yumuşak geliyor. 'Seni şimdiden özleyorum. 'Özleyeceğini biliyordum, ben oldukça özelim,' diye takılıyorum.

"Kesinlikle öylesin. Oğlumuz nasıl?"

Hepimiz konuşabilelim diye hoparlörü açıyorum.

"Baban telefonda bebeğim," diyorum Sam'e, o da "Babacığım!" diye bağırıyor. Bu o kadar yüksek ve beklenmedik bir ses ki Sam'den sesini kısmasını istiyorum.

"O iyi," diyor Tom, karşılama törenine gülerek.

Ben ona bir içki getirirken Sam Tom'a kreşteki saygıdeğer tren setini anlatıyor.

"Döndüğümde bana treni gösterir misin? Tom soruyor.

"Sanırım önce Bayan Johnson'a sormamız gerekecek. Sam bunu büyük bir dikkat ve ciddiyetle söyler.

"Eminim ona sorarsan görmeme izin verecektir," diye yanıtıyor Tom.

'*Olabilir*, ama sen benim gibi kreş çocuğu değilsin. Yani, kim bilir?' İki elini uzatıyor ve omuz silkiyor, dağınık ve koordinasyonsuz. Ve kalbimi eritiyor.

"Sam herhangi bir söz veremez baba," diye araya giriyorum. "Sanırım Bayan Johnson'ın ne dediğini görmeniz gerekiyor," diye öneriyorum.

"*Exactyee*. Sam bu kelimeyi daha önce kullanmamıştı ve hala L harfine hakim değil; belli ki kreşte öğrenmiş ve kelimeyi şöyle söylüyor

Yavaşça, dondurmanın ilk tadına bakar gibi, nasıl hissettirdiğinin tadını çıkararak. Çocuğumun büyümesini izlemeyi seviyorum.

"Sam kreşte iyi bir sabah geçirdi ve bir arkadaşı var, değil mi Sam? Dedim.

'Bir arkadaş mı? Oh, bu *iyi*.' Sesinde benimkiyle eşleşen bir rahatlama duyuyorum. "Peki adı ne?

"Emily," diye mırıldanıyor Sam. Oyuncaklarından biriyle oynuyor ve biraz dikkati dağılmış durumda.

"Bir erkek için komik bir isim," diye şaka yapıyor Tom. "O bir erkek değil baba, *hıyarlık* etmeyi bırak!

Şok oldum ve bir kez daha baktım. Tom'un sessizliğinden onun da şaşırdığını anlayabiliyorum. Kreşte olmanın kelime dağarcığını genişleteceğinin farkındaydım ama *bunu* beklemiyordum.

"Sam, bu hiç hoş değil, lütfen böyle söyleme. Ona kaşlarımı çatıyorum. Tyrannosaurus kamyonundan başını kaldırıp baktı.

"Neden?

"Sam, kim sana böyle kelimeler kullanıyor? diye soruyorum. Başını sertçe sallıyor.

Tom, "Görünüşe göre özel hayatını ailesiyle daha fazla paylaşmak istemiyor," diyor.

"Ben de buradaki çocukların iyi olduğunu düşünüyordum.

"Muhtemelen kreş öğretmenlerinden biridir," diye şaka yapıyor Tom. 'Şu Iris'in ağzı çok bozuk.

"Babam ne dedi?" diye sorar Sam.

'Yok bir şey hayatım, yetişkin muhabbeti,' diye cevap veriyorum. 'Dikkatli olmalıyız,' diyorum, şimdi sessizce. Sonra Tom'la öpüşme sesleri çıkarıyoruz ve o gidiyor ve sanırım ikimiz de biraz kaybolmuş hissediyoruz.

O gece Sam'e 'yaramaz kelimeleri' kimin söylediğini tekrar sordum. "Arkadaşlarım.

"Emily mi? Tek arkadaşı o olduğu için soruyorum ve hayal kırıklığına uğrayarak başını sallıyor.

"Bence bir dahaki sefere ona bunun hiç hoş olmadığını söylemelisin.

"Bana annesinin söylediğini duyduğunu söyledi. Pandomim şokuyla ağzını açar.

"Ah canım - belki de annesine yapmamasını söylemeliyim, çünkü bu hiç hoş değil.

"Emily'nin annesi arkadaşın mı?

'Evet, sanırım öyle olacak ama önce arkadaşların birbirini tanması gerekir. O bir nevi babamın arkadaşıydı ve şimdi benim de arkadaşım. Birden fazla arkadaşın olması sorun değil,' diyorum ve arkadaşlığın sadece bir kişi etrafında dönmediğini anlamasını istiyorum. En iyi arkadaş olduğu için ne kadar mutlu olsam da, umarım diğer çocuklarla da arkadaş olur. Ama dinazorlar hakkında mırıldanarak uykuya daldığında, sanırım şimdilik bu mesajı anlamıyor.

Aşağı indiğimde Rosa'yı arayıp Sam'in geniş kelime dağarcığını anlattım.

"Sanırım tüm bunlar onun büyümesiyle ilgili," diyor. "Onu uzun zamandır görmedim.

Rosa, Tom oradayken daireye pek gelmezdi. Tom Cornwall'a geldikten sonra bazen onda kalıyordu ama Sam'i çok az görüyordu çünkü o hemşirelik vardiyasını bitirdiğinde Sam hep yatakta oluyordu.

"Sam'in bırakın *siki*, goo-goo'dan başka bir şey söylediğini hayal etmekte gerçekten zorlanıyorum.

"Bu kelimeyi böyle zevkle söylemek zorunda mısınız?" diye soruyorum kıkırdayarak. "Dilinde hissetmekten hoşlanmıyorsun o zaman?" diye şaka yapıyor.

"Lütfen dur.

"Sik, sik, sik," diye şarkı söylüyor telefonda.

"Teşekkür ederim. Seni aramanın yardımcı olacağını neden düşündüm acaba? Her zamanki gibi beni gülümsetti ve olaylara farklı bir açıdan bakmamı sağladı. Çok komik. Çocuklar böyle yapar.

'Bence çok iyi üstesinden geldin,' diyor. Tam o sırada Tom arıyor, ben de Rosa'ya veda edip telefonu açıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

"İyiyim ama seni özlüyorum.

"Ben de.

"Şirket sizi güzel bir otele yerleştirdi mi?

"Evet, tam olarak Waldorf sayılmaz ama sadece iki haftalığına buradayım ve para da iyi, o yüzden şikayet etmiyorum.

Sesi olumlu geliyor; muhtemelen tekrar çalışması onun için iyi olacaktır.

"Bugün Chloe'yi gördüm," dedim. Bundan b a h s e t m e y e c e k t i m ama çelişkiye düştüm. Tom'dan aptalca sırlar saklamak istemiyorum. Onu kandırmak istemiyorum.

"Chloe?" Kafası karışmış gibiydi.

"Evet, emlakçı olan mı?

"Ah, o.

Kalbim sıkışıyor. "Gerçekten iyi birine benziyor Tom. Bence zararsız biri."

'Sana onun bir dedikoducu olduğunu söylemişim - söylediği hiçbir şeye güvenemezsin, gerçekle tuhaf bir ilişkisi var. Lütfen onun ağına düşme Rachel, çok baştan çıkarıcı olabiliyor.

"Katılıyorum, çok sıcak ve arkadaş canlısı görünüyor, neden *tehlikeli* olduğunu söylediğinizi anlamakta zorlanıyorum?

"Öyle, inanın bana ve tehlikesinin bir nedeni de dediğiniz gibi sıcak ve arkadaş canlısı görünmesi. Ama öyle değil, meraklı ve dedikoducu biri ve bir emlakçı olarak insanların evlerine girip işlerine burnunu sokması beni rahatsız ediyor.

Bununla alay ettim. "Eminim yapacak daha iyi işleri vardır ve ona anahtarları *veren* de sensin Tom.

'Size söyledim, sözleşmeler yapılmadan önce benim için bazı kuralları çiğnedi ve eşyaları ölçmem için içeri girmeme izin verdi. Bu bize çok zaman ve para kazandırdı ve o zaman onun iyi olduğunu düşündüm ve işçilerin girip çıkmasına izin vermek için anahtarlara sahip olmasından memnundum. Sadece geçen akşam habersizce gelmesini beklemiyordum.

'Ben de şaşırdım ama içeride kimsenin olmadığını sandığı için böyle yaptığını ve bazı belgeleri bırakmaya gittiğini söyledi. Madem bu kadar güçlü hissediyorsun, anahtarları ondan geri alalım mı?

"Evet, iyi fikir.

"Ona sormamın bir sakıncası yok.

'Acentelerle temasa geçsem daha iyi olabilir mi? Eğer sorarsanız ve o da alınganlık gösterirse, başınız belaya girebilir. Chloe gibi birine karşı dikkatli olmalısın.

Hâlâ ona o kadar karşı ki, yarın Sam'i oyun randevusuna götüreceğimi bilmesine gerek olmadığına karar verdim. Bu onu sadece endişelendirirdi ve ayrıca ben insanlar hakkında kendi kararlarını verebilen bir yetişkinim. Eğer herhangi bir tehlike işareti görürsem, mesafemi koruyacağım.

Biraz daha sohbet ettik ve ona yazdığım filmde bahsettim.

'Kulağa harika geliyor, benim de iyi iş haberlerim var,' diye duyurdu. 'Yaz boyunca daha fazla danışmanlık için beni geri istiyorlar. Eve döndükten yaklaşık bir hafta sonra geri dönmem gerekecek, daha sonra gidip geldiğim haftalar olabilir. Sakıncası var mı?

"Hayır, hiç de değil," diye cevap veriyorum, rahatlamış bir şekilde. "Belli ki onları etkilemişsin.

Bu, faturaları ödemek için biraz para geleceği anlamına geliyor. Ara sıra yazmam için görevlendirilen makalelerle asla hayatta kalamayız.

"Gitmeden önce," dedim. 'Yarın öğleden sonra beni ararsan ve cevap vermezsem, Sam'i dışarı çıkarırım, ona yeni tişörtler alırım diye düşündüm. Kendi kurnazlığıma şaşırdım ama gerekliydi. Sam Emily'lere çaya gitmek için yanıp tutuşuyor ve Tom bunun iyi bir fikir olmadığını düşünecek diye onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Kulağa hoş geliyor ama Sam kıyafet alışverişinden nefret eder - geçen seferki öfke nöbetini hatırlıyor musun?

"Tanrım, evet." Marks and Spencer'da şort denemesini istediğimde bağırıp çağırdığımı hatırlıyorum. "Ama bu sefer ona milkshake, dondurma ya da her ikisiyle birden rüşvet vermek için bir planım var!

Chloe'nin iyi ve güvenilir olduğundan emin olarak telefonu kapattım. Tom bir erkeğin erkeği: kadınları, özellikle de çok iyi tanımadıklarını anlamıyor gibi görünüyor. Sanırım bu onu onların yanında rahatsız ediyor. Rosa'ya karşı da aynı - arkadaşlığımızı anlamıyor ve bu yeterince adil. Anahtarları düşünüyorum ve aklıma evimizin anahtarlarına erişimi olan tek kişinin Chloe olmayabileceği geliyor. Anahtarlar emlakçıda ya da inşaatçıda kalmış olabilir ve böyle bir evin anahtarlarını gören biri kendine de bir anahtar almaya karar verebilir. Düşünüyorum da, o yedek anahtar setine pek çok kişinin erişimi olabilirdi - Tom onları sadece emlakçıya vermekle aptallık etti. Onları aramasını beklemeyeceğim; Chloe'yi bir dahaki görüşümde anahtarların onda olup olmadığını soracağım ve geri alacağım.

Mutfakta oturuyorum, yazabileceğimi, televizyon izleyebileceğimi ya da okuyabileceğimi biliyorum ama çok sessiz ve gölgeler etrafımı sarıyor. Gündüzleri veranda ve bahçe manzarasıyla dolu olan büyük, çift katlı cam kapılardan dışarı bakıyorum. Ama şimdi, dışarı baktığımda tek gördüğüm yarı karanlıkta tek başıma bir yansımam ve baktıkça kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Biri verandadan mı geçti?

Korkudan hareket edemiyorum. Nefes alışım bile durdu. Bir ses çıkarıp onları uyarmaktan korktuğum için nefesimi tutuyorum. Eğer dışarıda biri varsa ve ben onları görüyorsam, bu beni görebilecekleri anlamına gelir. Tek başıma. Sonunda, hareket edebildiğimde, raftan bir bıçak alıyorum ve cama doğru ilerliyorum. Kapının kilidini açıp avlu ışıklarını yakarken ve yavaşça, temkinli bir şekilde geceye adım atarken onu sıkıca tutuyorum.

Verandada dururken, yanıma biri yaklaşırsa bu bıçağı kullanacağımı, ona saplayacağımı ve hiç pişmanlık duymayacağımı biliyorum. Burası benim evim, çocuğum içeride uyuyor ve ben buradayken hiçbir şey ve hiç kimse ona zarar veremeyecek. Yavaşça verandaya çıkıyorum ve tam arkamı dönüp içeri girmek üzereyken onu görüyorum. Gözlerime inanamıyorum: daha önce hiç görmediğim turuncu bir plaj havlusu verandanın uzak tarafındaki kanepenin üzerinde uzanıyor.

Ne oluyor be?

Etrafıma bakınıp yavaşça kanepeye doğru yürüyorum. Havlu bana çok yabancı görünüyor: Daha önce hiç görmemiştim. Ürkekçe uzanıyorum ve sadece parmak uçlarımla dokunuyorum. İçimi bir korku sarsıntısı kaplıyor. Nemli!

Birisi havuzda mı yüzüyordu? Hâlâ buradalar mı?

OceanofPDF.com

THIRTEEN

Havluyu bırakarak hemen içeri koşuyorum, kapıları kilitliyorum ve polisi arıyorum. "Verandanızda bir havlu mu buldunuz?" diyor kadın, uğraşması gereken çok daha ciddi şeyler olduğunu düşündüren bir ses tonuyla.

"Bakın, kulağa ciddi gelmediğini biliyorum ama oğlum geçen akşam havuzda birini gördüğünü düşünüyor.

"Havuz mu? Havuzunuz mu var? Çocuk yoksulluğu hakkında bir makale yazmak için konuştuğum sosyal hizmet görevlisinin ses tonuyla aynı tonda, kıskançlık ve hatta nefretle konuşuyor. Emlak fiyatlarını yükseltmek için burada olduğumuzu düşünen yerel halkın hedefi olabileceğimizi düşünmeye başlıyorum.

"Evet, havuzumuz var" diye cevap veriyorum, bahçemdeki gereksiz yüzme havuzu için özür dilemek isteyerek. Dünyada yiyecek yemeği olmayan çocuklar varken, bu kadar yozlaşmış olmaktan utanç duyuyorum.

Aramamı kaydediyor ve herhangi bir endişem olursa tekrar aramamı söylüyor, ancak monoton ses tonundan bunu kastetmediğini anlayabiliyorum.

Polisi aramanın ne kadar anlamsız olduğunu fark ederek telefonu bırakıyorum ve Tom'u arıyorum, o da açmıyor. Bugünkü uzun yolculuktan sonra muhtemelen uyuyakalmıştır. Ben de tüm kapıları iki kez kontrol ettim, ışıkları söndürdüm ve yatağa gittim.

Bütün gece bunu düşünerek uyanık kaldıktan sonra, sabah havluyu bir taşıma çantasına koymaya ve başka bir şey olursa kanıt olarak saklamaya karar verdim.

olur. Tom'la kısaca konuşuyorum, önce dehşete düşmüş gibi görünüyor ama sonra muhtemelen oldukça belirgin olan korkularımı arttırmamak için sesini alçaltıyor.

"Muhtemelen gece yarısı yüzmeye karar veren yerel çocuklar - kendi havuzumuza sahip olmanın dezavantajı," diyor. "Yine de polisi aramakla doğru yaptınız.

Endişelerim biraz olsun hafiflemiş olarak telefonu bırakıyorum ve kreş ve Emily'nin evine gitme konusunda heyecanlı olan Sam'i uyandırmaya gidiyorum. Buna odaklanmaya çalışıyorum: güzel ve masum bir şey ve Chloe'nin burada yaşamamızla ilgili bir sorunu varmış gibi görünmüyor. Evi bize o sattı!

Aşağı indiğimde, uzaylı havluyu almak için doğruca verandaya çıktım, ama dehşete kapıldım. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Şimdi polis bana inanmayacak ve Tom'un da benden şüphe edip etmeyeceğini merak ediyorum. Sonra kendimi sorgulamaya başlıyorum. Yorgun ve korkmuştum ve... Hayır, onu kesinlikle gördüm, ona dokundum.

Öyle değil mi?

"Hey, Rachel! Chloe o öğleden sonra Emily'yle birlikte kreşin önünde bekliyor. Tom'a onunla vakit geçireceğimi söylemediğim için hâlâ biraz suçluluk duyuyorum ama kiminle arkadaş olacağıma kendim karar vermek istiyorum. Ayrıca, dün gece verandadaki keşiften sonra, bulabileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım var - burası ürkütücü gelmeye başladı.

"Sam'i tutmayı teklif ettim ama tabii ki Iris buna izin verilmediğini söyledi. Gözlerini deviriyor.

"Yeterince adil - en azından çocuklarımızı kimseye teslim etmeyeceklerini biliyoruz," diyorum ve yüzü hafifçe düşüyor. "Sen herhangi biri değilsin," diye ekliyorum çabucak. Gülümsüyor, mutluluğu yerine geliyor.

"Ben onu getireyim. Iris'e nasıl olduğunu sormak istiyorum.

Iris'in etrafı, Sam de dahil olmak üzere alınmayı bekleyen çocuklarla çevrilidir - Iris'e göre "çok yoğun" bir sabah geçirmiştir.

Ona teşekkür ediyorum ve elini tutarak oyun alanında bizi bekleyen Chloe ve heyecanlı Emily'nin yanına gidiyorum.

"Sam, Sam, evime geliyorsun," diyor ve Sam'in elini tutarak onu ileriye doğru götürüyor. Saniyeler içinde gülmeye başlıyorlar ve Sam yeniden mutlu oluyor.

Köyün içinden Chloe'nin yerine doğru kısa bir yürüyüşe çıktığımızda, bir tur rehberi gibi davranıyor. "En iyi şarküteri burası - kendi ekşi mayalarını yapıyorlar. Kasap Wilkinson's ise gerçekten yağsız kıyma ve

harika sosisler yapıyor.

"Bildiğim iyi oldu, biraz yerel bilgiye ihtiyacım var," diyorum, her şeyi kabul ederek içinde.

"Ah, yerel bilgi, bu oldukça farklı bir şey. Kıkırdıyor.

"Kasap Freddie Wilkinson tam bir kadın avcısıdır, bu yüzden orada dikkatli olun; bir sürü ilişkisi olmuştur. Şarküteriye işleten Marina'nın - sanırım İspanyol - genç erkeklere karşı bir ilgisi var. Şu anda ellili yaşlarında, ama yıllar önce hala üniversitede okuyan bir adamla büyük bir kaçamak yaptığını duydum! Bir de papaz var-'

"Dur! Papaz değil mi? Öfkeli bir sesle söyledim.

Buna gülüyor. "O *muhteşem* biri.

"Vay canına, belki burada dini de bulabilirim? Bu küçük, uyku Cornish köyünde bu kadar çok şey olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Mesele de bu Rachel, insanlar sakın bir köyde yaşamaktan sıkılırlar ve sıkılan insanlar da çılgınca şeyler yaparlar.

O sohbet ederken kendi kendime gülümsüyorum - kanıt yok, sadece skandal ve dedikodu. Demek Tom *bu* yüzden onun tehlikeli ve dedikoducu olduğunu düşünüyordu! Muhtemelen onu kasabın birinci sınıf etleri ve şarküteri sahibinin ev satın alma sürecimiz boyunca genç kana olan düşkünlüğü hakkında bilgilendiriyordu. Ama tezgâhın altında anlattığı şehvet dolu hikâyeler zararsız ve belli ki anlatmayı seviyor ve çok eğlenceli. Çalıştığı emlakçının önünden geçerken, oradaki herhangi biri hakkında ilginç bir dedikodusu olup olmadığını merak ediyorum.

"Hayır, bilmiyorum - korkarım hepsi biraz sıkıcı' diyor.

"Çok yazık. Penceredeki emlak pornosuna bakmak için biraz yavaşlıyorum.

"Haydi çocuklar, yola koyulalım," diye sesleniyor çocuklara, hızını artırıyor ve onlar da onun önünde yürüyorlar. Arkamı döndüğümde, yolun epeyce aşağısına doğru ilerlemişti. Onlara yetişmek için biraz koşmam gerekiyor.

"Ne kadar zamandır emlakçıda çalışıyorsun? diye sordum.

"Ben artık orada değilim. Yıllar önce ayrıldım,' diyor küçümseyerek.

Ama şimdi meraklandım. Kasıtlı olarak mı belirsiz davranıyor? "Oh, ne zaman ayrıldın?

"Kısa süre önce. Serbest çalışıyordum, beni kullanmayı bıraktılar.

"Oh, sadece evimizin anahtarları hala sende mi? Bu bana biraz şüpheli geliyor ve Tom'un onunla ilgili şüpheleri şimdi zihnimde tazeleniyor.

"Anahtarlar?" diyor, bana boş boş bakarak.

"O gece bize geldiğinde. Emlakçıdan aldığın yedek anahtarlarla içeri girmiştin,' diye hatırlatıyorum ona.

"Ah *evet*, bunu unutmuşum. Emily'ye sesleniyor, 'Hızlan, yoksa seni asla eve götüremeyeceğiz' ve sonra bana dönüyor. "Ona geri verdim.

Tom'a mı?

"Evet, o gece belgelerle birlikte onları da bıraktım. Onları Tom'a geri verdim. Onda. Sesi paniklemiş gibiydi, sanki beni ikna etmeye çalışıyordu.

'Oh, tabii ki, demek istemedim... Sizi *suçlamıyordum*...'

"Özür dilerim," diyor. 'Sadece kimse bana inanmıyor. Birinin evinizin anahtarlarına sahip olmasından endişelenmenizi anlıyorum ama anahtarlar bende değil. Yalan söylediğimi düşünmeni de istemiyorum - Tom'a sor, onda var.

Şimdi evine giden patıkaya açılan küçük kapıyı açıyor ve Emily dondurma diye bağırıyor.

"Evet, Emily, sakın ol," diyor bana gözlerini devirerek.

Sam küçük kızdan uzaklaştı ve şimdi elimi tutuyor. Arkadaşlarını ziyaret etmek onun için çok yeni bir şey.

'Sam'in limonata içmesinin sakıncası var mı? Ev yapımı,' diye soruyor içeri girdiğimizde. Çocuklar çimlere götürmek üzere oyuncaklarını alırken ben de onu mutfığa kadar takip ettim.

'Hiç umurumda değil,' diyorum.

Büyük bir cam sürahiyi buzla dolduruyor ve buzdolabından aldığı limonatayı eklerken buzlar çınlıyor.

"Kahve mi, çay mı yoksa daha sert bir şey mi?" diye soruyor göz kırparak. Ben kahveyi seçiyorum, o da çaydanlığı açıyor.

"Mutfığa bayıldım," diyorum, sıcak pembe duvarlara, krem rengine boyanmış eski kirişlere, çiçekli minderlere ve perdelerle bakarak. Tuhaf, biraz da çok fazla elbise giyen ve parlak ruj süren Chloe'ye benziyor. Orta uzunlukta sarı saçları, yuvarlak yüzü ve temiz cildiyle o da güzel. "Evet, kız kardeşim biraz pembe olduğunu söylüyor - ama ben pembeyi severim.

Gülümsüyor ve

Çocuklara bizimle dışarı gelmeleri için sesleniyor. Hepimiz onun peşinden güneşin aydınlattığı küçük bahçeye giriyoruz ve Emily hemen elma ağacına tırmanmaya başlıyor.

Muhtemelen bana öyle geliyor ama anahtarlar hakkında onu sorguladıktan sonra aramızda bir gariplik olduğunu hissediyorum.

"Emily'nin babası hakkında soru sormamın sakıncası var mı? İhtiyatlı bir şekilde soruyorum. Sam, Emily'nin babasının öldüğünü söyledi; bu doğru olabilir de olmayabilir de, ama her iki durumda da dikkatli davranmam gerekiyor.

Cevap vermiyor.

'Bana kendi işime bakmamı söyleyin, sadece bir ayrılığı atlatmaya çalıştığınızı biliyorum, bu yüzden merak ettim de...'

Başını sallıyor. "Emily ile ilgisi yok. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Yapmamayı tercih ederseniz anlarım-

"Teşekkürler, istememeyi tercih ederim, çocukların önünde üzülmek istemiyorum. "Hayır, elbette olmaz, özür dilerim, sormamalıydım.

'Rachel, lütfen özür dileme - bir arkadaş her şeyi sorabilmeli. Sadece üzüldüm, hepsi bu.'

Zavallı Chloe. Çocuğunun babasını kaybetti ve sonra başka biri tarafından incitilmeye devam etti. Bu çok üzücü - burada, memleketinde, tanıdık arkadaşları ve mekânlarla çevrili ama kendi kimsesi yok. Dul olmak için çok genç. Bizi dünyasına kabul etmek için neden bu kadar hevesli olduğunu şimdi anlayabiliyorum; muhtemelen o da benim gibi yalnız. Tom'um olduğunu biliyorum ama uzakta çalışıyor ve bu durum yakın zamanda da değişmeyecek, özellikle de yüzme havuzunun maliyetiyle birlikte, bu yüzden Chloe ve benim bir tür arkadaşlığa ihtiyacımız var. Çocuklarımız iyi anlaşıyor, biz de öyle; bu kader gibi geliyor, sanki tanışmamız gerekiyormuş gibi. Gülümsüyorum, güneş parlıyor, sevimli küçük bir bahçedeyiz ve oğlum yeni arkadaşıyla kovboyculuk oynuyor.

"Hayat bundan daha iyi olamaz," diyorum ve kahvemi yudumlayıp gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum.

Cevap vermeyince gözlerimi açıyorum ve beni izlediğini görüyorum. Biraz huzursuz hissediyorum ama gülümsüyorum ve o da gülümseyerek az önce söylediklerime hemen karşılık veriyor.

'Sorun değil, sanırım,' diyor.

"*Mükemmel* - mutlu çocuklarla güneş ışığında olmayı sevmiyor musunuz?

"Evet, ama sizin bahçeniz daha büyük, yüzme havuzunuz ve mutlu çocuklarınız var!

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Umarım Chloe de herkes gibi bahçede o büyük tehditkâr şeyi bulundurduğumuz için bize kızmaz.

"Hoşuma bile gitmiyor," diyorum.

"Gerçekten mi? Ama çok şanslısınız, her gün yüzmek harika olmalı ve çocuklar için harika'.

Omuz silkiyorum.

'Tanrım, kulağa korkunç geliyor olmalı. *Davet* edilmeyi ben istemedim,' diyor koluma dokunurken ciddiyetle. 'Sadece Tom'dan her şeyi duydum. Temellerdeki eski yüzme havuzunu keşfettiğinde çok heyecanlanmıştı.

"Evet, herkesin cennet fikri bu değil.

'Tom çok seveceğini söyledi. Sana göstermek için sabırsızlanıyormuş. Gözlerimi deviriyorum. "Tam olarak öyle değil.

"Oh?

'Bende bu var... Kulağa aptalca geliyor ama ben yüzmeyi bile. Sudan korkuyorum.' Ona her şeyi anlatmaya hazır değilim. Hayat hikâyemi birbirimizi daha iyi tanıdığımız zamana saklayacağım.

'Vay canına, sinirlenmene şaşmamalı. Seni *tanıyor* mu ki?'

"O kadar heyecanlı ve bu fikre aşık ki, sanırım benim de bu fikre kapılacağımı düşündü.

"Seni anlamıyor, değil mi?

"Hayır, bu konuda değil," diyorum, Tom'a karşı sadakatsiz hissediyorum ama uzun zamandır ilk kez görüyorum. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bahçede sürekli kötü niyetli bir varlık varmış gibi hissediyorum, sanki beni bekliyor, Sam'i bekliyor.

'Tüylerimi ürpertiyorsun Rachel ve böyle hissetmen çok utanç verici. Korkulacak bir şey değil,' diyor oldukça kibar bir şekilde.

"Herkes böyle söylüyor ama bu doğru değil," diye tıslıyorum ve o da hafifçe geri çekiliyor. "Özür dilerim," diyorum, kendimi kötü hissederek. "Sinirlenmek istememiştım, mantıksız olduğunu biliyorum ama çok korkuyorum ve bunu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremez.

Başıma hücum eden kanı hissediyorum, tıpkı kıyıda dururken bana doğru gelen denizin hücumu gibi. Her şeyi yutuyor, sevdiklerimi alıyor. Bahçemdeki soğuk, karanlık mezarı görüyorum, derin ve kararlı. Suyu olan korkum yaşadıklarımla şekillendi ve şimdi oraya geri döndüm.

Güzel bir gün, plajda güzel bir aile. Anne küçük çocuğuna gülümsüyor, baba kumdan kaleler yapıyor ve küçük çocuk da ona yardım ediyor. Kürek onun küçük eli için çok büyük ve ebeveynler kararlı çenesi ve tombul dizleriyle değerli oğullarına sevgiyle gülüyorlar.

Gözyaşlarımın sızısını hissediyorum. Durmak zorundayım. Oraya gitmemeliyim - burada, bu bahçede, şu anda, Chloe ve çocuklarla kalmalıyım.

"Burası sadece bir yüzme havuzu değil," diyorum, "bundan çok daha fazlası.

OceanofPDF.com

FOURTEEN

"Madem seni bu kadar üzüyor, Tom neden üstünü kapattırmıyor? Chloe mantıklı bir şekilde öneriyor. Ama bu mantıkla ilgili değil, bu kendi ihtiyaçları, arzuları ve korkuları olan iki insanla ilgili ve ikimiz de taviz vermek zorundayız, özellikle de ben.

'Onun yerine Sam için bir oyun alanı yapabilir mi? Burası senin de evin Rachel ve bundan rahatsızlık duyarsan asla mutlu olamazsın.

"Bence bunu örtbas etmek onu öldürür," diye cevap veriyorum. Beni ne kadar korkutsa da, Tom için bu bir gurur ve enerji kaynağı; bu *onun* yarattığı bir şey - yapmak isteyeceği son şey onu yok etmek.

"Aramızda para sorunları var," diyorum ona. 'Bana babamdan bir miras kaldı ve Tom bunun için minnettar olsa da, aynı zamanda buna içerliyor, bana istediğimi veren kişi olması gerektiğini düşünüyor. Bu eski moda, biliyorum.

"Evet, 1940'lar aradı, kocanı geri istiyorlar," diyor, kendi şakasına gülümseyerek.

'Evet, ama o her zaman kurtarıcı oldu, biliyor musun? İlk tanıştığımızda bazı akıl sağlığı sorunlarım vardı ve o bana yardım etti, beni kurtardı. Şimdi iyiyim, ama bu bizim dinamiğimiz oldu. Tom hala benimle ilgileniyor, her ne kadar artık ona o kadar ihtiyacım olmasa da.

"Sanırım ona izin vermekten mutluyusan, sorun değil?" diye oldukça küçümseyici bir şekilde cevap veriyor.

"Sorun değil, biz mutluyuz," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. Bu yorumu beni zorluyor, kendimi zayıf hissetmeme neden oluyor ve Tom'la olan ilişki mi bir an için sorgulamama yol açıyor.

"Her neyse, biraz beceriksizce söylemeye çalıştığım şey," diye itiraf ediyorum, "havuzun Tom'un sevgisini gösterme şekli olduğu. Onu benim için kendi elleriyle yaptı, bu yüzden reddetmem daha da zorlaşıyor.

'Evet, ama korkuyorsan, o zaman-'

"Bunun çok mantıklı olmadığını ve açıklamanın zor olduğunu biliyorum. Ama Tom'un annesi o daha çocukken aileyi terk etti - çekip gitti ve yakında döneceğini söyledi. O hala bekliyor.

"Oh, bu çok üzücü.

"Öyle ve çocukken kendini suçluyordu; onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Sanırım onu motive eden de bu - kimseyi, özellikle de beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyor ve korkuma rağmen, bir yüzme havuzu inşa ederek beni memnun etmek için bir fırsat gördü.

"Sence bu onun sevgi dili mi?

"Bu şekilde düşünmemiştim ama evet, sanırım muhtemelen öyle. Sam'in Emily'yi ağaca kadar takip etmesi dikkatimi dağıttı.

"Dikkatli ol Sam," diyorum. "Neden sen ve Emily dışarıdan getirdiğiniz oyuncaklarla oynamıyorsunuz? Chloe'nin ipucumu alıp Emily'den ağaçtan inmesini istemesini umarak ekliyorum.

Ama dalmış gibi görünüyor ve gözleri yumuşacık. Sanırım kendine ait bir Tom'u çok isterdi. "İyiler," diyor sessizce, neredeyse kendi kendine. "O küçük bir çocuk, ağaçlara tırmanmalı.

Elbette haklı ve ben bundan biraz utanç duyuyorum. "Biliyorum, yapmalı ama onun için endişeleniyorum.

"Çocuğun için endişelenmen çok doğal Rachel," diyor nazikçe.

"Dünya şu anda Sam için büyük ve kafa karıştırıcı bir yer gibi geliyor. Buraya taşınmak büyük bir değişimdi, benim için yeterince zordu ama onun gibi küçük bir çocuk için hiçbir anlam ifade etmiyor. Her şey farklı ve stresli olduğundan endişeleniyorum. Geceleri onu kontrol ediyorum ve huzursuz, sürekli rüya görüyor. Umarım sakinleşir.

Birkaç dakika oturup onu izledi. "Uzman değilim ama Sam konusunda endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Eminim haklısındır..." diye mırıldanıyorum, Emily ağacın tepesine tırmanırken ve Sam güvenli, daha alçak bir dala otururken çocukları izliyorum. Sıkılmış gibi görünüp aşağı inmeye başladığında rahat bir nefes alıyorum ama tam o sırada

Emily de aşağı iniyor. Şimdi bize sesleniyor ve el sallıyor ve bir sonraki şey yerde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

"İyi misin, Em? İkimiz de içgüdüsel olarak onu rahatlatmak için koltuklarımızdan fırlarken Chloe sesleniyor. "Ne oldu? Chloe hâlâ ağlayan çocuğun ayağa kalkmasına yardım ederken soruyor.

"Sam beni itti!

"Hayır, hayır. Yaptığını sanmıyorum, Emily,' diye nazikçe ama iddialı bir şekilde önerirken, Sam güvenli alt dalından protesto etmeye başlıyor. 'Ben yapmadım, *ben yapmadım!*

Chloe'ye, 'O yapmadı,' dedim, 'Ben izliyordum.

Başını iki yana sallıyor. "Saçmalama Emily, Sam böyle bir şey yapmaz," diyor ele avuca sığmaz gibi görünen Emily'ye.

İşler kızışmadan önce, akıllıca bir şekilde kek ve dondurma ihtimalini gündeme getirir ve bu da onların dikkatini dağıtır.

Chloe söz verdiği şekerlemeleri almak için mutfığa giderken ben bahçede kalıp çocuklara göz kulak oluyorum. Çocuklar şimdi çimlerin üzerinde kucak kucağa oturuyorlar ve ben pek bir şey duyamıyorum ama Emily'nin "Size göstereyim mi?" dediğini duyuyorum. Sam başını sallayarak onu bahçeye kadar takip ediyor ve ağaca tırmanışlarının oldukça dağınık bir şekilde sona erdiğini göz önünde bulundurduğumda, bunu izlemem gerektiğini hissediyorum. Emily birkaç ay daha büyük ama en az bir yıl daha akıllı olduğunu tahmin ediyorum ve Sam'in zeki ve alıngan küçük kız tarafından etrafından dolaştırılmasından korkuyorum. Bu yüzden ayağa kalkıp onları gizlice takip ediyorum, kızın ona ne göstereceğini merak ediyorum. Durduklarında, küçük elma ağacının yanında oyalanıyorum ve kızın uzun bir dal bulup taze toprağa benzeyen bir şeyi kurcalamaya başlamasını izliyorum.

"Orada mı? Sam heyecanla söylüyor.

Ortaya çıkarmak üzere olduğu 'hazineyi' görmek isteyip istemediğimden gerçekten emin değilim. Ölü kuşlar, solucanlar ya da bu her neyse onunla aram iyi değil.

"Onu görebiliyor musun? Sam sorar.

"Hayır, yüzünü göremezsin ama bak, burada - bak Sam.

Sam beceriksizce eğiliyor, küçük elleri sertleşmiş dizlerinin üzerinde duruyor. Nefesimi tutuyorum ve Emily'nin uyandırmak üzere olduğu sümüksü solucanı ya da sümüklü böceği, hatta karınca yuvasını bekliyorum.

"İşte Sam," diyor, "baban burada gömülü.

Tanrım, umarım değildir! Neden böyle bir şey söylesin ki? Umarım Sam anlamaz ve Chloe yeniden ortaya çıktığında müdahale etmek üzereydim.

"Çikolatalı mı, vanılyalı mı, çilekli mi?" diye soruyor, elinde bir tepsi dolusu dondurma, kek ve büyük bir cam sürahi dolusu parlak pembe bir şeyle bahçede yürürken.

"ÜÇÜNÜ de istiyorum!" diye bağıyor Emily.

"Ve ben, hepsi ÜÇ!" diye yankılanıyor Sam. Dondurma o kadar dikkatlerini dağıtıyor ki, umarım Sam Emily'nin ne dediğini unutmuştur.

'Sam, lütfen kelimesini duymadım,' diyorum.

"LÜTFEN!" diye bağıyor ve Emily de onu takip ediyor, bu yüksek sesli ve söylemeliyim ki oldukça sinir bozucu bir tezahürata dönüşüyor.

Chloe bana baktı. 'Büyük hata - Emily'mizin lütfen kelimesini bile sinirlerine dokunduracağına güvenebilirsin. Kız kardeşimi deli ediyor. Dondurmayı iki kâseye paylaştıırken kıkırdıyor.

Çocuklar bahçenin biraz ilerisindeki piknik halısının üzerinde dondurma ve keklerini yerken, Chloe parlak pembe içeceği iki bardağa dolduruyor.

"Kokteyl mi?" diyor.

"Genelde gündüzleri içki içmem," diyorum kendimi primadonna gibi hissederek, "ve Tom uzakta ve Sam'e bakan tek kişi benim-

"Oh, düşük alkollü, çoğunlukla meyve suyu ve limonata," diyor ve bana büyük bir tane uzatıyor.

"Teşekkür ederim. Şarabı ondan alıyorum ve içine bir şemsiye bile koyduğunu fark ediyorum. "Bu çok güzel," diyorum bir yudum alarak, "karpuz mu?

'Evet, benim favorim. İçine kırılmış buz koyuyorum.'

"Tatilde olmak gibi. Şemsiyeyi soğuk, meyveli içeceğin içinde döndürüyorum.

Kokteyllerimizi yudumlarken hayatlarımızdan, onun eski erkek arkadaşlarından, Tom'la nasıl tanıştığımdan bahsediyoruz. Ama Emily'nin babası hakkında konuşmuyor - belki de benim gibi onun da hakkında konuşmadığı çok acı verici şeyler vardır? Onunla yalnız vakit geçirdikten sonra, onun da benimle aynı şekilde mücadele ettiğini düşünüyorum. İkimiz de zor ilişkiler ve deneyimler yaşadık, bu da bazen başkalarının yanında biraz paranoyak hissetmememizi zorlaştırıyor.

"İnsanlara kolay kolay güvenmiyorum," diyor bana. "Kendimi savunmasız hissediyorum, kötü şeyler olacağından endişeleniyorum.

Ne demek istediğini tam olarak anlıyorum, kendi deneyimlerim hayatta en kötüsünü beklememe neden oldu. Ama Chloe farklı, onun açıklığı ve kırılganlığı, bariz gevşekliğine rağmen ona güvenebileceğimi hissettiriyor. Onunla sohbet ederken kendimi rahat hissediyorum, sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi ve farkına bile varmadan sürahiye boşaltmış oluyoruz.

"Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum," diyorum. 'O kokteylin düşük alkollü olduğuna emin misin?

"Evet, iyiyim. Acaba sıcak çarpması mı geçiriyorsunuz - bazen sarhoş gibi hissedebilirsiniz. Bir keresinde tatilde geçirmiştin ve 20 dakika

boyunca kusmuştum.

dört saat aralıksız.'

"Harika," diye mırıldanıyorum. Bunu duymak bile içimde kusma isteği uyandırıyor. "Sanırım eve gidip biraz uzanmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum. Ayağa kalkıyorum ve dünya başıma yıkılıyor. Bahçede Sam'e doğru biraz yürüyorum ve gerçekten iyi olmadığımı fark ediyorum. Chloe'ye, "Kendimi berbat hissediyorum," diyorum.

"Neden yukarıda biraz uzanmıyorsun?"

Sam'in Chloe ve Emily ile iyi olacağından eminim ama kendimi iyi hissetmediğimde her zaman yaptığım gibi eve gitmek istiyorum.

"Kendimi çok kötü hissediyorum, yürüyebileceğimden emin değilim. Çok özür dilerim ama bizi eve bırakabilir misiniz? Kendi yatağıma uzanmak için dayanılmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

"Üzgünüm, arabam yok," diyor özür dileyerek.

Kendimi bahçe sandalyesine bırakıp toparlanmaya çalışıyorum.

"Sana biraz su getireyim," diyor, endişeli görünüyor ve evin içinde kayboluyor. Büyük bir bardak soğuk suyla geri dönüyor, yavaşça içiyorum ve bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

'Gitsek iyi olacak,' diyorum. 'Eğer o sıcak çarpması beni tekrar vurursa, bırakın bahçenizi, bu sandalyeden bile kalkamam!'

Chloe bize eve kadar eşlik etmekte ısrar ediyor ve ben buna minnettarım. Yürürken hastalığım nüksederse Sam'e bakacak birinin yanımda olduğunu bilmek güzel.

"Yolda bir mektup postalamamın sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır. Sözlerimi gevelediğime eminim; kendimi hâlâ berbat hissediyorum.

Evimize doğru kısa bir yürüyüşe başladık ama sanki Everest'e tırmanıyormuşum gibi hissediyorum. Postaneye yaklaştığımızda, Chloe'nin henüz satın almadığı bir doğum günü kartını postalaması gerektiği ortaya çıkıyor, ardından pul satın alması gerekiyor ve göndereceği adresi bulmak için telefonunda beş dakika harcıyor. Bu süre boyunca çocuklar birbirlerine zarf alıp satarak kaosa neden olurken ben de kendimi bir duvara yaslıyorum.

Tüm bunlar olurken biri içeri giriyor ve Chloe ile sohbet etmeye başlıyor. Diğer kişiyi göremiyorum ama uzun uzun konuşuyorlar. Artık gerçekten yetti, gitmem gerek. Burası sıcak ve havasız ve burada durdukça midem daha da bulanıyor.

Sonunda Chloe ile konuşan ve kreşten başka bir anne olduğunu anladığım kadın uzaklaştı, Chloe'ye hoşça kal dedi ve çantasına bakmaya başladı.

tebrik kartları. Onları alıyor, okuyor ve geri koyuyor; her zaman göz ucuyla beni izlediğinin farkındayım ve sonunda beni fark etmiş gibi yapıyor.

"Oh... merhaba. Sam'in annesi, değil mi?" Gülümsüyor, elinde hala kartlardan birini tutuyor, şimdi onu yelpaze olarak kullanıyor. "Sıcak bir gün, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bunun kaba görünebileceğinin farkındayım ama konuşmak için ağzımı açarsam kusma ihtimalim çok yüksek.

Kartı yüzüne doğru tutuyor ve bir köylüyü izleyen Viktorya dönemi asilzadesi gibi beni gözlemliyor. "İyi misin?" diye soruyor, yüzünde endişe ve korku var.

Gülümsemiyor ve perişan halimde bile sorusunun nasıl olduğumu sormaktan çok onaylamadığını ifade etmekle ilgili olduğunu hissediyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler," diyorum,
içimden ölüyorum. Kaşlarını
kaldırıyor.

"Sıcak çarpması geçiriyorum," diye ekliyorum, sesimdeki bulanıklığı duyuyor ve tekrar ölüyorum.

Yarı gülümsüyor. "Oh, *anlıyorum*. Kartı daha hızlı salladı ve inançsızlık ve onaylamama içinde uzaklaştı.

"Sana ne diyordu? Chloe sonunda dükkândan ayrıldığımızı söylüyor.

"Kreşteki kadın mı? Arkadaşınız mı?"

"Hayır," diye kararlılıkla yanıtlıyor. 'Jennifer Radley herkesten daha iyi olduğunu düşünen kibirli bir inek. Ona katlanamıyorum.

"Mmm, benden hoşlanmadığı kesin.

Başını çevirdi. "Neden, sana ne dedi?" "Ah, gerçekten hiçbir şey, sanırım sarhoş olduğumu düşündü.

"Yargılayıcı kaltak," diyor nefesinin altında. "Ona karşı arkanı kolla, tehlikelidir.

FIFTEEN

Sabah 7'de korkunç bir baş ağrısıyla uyandığımda telefonum yatağımın kenarında çalıyordu.

Telefonu açtığımda, "Rachel, ben Chloe," diyor ve uykulu halimle bile sesindeki endişeyi fark edebiliyorum.

"Merhaba," diyorum huysuzca, bu kadar erken uyandırıldığım için biraz sinirlenerek. "Bir itirafta bulunacağım.

"Oh? Dürüst olmak gerekirse, şu anda umurumda değil, sadece Sam'i uyandırmadan önce yarım saat daha uyumak istiyorum.

Dün sana verdiğim kokteyl. Çok ama *çok* özür dilerim, kendimi kaptırmışım. Meyve suyu ve limonatanın içine birkaç damla votka koymak istemiştim ama... aşırı hevesliydim.

Oldukça sinirliyim ve yeni bir arkadaş olmasına rağmen kendimi onu azarlarken buluyorum. 'Chloe, keşke bunu bana dün söyleseydin. İçinde çok fazla votka olduğunu düşünseydim sadece bir bardak içerdim. Lanet olsun, sarhoş olmama izin verdin ve oğlumdan ben sorumluydum!

"Çok ama çok üzgünüm Rachel, sadece iyi vakit geçirmeni istedim. "İyi vakit geçiriyordum - alkole ihtiyacım *yoktu*.

'Özür dilerim, gerçekten özür dilerim. Beni affeder misin?"

Onu affettiğimi söylüyorum ama bu beni rahatsız ediyor - neden çok fazla votka eklemek gibi umursamaz bir şey yaptı? Beni **b u** kadar rahat davranacak kadar iyi tanımıyor; her şey **o l a b i l i r d i**. Öyle olmadığını biliyorum.

Kötü niyetliydi, aptalcaydı ve şimdi ona inandığım ve bardağımı doldurmasına izin verdiğim için kendimi suçluyorum. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

"Keşke Jennifer Radley'e bunun senin hatan olduğunu söyleseydin," diyorum. "Postanenin duvarından aşağı kayarken bana bakış şekli - benim şarapçı bir anne olduğumu düşünüyor," diyorum küskün bir şekilde, Jennifer'ın küçümsemesinin acısı hala geçmemişken.

'O aptal bir inek, ona aldırma. Hayatında bir gün bile çalışmadı, zengin bir piçle evlendi ve şimdi *onun* parasıyla herkese tepeden bakıyor! Vitriol'ü gerçek.

"Vay canına. Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun, değil mi?" "Kesinlikle hoşlanmıyorum.

"Onun *tehlikeli* olduğunu söylemiştin, bu yüzden mi?" diye soruyorum, sorumdaki ironinin farkındayım, Chloe hakkında Tom'dan da aynı şeyi duymuştum. "Sana zarar verecek bir şey mi yaptı? Ne demek istediğini öğrenmeye kararlıyım.

"Evet, eskiden çok iyi arkadaştık, ta ki erkek arkadaşımı çalana kadar.

"Oh, gerçekten mi? Bu çok ilginç. Tasarımcı kıyafetleri içinde, pahalı parfüm kokan, mükemmel bakımlı Jennifer Radley'i düşünüyorum. Tereyağı erimez. Erkek arkadaş konusunda tehlikeli olduğu açık.

"Evet. Onunla birlikte olduğumuzu öğrendiği anda onu elde etmeye kararlıydı - ona mektuplar gönderdi, hakkımda bir şeyler anlattı. Korkunçtu Rachel, neredeyse sinir krizi geçiriyordum.

'Çok üzgünüm, kulağa korkunç geliyor. Tüm bunlar ne zaman oldu?' diye sordum.

"Bu..." Saymak için duraklıyor. "Şu anda otuz üç yaşındayım ve on dört yaşındaydım, yani...

Oh. "Demek okuldaydın? İlgim aniden o kadar da *artmadı*. "Evet, ondan sonra arkadaşlığımız bitti.

Yani Jennifer muhtemelen genç sevgilisini bile hatırlamazken Chloe bunca yıldır bu kırgınlığı içinde tutuyor. Sanırım bir tehlike var, bir de *tehlike* var.

Tom uzakta olduğu için sadece Sam kreşteyken yazma şansım oluyor ama bugün çalışamayacak kadar kötü hissediyorum. Ayrıca kendimi çok izole ve yalnız hissediyorum. Rosa'nın da bu hafta bir ajansla vardiyası var, bu yüzden onu daha sonraya kadar arayamıyorum bile. Uzun bir sabah oldu ve Chloe bile olsa biriyle konuşma ihtiyacı hissediyorum. Votka olayından sonra ona karşı eskisi kadar rahat değilim. Ona güvenebilir miyim? Bilmiyorum, ama zararsız olduğuna inanıyorum, gerçekten sadece

eğlenmemi istiyordu. Sakarca ve aptalcaydı, ama ona bir şans daha vermeye
hazırım - arkadaş canlısı ve nazik görünüyor, bu yüzden

gelişmekte olan arkadaşlığımız hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik. Bunu iyice düşündükten sonra, Sam'i kreşten aldığımda Chloe'yi görmeyi dört gözle bekliyordum. Ama oraya gittiğimde bir grup anneyle sohbet ediyordu. Jennifer'ın da grubun bir parçası olduğunu görünce kalbim parçalandı. Dün postanedeki konuşmamızdan sonra utandım. Umarım Chloe ona durumumu ve kasıtlı olarak sarhoş olmadığımı açıklar.

Benim hakkımda ne düşünüyordur?

Yanına gidip konuşmayı, olayı hafifletmeyi düşünüyorum ama o ve Chloe şu anda derin bir sohbe dalmış durumdalar, bu da Chloe'yi kafamda yeniden sorgulamama neden oluyor. Daha bu sabah telefonda Jennifer'dan ne kadar hoşlanmadığını ve arkadaş olmadıklarını söylüyordu. Ama yargılamak bana düşmez - uzun bir geçmişleri var ve Chloe Jennifer'la konuşurken onu görmezden gelemez, bu kabalık olur. Burada henüz başka arkadaşım yok ve aslında hoşlanmadığı birine karşı kibar davranıyor diye Chloe'den bu kadar çabuk vazgeçmek istemiyorum. Ama acaba biraz iki yüzlü olabilir mi ve ona güvenebilir miyim? Bu yüzden onlara katılmamaya karar verdim. Her zaman dar bir daire şeklinde durdukları ve kimseye girecek yer bırakmadıkları için bu hiç de kolay olmayacaktı. Ayrıca, daha sonra korkunç yüzme dersimiz olduğu için hemen çıkmam gerekiyor.

Sam kreşte geçirdiği sabahtan dolayı yorgun, bu yüzden eve geldiğimizde kanepede uyumasına izin veriyorum. Yüzme dersi için dinlenmiş olması gerekiyor. Saat ikiyi geçiyor ve Rosa'nın mesaisi bitmiş olmalı, ben de telefonumu verandaya çıkarıp onu arıyorum.

"Bu konuda konuşmak bile istemiyorum çünkü şımarık bir velet gibi görüneceğimi biliyorum ama bu yüzme dersinden korkuyorum," diyorum.

"Sen şımarık bir velet değilsin.

'Ben - bazı anneler çocuklarını bile besleyemezken ben lanet olası bir yüzme havuzundan şikayet ediyorum.

'Bence arka bahçenizdeki bir ton suya itiraz etmeniz son derece makul. Lanet olsun Rachel, yaşadıklarından sonra. Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?'

'*Anlamıyor* - her şeyin parayla ilgili olduğunu düşünüyor. Değiştiğimi söylüyor.

"Tam bir göt. Dün kreşten sonra emlakçının evine gittiğini ona söyledin mi?

"Hayır, hala yapmadım. Ondan hoşlanıyorum ve o onaylamadıkça daha da inatçı hissediyorum, bana kiminle arkadaş olacağımı söyleyemez. Chloe biraz tuhaf,

Tamam, *ilk* tercihim o olmazdı ama fazla seçeneğim de yok. Burada kimseyi tanımıyorum ve Tom uzakta olduğu için konuşacak başka bir yetişkine ihtiyacım var. Bahçesinde oturup çocukların oyununu izleyerek bir şeyler içmek güzeldi.

'Güzel, biraz rahatlayıp eğlenmenin zamanı gelmişti,' diye ısrar ediyor. "Sam'in bahçede çekilmiş fotoğraflarını gönderdiğin için teşekkür ederim - ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Onu son gördüğümünden bu yana en az bir yıl geçmiş olmalı, o zamanlar daha bebektir.

"Bir ya da iki haftalığına gelip kalman gerekecek mi? Teklif ediyorum.

"Mmm. Aslında düşünüyordum da, gelecek hafta bir gece bizde kalmama ne dersin?

"Aman Tanrım! Buna bayılırım ve Tom hala uzakta olacak, böylece kız kızı bir akşam geçirebiliriz.

Evet, öyle olabileceğini düşünmüştüm. Kız kızı akşamları pek onaylamıyor, değil mi? Düşündüm de, o da *beni* onaylamıyor.'

Gülüp geçiyorum, ama o haklı ve belli ki onun havasını yakalamış.

'Muhtemelen yakında dünyanın senin bölgesine geleceğim.

Neyse, Büyük Teyze Jean ve Büyük Amca Ron'dan bahsetmiş olabilir miyim?" "Evet, şu anda yüz yaşında olmalılar?

Rosa kıkırdar. "Pek sayılmaz, kadın doksan dört, adam doksan iki yaşında, oyuncak çocuğu olduğunu söylüyor. Hala güçlüler, ama birkaç hafta önce düştü, Devon'da yaşıyorlar, yani sizden çok uzakta değil. Gidip biraz onlarla kalabileceğimi söyledim, yardıma ihtiyaçları var, benim de ortam değişikliğine ihtiyacım var, gelip seni de görebilirim. Ayarlamak için onları ararım, sonra da ne zaman geleceğimi sana bildiririm, olur mu?

"Bu harika. Sen burada kalabilirsin ve biz de sarhoş olup mutfakta dans edebiliriz? Ben öneririm.

"Kulağa harika geliyor! Belki de Sam'i uyandırmamak için sessiz bir disko yaparız.

'Evet, lafı açılmışken, gitsem iyi olacak. Önümde onu yüzerken izleyeceğim çileli bir öğleden sonra var.

'Ahh, bunu yapabilirsin, Rach, bunu yapabilirsin. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın - demirden yapılmışsın. Kabul edelim aşkım, öyle olmak zorundaydın.'

Vedalaşıyoruz ve Sam'i uyandırmaya gidiyorum. Rosa'yla konuşmak güzel; o benim en iyi amigo kızım ve umarım ben de onun öyleyimdir. İkimiz de zor zamanlar geçirdik ve onu tanıdığım birkaç yıl içinde korkunç ilişkiler yaşadı. En son ayrıldığı adam onu

Aylarca korku içinde yaşıadı. Hala da öyle, çünkü onun nerede olduğunu ve ne zaman tekrar ortaya çıkabileceğini bilmiyor.

"Bugün yüzmek için sabırsızlanıyor musun?" diye soruyorum Sam'e. Humus ve pidelerini yerken.

"Evet!" Işıl ıslı parlıyor.

"Chris adında bir adam sana baban gibi yüzmeyi öğretecek.

"Ben zaten yüzebiliyorum," diyor, pide askerleriyle yarattığı savaşa dalmış bir halde. Sadece gülümsüyorum - yüzmeye bilmediğini biliyorum ama alışması için Tom'la birkaç kez havuza girmişti.

Yüzme şortunu giymesine yardım ediyorum, ilk kez uzaklarda gürleyen dalgaların farkına varıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Bugün esen rüzgârdan olmalı, ama denizi ya da havuzda hafifçe dalgalanan ılık batı esintisini düşünmemeye çalışıyorum. Tatildeyken uzaktan gelen deniz sesini, ayak parmaklarımda arasındaki kumun vaadini ve kendimi dalgalara bırakmayı severdim. Ama şimdi denizin sesi midemi bulandıran uğursuz bir uyarı.

"Anne, bu çok gevşek, babam daha sıkı yapsın. Sam'in sesi cırtlak ve beni şu ana geri döndürüyor. Şortu Sam'in beline daha sıkı saran küçük bağcığı bağlamaya çalışırken elim ayağıma dolaşıyor.

Sesindeki paniği gizlemeye çalışarak, 'Özür dilerim hayatım,' diyorum. 'Anneee! *Daha sıkı* olması gerekiyor. Endişe sesini bir oktav yükseltiyor.

Daha sıkı ve daha sıkı çekmeye çalışıyorum ama durmam gerekiyor. Kendimi sakinleştirmem gerekiyor. Bu yüzden başımı kucağıma koyuyorum, saklanacak bir yere ihtiyacım var.

"Anne, ne yapıyorsun?

"Sadece biraz midem bulandı," diye yalan söyledim, "ama şimdi iyiyim. Kurşun gibi olan başımı kaldırıyorum.

Küçük oğlumun yüzüne bakıyorum: Gülümsüyor ama başka bir şeyin eşiğinde. Korku mu?

Bir dakika önce heyecanlıydı - onun heyecanını sildim ve yerine korkumu mu koydum? Tom haklı; bunu çocuğuma aktarıyorum. Bu *benim* korkum, bunlar *benim* anılarımdır. Derin bir nefes alıyorum, kendime kendimi tutmam gerektiğini söylüyorum ve danteli parmaklarımda arasından geçirmeye odaklanıyorum.

Sonunda doğru anladım. "İşte böyle, şortunun suya düşmesini istemeyiz, değil mi?

Buna yarı gülümsüyor - çoğu çocuk gibi o da gülünç durumları seviyor ve birinin pantolonunun ayak bileklerine kadar inmesi ihtimali bile

komikliğin doruk noktası.

Yüzme eğitmeni Christopher Hutchinson'a ön kapıyı açarken "İlk yardım eğitimi aldınız mı?" diye soruyorum.

'Evet, hayat kurtarma konusunda tam eğitimliyim. Çocuğunuz benimle güvende. Oh ve merhaba, ben Chris,' diyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. Kolay bir gülümsemesi var ama bu beni rahatlatmıyor; bunu fazla rahat olabileceğinin bir işareti olarak görüyorum.

"Rachel," diyorum, karşılığında gülümseyerek, "gel ve Sam'le tanış.

Mavi bir eşofman giyiyor ve kıvrık saçları evin içinde beni takip ederken zıplıyor, ben de rahat görünmeye çalışarak tanışma faslına geçiyorum. Ama Chris Hutchinson'ın gözlerindeki yargıyı görüyorum: ona göre ben de aşırı kaygılı orta yaşlı bir anneyim. Çocuğumu doğurmak için çok uzun süre beklediğimi ve artık ebeveynliğin temel yapı taşları için çok yaşlı olduğumu düşünüyor.

Ama o benim farklı olduğumu bilmiyor. Çocuğum suya yaklaştığında beni dehşete düşüren sadece annelik içgüdülerim ve geç anneliğim değil.

"Gidelim o zaman. Nefes alıyorum ve Christopher'la birlikte sallantılı bacaklarımın üzerinde bahçeye doğru yürüyorum. Tamamen giyinik durumdayım, çocuğum yüzmeye hazır, kollukları tamamen şişirilmiş ve suya doğru yürürken onun minik elini can havliyle tutuyorum. Havuzun yanında bir ilk yardım çantam var ve her ne kadar bunu yapmak istemesem de, tüm sinirlerim zonklasa ve zihnim *HAYIR* diye çılgık atsa *da!* Kendime bunu Sam için yaptığımı hatırlatıyorum.

Bahçenin dibinde kemerli kapıyı açıyorum ve bir elimle Sam'i geride tutarak Chris'e önümüzden geçmesini işaret ediyorum, elbette bu bir güvenlik önlemi.

Sam ve ben onu takip ederken "Vay canına!" diye bağırdığını duyuyorum.

"Bu inanılmaz. Sen şanslı bir çocuksun, dostum. Sam'in saçlarını karıştırıyor ve Sam yine heyecanlanmış görünüyor.

"Bu Christopher," diye hatırlatıyorum Sam'e. "Bana Chris de," diyor.

Onaylarcasına başımı salladım. "Chris sana yüzmeyi öğretmek için geldi, hatırladın mı?

"Ama ben *zaten* yüzebiliyorum," diyor Sam, yetişkinler o kadar aptalmış gibi gözlerini devirerek, buna inanamıyor.

Chris'e bakıyorum ve yorgun bir şekilde gülümsüyorum. "Yüzemiyor. Babasıyla birlikte birkaç kez sığ sularda kulaç attı ama yüzemiyor," diye açıklıyorum.

'Bu iyi,' diyor Chris. "Demek suya alışkınsın, dostum?"

Sam başını sallar. 'Evet, babamın arkadaşı bana yüzmeyi ve dalmayı öğretti ve suyun altında bile yüzebiliyorum...'

Hayali arkadaş bölgesine geri döndüğümüzü bilerek Chris'e başımı sallıyorum ve o da bilmiş bir bakışla karşılık veriyor.

"Peki, biraz eğlenceye hazır mısınız? Chris havuza doğru yürüdüğünü söylüyor.

Chris'e sessizce, "Suyun eğlenceli olduğu kadar tehlikeli olduğunu da bilmesi gerekiyor," diyorum. "Artık arka bahçemizde bu *canavar olduğu* için, bir gün duvara tırmanıp..." Cümlemi tamamlamama gerek yok. Chris endişelerimi göz kırparak onaylıyor, Sam'in elini tutuyor ve suya doğru yürümeye başlıyor, sonra dönüp beni görüyor, muhtemelen bembeyaz kesilmiş bir halde orada dikiliyorum.

İçgüdüsel olarak çocuğumu kapıp kaçmak istiyorum ama durup adamın çocuğumu bir metre derinlikteki suya götürüşünü izliyorum.

Baba küçük çocuğu denizin kenarına götürüyor, minik eli babanın büyük ve güvenli elinin içinde. Anne gülümsüyor ve el sallıyor. O zamanlar hep gülümserdi; her zaman mutluydu. Şimdi baba daha da ileri gidiyor ve küçük çocuğu omuzlarına alıyor. Anneye el sallıyor, o da ona el sallıyor. Hala gülümsüyor.

SIXTEEN

Sam, Chris'in güçlü kollarında suya indirilirken nefesimi tutuyorum ve Chris onu turkuazın üzerinde yüzerken tutuyor. Çok güzel bir mavi, neredeyse Sam'in gözlerinin renginde, ama o sakın turkuazın altında ölümcül bir şey yattığını biliyorum. Nefes alamıyorum, izleyemiyorum ama başka tarafa da bakamıyorum.

Bu bir işkence, ama Chris burada: deneyimli, güçlü ve kendinden emin. Ayrıca ilk yardım eğitimi de var - *kötü bir şey olmayacak*.

"Bunlara ihtiyacım yok. Sam boğulmasını engelleyen kolluklardan bahsediyor.

"Sanırım annen onları takmanı istiyor, dostum," diye cevaplıyor Chris.

"Evet, isterdim," diye vurguluyorum, bir şezlong bulup kenarına oturuyorum

Gözlerimi onlardan ayırmadan.

Sam, Chris'e, "Ama onlara ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor.

"Evet, tamam dostum. Sesindeki sempatiyi duyuyorum; Sam için üzülüyor, böyle zorba bir annesi olduğu için. Gözlerimi kaçırıyorum, utanıyorum. Böyle olmamalıydı - bu Sam'le ilgili, benimle değil.

"Hey, bunu daha önce *de* yapmıştın! Sam kurbağalamada kollarını hareket ettirmeye başladığında Chris haykırıyor. Tom belli ki ona bazı hareketleri göstermişti ama onun bu kadar kendinden emin ve hızlı gittiğini görmek beni de şaşırttı. Sanırım Tom onu bana söylediğinden çok daha fazla kez havuza getirdi. Aldırmıyorum, bazen bilmemek daha iyidir ve bu onun zaten yüzebildiği anlamına gelir ki bu da iyi bir şey. Parlak turkuaz rengi pürüzsüzce kesiyor,

Güneş suyun üzerinde parılıyor, bacakları içeri ve dışarı hareket ediyor, kolları onu ileri itiyor. Ben tekrar şezlongun ucuna otururken Chris yakınında duruyor ve hareketler boyunca onunla konuşuyor.

"Çocuk yüzebiliyor! Chris bana bakarak seslendi. "Şaka yapmıyormuş, çok iyi!

Titriyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse nefesim kesilecek ama dayanıyorum. Yüzebildiği için mutluyum ama sadece sudan çıkmasını istiyorum. Daha sonra yemek yediğimizi, çimenlikte top oynadığımızı, her şey bittiğinde ve gerçekten güvende olduğunda onu güvenle yatağına yatırdığımızı hayal etmeye çalışıyorum.

Ders bir saat boyunca devam ediyor, Chris sadece Sam'in bazı kulaçlarını mükemmelleştiriyor. Çocuğum bir balık gibi, suyun altına dalıyor, yüzeyde kolayca yüzüyor ve hatta sırtüstü yüzüyor. Chris ona suya atlamasını önerdiğinde neredeyse kalp krizi geçirecektim. Hiç tanımadığım biri "Evet!" diye bağırırken çocuğumun uçurumun kenarında sallanışını, uçsuz bucaksız acımasız suya atlamak üzere oluşunu izlemek dehşet verici.

Havuzdan çıktıklarında Chris, "Onu kolluksuz görmek isterim," diyor. "Gergin olduğunuzu biliyorum ve kocanız da suda rahat olmadığınızdan bahsetti, bu yüzden kollukları kabul ettim. Ancak genellikle onlarla ders vermiyorum - çocuklara yanlış bir güvenlik hissi verdikleri için tehlikeli olabileceklerini düşünüyorum.

Nefes alıyorum, bittiğine seviniyorum - şimdilik. "Tamam," diyorum isteksizce. "Belki bir dahaki sefere, ona tutunursan?"

Hepimiz duvarlarla çevrili bahçeden çıkıyoruz ve ben ikisiyle birlikte bahçeye çıkmadan önce kapıyı birkaç kez kontrol ederek kilitletiğimden emin oluyorum. O ölümcül maviden uzaklaştığım için rahat bir nefes alıyorum.

Kolluklarla ilgili olarak, "Yüzebildiği açık ama kendine fazla güvenip risk almasını istemiyorum," diyorum.

"Bayan Frazer, saygısızlık etmek istemem ama bence onun özgüvenini yıkmak yerine *inşa* etmeliyiz.

Kendimi saldırıya uğramış hissediyorum. "Bunu söylemiyorum..."

"Bak," diyor yaklaşarak - yüzme havuzu kokuyor ve ben hasta olmak istiyorum. 'Kocan suyla ilgili sorunların olduğunu söyledi ve bu sorunların...' Nazik olmaya çalışıyor ama bunun için biraz geç.

'Evet, suyla ilgili *sorunlarım* var. Kocamın iyi niyetli olduğunu biliyorum, beni *iyileştirmek* istiyor, her zaman da öyle oldu,' diyorum sessizce, Sam duymasın diye. 'Şey

Tom her şeyi yoluna koymak isteyen bir tamirci ama korkarım bu onun iyileştiremeyeceği bir şey.

Chris biraz şaşkın görünüyor. Tom belli ki ona su konusunda neden sorunlarım olduğunu söylememiş, bunun için minnettarım. Ama bunu açıklamazsam, Sam yüzerken neden bu şekilde davrandığımı anlamayacak ve bir yere varmak istiyorsak ona ihtiyacım var. Bu yüzden Sam için oturma odasında televizyonu açıyorum, ona bir içecek ve atıştırmalık bir şeyler veriyorum ve Chris'in şu anda adadaki bir taburede oturduğu mutfığa dönüyorum.

'Sam suyun yanındayken endişeli ve telaşlı görünebileceğimi biliyorum. Bundan nefret ediyorum ve keşke böyle olmasaydı. Ama endişemin bir nedeni var.

Suyundan bir yudum alıyor ve devam etmemi bekliyor.

"Bir kaza oldu. Bir yabancıya bundan bahsetmeyi kendime yediremiyorum.

"Oh, çok üzgünüm.

'Çok uzun zaman önceydi - yirmi yıl oldu. Olanları asla unutamayacağım, bunu biliyorum, ama en azından Sam'i korkularıyla boğmamak için hayatıma devam edebilmeyi diliyorum.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor. "Yüzüyor musun?"

"Manchester'da büyüdüğüm için öğrenmek için hiç sebebim olmadı ama çocukken su kenarında olmayı hep sevdim.

"Ama... kazadan beri suya yaklaşmadınız? Başımı salladım.

"Tamam," diyor yavaşça, sanki düşünüyormuş gibi.

"Siz söylemeden önce söyleyeyim, terapi gördüm ve hiçbir faydası olmadı.

"Acaba kendinizi suya maruz bırakmak bir çözüm olabilir mi? "Bunu kocam önermişti, değil mi?"

'Hayır... tam olarak değil. Kocanız Sam'in yüzmesini istiyor ama sizin onun suya girmesi konusunda gergin olduğunuzu söyledi.

"Evet, öyle. Dört yaşında ve ideal bir dünyada biraz daha büyüyene kadar beklerdim.

'Çocuk ne kadar küçükse, o kadar iyi yüzücüdür' diyor.

"Sadece sudan korkuyorum - neler yapabileceğini biliyorum, bu yüzden çocuğumun suya girmesinden korkuyorum. Duraksıyorum, konuşmakta zorlanıyorum. "Arka bahçemde bir yüzme havuzuyla yaşamak benim için kolay değil. Keşke her şey farklı olsaydı ama ben böyleyim.

'Bu anlaşılabilir... ama belki de bu bakış açısıyla ilgilidir? Bahçede bir havuz olması olumlu olabilir, özellikle de Sam için. Peki ya siz? Yüzmeyi hiç düşündünüz mü Bayan Frazer?

"Hayır. Ve bana Rachel de lütfen.

"Peki, kendi havuzunuza girip yüzmeyi öğrenmek sizi tamamen korkutur mu?

Bu düşünce karşısında neredeyse bayılacaktım. 'Evet, kesinlikle öyle. O zamandan beri suya yaklaşmadım... o zamandan beri... şey, sonsuza kadar.

"Eğer fikrini değiştirirsen," diyor nazıkçe, "sana öğretirim. Meydan okumayı severim. Suyunu bitirir.

'Teşekkürler, minnettarım' diyorum, 'ama önce cehennemin donması gerek'.

Bunun üzerine gülümser. 'Tamam, yeterince adil, baskı yok. Gelecek Çarşamba tekrar görüşür müyüz?'

"Evet, tabii ki. Size bir aylık peşin ödeme yaptık, değil mi?" 'Evet, yani, yüzebiliyor, ama ben ona yüzebildiği sürece öğretmeye devam edeceğim.

Sam'in suda gözetim altında olmasını istiyorsunuz.'

"Peki ya yirmi beş yaşına gelene kadar? Yarı şaka yapıyorum.

Chris buna güler. 'Muhtemelen ondan önce onu genç meslektaşlarıma devretmem gerekecek - ben de yaşlı bir adam olacağım.

"Kim bilir, belki o zamana kadar su korkumu bile yenmiş olurum" diye şaka yapıyorum.

Onu kapıya kadar geçiriyorum ve o dışarı adımını atarken kapının eşiğinde kahverengi bir paket görüyorum. 'Bu biz havuzdayken gelmiş olmalı,' diyorum. 'Umarım güzel bir şeydir. Haftaya görüşürüz. Aşağıya doğru zıpladı

Çakıl yolda el sallıyordu.

İçeri girdikten sonra paketi mutfak tezgahının üzerine koyup bir makas alıyorum. Kalın koli bandıyla iyice sarıldığı için biraz zaman alıyor ve sonunda kahverengi kağıdı yırttığımda, altında daha fazla bantlanmış kağıt var. Mutfaktaki kağıt hışırtısını duyan Sam, televizyona dalmış olduğu oturma odasından içeri giriyor.

"Bu bir hediye mi anne?" "Emin değilim hayatım, umarım öyledir.

'Yardım etmek' için bir tabureye tırmanıyor ve ikimiz de heyecanla kağıdı yırtıyoruz, ancak başka bir katman olduğunu görüyoruz.

Omzumun üzerinden bir çarşaf daha atarak, "Bu koliyi vermek gibi bir şey, değil mi Sam?" diyorum. Oldukça büyük bir paket olarak başlayan şey

gittikçe küçülüyor ve

daha küçük. "Umarım bu bir şaka değildir ve içinde bir şey yoktur," diyorum kıkırdayarak.

"Şaka, şaka, anne. Gülüyor, sonra hevesli elleri kağıdı biraz daha yırtarken küçük yüzü konsantrasyon moduna geri dönüyor.

Sonunda katı bir şeye ulaşıyoruz - balonlu ambalajın içinde ve onu açmaya devam etmemiz gerekiyor, ancak içindeki 'hediye' geldiğimizde garip bir hisse kapılıyorum. İzlediğimizi hissetmeyi, burada yalnız olmayı, mahallenin çocuklarının ya da bir başkasının geceleri havuzumuzu kullanmasını ve bazı yerel halkın burada yaşamamızdan pek memnun olmayabileceğini düşünüyorum.

"Sevgilim, bunun ne olduğunu şimdi anladım," diyorum Sam'e, "hediyenin" etrafındaki kâğıdı çözmeyi bırakırken.

Bana baktı. "Ne?

"Doğum günün için bir hediye. Sipariş ettiğimi unutmuşum. Açmamalıyız, bu bir sürpriz! Oh hayır!" Yaramazlık yapmışız gibi davranıp kıkırdamaya çalışıyorum.

Çok üzgün görünüyor - bir bebekten şeker almaktan bahsediyoruz. Ama içimden bir ses bunu görmemesi gerektiğini söylüyor. Eğer yanılıyorsam, bir hata yaptığımı söylerim ama eğer haklıysam, bunu görmesine izin veremem. Böylece, içindekiler hala son katmanları gibi görünen bir şekilde sıkıca sarılıyken, atılan balonlu naylondan büyük bir kare kesiyorum ve oğlumu onu patlatmanın zevkleri konusunda eğitiyorum. Beni rahatlatacak şekilde, hemen balonlu ambalajı patlatmaya koyuldu ve bana paketten geriye kalanları gizlice tuvalete götürme şansı verdi.

"Bir dakika sürmez," diyorum ve hızla içeri girip kapıyı kilitliyorum.

Lavabonun başında durmuş, balonlu ambalajın son katını da açıyorum. Ne olduğunu hemen anlıyorum ve hediye ortaya çıktığında istemsiz bir inilti çıkarıyorum: oğlumun mavi plastik sandaletleri, anı kutumdan alınmış.

SEVENTEEN

O küçük mavi sandaletleri göğsüme bastırarak banyoda duruyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken üzüntü neredeyse korkuyu bastırıyor ama sessizce ağlamak zorundayım. Sam'in duymasını istemiyorum.

Delirmiyorum - birisi evimize, yatak odamıza girmiş. Anı kutusunu, onu nerede sakladığımı ve bu eski plastik sandaletlerin önemini biliyorlar mıydı? Yoksa sadece şans mıydı? Ara sıra yapılan yüzme dersleri dışında Tom'un yokluğunda kimsenin gece gündüz havuza gitmediğini bilen gençler gerçekten de gizlice havuzun etrafında mı dolaşıyor? Yoksa beni tanıyan, gerçekten tanıyan, o gün plajda ne olduğunu bilen biri mi?

Ürperiyorum. Her kim olursa olsun ve amacı ne olursa olsun, kendimi ifşa edilmiş, ihlal edilmiş hissediyorum.

Zemin katta bulunan ve bahçeden kolayca ulaşılabilen yatak odamıza gidiyorum ve hâlâ sandaletlerimi tutarak perdelerin arkasını ve ebeveyn banyosunu kontrol ediyorum. Yatak hala bu sabah yaptığım gibi pürüzsüz; makyajım tuvalet masasının üzerinde bozulmadan duruyor.

Sandaletleri yatağın üzerine koydum. Başkaları için bunlar küçük çocuklar için kalıplanmış mavi plastiktir, herhangi bir ayakkabı dükkanında veya çocuk kıyafetleri satan süpermarkette bulunabilir.

Bacaklarını havaya kaldırıp kumun üzerine uzanırken peltek sesiyle, "Çıkar şunları, lütfen, anne," dedi. Bana söyleneni yaptım ve tombul ayak bileklerinden çözdükten sonra ayak parmaklarını gıdıkladım. Ayak parmaklarının yankılarını hala duyuyorum.

kahkahalar... ama şimdi sabit hat çalıyor ve günümüze dönüp cevap vermek için mutfağa koşmam gerekiyor.

'Merhaba hayatım, günün iyi geçti mi? Yüzme dersin iyi geçti mi?' Tom arıyor.

'Evet... tamam. Sesin mutlu geliyor mu?'

'Daha çok rahatladım aslında. Cep telefonunu aradım ve cevap vermeyince endişelendim.

Tom'a kapının önündeki paketi ve içinde ne olduğunu anlattım.

'Tanrım, Rachel...'

'Eve biri girmiş. Kim, neden ya da-'

'Bak, sakın ol, bu bir şey de olabilir, hiçbir şey de. Öncelikle, sorduğum için benden nefret edeceksin ama emin misin?'

'Neyden eminim? Mutfağın zeminindeki yırtık ambalaj kâğıtlarından oluşan konfetiye bakarak söylüyorum.

'Sandaletleri kendiniz çıkarmadığınızı. Sık sık kutuya baktığınızı biliyorum... Onları dışarıda bırakmış ve şimdi-'

Tom! Ben *deli* değilim. Ne olduğunu biliyorum. Eğer onları basitçe kaybettiysem, oğlumuz neden çiçekli ambalaj kâğıtlarıyla birlikte sarıldıkları balonlu ambalajı patlatıyor?

"Özür dilerim, gerçekten...

"Biliyorum ama artık iyiyim, artık böyle şeyler yapmıyorum.

'Bence polisi aramalısın,' diyor. 'Bana biraz kötü niyetli gibi geldi. Başka bir şey var mıydı, bir not, polisin kimin gönderdiğini bulmak için kullanabileceği herhangi bir şey?'

'Hayır, ama tüm kâğıtları hızlıca yırttım, not var mı diye kontrol etmedim. "Eve geleyim mi?'

'Hayır, Tom, sorun yok,' diyorum. 'Biz iyiyiz. Ne olduğunu öğrenene kadar ülkeyi baştan başa geçmenin bir anlamı yok. Peki ya Tom? Anahtarlar ne olacak?'

Anahtarlar mı?

"Evin anahtarları. Chloe onları sana geri verdiğini söyledi.

"Vermedi.

"Dün ona sordum. Buraya geldiği gece belgelerle birlikte onları da size verdiğini söyledi.

"Hayır, hayır, bende değiller.

Midem bulanıyor. "Sence Chloe...?" "Chloe'nin başına gelmeyecek şey yok.

Midem bulanıyor, inanmamakla haklı olma ihtimaline karşı incinmek arasında gidip geliyorum. 'Ama neden böyle bir şey yapsın ki? *Bilmiyor* - onun sandaletlerini önemli bir şey olarak görmezdi.

"Sadece şans mı? Tuhaf Chloe'nin... tuhaf olması mı?" diye umutsuzca soruyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Keşke olanlara bir açıklama getirebilseydim aşkım, ama ben de anlamıyorum. Tek bildiğim Chloe Mason'ın görüldüğü gibi olmadığı.

İçimde panik yükseliyor. "Tanrım, Tom, ne yapacağımı bilmiyorum. 'Hemen polisi ara, bana anlattığın her şeyi onlara da anlat, sonra da Beni geri getir.'

Telefonu kapattım, polisi aradım ve sandaletlerle ilgili her şeyi anlattım. İlk başta karşıdaki adamın şaka yaptığını düşündüğünden eminim ama burada oğlumla yalnız olduğumu ve korktuğumu söyleyince beni dinlemeye başlıyor. Ona Sam'in havuzda birini gördüğünü söylediğini ve verandadaki terk edilmiş turuncu havluyu anlatıyorum.

Zengin Cornish aksanıyla, 'Burada daha önce de böyle şeyler yaşadık,' diye itiraf ediyor. 'Birileri ilçede olmanıza içerlemiş olabilir mi? Cornish değilsiniz, büyük bir eviniz var, yerel halkın evlerini ellerinden aldığınızı düşünüyor olabilirler mi?

"Katılıyorum, ben de bu konuda kendimi hiç rahat hissetmedim ama burası ikinci evim değil," diye vurguluyorum.

"Ya da biri sizi korkutmak istiyor olabilir, böylece taşınmak için çok çaresiz kalacaksınız ve düşük bir fiyata satacaksınız?" diye düşünüyor.

Bu bana biraz Scooby Doo gibi geldi ama ne bilebilirim ki? Bir rapor daha hazırlıyor, ona tüm bilgilerimi veriyorum ve bir şey duyarlarsa bana geri döneceğini söylüyor.

"Endişelendiğiniz bir şey olursa bizi arayın" dedi ve aramayı sonlandırdı. Yeterince nazikti ama bir şey yapacaklarından şüpheliyim; birini göndermeyi bile teklif etmedi.

Ne olur ne olmaz diye yırtık koli ambalajlarını ve bant parçalarını bir poşete koyup saklamaya karar verdim. Eğer başka bir şey olursa, bunlar kanıt olabilir. Bir elimde kargo poşetini tutarak, hepsini bir araya toplamak için kolumu mutfak tezgahının üzerinde gezdiriyorum, ancak bunu yaparken pembe bir şey görüyorum. Bu bir Post-it notu. Üzerinde bir şey yazıyor. Ne olduğunu göremiyorum. Görmek de istemiyorum. Ama yine de, tüm sinirlerim protesto için karıncalanırken, kolumun uzanıp onu aldığını hissediyorum. Post-it'in üzerindeki kelimeler kırmızıyla yazılmış ve beni iliklerime kadar ürpertiyor:

ÇOCUĞUNUZA DIKKAT EDİN.

OceanofPDF.com

EIGHTEEN

Sandaletlerden ya da uyarı notundan kimin sorumlu olduğunu bilmiyorum ama şimdi her ikisini de şüphelerimle birlikte polise bildirdim. Tom dehşete kapıldı ve Chloe'ye birkaç gün göz açtırmamamı önerdi, ben de kabul ettim. Onun yaptığına dair bir kanıtım yok ama gerçeklerle yüzleşmek zorundayım ve şüpheli görünüyor, bu yüzden şimdi onun yanında temkinli olmanın akıllıca olacağını düşünüyorum. Olay çıksın istemiyorum, onu incitmek de istemiyorum, sadece mesafemi korumam gerekiyor. Bu yüzden, kreşe bırakırken ya da alırken sohbet etmek için durmadım, sadece kibarca el salladım ve acelem olduğunu söyledim. Ama tabii ki biz hızlı arkadaşlık ve benim bu ani uzaklaşmam ona garip geldi ve birkaç gün böyle devam ettikten sonra bir sabah beni durdurdu.

"Rachel, iyi misin?" diye sorar.

Tam oyun alanının kapısından içeri girmek üzereydim ki yüzündeki perişan ifade beni durdurdu. En azından benim dürüstlüğüme hak ediyor.

"Özür dilerim Chloe, sadece..." Etrafta dolaşan ve duyabilecek kim var diye bakıyorum. Şu anda kimseye güvenmiyorum.

'Hadi, bir kahve içmeye gidelim,' diyor.

İsteksiz olsam da 'Tamam,' diye kabul ediyorum. Şeytanla yemek yiyor olabilirim ama aynı zamanda havayı temizlemem ve en azından kendimi açıklamam gerekiyor. Ben dürüst bir insanım ve her sabah hiçbir açıklama yapmadan onun yanından aceleyle geçip gitmek bu durumla başa çıkma yöntemim olmamalı. Onunla düzgün bir konuşma yapmalı ve neden bu şekilde davrandığımı ona anlatmalıyım, adil olan bu.

Arabam yanımda olduğu için - hızlı bir kaçış için - sahil boyunca bildiği bir kahve mekanına gitmemizi önerdi.

"Sadece on dakikalık bir yol," diyor, ben de kabul ediyorum ve arabaya biniyoruz. 'Chloe, konuşmamız gerek, ama konuşmadan önce sana şunu sormak istiyorum.

evimizin anahtarlarını Tom'a geri verdin mi, yani gerçekten verdin mi? Çünkü hatırlamıyor.' Bunun, kızın anahtarları geri *vermemekte* kararlı olduğunu söylemekten biraz daha nazik olduğunu düşünüyorum.

Arabayı sürerken önüme bakıyorum ama o telaşla başını bana çeviriyor. 'Sana söyledim, *kesinlikle* söyledim. Bana inanmıyor musun? Sesi incinmiş gibi geliyor.

'Evet. Sana inanıyorum,' diye yalan söyledim.

'Tom ne demeye çalışıyor, onları *sakladığımı* mı? Sen tatildeyken burayı soymayı planladığımı mı düşünüyor? Kızgın - o kadar kızgın ki, Tom'un yanıldığını ve bunları ona geri verdiğini unuttuğunu merak ediyorum.

Şimdi bahsettiğim için özür dilerim; bu tepkiyi beklemiyordum. Gerçekten çok üzgün. "Hayır, öyle bir şey değil Chloe, gerçekten.

"Benim ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun Rachel?

'Özür dilerim, gerçekten öyle demek istemedim... Sadece bunları onun için bir yere bırakıp bırakmadığınızı ve başka biri tarafından alınıp alınmadığını merak ettim. Sadece son zamanlarda bir iki şey oldu ve birinin eve erişimi olup olmadığını merak ettim.

"Ne gibi şeyler?

"Bırakın park edeyim ve konuşacak bir yer bulalım.

Beni kasabaya yönlendiriyor ve dakikalar sonra kalabalık bir otoparka yanaşıyorum. Burası Looe adında bir sahil kasabası, dükkanlar, restoranlar ve neredeyse hareket edemeyeceğimiz kadar çok turist var.

"Burayı biliyorum," diyor Chloe, Cornish cini, kova ve kürek satan dükkanların önünden geçerek sahile doğru yürürken - hatta büyü ve sihir satan bir dükkan bile var.

Daha sonra beni daha küçük sokaklardan geçiriyor ve Tom'un söylediği şeyi, görüldüğü gibi olmadığını düşünüyorum. Ona hayır demeyi oldukça zor buluyorum ve kendime hafta içi bir sabah saat dokuz buçukta neden onu dar bir sokaktan geçerek limana kadar takip ettiğimi soruyorum.

"Burada," diyor, küçük ve çok eski bir barın kapısını açarak.

Dışarıdaki parlak güneş ışığından sonra içerisi oldukça loş, ancak ilk başta görüldüğünden daha güzel. Masalar da zemin gibi parlak ahşaptan, her türlü cin çeşidinin sergilendiği iyi stoklanmış bir bar var ve duvarlar

"Cornwall'da hayat bir plajdır!" gibi ifadelerin yer aldığı parlak boyalı deniz kenarı posterleri.

Chloe bize pencere kenarında küçük bir masa buluyor ve iki kahve sipariş ediyor.

"Peki, neler oluyor ve neden kreşte bana garip davranıyorsun? Güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor, yüzünde yoğun ve endişeli bir ifade var.

'Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum, gerçekten, sadece kendime saklıyorum çünkü kime güveneceğimi bilmiyorum ve-'

"*Bana* güvenebilirsin," diye tersledi, öfkeyle.

"Evet," diye zayıfça cevap veriyorum. "Sadece birinin evin etrafında dolaştığını, beni izlediğini, havuzda yüzdüğünü ve korkutmaya çalıştığını düşünüyorum. Yüzüne bakıyorum ama hiçbir şey belli etmiyor.

"Seni *korkutmak* mı? Neden?" Şaşkın görünüyor.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve sonra Sam'in havuzda birini gördüğünü, karanlıkta dışarıdaki hareketleri, terk edilmiş havluyu ve sandaletleri anlatmaya devam ediyorum. Her zaman kendini ele vermesini bekliyorum. Vücut dilini izliyorum, yüz ifadesinde gerçek bir şaşkınlık olup olmadığını kontrol ediyorum ama onu okumak zor.

Olan biten her şeyi sıralamayı bitirdikten sonra omuz silkiyor, görünüşe bakılırsa her şeyi olduğu gibi kabul ediyor. "Etrafta koşuşturan gençler," diyor umursamazca. "Buralarda havuzu olan herkes bilir ki gençler geceleri ya da sahipleri evde yokken havuzu kullanırlar.

"Evet, ama havuza girmek için ön kapıdan girmeleri gerekiyor.

Başını sallar. "Unutmayın, mülkünüzü ben sattım, ölçekli kat planını *gördüm*. Duvarla çevrili bahçenin arka tarafındaki duvar doğrudan komşunuzun arka bahçesine açılıyor. Genç bir çocuk oraya kolayca tırmanabilir - komşunuzun bahçesi, içeri girdikleri yer orası.

Bunu hiç düşünmemiştim ve bu beni biraz daha iyi hissettirdi. 'Yani her şey bununla açıklanabilir mi? Havlu bile sanırım?

Tam o sırada kahvelerimiz geliyor; garsona teşekkür ediyor ve bana doğru eğiliyor.

'Boşuna endişeleniyorsun. Tom ne düşünüyor?'

"Sandaletler geldiğinde bana polisi aramamı söyledi. Ama deli olduğumu düşünüyor olmalılar. Onları zaten havlu için aramıştım, sonra sandaletler için aradım, sonra da not için.

'Sandaletler, evet. Bu biraz garip, bunu hiç anlamıyorum.

Cevap vermeyeceğim. Chloe ile sandaletlerin önemine girmek istemiyorum. Artık onunla paylaşmıyorum. Cevabı arar gibi pencereden dışarı bakıyor. Sonra bana döndü. "Peki neden biri eski bir çift sandaleti sarıp sarmalayıp kapının önüne bıraksın?"

Bunun cevabını biliyor mu? Şimdi doğrudan bana bakıyor, ama daha fazla tartışmayı reddediyorum, başımı sallıyorum ve menüyü elime alıyorum, böylece gözleriyle karşılaşmak zorunda kalmıyorum. Eğer o yaptıysa, benim yüzümden ucuz bir heyecan yaşıyor demektir; eğer o yapmadıysa, neden ona anlatayım ki kreşteki annelere hikayemi tekrarlasın?

Rahatlar, tekrar arkasına yaslanır. 'Postayla başka korkunç bir şey gelmediği sürece, senin yerinde olsam hayatıma devam ederdim. Hey, burada güzel bir brunch yapıyorlar, bir şeyler yiyelim mi?'

Avokado tostı üzerine haşlanmış yumurta yemeye karar veriyoruz ve Chloe sipariş vermek için bara gidiyor. Dönüşte bana zanaatkâr fırından ve yakındaki güzel hediyelik eşya dükkânlarından bahsediyor. Garson iki Prosecco ile geldiğinde, "Ooh, burada muhteşem bir mum dükkânı da var, The Candle Company," diyor.

Bir tanesi önüme konduğunda Chloe yüzümü gördü. 'İkisi bir arada - sana bir zararı olmaz. Bir kahve daha içmeyi tercih edersen ikisini de içerim.

Prosecco'yu ona doğru götürüyorum. Buna tekrar kanmayacağım. Ama Chloe baskı yapmıyor, bana bir kahve daha söylüyor ve sohbete devam ediyor.

"The Candle Company'ye bayılıyorum," diyorum. 'Rosa gece kalmak için geliyor ve ben de boş odayı onun için daha da güzelleştirmek istiyorum - belki gitmeden önce oraya uğrayabiliriz?

"Kesinlikle," diyor ilk Prosecco'yu yudumlarken. "Mumlara bayılırım.

Çenesini ellerinin üzerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Bence sen ve ben birbirimize benziyoruz," diyor gülümseyerek. 'Her şeyde aynı zevke sahibiz. Giydiğin gömleğe bayıldım.

"Ah, bu mu?" Birkaç hafta önce internetten aldığım çizgili mavi gömleğe bakıyorum. "Evet, giymesi çok kolay - anne olduğum ve evden çalıştığım için artık sadece basit şeyler alıyorum.

"Sana çok yakışmış, nereden aldın?"

"Zara.

'Oh, Zara'yı *seviyorum*! Gördün mü, sana birbirimize çok benzediğimizi söylemiştim. Bana linki gönderir misin?'

'Elbette, ben benimkini giyerken onu giymeyeceğine söz verdiğin sürece. İkimiz de kreşe aynı tişörtlerle gidersek çok tuhaf görünürüz,' diyorum kıkırdayarak.

"Evet, Jennifer'ın yüzünü hayal edebiliyor musun?

"Oh, yapma. Sahte bir korkuyla yüzümü ellerimin arkasına saklıyorum. "Zaten öğleden sonralarımı senin bahçende işeyerek geçirdiğimi düşünüyor.

"Şimdi onun alay ettiğini görebiliyorum. "Oh, şimdi ne yapıyorlar, ikizleri mi oynuyorlar?" diyor kıkırdayarak.

Gülüyorum ve iki insanı bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Chloe benden neredeyse on yaş küçük, çok az ortak noktamız var ama bir kimyamız var. Brunch'ımız geliyor ve çok lezzetli görünüyor, ama Chloe garsondan iki Prosecco daha isteyince şaşırıyorum. Tom'un söylediği her şeyi dikkate alıyorum ve ona güvendiğimden emin olmadığım konusunda hemfikirim. Sağı solu belli olmuyor, biraz dengesiz - ama onu eğlenceli kılan da bu.

"Tanrım, Jennifer Radley ile arkadaş olabileceğinizi hayal bile edemiyorum; kendini çok beğeniyor," diyorum.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Genç ve aptaldım,' diyor. "Rosa çok iyi bir arkadaşına benziyor," diye kabul ediyor Chloe, bardağının sapını parmaklayarak. "Benim öyle iyi arkadaşlarım yok. Seni kıskanıyorum,' diye üzüntüyle ekliyor. Prosecco onu alkolün sık sık yaptığı gibi daha yumuşak, daha kırılgan yapıyor.

'*Eminim* iyi arkadaşların vardır. Peki ya kreşteki anneler, onlardan herhangi biriyle yakın mısın?

Yüzünü buruşturuyor. 'Kreşteki kadınlar iyi ama biz arkadaş değiliz. Sen ve Rosa gibi değiliz,' diyor neredeyse kıskanarak. "Kız kardeşim arkadaşım *gibidir* ama *yakın* değiliz - benden çok farklı.

"Ne şekilde?

Bir an için içkisini yudumlamayı bırakıyor ve ihtiyacı olan kelimeleri havadan yakalayabilecekmiş gibi tavana bakıyor.

"O daha güzel, daha zeki, daha başarılı, daha çok parası var. Tereddüt ediyor. "O her zaman favori idi.

"Ama senin bir sürü iyi özelliğin var Chloe: nazıksın, eğlencelisin ve güzelsin de," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum.

'Mmm, ama onun hayatı daha kolaydı, biliyor musun? Herkesle, hatta Emily ile bile böyle bir ilişkisi var. Bir odaya giriyor ve herkes onu dinliyor; erkekler her zaman ondan hoşlanıyor.

"Sanırım Rosa benim için kız kardeşe en yakın kişi.

"Onu okuldan beri tanıyor musun?

'Hayır, onunla sadece birkaç yıl önce tanıştım - ölmeden önce babama hastanede bakıcılık yaptı. Böyle şeyler bir arkadaşlığı yıllardan daha hızlı ilerletir. Sanki onu hep tanıyormuşum gibi geliyor. Onunla ilk konuştuğum andan itibaren benim kabilem olduğunu biliyordum, anlıyor musun?

"Bence en iyi arkadaşlar kız kardeşlerden çok daha iyidir. "En iyi arkadaş olan kız kardeşler tanıdım.

'Sanırım, ama en iyi arkadaşlar bile bazen ayrılırlar ve sen bir kardeşle sıkışıp kalırsın. Yani, Rosa korkunç bir şey yapsa ya da söylese ve seni gerçekten üzse, o zaman onu bırakabilirsin. Prosecco'sundan biraz daha içti ve bardağı yere bırakarak, "Yani, kimse başkalarının saçmalıklarına katlanmak zorunda değil Rachel - ben ve sen, asıl kızdırılanlar bizleriz," dedi.

Chloe'nin böyle bir ifade kullanmasını asla beklemezdim. Acaba alkolden mi konuşuyor - farklı görünüyor, hatta kızgın. Acaba kime kızgın?

OceanofPDF.com

NINETEEN

Chloe şimdi de garsonu etkilemeye çalışıyor. Umarım başka bir içki değil de hesabı isteyecektir - zaman konusunda endişeliyim. Yargılamıyorum, ama çocukları almak için saat birde dönmemiz gerektiğinden, onun sabahki rahat ve rahat yaklaşımı beni biraz gerginleştiriyor.

"Sanırım okuldayken en iyi arkadaş fikrinden uzak duruyordum. Her zaman huysuz bir kız gibi görünüyordum, Jennifer bunun en iyi örneğiydi.

"Arkadaş olmayan bir arkadaşla sahip olmaktan daha kötü bir şey olamaz," diyorum, zehirli en iyi arkadaşların olduğu o korkunç gençlik yıllarını hatırlayarak. "Tanrı'ya şükür artık yetişkiniz. Eskiden tanıdığım bazı kızlara şimdi dönüp bakıyorum ve evet, tam olarak öyle - kötü kızlar. Neden onlara katlandım ki?

"Kesinlikle! Bunu biraz fazla hevesli bir şekilde söylüyor ve garson gelip bir Prosecco daha sipariş ederken -iki alana bir bedava kampanyası sona erdi, Tanrı'ya şükür- daha sonra almamız gereken çocuklarımız varken bunun ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyorum.

"Bir tane istemediğine emin misin?" diye soruyor, kendi bardağına doğru başını sallayarak.

"Hayır, yapamam, bizi buraya ben getirdim. Oyunbozanlık ettiğim için üzgünüm ama çocuklara yetişmek için bir an önce yola çıkmamız gerekiyor.

"Oh, evet, tabii ki var. Annem bugün Emily'yi alacak - neden kreşi aramıyorsun, Sam'i de senin için alsın?

"Hayır teşekkürler, onu almak istiyorum. Annenin buralarda olduğunu bilmiyordum?" Onu kıskanma sırası bendeydi.

"Evet, ben, kız kardeşim, annem ve babam, hepimiz birbirimizden bir taş atımı uzaklıkta yaşıyoruz.

"Bu güzel olmalı.

"Boktan bir durum aslında," diyor yüksek sesle. "Her zaman hayatıma karışıyorlar, kız kardeşimin standartlarına tam olarak uymadığımda beni yargılıyorlar. Son içkisini de bitiriyor. "Hadi o zaman. Aniden ayağa kalkıyor, ayakları biraz titriyor. "Ne yazık ki geri dönmek zorundasın - belki bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda bir bebek bakıcısı bulabilirsin ve dışarı çıkabiliriz?" diyor ve el çantasını yerden almaya çalışıyor ama başaramıyor.

Çantasını almasına yardım etmeye çalışıyorum ama kafalarımız çarpışıyor ve yaşlı bir adama doğru sendeleyerek düşmesini engelliyor.

Özür diliyorum ve gülerek kalkmasına yardım ediyorum. "Chloe," diye fısıldıyorum, "gerçekten seninle dışarı *çıkma*k isteyeceğimi mi sanıyorsun? Senin içmene ayak uyduramam, sen bir canavarsın! İkimiz de gülüşerek, kalan azıcık saygınlığımızla bardan çıkıyoruz ve ben buraya nasıl geldiğimi bir kez daha merak ediyorum.

Tepedeki bir evde hiç arkadaşım olmadan, sadece küçük oğlumla izole bir hayat yaşıyorum ama o beni bugün buraya getirdi ve konuştuk, güldük ve güzel yemekler yedik. Onun da bazı kötü seçimler yaptığını biliyorum - bunlardan biri erkekler, diğeri de çok fazla içki içmek olabilir - ama onun arkadaşlığı hayatıma renk katıyor. Bazen çok gürültücü, çok aptal ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum - onu o kadar iyi tanımıyorum bile. Ama komik ve nazik, brunch için para ödemekte ısrar etti. Şüphelerime rağmen, kendimi onun arkadaşı olarak buluyorum. Bu, doğru olmadığını bildiğiniz bir sevgiliye aşık olmak gibi bir şey: bela ve kalp ağrısı getirebilir ve uzun sürmez, ama kendinize yardım edemezsiniz - yolculuk için birlikte gitmek zorundasınız. Bu çok çelişkili. Ve o beni kolumdan tutup yolda zıplatırken, gülüyorum ama bundan pişmanlık duyacak kadar yaşamayacağımı umuyorum.

Chloe beni yolun karşısına, pahalı mağazaların bulunduğu küçük bir bölgeye götürüyor ve sonunda The Candle Company'ye varıyoruz.

Mum dükkânına girdiğimizde, "Ah, bu muhteşem," diyorum. İkimiz de katıksız lükse hayranlık duyuyoruz: giysiler, parfümler ve mumlar, hepsi de pahalı, gri, krem ve boz kahverengi tonlarında.

"Tıpkı böyle bir ev istiyorum," diyor Chloe, tavandan iple sarkıtılmış devasa bir fenerin altındaki masaya doğru yürürken. Yapraklar ve çiçekler masayı süslüyor ve Chloe, sanki onlar da doğal dünyaya aitmiş gibi yaprakların arasında duran yağlı, mumlu mumları koklamak için neredeyse yüzüstü uzanıyor.

Parmaklarımın arasından süt gibi kayan beyaz ipek bir kombinezonu okşarken, "Her şey çok zarif," diye mırıldanıyorum.

"Burada yaşamak istiyorum," diyor Chloe, iki kolunu da uzatarak lükse teslim oluyor ve eliyle başka bir alışverişçiye yakalıyor.

"Çok özür dilerim..." Uzun bir özür dilemeye başlıyor ve bittiğinde bana dönüyor, elini ağzına kapatmış, sadece gülüyor.

'Çok çirkinsin. Sanırım Prosecco'lar senin aklını başından almış,' diyorum, onun yanında bunu söyleyebilecek kadar rahat hissederek.

Teşhirdeki gül kokulu mumu elime alıp kokluyorum. 'Bu çok güzel - kalıcı, miskimsi bir tatlılığı var. Çok Rosa - bunu alacağım. Kutulu bir tane seçiyorum.

Chloe gül mumunu eline aldı, kokladı ve onaylamayan bir yüz ifadesi takındı. "Çok sert, benim için biraz misk kokuyor.

'Sen daha çok frezya seven bir kızsın. Genç ve taze,' diyorum ve koklaması için ona bir difüzör uzatıyorum.

Yüzüne tuttuğumda gözlerini kapatıyor. "Evet, şimdi daha çok ben oldum," diyor yavaşça, içine çekerek. 'Bunu satın alacağım. Bana bugünü hatırlatacak.

Chloe'yi hâlâ tanımıyorum ya da ona güvenebilir miyim bilmiyorum. O bir gizem ama masumiyeti içimi ısıtıyor. İyi vakit geçiriyor ve bunun ne kadar özel olduğunu bana hissettiriyor ve ben onun açık sözlülüğünü ferahlatıcı buluyorum.

"Pahalı," diye uyarıyorum, fiyatını görüp görmediğinden emin değilim. Bir muma bu kadar para harcamak benim için çok zevkli, özellikle de paramız biraz kısıtlıyken, ama Chloe'nin bunu nasıl karşılayabileceğini hayal bile edemiyorum.

Şimdi difüzörü değerli bir vazoymuş gibi göğsüne bastırıyor.

Satın aldıklarımızı kasaya götürüyoruz, burada asistan mumumu dikkatlice gri kağıt mendile sarıyor.

Sarılmış mumu, üzerinde kıvrımlı, girdaplı harflerle *The Candle Company* yazan küçük ama güzel bir çantaya koyduktan sonra, "Otuz pound lütfen," diyor.

"Vay canına, pahalı olduklarını biliyordum ama *bu kadar* pahalı olduklarını bilmiyordum! Chloe kadının duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor.

"E-posta listemizde yer almak ister misiniz?" diye kibarca sorarken Chloe'ye onaylamayan bir bakış atıyor. Biraz utandığımı hissediyorum. Chloe'nin birkaç kadehten sonra filtresi kalmıyor; bunu unutmamalı ve belki de gelecekte onu sadece alkolsüz öğle yemeklerinde görmeliyim.

Arkadaşımlaın sözlerini telafi etmek için "E-posta listesine girmeyi çok isterim" diyorum ve kadına adımı, e-posta adresimi ve posta adresimi veriyorum.

'Oh, sen zaten açıksın,' diyor.

'Başka biri olmalı - Rachel Frazer oldukça yaygındır. Kendimi listeye koyduğumu hatırlamıyorum.

'Ahh' - bilgisayardan başını kaldırıp bakıyor - 'hayır, sen değilsin. Adres ve soyadı aynı ama ben *Tom* Frazer'ım, Rachel değil. Bir bulmacayı çözmüş gibi gülümsüyor, ama aslında bana bir bulmaca verdi.

"Bu çok garip," diyorum.

"Hepsi burada," diyor kadın. "İsterseniz Tom'u Rachel olarak değiştirebilirim? Yüzündeki ifadede beni rahatsız eden bir şey var. Sonra ikimiz de durup birbirimize bakarken, kocamın başka biri için bir şey almış olabileceğini düşündüğünü fark ediyorum!

"Hangi alışverişleri yaptığını görebiliyor musun? Birden kendi kendime sorduğumu duyuyorum. "Hayır, üzgünüm," diyor, başını o kadar güçlü sallıyor ki, bunun bir

Yalan.

'Oh... tamam, sadece bana bir şey almış olabileceğini düşündüm ve unutuldu.'

"Hayır, üzgünüm, bu tür bilgileri saklamıyoruz.

Chloe'ye bakıyorum, şimdi çok daha sakın görünüyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini benden asistana çevirip bakıyor.

"Acaba Tom ne zamandır The Candle Company'den alışveriş yapıyor? Eve dönerken söyledim.

"Herhangi bir şey olabilir mi?" diye soruyor. "Yani, bir yarışma için adını ve adresini vermiş olabilir mi?

"Evet, evet, sanırım öyle," diye cevap veriyorum. Uzun bir süre konuşmadan araba sürüyoruz ve ben bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini merak ediyorum. Kocama güvenmiyor muyum? Bu beni şaşırtıyor ve garip bir hisse kapılıyorum, eve geldiğinizde kırık bir pencere bulduğunuzda birinin içeri girip girmediğini merak ettiğiniz türden bir his.

"Sanırım başka bir kadın için de bir şeyler almış olabilir," dedi Chloe birden sessizliğin içinde.

Hemen ona döndüm. İkimizin de yüzünde aynı şaşkın ifade vardı ve sonra şöyle dedi: 'Yani, kocanı gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun?

Rachel?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TWENTY

Tom o gece aradığında "Seni özledim," der.

"Keşke bu kadar uzakta olmasaydın. Karanlıkta sesimi duyuyorum, cılız, gözyaşlarının eşiğinde ve Tom bana işi kabul ettiği için üzgün olduğunu söylüyor.

"Bugün Looe'ya uğradım," diyorum konuyu değiştirmek için. 'Oh, güzel. Tek başına mı gittin?

"Evet, kendi şirketimi seviyorum.

"Ahh, yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

'Sanırım biraz öyleyim - bu yüzden gittim, dışarı çıkmak, ortam değişikliği yapmak için. The Candle Company'den bir mum aldım.

'Oh, güzel...' İlgisinin azaldığını duyabiliyorum.

Bütün akşam onun neden bir mum şirketinin e-posta listesinde olduğunu merak ederek kendimi delirttim. Önemli bir şey değil, ama ona bundan bahsetmek zorundayım, yoksa beni delirtmeye devam edecek.

"Ama gerçekten tuhaftı - adınız onların posta listesindeydi.

"*Benim* adım mı?" diye soruyor.

"Evet, bir de adresimiz.

'Bu nasıl olur? Hack'lendim falan mı?' Buna gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Bilmiyorum.

Sonra kıkırdadığını

duyuyorum. "Neden

gülüyorsun?

'Sana daha önce de söyledim - senin haberin olmadan sana hiçbir şey alamam çünkü imzalamam gerekiyor. Yaptığım işten ödemem geldiğinde bile sana sürpriz yapamam çünkü beni posta listelerine eklerler ve sen de öğrenirsin!

"Bana bir şey mi aldın?

'Evet... Senin için bir şey almış olabilirim...' diye dalga geçiyor.

"Hayır, üzgünüm Tom, sürprizini bozdum. İçimde bir rahatlama hissettim.

"Bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranalım.

'Tamam, ama bana hediye alma ihtiyacı hissetme sevgilim, beni tanıyorsun, ben öyle biri değilim. Ayrıca, henüz paranı almadın. Sana herhangi bir belirti verdiler mi...?' Sormaktan nefret ediyorum ama faturalar için endişeleniyorum.

'Evet, dün onlarla konuştum, danışmanlara üç ayda bir ödeme yapıyorlar, bu da birkaç hafta daha beklememiz gerektiği anlamına geliyor. İronik değil mi? Ben bir banka için çalışıyorum ve onlar bana paramı vermiyorlar,' diye kıkırdıyor. Kalbim sıkışıyor.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra vedalaştık, ama mum konusunda nasıl görüldüğümü fark ettiğimde utanarak telefonu hemen kapattım. Şüpheli bir eş gibi davrandım, ki bu bana göre değil ve görünüşe göre her şeyi yanlış anlamışım çünkü hediye zaten benim içindi. Çok duygulandım ama içimden bir ses bana doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyor. *Sanırım hediye bana verdiğinde anlayacağız.*

Daha sonra, Sam yataktayken, salonda oturup televizyonu açıyorum. Artık akşamları gergin hissediyorum. Huzursuz, Sam'in odasından havuza göz atmaya karar veriyorum. Karanlıkta ışık saçan mavi bir dikdörtgen. Uzun süre izliyorum ama rahatlıyorum, kimseyi görmüyorum.

TWENTY-ONE

Bu sabah onu kreşe hazırlarken Sam'e "Bugün annemin arkadaşı gelecek," dedim.

"Kim o?"

"Adı Rosa - muhtemelen onu hatırlamayacaksın. Eski evimizde kalırdı ama genellikle geç saatlerde olurdu ve sen uyurdun. Bir yıldır uzakta çalışıyor, İrlanda'da yaşıyor. Seni son gördüğünde sadece iki yaşındaydın.

'Ahh, arkadaşını görmek için uyanık kalabilir miyim anne?"

Gülerek cevap veriyorum, 'Hayır, yapamazsın, yatakta uyuyacaksın. Konuşacak çok şeyimiz var ve bu senin için sıkıcı olacak tatlım' diyorum. Saçlarını karıştırıyorum.

"Emily'nin annesi de arkadaşın mı?"

"Evet, öyle ama Rosa gibi değil.

"Ro... Rose..."

"Rosa mı?"

Başını sallıyor. "O senin *en iyi* arkadaşın mı... Emily'nin annesinden bile daha mı iyi?"

"Evet, öyle. Ama daha önce de söylediğim gibi, sevgilim, hepimizin pek çok arkadaşı olabilir," diye bastırıyorum. "Sadece bir tane olmak zorunda değil. Umarım bu işe yarar; Sam'in sadece Emily ile oynuyor gibi görünmesi beni endişelendiriyor.

Onu kreşe götürdükten sonra, Rosa için boş odaya koyduğum mumla birlikte taze bir buket almak için köydeki çiçekçiye uğruyorum.

"Büyük evde yaşıyorsunuz, değil mi? Bayan Pickering, çiçekçi, diyor.

Bu tanımdan tiksiniyorum - sanki köye hükmediyormuşum gibi hissettiriyor, ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Büyük bir evimiz olabilir ama çok az paramız var.

"Evet, birkaç haftadır buradayız.

'Sonunda sizinle tanışmak çok güzel. Kocanız birkaç kez geldi.'

"Çiçek almak ona göre değil. Gülümsemeyi başarıyorum. "Evet, aldı.

Geldiğimde evde beyaz güller olduğunu hayal meyal hatırlıyorum; herhalde benim gelişimde her şeyi güzelleştirmek için almıştı.

"Ah evet, şimdi hatırladım - bir an için onları başkası için aldığını düşünmüştüm! Şaka yapıyorum, ama kıskanç, güvensiz bir eş gibi konuşuyor olmalıyım ve ben bunların hiçbirisi değilim. *Öyle miyim?*

Sapları kesmeyi bırakıyor ve elindeki çiçekleri yere bırakarak tezgâhın üzerine eğiliyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ben olsam endişelenmezdim - erkekler aptalca şeyler yapar, aşkım.

Şimdi kıskanç ve güvensiz bir eş oldum.

"Bayan Pickering, bilmem gerektiğini düşündüğünüz bir şey varsa...?

Hemen başını sallıyor ve benim paranoyak zihnime göre kocamın sadakatsizliği fikrini reddetmek yerine bir şeyleri silkelemeye çalışıyor gibi görünüyor.

'Ah aşkım, bir şey demek istemedim, sadece *genel olarak* erkeklerin...' Sesi azalır, sonra hızla vites değiştirir. "Şimdi, senin için ne yapabilirim?

Tepkisi beni biraz sarstı ama devam ediyorum ve Rosa'nın başucundaki mumun yanına koymak için birkaç beyaz ortanca seçiyorum. Sonra yandaki şarküteriye gidip ezme, peynir ve güzel bir ekmek alıyorum.

Bayan Pickering'in sözlerini bir daha düşünmüyorum, ta ki Sam yatana ve Rosa gelene kadar.

Mutfaktaki taburelerde oturuyoruz ve ada, iyimser bir şekilde 'peynir ve şarap akşamı' olarak adlandırdığım şeyin kalıntılarıyla kaplı. Ama sadece ben ve kankam, yiyor, içiyor, konuşuyor, konuşuyor ve konuşuyoruz.

"Seni bir yılı aşkın süredir görmediğime inanamıyorum!" diyor, bir elinde şarap kadehini dengelerken bana yüzüncü kez sarılıyor.

'Peki, burada yaşamak nasıl bir şey? Sen ve Tom iyi misiniz?' diye soruyor.

'Evet, evet, iyiyiz. Ona çiçekçi Bayan Pickering ile yaptığım konuşmadan ve bunun aklımı nasıl kurcaladığından bahsettim.

"Neden endişelendiğinizi anlamıyorum, Tom *size* çiçek alacak türden bir adam değil, bu yüzden kesinlikle başkasına da almaz," diye kıkırdıyor.

"Biliyorum, sanırım o uzakta olduğu için kendimi biraz savunmasız hissediyorum.

"Evet, neden uzakta çalışıyor?" açıklamamı duymak için arkasına yaslandı. "Yani paraya ihtiyacın yok değil mi?

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Vefasızlık etmek istemem ama Rosa benim en iyi arkadaşım. "Burada bir şeyler yaptırmak için epey para harcadı ve-

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, iyi bir iş çıkarmış. Burası çok güzel, zevkli de. Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Bahse girerim renk paleti ve yumuşak mobilyalarla yakından ilgilenmişsinizdir, haksız mıyım?

"Hayır, aslında çoğunu Tom yaptı. "Gerçekten mi?

'Evet, *biraz ilgim* vardı ama ben burada olmadığım için onu serbest bırakmak zorunda kaldım. Bir yandan Sam'e bakarken bir yandan da çalışıp daireyi satmaya çalışıyordum, bildiğiniz gibi bu tam zamanlı bir işti. Yüzlerce kilometre ötedeki bir evde duvarların tam tonlarını düşünecek çok fazla zamanım olmadı.

"Sanırım değil. Taburesinden kalkıp şarap şişesine uzanıyor ve ikimizin kadehine de biraz daha dolduruyor.

"Peki, İskoçya'da gerçekten ne *yapıyor*? Bunu sanki orada olduğuna inanmıyormuş gibi söylüyor.

"Finansal şeyler, bilirsiniz - bir banka için çalışmak, kurumsal finansman.

'Bana laf atıp duruyorsun Rachel. Hiçbir fikrin yok, değil mi? Bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da adadaki tahta tabaktan kendine biraz Cornish kaşarı kesiyor.

'Beni çok iyi tanıyorsunuz - gerçekten tanımıyorum. Onun bir sorun çözücü olduğunu biliyorum; büyük bankalara sorun yaşadıklarında gider ve onları geri döndürür. Ama bunu benimle ayrıntılı olarak konuşmaz. Her şey gizli. Bir kadeh şarabımı yudumlayıp konuyu değiştiriyorum; Tom nasıl olsa Rosa'ya işinden bahsetmemden hoşlanmayacaktır. "Peki ya sen? *Ondan* haber var mı? Tuhaf davranan, onu arayan, nerede olursa olsun ortaya çıkan eski erkek arkadaşını kastederek soruyorum.

"Hayır, birkaç hafta olmaz. Tekrar mutfığa bakıyor ve gözlerindeki gerginliği görüyorum.

"İyi misin? Bu senin için korkunç bir zaman oldu, aşkım. Elini tuttum. 'İyiyim... İrlanda'da olmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm ama onu hâlâ görüyorum.

Her köşede, en azından kafamda. Sonra Manchester'a döner dönmez gerçekten harekete geçtim. Çok tetiklenmişim, anlıyor musun? Duraklıyor, endişeli görünüyor ve ben de onun için endişeleniyorum ama tipik Rosa, cesur bir yüz ifadesi takınmayı başarıyor. "Bir süreliğine Manchester'dan, bölgeden uzakta olmaktan memnunum. Teyzem ve amcama bakmak çok güzel, burada daha fazla zaman geçireceğim için çok minnettarlar. Onlara göz kulak olabilirim ve gelip seni de görebilirim, dünyanın bu kısmı çok güzel.

"Evet, öyle," diyorum, bunu kastettiğimden emin değilim.

'Onu yakalayana kadar bir daha Manchester'da yaşayabilir miyim bilmiyorum. Dairemde kendimi çok paranoyak hissediyorum. O parmaklıklar ardına girene kadar rahat etmeyeceğim.

"Buraya kalıcı olarak taşınabilir misin?" diye umutla soruyorum.

"Bir gün olabilir," diyor gülümseyerek. 'İşte sana bir fikir: Tom'u dışarı çıkaralım, ben de içeri taşınayım. Ben zaten ondan daha eğlenceliyim, biliyorsun.

'Kadın arkadaşlar *her zaman* kocalardan daha eğlencelidir. Ama cidden, burada istediğin kadar kalabilirsin, sadece rahatlamak ve iyileşmek için biraz zaman ayır.

Omuz silkiyor. 'Teşekkürler ama şimdilik teyzem ve eniştemin yanına yerleşmem gerekiyor. Amcamı hastane ziyaretine götürmem gerekiyor ve eğer ameliyat olması gerekirse Devon'da takılmam gerekecek. Ama orası buradan sadece bir saat uzaklıkta. Buralarda kendimi daha güvende hissediyorum," diyor Cornish aksanıyla.

Buna gülümsedim. 'Harika! Burası ile Manchester arasındaki altı saatlik yoldan çok daha yakın olacaksınız. Nerede olduğunu bilmiyor, değil mi?'

"Hayır. Başını sallıyor; parmakları bardağının sapıyla oynuyor. "Tanrım, umarım değildir, ama mantıklı zihnim "Burada değil, nerede olduğumu bilemez" dediğinde bile, yine de merak ediyorum, anlıyor musun?

"Ondan en son ne zaman haber aldınız?

"Gecenin bir yarısı bahçemde durup bana el salladığı zaman.

Midem bulanıyor. "Sam gece yüzme havuzumuzdan el sallayan birini gördüğünü söyledi," diye ağzımdan kaçırıyorum, bunun arkadaşım üzerinde yaratacağı etkiyi düşünmeden.

Yüzü bembeyaz oldu.

"Sadece bir rüyaydı Rosa," diye hemen geri adım attım.

"Nereden biliyorsun?"

"Dışarıyı kontrol ettik ve her şey apaçık ortadaydı. Sam yatağında uyuyordu ve havuzu görmek için penceresinin önünde durmanız gerekiyor. Bu *kesinlikle* bir rüyaydı,' diyorum körü körüne.

Ama bunun bir rüya olduğunu nereden biliyoruz?

"Umarım öyledir. Şarabından kocaman bir yudum aldı. Belli ki onu korkutmuşum, ama şimdi biraz da gerginim. Tuhaf eski sevgilisinin onu Cornwall'a kadar takip etmediğini kim söyleyebilir? Ya burada arkadaşları olduğunu biliyorsa ve ortaya çıktığında bizi gözetliyorsa? Nemli havludan ya da oğlumun sandaletlerini içeren paketten bahsetmeye bile cesaret edemiyorum.

Bıçağı alır ve peynir tahtasına bakarak bir parça daha kesmeyi düşünür. Ama peyniri kesmeden önce durur, etrafına bakınır ve "Az önce yukarıda bir şey mi duydum?" der.

"Sam yukarıda," diyorum, yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek. "Ah? Dehşete düşmüş görünüyor.

Onu telaşlandırmak istemiyorum ama taburemden kalkıyorum. "Eminim bir şey yoktur, ama gidip Sam'i kontrol edeceğim.

"Seninle gelmemi ister misin? Elinde üzerinde biraz ezme olan bir parça kızarmış ekmek tutuyor.

Sesimdeki dehşeti gizleyerek, "Hayır, sen atıştırmalıklarınla kal," diyorum. "Bir dakika içinde döneceğim.

Yukarı çıkıyorum, kalbim gülünç derecede hızlı atıyor. Rosa'nın sapık eski sevgilisi hakkındaki konuşmamızın ikimizi de paranoyak yaptığından eminim ama bu gece nerede olduğunu bilmek için her şeyimi verirdim.

Oda serin ve karanlık ve Sam'in dino gece lambası karanlıkta usulca parlıyor. Mışıl mışıl uyuduğunu görebiliyorum ve normalde onu uyandırmamak için kapıyı yavaşça kapatırken, ona dokunma, onu kucağıma alma ihtiyacı hissediyorum. Bu yüzden onu uyandırma riskini göze alarak eğilip sütlü, tuzlu çocuk kokusunu içime çekiyorum ve birkaç dakikalığına herkesi ve her şeyi unutuyorum. Önemli olan bu, bu küçük çocuk - geri kalan her şey gürültüden ibaret ve diğer her şeyi bırakıp buna tutunmam gerekiyor.

Hafifçe kıpırdıyor ve ben de ayağa kalkıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıya doğru yavaşça ilerliyorum. Ama nereye gittiğimi göremediğim için aniden ayağımın topuk kısmında keskin bir acı hissediyorum ve hafifçe irkiliyorum.

"Anne?" Kıpırdanıyor ve ayağımdaki Lego'yu çıkarıyorum, uyumaya devam edeceğini umuyorum ama hayır.

"Anne?"

'Merhaba sevgilim, sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Şimdi uyumaya devam et.'

"O hala burada mı, anne?"

"Kim, sevgilim, arkadaşım mı? Evet, sen uyurken geldi - onunla yarın tanışacaksın.

"O benim odamdaydı, anne.

Sanırım Rosa daha önce Sam'i görmek için uğramış olabilir. 'Ahh, Rosa, annemin arkadaşı, muhtemelen ne kadar büyüdüğünü görmek istemiştir. Seni son gördüğünde daha bebekmişsin.

'Hayır, arkadaşın değil. Emily'nin annesiydi, bana iyi geceler öpücüğü verdi.

OceanofPDF.com

TWENTY-TWO

Mutfağa döndüğümde Rosa'ya, 'Sam'in Chloe'yi odasında gördüğünü düşünmesinin bir rüya olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda beni de korkuttu,' diyorum.

"Anlayabiliyorum, bembeyaz olmuşsun canım. Kadının kim olduğunu söyledi mi?

"Emily'nin annesi olduğunu söyledi ama kafası karıştı, yarı uyanıktı.

"Bu onun hayal gücü olmalı - bu kadın çocuğunuzun odasında takılıyor olamaz, değil mi?

"Hayır, ama Sam'in hayalleri şu anda arkadaşı Emily ve annesi Chloe ile bağlantılı. Emily onun ilk gerçek arkadaşı ve son zamanlarda ikisini de epeyce gördük.

Rosa'ya Chloe hakkında her şeyi anlattım, buradaki ilk gecemde nasıl içeri girdiğini, sonra kreşe gittiğini ve şimdi arkadaş olduğumuzu.

"Yani buraya elini kolunu sallayarak mı geldi?

"Biliyorum, biliyorum, kulağa biraz tuhaf geliyor ama bazı belgeleri bırakıyordu ve bizim dışarıda olduğumuzu sanıyordu.

"Tom buna nasıl tepki verdi? Misafirlere karşı çok soğukkanlı olabiliyor, bunu çok iyi biliyorum.

Hafifçe kızardım. Rosa bazen Manchester'daki dairemize habersizce uğrardı ve Tom onun mahremiyetimizi ihlal ettiğini düşünürdü, bu da belli olurdu. "Tom..." Ona baktım ve gülümsedim. "Havalı mıydı?

Buna gülüyor. "İyi yaşlı Tom.

'Evet, ama birbirlerini daha önceden tanıyorlardı. Eskiden aynı bankada çalışıyorlardı ve adam kadının Cornwall'daki şubesini ziyaret ederdi.

Rosa'nın yüzünde sürekli bir şüphe ifadesi var ve itiraf etmeliyim ki bu ifade benimkiyle aynı. "Üzgünüm, ama hala kendini içeri aldığı gerçeğini atlatmaya çalışıyorum!

"Emlakçıydı, anahtarlar ondaydı," diyorum, gerçekten önemli olmayan bir şeye odaklanıyormuş gibi hissediyorum. "Anahtarları Tom'a geri verdiğini söylüyor ama Tom vermediğini söylüyor.

"Ne? Yani dışarıda bir yerlerde senin anahtarların mı var?" Evreni kuşatıyormuş gibi kollarını sallıyor.

"Evi aradım ve bulamadım, ama o kararlı ve Tom da unutkan, onları bırakmış ve Tom da dalgınlıkla bir yere koymuş olabilir.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım.

"Tom ona güvenmediğini söylüyor ve onunla arkadaş olmamam konusunda beni sürekli uyarıyor, ama ben ondan hoşlanıyorum, o yüzden siktir et," diyorum, böylece aynı fikirde olmadığımı biliyor. Bir beşlik çakmasını, 'hadi kızım' demesini bekliyordum ama tam tersi oldu.

"Üzgünüm ama Tom'a katılıyorum - söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle var," diye ekliyor, tam olarak nerede durduğunu bildiğinden emin olmak için. "Rachel, kırmızı bayraklarla dolu bir alan görüyorum - kaçın, kaçın, kaçın!

'Hayır, anlamıyorsun. Tom onu yanlış anladı, tıpkı bazen seni yanlış anladığı gibi.

Bunu kabul etmek için gözlerini deviriyor.

İyi bir arkadaş. Ondan *hoşlanıyorum*. Bekar bir anne - sanırım partneri öldü ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor.

"Muhtemelen bahçede gül fidanlarının altında gömülü olduğu içindir," diye kıkırdıyor Rosa.

"Şaka yapma; küçük kızı Emily bunu gerçekten söyledi. Gözleri kocaman açılmıştı. "Beni *korkutuyorsun!*

Gülüyorum. 'Sadece güvenebileceği bir arkadaş arıyor. Bir çocukla tek başına olmak zor olmalı,' diye ekliyorum. 'Sam onun küçük kızıyla oynuyor - anaokulunda tanıştılar ve bir arkadaş bulduğu için rahatladım. Onun karışmasından endişe ettiğimi hatırlıyor musun?

"Yani, bir dakika, ilk gece gelip evinize giriyor, sonra da Sam'in *kreşine* mi gidiyor?

"Evet, ama bu garip değil, onun çocuğu Sam ile aynı sınıfta.

Şüpheli görünüyor. "Sanırım bu mümkün - Tom'a çocuğunun orada olduğundan bahsettiniz mi?

"Şey, hayır, o uzakta olduğu için fırsatım olmadı.

'Muhtemelen bunu fazla dramatize ediyorum ve muhtemelen tüm bu takiplerden sonra TSSB yaşadığım içindir. Ama bana biraz yırtıcı geliyor... Yeni bir koca aramadığından emin misin?

"Ne demek istiyorsun?" Bunun nereye gittiğini sevmiyorum.

'Belli ki evine girmeye alışmış. Belki de siz yokken girmiştir?' Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Kendimi çok rahatsız hissediyorum. "Sence Chloe ve Tom...?

Bu bomba kızla tanıştıktan sonra sadece omuz silkiyor. "Nasıl biri?"

"Benden on yaş kadar genç ve çok güzel.

Ve işte orada; güvensizliğim peynir tahtasının üzerinde, brie ve mavinin arasında önümüze serildi.

"Tom ondan *hoşlanıyor* mu?

"Hayır, dediğim gibi, ona güvenmediğini söylüyor.

'Evet, ama sence ondan *hoşlanıyor* mu? Güven ve şehvet birbirinden oldukça farklı iki şeydir,' diye ekliyor muzipe.

Gölümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Berbatsın Rosa. Hayır, o tatlı biri ama Tom'un tipi değil. Tehlikeli olduğunu söylüyor.'

"*Tehlikeli mi?* Şimdi öyle mi?' Sesindeki alaycılığı duyuyorum.

"Evet, onun dedikoducu olduğunu, gerçekle tuhaf bir ilişkisi olduğunu söylüyor.

"İşte yine alarm zilleri çalıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, sen de Tom kadar kötüsün. O iyi. Biraz kaçık ama *tehlikeli*.'

'Akşamı geçirmesi için onu davet edebilir misin? Ona karşı gerçekten bir *şeyler hissedip* hissetmediğini anlamak için?

Rosa'nın bunu Tom'a ulaşmak için olduğundan çok daha fazla abarttığını hissediyorum. Bu korkunç olurdu ve ben bu konuda endişelenmiyorum. Tom iyi bir-kadınlar onu çekici bulur. Bu bir sorun değil. Her neyse, eğer onu davet etseydim, ondan o kadar hoşlanmazdı ki bunu belli ederdi.

"Bana yaptığı gibi mi?

Yüzümün kızardığını hissediyorum. "O herkese karşı böyle Rosa, o kadar da sosyal değil.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin.

Konuyu değiştiriyorum; bunun güzel bir akşam olmasını istiyorum.

"Huysuz ihtiya Tom hakkında konuşmayalım," diye şaka yapıyorum.

"Bana aşk hayatınızdan bahsedin.

"Tanrım, bunu duymak istemezsin, inan bana.

"Var. Ben yaşlı ve evli bir kadını - izin ver senin üzerinden yaşayayım. O daha söze başlamadan telefonum çaldı. Arayan Tom'du.

"Selam," diyorum, "nasılsın? Adını Rosa'ya söylüyorum, o da kalkıp daha fazla şarap almak için buzdolabını açıyor.

'Yalnızım ve seni özlüyorum' diyor ve ben eriyorum.

"Ben de seni özledim," diyorum, Rosa'nın önünde kendimi biraz garip hissediyorum, ama onun çağrısını odadan çıkarıp terk edilmiş hissetmesine neden olmak istemiyorum - ne de olsa bu bir kızlar gecesi.

"Rosa burada,"

dedim. "Oh.

Gerçekten mi?

'Evet, Devon'a dönmeden önce aradı. Amcası hastaymış. "Yani bizim evde mi kalıyor?" diye soruyor, belli belirsiz bir şaşkınlıkla.

"Evet, birkaç kadeh şarap içip hasret gidereceğiz. "Tanrım, buraya gelmek için hiç vakit kaybetmemiş!

"Evet, harika vakit geçiriyoruz, teşekkürler," diyorum, telefonumun hoparlrn amadığıma sevinerek.

"Ne zaman gidiyor?

"Ne yazık ki sadece bir geceliğine burada. Bir an duraksadım. "Evet, bunun utanç verici olduğunu biliyorum ama amcasının yanına dönmesi gerekiyor, o iyi değil.

"Onun orada olmasının kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacağından şüpheliyim. "Evet, tamam, ona sevgilerini ileteneğim.

"Beni telefonda atmaya mı alışyorsun?" Neşeli görünmeye çalışıyor ama biraz sinirli olduğunu söyleyebilirim.

"Hayır, sadece Rosa'yı uzun zamandır görmedim ve konuşacak çok şeyimiz var.

"Biz de öyle - işe dönmekten keyif alıyorum," diyor ve birlikte çalıştığı bazı insanlardan bahsetmeye devam ediyor. Aradığına sevindim ve yalnız olsaydım yeni iş arkadaşlarından bahsetmekten memnun olurdum ama Rosa şu anda bir dergiye karıştırıyor ve ben Tom'la konuşurken onun beni görmeye gelmiş olması tuhafıma gidiyor.

"Neyse, gitsem iyi

olacak. "Sam nasıl?"

diye sorar. "O... o iyi.

"Başka kabuslar, bahçede garip insanlar var mı? şaka yapıyor ama şimdi sırası değil. Bir şey söylemeyecektim, onu endişelendirmek istemedim, ama ciddiye almıyor gibi göründüğü için bundan bahsetmeye karar verdim.

"İşin tuhafı, Rosa az önce bir ses duydu ve onu kontrol etmeye gittiğimde Emily'nin annesinin odasında olduğunu söyledi.

"Emily, yeni en iyi arkadaşı mı?"

"Evet.

"Peki sizce neden onu odasında hayal ediyor olabilir?" "Birlikte vakit geçiriyorduk.

"Güzel, demek sen de bir arkadaş buldun? Bu konuda mutlu görünüyor.

"Evet, ama bundan hoşlanmayacaksın Tom. Rosa'ya gözlerimi deviriyorum, o da bana bakıyor.

"Neden beğenmeyeceğim?"

"Emily, Chloe'nin kızı. Arkadaş olduk ve onun evine gidip çocuklarla parka gittik," diyorum, ona söylediğim için rahatlamış bir şekilde. Zaten bunu saklamak aptalcaydı.

"Bir dakika, Emily Chloe'nin kızı mı?"

"Evet, doğru.

"Anlamıyorum.

"Sam'in yeni arkadaşı Chloe'nin *kızı*.

"Ama hayatım, Chloe'nin hiç çocuğu yok.

TWENTY-THREE

Telefonu bırakırken Rosa'ya, "Tom yanlış anlamış olmalı," diyorum.

"Tom asla yanlış bir şey yapmaz... Tom'a göre!" diye bir ağız dolusu üzümün arasından söyleniyor. Sonra bir an için yemeyi bırakıyor ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "Peki, bu çocuk onun değilse, o zaman kimin - başka birinin çocuğunu mu çaldı?" diye soruyor.

"Tanrım, Rosa, hayal gücün benimkinden daha kötü," diyorum, ama haklı. Başımı iki yana sallıyorum. 'Hayır, Tom yanılıyor - onu o kadar iyi tanımıyor, o yüzden çocuğu olup olmadığını *bilmiyor olabilir* mi?

'Onu ara ve *hemen* sor,' diye talepte bulunur.

"Evet, ben de öyle yapacağım. Onu arayıp şöyle diyeceğim: "Sizi her gün kreşte çocuğunuzla görmeme, oyun buluşmalarına gitmenize ve hayat hikayelerinizi paylaşmanıza rağmen kocam çocuğunuz olmadığını söylüyor - tartışın!"

"Bence bunu çok yakında öğrenmelisin, sadece Tom'un yanıldığını kanıtlamak için bile olsa, tabii ki bundan zevk alacağım," diyor taburesinden kalkarak. 'Tamam, şafakta kalkmam ve yakışıklı bir ortopedi cerrahıyla randevum için Devon'a dönmem gerekiyor - ne yazık ki amcamın randevusu, ama gösteriyi çalmaya niyetliyim.

"Dan... senin..."

"Stalker mı?

"Evet, senin güney batıda olduğunu biliyor mu? Kayıtsızca sordum. İzlediğimizi hissediyorum ve Chloe de olabilir ama ikna olmuş değilim -

Çok *normal* görünüyor.

Rosa suçlulukla bardağından başını kaldırıyor. "Bu beni de endişelendiriyor, aşkım," diyor, endişelerimin nerede yattığını fark ederek. "Devon'da akrabalarım olduğunu biliyor ve birlikteyken ona en yakın arkadaşımın Cornwall'da, bu köyde bir yer satın almayı düşündüğünü söyledim. Ona emlakçının web sitesindeki fotoğrafı gösterdim.

"Kahretsin, Rosa.

"Biliyorum, ama buraya öylece gelmezdi," diyor, sesi kararsız geliyor. "Gerçi o işini yaparken benim nerede olduğumu nasıl bildiğini hiç anlamadım. Ve birkaç haftadır kimse onu ne gördü ne de duydu, bu da beni düşündürüyor - nerede bu lanet olası?

Şu anda yüksek alarmdayım, tüm sinirlerim gergin ve kendimi hasta hissediyorum. "Nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?

Başını sallıyor. 'Bana o ölü fareyi postayla gönderdiğinden ve polisi olaya dahil ettiğimden beri ortalıktan kayboldu. Umarım. Saklamaya çalışıyor ama korktuğunu biliyorum.

Manchester polisi ile Cornish'teki meslektaşlarının bir veri tabanını paylaşmalarını umarak, 'En azından polis bunun karşısında,' diyorum.

'Evet, polisin şimdiye kadar onu tutuklamış olmasını umuyordum, ama her zaman olmadıkları biriyle ilişki içinde olduklarını düşünen dengesiz insanlarla uğraşıyorlar.

"Belki de polisi aramalıyız, onlara haber vermeliyiz?

'Şimdiden senden öndeyim,' diyor. 'Buraya geleceğimi öğrendiğimde geçen hafta onları aradım. Eşkalini, tüm detaylarını ve Manchester'da bu işle ilgilenen adamın adını ve numarasını verdim.

Rahatlayarak iç çektim. "Her şey yolunda o zaman.

"Evet, en iyi arkadaşımı ve onun değerli küçük oğlunu tehlikeye atmayacağım.

"Bunu yaptığın için teşekkürler. Ortaya çıkmayacağından eminim ama kim bilir? Evinize bıçakla geldikten sonra beni aradığınız geceyi asla unutmayacağım.

"Beni kapının eşiğinde bıçaklayacağını düşündüm.

"Ve polis geldi, ifadenizi aldı ve sizi evde yalnız bıraktı, dehşete düştünüz.

'Evet, o zaman seni aradım. Geldin ve gece benimle kaldın - çok minnettardım.

"Tom çok iyiydi, sana geldiğimde Sam'e göz kulak olacağını söyledi," diyorum, Rosa söz konusu olduğunda Tom'un hakkını teslim etmeye her zaman hevesliyim.

"Öyle mi yaptı? Ben bütün gece sızlanırken beni dinlediğini ve çok destekleyici olduğunu hatırlıyorum," diye yanıtlıyor ve Tom'un herhangi bir düzeyde olaya dahil olduğunu anında reddediyor.

"Yatağa gitmedik, salonunuzda yerde oturduk. Dışarıdaki her dal, her küçük ses, ikimiz de sıçradık. O geceyi hatırlayarak hırkamı omuzlarıma çekiyorum.

"Tanrım, Rachel, gerçekten bunu tekrar yaşayamam. Önce kendimi öldürürdüm. İki elini yüzüne götürüp saçlarının arasından geçirdi.

"Önce ben *onu* öldürürdüm," diye cevap verdim ve bunda ciddiydim.

"Şey," diyor, "yatağa gitmem gerekiyor. Sabah çok erken kalkmam lazım.

"Oh teşekkürler, şimdi beni ölümüne korkuttun, yatağa gidiyorsun!

Şaka yaptım. Sarılıp iyi geceler diliyoruz ve o elinde yarım bardak şarapla yatağına giderken ben de aceleyle yatak odama gidiyorum. Oraya vardığımda, perdeleri hızla kapatmaya gidiyorum ve bunu yaparken cam kapıların önünden koşarak geçen birini gördüğümü sanıyorum. Bakmak için perdeleri tekrar açmıyorum. Çok korkmuştum, bu yüzden yatağa girdim. Işık açık, ağır bir lambayı tutarak. Pek uyuyamıyorum.

Ertesi sabah Rosa, amcasını hastane randevusuna götürebilmek için trafiği kaçırmak üzere erkenden yola çıkmak zorunda kalır.

'Sam'i uyandırayım - seni sordu. Kim olduğunu hatırlamıyor ama seninle tanışmayı çok isteyeceğini biliyorum,' diyorum sahanlıktan odasına doğru yürürken.

"Onu görmek için ölüyorum, ama onu uyandırmayacağına söz ver," diye fısıldıyor. "Daha çok erken ve bütün gün yorgun olacak.

Tabii ki haklı - saat beş buçuk ve biraz huysuz bile olabilir - bu yüzden kabul ediyorum ve onu sessizce uyuduğu odasına götürüyorum.

"O çok değerli," diye fısıldıyor, uyurken nazikçe alnından öpüyor. "Onu görmeme izin verdiğin için teşekkürler.

Birden elinde kabarık bir aslan tuttuğunu fark ettim. "Ahh, bunu ona sen mi verdin? Sessizce soruyorum.

Uzanıp yumuşak oyuncağa dokunuyor; başını sallıyor ve birbirimize soru sorarcasına bakıyoruz.

Şimdi *gerçekten* huzursuzum. "Acaba bunu nereden aldı? Aklım farklı yönlerle gidiyor, ama Chloe'ye geri dönüyorum - duyabiliyorum

kafamın içinde onun sesi: *Emily'nin annesi hâlâ burada mı?* İçimde bir ürperti hissediyorum.

Rosa parmağını dudaklarına götürüyor, sonra perdelerin ve kapının arkasını kontrol ediyor. Ancak odanın boş olduğundan emin olduğumuzda sessizce aşağıya iniyoruz.

"Rosa, Sam'in rüya görmediğini ve Chloe'nin gerçekten onun odasında *olduğunu* merak etmeye başlıyorum.

"Kahretsin Rachel," diye endişeyle cevap veriyor, Chloe aniden ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakınıyor. 'Gece vakti birinin evine girip çocuğunun odasına girecek kadar tuhaf biri mi *gerçekten?*

"Açıkçası *hiç sanmıyorum*," diye cevap veriyorum, bunu idrak bile edemeden. Kendimi uyuşmuş hissediyorum.

"Rachel, seni korkutmak istemem ama bence çok dikkatli olmalısın.

Rosa kolay kolay korkmaz, bu da beni rahatsız ediyor, ama şimdi kendimi sorguluyorum. Hatırlamadığım bir oyuncak mı? Kreşten kalma bir oyuncak mı?

"Neden polisi aramıyorsun?" diyor. "Onlara Sam'in söylediklerini anlat ve bu oyuncak aslanın nereden çıktığını açıkla.

Başımı salladım. 'Eminim yerel polis deli olduğumu düşünüyordur. Onları birkaç kez aradım ve bunları söylediğimi duyduğumda, onların yerinde olsam kendime inanmayacağımı biliyorum.

'Kimin umurunda? Onları arayıp her şeyi bildirerseniz daha iyi, o zaman herhangi bir sorun çıkarsa...'

'Önce Sam'e soracağım. Kreşten "ödünç almış" olabilir,' diye öneriyorum. "Beslenme çantasına sığabilir - çocuklar bazen bunu hırsızlık olduğunu fark etmeden yaparlar.

"Mmm, umarım haklısındır. *Umarım* Sam almıştır, yoksa birisi odasına girip burada bırakmamıştır.

"Kes şunu, beni korkutuyorsun.

"Üzgünüm ama ben gittikten sonra tuhaf bir şey olursa polisi arayacağına söz ver, olur mu?

"Tabii ki yapacağım.

'O küçük çocuk çok değerli. Ve yaşadıklarından sonra onu güvende tutmalısın. Eski sevgilim hakkında hissettiklerimin aynısını hissediyorum.

"Hangi duygular?

'Açıklaması zor, sanırım sadece içgüdü, ama bu tamamen yanlış hissettiriyor. Tom onun çocuğu olmadığını söylüyor ve Sam onun odasında olduğunu söylüyor...'

Midem bulanıyor.

"Ve Rachel, sana ne söylerse söylesin, öyle ya da böyle elinde *anahtarlar* olma ihtimali çok yüksek!

Rosa gittikten sonra kendimi gerçekten savunmasız hissettim. Bu yüzden ön kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum ve kapının önüne bir sandalye koyuyorum, sonra yatağıma dönüp Sam'i uyandırma vakti gelene kadar bir süre kitap okuyorum.

"Günaydın, sevgilim. Perdelerini açıyorum ve yatağında yanına gidiyorum. Gözleri açıldığında ve yavaşça gülümsemeye başladığında 'Kalkma zamanı' diyorum.

"Bu aslanı daha önce gördüğümü sanmıyorum - sizin mi? diye sordum. Başını sallıyor; onu gördüğüne pek şaşırmışa benzemiyor.

"Kreşten mi?" "Hayır, o *benim* anneciğim.

Bu konuda büyük bir şey yapmak istemiyorum. Tom'un gitmeden önce onun için alıp almadığını kontrol etmem gerekiyor ve ben daha yeni gördüm. Tüm bunları fazla düşünüyor olabilirim: Endişem Tom'un Chloe'nin çocuğu olmadığını söylemesinden kaynaklanıyor, bu yüzden öncelikle içimi rahatlatmam ve ona Emily'yi sormam gerekiyor.

Sam için tost yapıyorum ve Chloe'ye bu konuyu nasıl açacağımı düşünüyorum. Aceleyle kreşe gidip doğrudan sormak ya da fırsatını bulunca öylesine sormak arasında gidip geliyor. Kreşin kapısına yaklaştığımda hala bunu düşünüyorum ve gergin hissediyorum. Çocuklarını içeri sokan diğer anneleri görüyorum ve herhangi bir anneye, onları çocuk kaçırmakla suçluyormuşsunuz gibi görünmeden böyle bir soruyu nasıl sorabileceğinizi merak ediyorum.

İçeri girdikten sonra Sam'in paltosunu asıyoruz ve Sam'i diğer çocukların tırmanma çerçevesine tırmanmaya başladığı sınıfa götürüyorum. Onlardan bir iz var mı diye sürekli etrafa bakıyorum ve Sam'in de aynı şeyi yaptığının farkındayım.

"Emily nerede?" diye soruyor bana bakarak. Onun endişeli küçük yüzü kalbimi kırıyor.

"Eminim yakında burada olur," diyorum. "Emily gelene kadar neden diğer çocuklardan biriyle oynamıyorsun?" diye öneriyorum.

"Yapamam.

"Elbette oynayabilirsin - sadece sevdiğin birinin yanına git ve onunla oynayıp oynayamayacağını sor.

Başını şiddetle sallıyor. "Yapamam! Gözyaşlarının eşiğinde görünüyor.

"Neden olmasın?

"Çünkü hepsi benden nefret ediyor.

'Oh, tatlım, bu doğru değil. Eminim hepsi senden gerçekten hoşlanıyordur.

Oldukça sıkıntılıyım ama Sam'e belli etmemeye çalışıyorum. "Iris'le konuşmamı, yardım edip edemeyeceğini sormamı ister misin?

Bana cevap vermiyor, bu yüzden hala el ele tutuşarak Iris'i oyun evinde buluyoruz ve ben de sorunu açıklıyorum.

'Aman Tanrım, Sam, buradaki herkes seni seviyor. Ve diğer çocuklar seninle oynamak için çok heyecanlılar. Odanın içinde olası bir aday aramaya başlar. Ama tam birini bulmuş gibi görünürken Emily koşarak Sam'e yaklaşıyor ve "Hadi gidelim Sammy!" diyor. Elinden tutup onu tırmanma çerçevesine götürüyor ve Iris'in gözleri parlıyor.

'Ahh, burada olmasına sevindim - bu ikisi çok tatlı. Bütün gün birbirlerinin yanından hiç ayrılmıyorlar!

"Oh, sanırım bu iyi, değil mi?

"Sadece yakınlar. Bazen böyle olur. Tek çocuklarda bu çok olur. Bazen bilinçaltılarında bir kardeş arayıp aramadıklarını merak ediyorum, anlıyor musunuz?

Mideme bir tekme yemiş gibi hissediyorum. Ona zar zor cevap verebiliyorum - kendimi bitkin hissediyorum ve sadece el sallayıp kapıya yöneliyorum.

Emily burada, yani onu bıraktıysa Chloe'nin hâlâ yakınlarda olma ihtimali var. Hızlı olursam onu yakalayabilirim, bu yüzden kapılardan bilerek geçiyorum. Neredeyse tam bir daire çizerek etrafımda dönüyor, onu diğer annelerin arasında görüp göremeyeceğimi anlamaya çalışıyorum, bazıları gidiyor, bazıları geliyor, bazıları da etrafta durmuş sohbet ediyor ve bana bakıyor. Biraz çılgın ve çaresiz görünüyor olmalıyım. Hatta kapının etrafında duran kadınlardan birkaçına "Emily'nin annesi Chloe'yi gördünüz mü?" diye soruyorum. Jennifer Radley neredeyse benden kaçmak için direksiyonu kırıyor ve hepsi birbirine bakıp omuz silkiyor.

Evine gitmekten başka çare yoktu, bu yüzden yaşadığı Fistril Drive'a doğru yola çıktım. Kısa bir yürüyüşten sonra zili çalıyorum ve bekliyorum. Sonra tekrar çalıyorum ama cevap yok. Tam uzaklaşmak üzereyken yan evden yaşlı bir kadın ve köpeği çıkıyor.

"Merhaba! Parlak bir şekilde söyledim. "Oh merhaba, canım.

"Chloe'yi görmek için uğradım - evde olup olmadığını biliyor musun?"

"Chloe? Şaşkın görünüyor. "Orada bir bayanın yaşadığını biliyorum. taşındı. Bir kızı var.'

"Evet, doğru, bu Chloe.

"Hayır, Chloe değil. Orada yaşayan bayanın adı Natalie.'

OceanofPDF.com

TWENTY-FOUR

Başım dönüyor. Chloe kim? Ve neden bir kızı olduğu ve o evde yaşadığı konusunda yalan söyledi? Zihnim umutsuzca cevaplar ararken eve doğru amaçsızca dolaşıyorum, ama tam köşeyi dönerken tanıdık bir figür görüyorum. Chloe yolun diğer tarafında, bir kafeden çıkıyordu. Sarı saçları arkasında uçuşuyor ve evinin aksi yönünde kararlı bir şekilde yürüyor. Saniyeler içinde ayaklarım onun peşinden yürüyor. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Yolun benim tarafımda kalıyorum ve onun birkaç metre arkasından yürüyorum, ki bu filmlerde görüldüğü kadar kolay değil. Çok şüpheli görünüyor olmalıyım.

"İyi misin? Tanıdık bir ses duyuyorum. Jennifer Radley - neden ben saçmalarken o hep orada oluyor?"

"Ben iyiyim, teşekkürler. Güven verici bir gülümseme deniyorum. "Chloe'yi buldun mu?" diye soruyor.

"Hayır, hayır, yapmadım.

"İleride yolun diğer tarafında," diyor, "seni aptal" diye eklemeyen, ama aklından geçenin bu olduğu belli.

"Evet, evet, işte orada, teşekkürler," diye saçma bir şekilde cevap veriyorum ve en yakın saklanma yeri olan çiçekçide kayboluyorum.

Bayan Pickering beni selamladı. "Merhaba Rachel, bugün senin için ne yapabilirim?"

Havadan sudan konuştuktan sonra bir demet ayçiçeği alıyorum çünkü almam gerektiğini hissediyorum. Bu işlem aynı zamanda Chloe ile arama biraz mesafe koyabilirdi, şu anda yavaşça evin önünden geçen Jennifer kanlı Radley'den bahsetmiyorum bile.

iekilere ve içeri bakıyorum. Şimdi Chloe kaçabilir diye panikliyorum ve Bayan Pickering'in ne konuştuğunu umursuyormuő gibi yaparak pencereden bakmaya devam ediyorum.

"İyi misin, Rachel? Neden insanlar bunu sorup duruyor?"

"Harikayım, teşekkürler, sadece biraz acelem var," diyorum ayieklerini acı verici bir şekilde yavaşça sararken. Sonunda bana uzatıyor, teşekkür ediyorum, parasını ödüyorum ve koşarak dükkândan çıkıyorum.

Beni yakalamak için etrafta dolanmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmadığı belli olan Jennifer Radley'in yanından süzölerek geçmekten başka çarem yok. Onu kim suçlayabilir ki? Oldukça tuhaf görünüyor olmalıyım, özellikle de şu anda kocaman bir ayçiçeği demeti taőırken koőuyormuő gibi yaptığım için. Ama devam etmek zorundayım. Avıma artık onu kaybedemeyecek kadar yakınım ve sadece birkaç dakika sonra ödüllendiriliyorum. Duruyor ve patikadan büyük, eski bir eve doğru yürüyor, kapının kilidini açıyor ve sonra içeri giriyor ve ben hiçbir şeyden haberdar değilim. Bir şey beni tahrik ediyor: Bana söylediği hiçbir şeyin doğru olmadığını hissediyorum ve bu yüzden gidip kapıyı çalmaya karar veriyorum. Emily onun ocuėuyumuő gibi davranması ve Sam'le oynaması dışında beni ilgilendiren bir şey yok. Eğer garip bir şeyler oluyorsa, bilmem gerek. Birkaç basamakla çıkılan giriőe doğru yürüyorum ve içerideki dairelerin farklı numaralarına bakıyorum, bazılarının üzerinde isimler var ama onunkini göremiyorum.

Gözlerimi kısarak pencerelere bakıyorum, ondan bir iz var mı diye dikkatle bakıyorum. Güneş parıldarken kolay değil, ama sol üst pencerede aniden bir şeyin farkına varıyorum: içerideki karanlıktan bir figür beliriyor ve işte orada. Chloe aşağıya bakıyor, beni izliyor.

Gözlerimiz buluőuyor ama irkilmiyor - bir gülümseme ya da tanıma belirtisi bile yok. şaşkın ve tedirgin bir şekilde ayieklerini tutarak orada durmaya devam ediyorum. Sonra pencereden uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra ön kapının kilidini duyuyorum. Kapı açılıyor ve o orada duruyor, ifadesiz, anlaşılmaz. Ve sabah güneşinin bir başka güzel güne girmesine rağmen, içimde soğuk bir ürperti hissediyorum.

Şimdi merdivenlerin dibindeyim ve Chloe'ye bakıyorum. O güzel mavi gözler soğuk görünüyor, gülümsemesinin yarattığı gamzeler çoktan gitmiş.

"Burada ne yapıyorsun? Sesinde bir rahatsızlık havası var, sanki tavayı ocakta unutmuş gibi. Acaba bu soruya cevap verirken

Bana göre, kendini acil bir şeyden koparmak zorunda kaldı. Ya da birinden?

Konuşmuyor, havayı gevezelik ve havadan sudan konuşmalarla doldurmuyor ve ona bir açıklama borçlu olduğumun farkındayım. Ama onu takip ediyordum gibi görünmeden neden burada olduğumu *nasıl* açıklayacağımı bilmiyorum. "Seni kreşte özledim - sadece merhaba demek istedim ve sen evde değildin, bu yüzden...

"Demek beni *takip ettin*?" diye soruyor, tek kaşı kalkık, narin yüz hatları sadece şaşkınlık gösteriyor.

Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Evet, verdim ama sadece..." Tereddüt ediyorum ve hâlâ çiçekleri tuttuğumu fark ediyorum. "Sana bunları vermek istedim. Çiçekleri uzattım. Kapının önünde, üstümde duruyordu. Garip ve mahcubum, yoldan geçen birine reverans yapıyordum gibi görünebilir. Bana işaret ediyor ve ben de halı kaplı merdivenlerden yukarı sessizce onu takip ediyorum. Havada hafif bir rutubet ve lahana kokusu var ve dairesinin kapısını açtığı anda, küçük pembe kulübesine daha az benzeyemezdi.

Halı yıpranmış, odanın ortasında eski püskü bir kanepede duruyor ve köşedeki masa kullanılmış tabak çanak ve paket servis kartonlarıyla dolu. Ne güzel muslin perdeler, ne de pastel renkli örtülerle çiçekli yumuşak mobilyalar var.

"Burası neresi Chloe?"

"Evim.

Masaya doğru yürüyor ve masadaki çöplerin önünde duruyor. Sanırım dağınıklığı gizlemek için böyle yapıyor. Utanmış, sıkıntılı görünüyor.

"Kulübeyle birlikte burası da size mi ait?"

Başını sallıyor, masaya yaslanır. 'Bu bir kiralama. Yazlık benim değil, kız kardeşimin.'

"Oh, anlıyorum. Ama neden rol yaptınız?"

'Ben yapmadım. Varsayımlarda bulunduysan bu *benim* suçum değil. "Hayır, ama bir kere bile *kız kardeşinin* evi olduğunu söylemedin.

"Her şeyi açıklamak zorunda mıyım? Senin için ne önemi var? Jennifer Radley'den farkınız yok, yargılarda ve varsayımlarda bulunuyorsunuz.

"Ben aslında Jennifer Radley gibilerden *çok* farklıyım," diye alındım.

"Chloe, neden böyle davranıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Bunun üzerine hafifçe yumuşar - arkadaşlık onun için önemlidir; bir arkadaş ister.

'Biz arkadaşız. Asla Rosa gibi arkadaşın olamayacağım,' diye ekliyor, 'ama kim bilir, o olmasaydı bir gün olabilirdik, değil mi?

Bundan gerçekten emin *değilim* ve *eğer etrafta değilse* ne demek istiyor?

'Yani tamam, yazlık kız kardeşinin ama bunu açıkça belirtmedin. Neden?'

Bir an düşünür. 'Çünkü kulübeyi seviyorum ve bazen benim olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor. Döşemesine yardım ettim, duvar kağıdını ben seçtim, senin evinde de aynısını yaptım, o yeşil kanepeleri ben önerdim,' diye iç geçiriyor. "Sanırım hep başkalarının hayatını yaşıyorum, çünkü benimki çok boktan, süslü duvar kâğıtlarına ve kadife kanepelere param yetmiyor, nemli duvarlar ve eski püskü koltuklarla idare etmek zorundayım," diye mırıldanıyor kızgınlıkla.

Gerçekten dinlemiyorum, hala hayatının beni inandırdığından tamamen farklı olduğu gerçeğini işliyorum. Gafil avlanmış hissediyorum.

"Peki Emily, *o* senin mi?"

"Emily benim yeğenim.

"Düşündüm ki...

"Evet, öyle düşündün," diyor, sanki bu *benim* sorunummuş gibi. "*Bir kere bile* benim olduğunu söylemedim ve bana anne dediğini hiç duydun mu?"

"Hatırlayamıyorum.

'Şey, bilmiyor, çünkü ben onun annesi *değilim*. Kız kardeşim gidip büyük bir kariyere sahip olurken ve heyecan verici hayatını yaşarken ben sadece ona bakıyorum. Neden bir çocuk tarafından sıkıştırılsın ki, Chloe bunu yapacaktır,' diye ekliyor acı bir şekilde.

'Ama tıpkı kulübe gibi, bazen Emily'nin de sizin olmasını diliyor musunuz?

"Hayır! Dehşete düşmüş görünüyor. "Ben psikopat değilim. Sana kız kardeşimin bir çocuğu olduğunu söyledim. Senden bir şey saklamıyordum.'

Tom'un sözlerini düşünüyorum: *Gerçekle tuhaf bir ilişkisi var*. Görünüşe göre Tom haklıydı, aslında hiç yalan söylemedi ama kız kardeşi gibi davranmaya çalıştığını inkar etmek mümkün değil.

'Gerçekten seni kandırmaya çalışmıyordum Rachel. Sadece ne kadar güzel olduğundan, zevkime ve eşyaları bir araya getirme şeklime hayran olduğundan bahsedip duruyordun. Benden hoşlandın, evimi beğendin, bana karşı çok iyiydin. Arkadaş olmamızı istedim ve sana söylemek için çok geç olana kadar böyle devam etti. Ben sadece bir mevsim ya da bir sebep için arkadaş olurum. Neden bilmiyorum ama insanlar benim gibi insanlardan uzaklaşıyor.

'Yani gerçeği söylememenin insanları yakın tutacağını mı düşünüyorsun? Muhtemelen *neden* çekip gittiklerini.'

'Anlamıyorsun - nasıl anlayabilirsin ki? Harika bir evin, muhteşem bir kocan, iyi arkadaşların, harika bir hayatın var. Senin gibi biri neden benim gibi böyle yaşayan biriyle arkadaş olmak istesin ki? Şuna bir baksana. Kirli küçük odayı işaret ediyor.

"Arkadaşlarımı evlerine göre seçmem.

Biliyorum. Ama bu muhteşem, son teknoloji ürünü yere sahipsiniz - değeri bir milyon poundun üzerinde. Burada yaşamamanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

'Evet biliyorum, yetişkin hayatımın çoğunu böyle yerlerde geçirdim ve o evde sadece babam öldüğü için yaşayabiliyorum. Eğer babamı geri alabilseydim şimdi o küçük daireye geri dönerdim. Evler hiçbir şey ifade etmez ama aile her şeydir.

'Benim ailem değil. Kız kardeşim daha büyük - sorunlar başlamadan önce dışarı çıktı, kariyer yaptı, dünyayı gezdi ve tüm bunları yaptıktan sonra evlendi, bir bebeği oldu ve o çikolata kutusu kulübeyi satın aldı. Bu arada ben de Alzheimer hastası babama bakması için anneme yardım etmek üzere üniversiteye gitme şansından vazgeçmek zorunda kaldım.

"Bunu bana hiç söylememiştin.

"Hayır!" diye bağıyor. 'Çünkü bilmeni *istemedim*. Babamın kıcını sildiğimi, onu beslediğimi, bezini yaptığımı kim bilmek ister? Kolej ya da üniversite için zamanım yoktu; aileye yardım etmek için bir iş bulmam gerekiyordu ve on yıl sonra çalıştığım bankada bir adam hakkımda yalanlar söylediği için işimi kaybettim. Başka bir iş bulamadan babam kötüleşti ve ben de burada kalıp emlakçıda gündelik işler yapmak ve anneme yardım etmek zorunda kaldım. Natalie'miz dünyanın dört bir yanını dolaşırken, bizi lüks restoranlardan FaceTime'larken ve lanet gün batımlarının fotoğraflarını mesajlarken yıllarca böyle oldu! Sonra hamile kaldı ama üniversiteye gittiği ve benden daha fazla para kazanabileceği için annemle birlikte Emily'ye benim bakmamın daha mantıklı olduğuna karar verdiler, böylece o da bir kariyer sahibi olabilecekti.

Başını öne eğiyor ve ben onun için çok üzülüyorum, yalnız odasında hayal kırıklığı ve harcanmamış öfkenin ağırlığıyla iki büküm duruyor. "Emily'yi seviyorum, gerçekten seviyorum, ama bazen kendimi her şeyin ortasında kalmış gibi hissediyorum.

'Chloe, bu kulağa çok korkunç geliyor ama şimdi seni daha iyi anlıyorum. Bence daha dürüst olmalıyız, sence de öyle değil mi? Nazıkçe söylüyorum. 'Arkadaşlar arkadaşları yargılamaz. Biz neyse oyuz ve birbirimiz için buradayız.

'Arkadaş olmak istemezsen anlarım. Seninle ilgili değildi, sadece hayatımdan nefret ediyorum,' diyor gözlerini silerek, 've bazen arkadaş

olmak daha kolay

Natalie, Chloe değil.'

Sessizce katılıyorum. Kendi özgürlüğünüzü feda ederek geride kalırken, bir kardeşin hayatına devam etmesini ve gelişmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim.

Onu terk etmeyeceğim; biraz nezaketi ve anlayışı hak ediyor. Ayrıca haklı olup olmadığımı ve onun zararsız olup olmadığını, sadece yanlış anlaşılıp anlaşılmadığını bir kez ve herkes için öğrenmem gerekiyor.

'Hey, bir öğleden sonra Emily ile bize gelmek ister misin?

Çocuklar bahçede oynayabilir, sen ve ben de sohbet edebiliriz?" "Çok isterim, Emily de ister!

"Tamam, bugünün ilerleyen saatlerine ne dersin?" diye önerdim. Tom yarın dönecek ve isteyeceği son şeyin Chloe tarafından karşılanmak olduğunu biliyorum.

'Harika! Ve net olmadığım için beni terk etmediğiniz için çok teşekkürler.

Sanırım bu netlik eksikliğinden biraz daha fazlasıydı, ama boşverdim.

'Dikkatli ol Rachel, ona kesinlikle güvenilmez. Gözünü dört aç,' diyor Rosa daha sonra onu aradığımda. 'Sana evinden ya da çocuktan bahsetmemek, benim kitabımda, açıkça yalan söylemek kadar kötü.

'Evet, katılıyorum, ama onu izliyorum ve bir an bile sorun çıkaracağını düşünürsem, tüm iletişimi keserim. Bunun onu mahvedeceğini biliyorum, arkadaşlığımıza değer veriyor ve bu yüzden bunu tehlikeye atacağına inanmıyorum. Aynı zamanda, Sam ve Emily'nin arkadaşlığını da mahvetmek istemiyorum - bence Emily'nin yanında olması Sam'in kendine güvenine gerçekten yardımcı oluyor. Hayır, şimdilik onu yanımda tutmalıyım çünkü bunun alternatifi Sam'i başka bir kreşe göndermek zorunda kalmam ve bunu ona yapamam, daha yeni yeni ayaklarının üzerinde durmaya başlamışken olmaz.

"Anlıyorum. Sen iyi bir annesin Rachel ve Sam'in iyiliği için ona nasıl katlandığını görebiliyorum,' diye ekliyor Rosa iç çekerek. 'Umarım pişman olacak kadar yaşamazsın. Bana bir iyilik yap ve onu asla Sam'le yalnız bırakma.

TWENTY-FIVE

Çocuklarla birlikte döndüğümüzde güzel bir öğleden sonraydı ve çok heyecanlıydılar. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

"Çimlerin üzerinde piknik yaparız diye düşünmüştüm," diyorum sandviç yapmak için ekmekleri yağlarken.

Chloe plastik bir poşeti açıp içinden bir kutu kek ve bir şişe şarap çıkardı. "Buna ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Bana göz kırpmıyor. 'Çok sıcak,' diyor yüzünü yelpazeleyerek.

Çocuklar oturma odasında koşuştururken sandviçleri küçük plastik kutulara koymama yardım ediyor, tabakları ve plastik içecek kartonlarını piknik sepetine koyuyor.

"Şimdi arsız bir beyaz şarap içelim mi?" diye soruyor.

"Belki birazdan yemekle birlikte? Bir bardaktan fazla içmemeyi aklıma not ederek söylüyorum. Buraya daha önce Chloe'yle gelmişim ve aklımın başımda olmasına ihtiyacım var. Rosa'nın bana Sam'i onunla yalnız bırakmamamı söylemesine ihtiyacım yoktu ve ayık kalmaya niyetliyim.

Ama ben pikniği hazırlamaya devam ederken, o bize iki büyük bardak dolduruyor. "Chloe, çok kızacağım," diye uyarıyorum. 'Ben sorumlu yetişkinim.

Çocuğum.'

"*Yeğenimden* de sorumlu yetişkin sen mi olacaksın?" diyor kıkırdayarak.

"Haydi çocuklar, pikniğe! Şarabımı içiyormuş gibi yaparak sesleniyorum ama neredeyse dolu olan bardağı tezgaha geri koyuyorum. Chloe çok ısrarcı olabiliyor - ben

Sadece uğraşmak istemiyorum ve içki içerken ona katılacağımı düşünürse daha kolay olur.

Chloe, "Sen sepeti al, ben de daha önemli şeyleri alayım," diyerek iki kadeh şarabımızı aldı.

Biraz sonra çocuklar yemeklerini yedikten ve bahçe duvarını kale olarak kullanarak 'kale' oynamaya başladıktan sonra, 'Havayı temizlediğimiz için kendimi daha iyi hissediyorum,' diyor.

'Bende memnunum,' diyorum.

'Bu sabah evime geldiğinde çok şaşırdım. Kendimi çok kötü hissettim, sanki seni kandırmışım gibi.

Omuz silkiyorum. "Keşke daha açık olsaydın. Nazik olmaya çalışıyorum. Emily'nin kendisine ait olduğunu düşünmemi istediğini biliyorum ve bu masumca olabilir, sadece arkadaş olmak istemiş olabilir ama ona asla tamamen güvenebileceğimi sanmıyorum. Chloe istese de istemese de beni kandırdı ve biraz deli olabilir ama ben adil davranıyorum ve Sam'in iyiliği ve barışı korumak için ona şüpheyi yaklaştırmaya hazırım.

"Peki, kız kardeşin bugün nerede?" diye soruyorum. Ondan sık sık bahsediyor ama sadece belli belirsiz, kesin bir şey söylemiyor.

"İş için uzakta.

"Evet, ama

nerede?" "Hiçbir

fikrim yok.

"Gerçekten mi? Ama ya Emily'ye bir şey olursa ve onu araman gerekirse?

"Cep telefonu bende ve sanırım annem nerede olduğunu biliyor," diye ekliyor ve sonra konuyu hızla değiştiriyor. "Tom İskoçya'dan ne zaman dönüyor?

"Yarın. Sam'i kriket maçına götüreceksin, ikisi de heyecanlı." "Yani tek başınasın? Bir araya gelmek ister misin?

Alışveriş mi?"

"Yapamam..."

"Neden? Neden beni göremiyorsun? Bugün cumartesi ve sen yalnız mısın?" "Yapacak işlerim var," diyorum.

"Ne gibi?

Chloe ile ilgili sevmediğim şeylerden biri de peşimi bırakmaması. Eğer bir şey istiyorsa, onunla bir içki içmemi istemek gibi zorlamaya devam ediyor ve kahve ve oyun randevuları için de aynı şey geçerli - bir zaman ve bir yer kabul edene kadar durmuyor. Daha fazla şarap dolduruyor

Şimdi, elimi kaldırıp bir içki daha istemediğimi söylememe rağmen - ilk bardağı çoktan çimlere boşalttım.

"Peki, yarın ne yapacağız?" diye sorar.

"Chloe, yarın biraz *kendime* zaman ayırmam gerek.

"Hayır, onun yerine biraz *kendimize* zaman ayıralım. Halının üzerinde oturuyor; kampanyası başladı. 'Havuzunun kenarında güneşlenebiliriz, Karayipler'deymişiz gibi davranırız. Kokteylleri ben hazırlarım. Heyecanı artıyor ve bazen bana doğru ilerleyen juggernaut'una hayır demekte zorlanıyorum. Ama yerimde duracağım, beni istemediğim bir şeye zorlayamayacağını anlamasını sağlayacağım.

"Hayır, üzgünüm Chloe. Sadece yarın biraz oyalanmak, kriketten döndüklerinde yemek pişirmek istiyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır, anlamıyorum," diyor somurtarak. Güneş gözlüklerini kafasından gözlerine doğru çekip tekrar uzanıyor ve bir anlığına beni dışarıda bırakıyor.

"Tommy yarın dönüyor mu?" diye mırıldanıyor. Tommy'den bazen bu şekilde bahsetmesi hiç de hoşnut olmadığım bir samimiyete işaret ediyor.

"Evet, onu görmek için sabırsızlanıyorum. Onu çok özledim."

"Mmmm, ben de onu özlerdim. Eminim kıyafetlerini çıkarmak için sabırsızlanıyordur. "Sakin ol, Chloe," diye şaka yapıyorum, onun samimiyetine şaşıyorum, ama sanırım

İçki konuşması.

"Yanılıyor muyum? Yüzümü gerçekten görmek istiyormuş gibi güneş gözlüklerini tekrar kafasına kaldırıyor.

"Hayır, bu özel, Chloe. Utanç dolu bir kahkaha attım. En yakın arkadaşlarımla bile mahrem ilişkilerim hakkında konuşan biri olmadım ve şu anda Chloe bir tanıdıktan biraz daha fazlası.

"Ama biz kız arkadaşız, eminim kız arkadaşlarınla seks hakkında konuşmuşsundur?"

"Evet, yaklaşık on altı yaşındayken.

"Onun Mum Şirketi'nin e-posta listesinde olması hakkında daha fazla düşündün mü? Başını elinin üzerine koymuş, diğer eliyle de çimleri koparıyor. Belli ki bir kapıyı zorluyor ve ben açmasına izin vermiyorum. Evliliğim ve sahip olabileceğim herhangi bir şüphe ya da endişe gerçekten onu ilgilendirmez.

"Ona bahsettim - benim için bir şey aldı ve yanlılıkla kendisini listeye koydu.

Tereddüt ediyor ve başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Chloe'nin olmayan yerde sorun yaratmayı sevdiğini hissediyorum.

ama aniden bir kapı sesi duyuyorum. Evden geliyor. "Ön kapıya benziyor," diyorum tedirginlikle.

"Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır, kilitlediğime de eminim - kim oluyor lan? Ayağa kalktım ve birinci kattaki verandaya baktım, evden biri çıkıyordu.

"Hey, ben geldim! Bahçede misin?"

Tom! Rahatlamadan hafif bir paniğe kapıldım. Beni ve Chloe'yi, güvenmediği bir kadını bahçede birlikte şarap içerken bulduğunda ne düşünecek? Zamanlama daha kötü olamazdı çünkü içki içmiş ve benim rahatsız olduğum şeyler söylüyor. Eğer Tom'un bu konuda bir sorunu varsa, onu daha önce olduğu gibi şiddetle savunabileceğimden emin değilim.

"Evet, buradayız.

"Aşağı geliyorum.

"Bu Tom! Şaşırmış bir halde, keşke burada olmasaydı ve halının üzerinde iki bardak ve bir şişe şarap olmasaydı diyorum. Tom'un içki içmeyi onaylamadığından değil, hatta hiç içmedim bile, ama öyle görünüyor.

"Baba! Sam sesleniyor ve el sallıyor. "Emily geldi.

"Anlıyorum," diyor Tom, gülümsemeye çalışıyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor.

Bize doğru yürüdü. "Bakıyorum annem de arkadaşıyla birlikte. Selam, Chloe.' Sesindeki suçlamayı duyuyorum ve kendimi babası tarafından içerken yakalanmış bir ergen gibi hissediyorum.

"Hey, Tommy," diye mırıldanıyor, tekrar uzanıp gözlerini kapatıyor.

Bu durum karşısında irkiliyorum ama parlak bir gülümsemeye bunu geçersiz kılmaya çalışıyorum. "Seni yarına kadar beklemiyordum sevgilim," diyorum ve ona sarılıyorum.

"Düşündüğümünden daha erken bitti. O da bana sarıldı.

"Hey, Tommy, uzun dönüş yolculuğun nasıldı?" diye soruyor gözlerini açmadan.

"Korkunç, yorgun ve bitkinim ve korkarım pek eğlenceli değil.

Tam cevap vermek üzereydim ki ayağa kalktı. Sundress'inin askıları aşağı çekilmiş ve üst kısmı tehlikeli bir şekilde düşük. Göğüslerinin her an ortaya çıkacağına ikna oldum.

"Karını cennete götüremeyecek kadar yorgun ve bitkin değil misin?" diye cevap veriyor, şarap sersemliği içinde bile gerçekten uygunsuz görünüyor.

Tom ona cevap vermez, öylece bırakır.

"Bir şey demek istemedim - alınmadın, değil mi Tommy?" diye soruyor, kocamla tam bir göz teması kurarken eli kendi boynunu okşuyor.

"Hiç de değil, Chloe. Ama beni affetmelisin, ben yorgun, biraz sinirli, orta yaşlı bir adamım, karısıyla televizyon karşısında uyuyakalmayı dört gözle bekliyorum. Onun bu davranışına şaşırdıysa da belli etmiyor.

"Bahse girerim hep böyle değildin. Kız ona bakıyor, adam da kıza bakıyor ve aralarında içimi buza çeviren bir bakış geçtiğini görüyorum.

OceanofPDF.com

TWENTY-SIX

"Sanırım ben eşyalarımı yerleştirip biraz kestirirken siz hanımları içkilerinizi bitirmeniz için yalnız bırakacağım," diyor Tom ve bahçeden eve doğru geri dönüyor. Aralarında geçtiğini gördüğüm bakışı hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Endişelenmem gereken bir şey var mı yoksa her şeyi fazla mı düşünüyorum?

"Gidip bir şişe daha getireyim," diyor Chloe ve ben onu durduramadan bahçeden yalınayak eve, Tom'un yanına atlıyor, bana da kalıp çocuklara bakmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Ayık bir Chloe'nin daha düşünceli, hatta daha incelikli olacağını biliyorum. Ama flört etmesi ve şimdi bir şişe daha almak için yaptığı bu hareket, ona karşı kıskançlık ve kızgınlık hissetmeme neden oldu. Mantıksız olduğunu biliyorum - Tom orada olduğu için eve geri dönmediğinden eminim, ama bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Kırk iki yaşında mutlu bir evliliği olan bir kadını ve kendimi güvensiz hissetmemi gerektirecek hiçbir şey yok. Var mı? Buraya taşındığımızdan beri değiştim. Sanırım bu neredeyse ilkel bir durum - yeni bir bölgedeyim, yeni insanlarla birlikteyim ve kendimden ve başkalarından emin değilim. Ama kendime gelmeliyim çünkü artık Tom'dan bile şüphe ediyorum! Neden temellerimin sandığım kadar sağlam olmadığını hissetmeye başlıyorum? Ona sonuna kadar güveniyorum. Güvenmiyor muyum?

Birden evden gelen bir kahkaha sesi duyuyorum. Şimdi daha da gergindim - bu kadar komik bulduğu şey neydi? Tom onun hakkında bana her türlü kötü şeyi söylüyor ve onu görmekten memnun olmadığını görebiliyordum ama yine de aralarında sanki uzun zamandır arkadaşmışlar gibi bir rahatlık vardı.

Yıllardır. Beni rahatsız eden bir şey var; sanırım bunu hep hissettim, habersizce gelip kendini içeri attığı ilk geceden beri.

İkisi de sohbet etmekte olan çocuklara dönüyorum. Chloe'nin Tom'la evimde olması beni onların konuşmalarını dinleyemeyecek kadar meşgul ediyor. Saatile bakıyorum - yaklaşık on dakikadır içeride. Buzdolabından bir şişe almak ne kadar sürer? Lanet olası bir şarap bile *istemiyorum* ve Emily'yi sağ salim eve götürmesi gerektiği için onun da daha fazla içmesi gerektiğinden emin değilim.

İçimi rahatlatmak için eve kadar kayıtsızca dolaşamıyorum bile, çünkü burada çocuklarla kalmam gerekiyor. Emily'ye iki kez duvara tırmanmamasını söyledim ama beni duymazdan geldi ve şimdi sarmaşığa dolanmış, sallana sallana duvara tırmanıyor.

"Onu görebiliyorum, onu görebiliyorum!" diye bağılıyor, havuzu kastederek, midemin düşmesine neden oluyor.

Lütfen içeri girmek istemeyin.

"Yüzmeye gidebilir miyiz, Rachel?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Bir kavga bekliyorum ama o bunu kabullenmiş görünüyor - yine de duvara tırmanmaya ve her iki dakikada bir "Havuz!" diye bağırmaya devam ediyor.

Neden hala evde? Onu tutan ne? Her dakika ıstırap verici ve sadece huzur için bile olsa içeri girmem *gerekliyor*. Bu belirsizliğe ya da tedirginliğin acısına bir saniye daha katlanamam. Çocukları burada bırakabilirim - iyi olacaklarından eminim. Eve sadece kısa bir koşu, birkaç dakika. Ama hayatların saniyeler içinde ne kadar çabuk değiştiğini çok iyi biliyorum ve onları yalnız bırakmayacağım.

"Dondurma zamanı çocuklar," diye seslendiğimi duyuyorum ve onlar da mutlu bir şekilde bahçeye kadar beni takip ediyorlar. Ne beklediğimi bilmiyorum ama çocuklara dışarıda, onları görebileceğim bir yerde oturmalarını ve beklemelerini söylüyorum.

"Kıpırdamak yok ve en uzun süre hareketsiz kalana ödül verilecek" diye körü körüne söz veriyorum, beni buna zorlayacaklarını biliyorum.

Sonra nefesimi tutup içeri giriyorum. Veranda kapıları doğruca mutfığa açılıyor, mutfak boş ama şarap buzdolabından çıkarılmış ve tezgahın üzerinde terliyor. İsimlerini söylemiyorum, sadece oturma odasının sessizliğinde yürüyorum.

Neredeler?

Koridora doğru yürüyorum ve üst kattan bir ses duyuyorum. Sonra birden Chloe beliriyor - merdivenlerden aşağı zıplıyor, saçları dağınık

ve yüzü pembe.

"Nerelerdeydin? diye sordum. "Dışarıda uzun zamandır bekliyorum. "Az önce tuvalete gittim," diye cevap veriyor.

"Tom nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanki onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi ellerini kaldırıyor. Ben ikna olmadım.

"Alt katta bir banyo var," diyorum, eski emlakçımız olarak bunun farkında olması gerektiğini bilerek.

"Büyük aynayı ve üst katta çocuk olmamasını tercih ederim," diyor gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık vermiyorum; kendimi hasta hissediyorum. "Çocuklardan bahsetmişken, onlara göz kulak olabilir misin? diye soruyorum.

"Evet, tabii. Merdivenlerin dibinde duruyor ve ben onun yanından iki basamak birden koşarak geçerken gözlerini üzerimde hissediyorum. Tom'un yukarıda olduğunu biliyorum, ama birden onu nasıl bulacağımdan korkuyorum - yedek yatağımızda yatıyor olacak mı, örtüler dağılmış, yatak çarşafı parfüm kokuyor olacak mı? Sam'inki de dahil olmak üzere üç yatak odasına da bakıyorum, çünkü asla bilemezsiniz. Her seferinde onu çağırıp odaları dolaşıyorum ama ondan hiçbir iz yok gibi görünüyor. Aslında rahatladım. Chloe'yle birlikte burada değildi, dışarı çıkmış olmalı. Kendime gelmeliyim, şu anda hayal gücüm beni ele geçiriyor.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve Chloe hâlâ aşağıda duruyor.

Neyi bekliyor?

"Çocuklar iyi mi? Onları terk ettiği için sinirlenerek sordum.

"Kontrol ettim, iyiler.

Ona inanmıyorum, bu yüzden onu geçip koridordan mutfığa ve dışarı çıkıyorum. Büyük cam kapıya varır varmaz onları görüyorum ve dışarı çıkıyorum, güvende oldukları ve kocamın Chloe ile yatakta olmadığı için şükrediyorum. Neredeyse kendime gülecektim - benim neyim var? Tom'un uzakta çalışmasına alışkınım ama burada farklı hissediyorum. Çok güvensiz oldum. Chloe ve Tom arasında bir şeyler olduğunu düşündüğüme göre deliriyor olmalıyım.

Ama kadın çok güzel, adam ise orta yaşlı ve savunmasız. Bayan Pickering'in yüzü üzerime geliyor: Erkekler aptalca şeyler yapar, tatlım.

Nerede o?

"Rachel, seninle konuşabilir miyim? Chloe arkamda duruyor.

"Elbette," diyorum, "ama gözümüzü çocuklardan ayırmamalıyız," diye hatırlatıyorum, onu verandaya çıkarırken.

"Ah, tabii ki," diye cevap veriyor, sanki burada olduklarını tamamen unutmuş gibi.

Onlara söz verdiğim dondurmayı veriyorum ve ona dönüyorum. "Konuşmak mı istedin?" Şu anda Chloe draması havasında değilim. Aslında onunla vakit geçirdikçe, sandığım kadar eğlenceli biri olmadığını daha iyi anlıyorum.

"Onların önünde konuşmak istemiyorum çünkü bu seninle yapmam gereken zor bir konuşma.

"Tamam, endişelenmeli miyim?" diye soruyorum, verandanın en ucundaki kanepeye doğru ilerlerken üzerime bir tedirginlik perdesi düşüyor.

Beni takip ederek çok yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor: 'Sana söyleyeceğim şeyin seni incitmek için değil, kurtarmak için olduğunu bilmeni istiyorum.

TWENTY-SEVEN

Devam etmesini beklerken içimi bir korku kaplıyor ama o sadece dalgın dalgın önüne bakıyor.

"Peki, ne oldu? Sertçe soruyorum.

Cevap vermiyor ve bu durumdan oldukça keyif aldığını hissediyorum. Chloe?

Başını sallıyor. "Üzölmeyeceğine ve sana bunu söylediğimde benden nefret etmeyeceğine söz vermeni istiyorum.

"*Hiçbir şey* için söz vermiyorum, Chloe.

"Benden nefret etmene ve arkadaşlığımızı bu yüzden bitirmene dayanamam. Başı öne eğik ve kabuk pembesi tırnaklarıyla oynuyor.

Omuz silkiyorum. "O zaman bana söyleme? Onun aptal oyununu oynamayacağım. "Ama bilmek senin yararına.

"Tamam, *anlat* o zaman. Ona karşı çok sinirliyim. 'Çocuklar dondurmalarını iki dakika içinde bitirecekler, yani bunun için fazla zamanımız yok. Ya söyle ya da söyleme.

Derin bir nefes aldı, eminim etkili olması için durakladı ve sonra, 'Tamam, kısa bir süre önce, sen hala Manchester'dayken ve Tom burada yalnızken...' dedi.

Midem bulanmaya başlıyor. Oturduğum için memnunum çünkü kendimi dengesiz hissediyorum ama söyleyeceği şey için kendimi hazırlıyorum.

'Biz... ikimiz de yalnızdık. Bir şeyler içmeye gittik, bankadaki eski arkadaşlarımız hakkında konuştuk. Bana baktı.

"Tamam.

'Rachel, bunu söylemenin kolay bir yolu yok...'

Şimdi kendimi hasta hissetmeye başladım ve kendime bu kadının yalan söylediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

"Mesele şu ki..." diye devam ediyor. "Tom ve ben birlikte yattık.

"Oh? Şaşkına döndüm. Doğruyu mu söylüyor? Bundan çok şüpheliyim. Eğer öyleyse, dehşete düştüm; eğer yalan söylüyorsa, böyle bir konuda yalan söyleyebildiği için aynı derecede dehşete düştüm. Ne diyeceğimi ya da düşüneceğimi bilemiyorum.

'Evet ve bu... çiçek açtı. Bir ilişkimiz, bir ilişkimiz vardı, adına ne dersiniz deyin.

Büyük, üzgün gözlerle bakıyor. İncinmiş ya da kızgın hissetmeliyim, ama en baskın duygum inançsızlık.

"Artık bitti," diyor sorumu önceden yanıtlayarak. "Bence Tom için bu geçici bir şeydi - sen buraya gelir gelmez ben de bıraktım," diye devam ediyor dramatik bir tonda. "Beni sevdiğini sanıyordum ama o sadece yatacak birini arıyordu.

'Ve bunu bile bile benimle arkadaş mı oldun? Ne tür bir insan bunu yapar? Neden yattığı ya da yattığını *hayal* ettiği birinin karısıyla arkadaşlık kursun ki?

Gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "O zamanlar seni tanıımıyordum - sadece fotoğraflarını görmüştüm. Bana senin kontrolcü olduğunu, ona sadece harçlık verdiğini, ne yaparsa yapsın seni asla mutlu etmediğini söyledi.

"Bu kesinlikle doğru değil. Tom bana *asla* kontrolcü demez.'

"Evet, yaptı ve şimdi kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü o duvarlarla çevrili bahçeyi havuza dönüştürme fikrini ortaya attığında onu cesaretlendirdim. Bir müteahhit buldum, planın ve renklerin tasarlanmasına yardım ettim, hatta fayansları bile ben sipariş ettim. Sudan korktuğunu, yüzemediğini bilmiyordum...'

"Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni geri çekiyor.

Bana inanmayacağını *biliyordum* ama inanmak *zorundasın!* Bana havuzu gördüğünde kaçtığını, ondan nefret ettiğini, mekanı mahvettiğini, korkunç bir şeye dönüştürdüğünü söyledi. Senin mantıksız davrandığını söyledi ama o zamanlar senin sudan korktuğunu bilmiyordum.

Bu beni mideme bir darbe gibi vurdu. *Aynen* böyle oldu ve ben de bu kelimeleri kullandım. Bunu nasıl bilebilir?

'Yani, eğer bu doğruysa, o zaman hala onunla görüşüyor muydun? Buraya geldiğimde, o gece benimle buluştuktan sonra, havuzu gördükten sonra bile mi?

Suçlulukla başını sallıyor.

"Kocamla ilişki yaşarken benim arkadaşım mı olmak istedin?

"Sana söyledim, sen gelir gelmez beni terk etti ama birkaç hafta daha devam etti - ona aşkıttım Rachel.

'Bunu duymanın benim için ne kadar acı verici olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yalan söylüyor olsan bile, bu gerçekten çarpık, Chloe.'

"Öyle. Ama gerçek bu.'

"Sanırım Tom dışarı çıktı, ama döner dönmez ona tüm bunları soracağım," diyerek blöfünü görmezden geliyorum.

"Hayır, Tanrım, hayır.

Yüzündeki dehşete düşmüş ifade rahatlatıcıdır, blöfü görülmüştür.

'Neden onun dahil olmasını istemiyorsun? Tüm bunlar büyük bir yalan olduğu için mi?" diye soruyorum.

"Hayır. Ondan

korkuyorum. Buna

açıkça gülüyorum.

"O düşündüğün gibi biri değil Rachel," diyor ciddiyetle.

"Gerçekten mi? Peki *ben* onun ne olduğunu düşünüyorum?

"Onun iyi bir koca olduğunu, burayı sizin için inşa eden ve servetinize bakmadan sizi seven iyi bir adam olduğunu düşünüyorsunuz.

"*Servetim* mi? Mirasımı bu şekilde görmüyorum, özellikle de şu anda hepsi bu eve yatırılmışken.

'Bütün paranın sende olmasına ve kesenin ağzının senin elinde olmasına içerliyor. Bundan *nefret* ediyor Rachel. Takıntılı ve babanın parayı sadece sana bırakmasından nefret ediyor - babanın ona güvenmediğini söylüyor ama şimdi nedenini biliyorum. Baban çok bilge bir adamdı.'

Bizim hakkımızda sahip olduğu anlaşılan mahrem bilgiler beni tekrar sarstı; bunlar sadece Tom'dan gelmiş olabilir. Ama bunları ona neden söylesin ki? Beni en çok endişelendiren de bu, çünkü yastık sohbeti dışında hangi koşulda Chloe'yle mali durumumuz ve babamla ilgili duyguları hakkında konuşabilir ki?

Doğruyu mu söylüyor?

"Bana inanmıyorsun.

"Bilmiyorum.

Şimdi kendini toparlamış gibi görünüyor, sanki elinde bir savaş varmış gibi ve dik oturuyor ve muhtemelen kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakıyor.

"Neredeyse gelir gelmez bir araya geldik - o da yalnızdı, ben de... Birlikte bunu yarattık. O kış akşamlarında birlikte oturup evin nasıl görüneceği, duvar kağıdı tarzı, boya renkleri hakkında konuşurduk. Her zaman benim önerdiklerimi seçmezdi; Manchester'da seninle birlikte olmaktan bir sürü yeni fikirle dönerdi ve genellikle bunları seçerdi. Bu yüzden sen gelir gelmez seni seçeceğini biliyordum.

Bu noktada bir şey söylemedim ama Tom buradayken Manchester'a hiç geri dönmedi. Evi kendi başına bırakma konusunda çok endişeliydi ve Chloe'nin eve göz kulak olacağına kesinlikle güvenmezdi. Yalan söylüyor olmalı.

"Bahçede şarap içerdik, sizin cam korkuluklarınızdan ya da yüzme havuzunuzdan çok önce. Şimdi de ağdalı bir şekilde konuşuyor. "Her yerde bahçe çöpleri, çimento ve tuğla teslimatları ve her türlü çirkin şey vardı. Ama burada onunla birlikte olmak çok güzeldi. Beni sevdiğini söyledi. Bir gün burada birlikte yaşayacağımızı söyledi. Ona inandım.

Şimdi bunların hepsinin yalan olduğunu biliyorum. "Bu ev benim adıma, yani burada benden başka biriyle yaşaması mümkün değil.

Gizemli görünmeye çalışarak, 'Bunun yolları var,' diyor.

Blöfünü görüyorum. "Tom'la konuşmam gerek," diyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bileğimi tutmuş durumda ve çocuklar sadece birkaç metre ötedeler.

"Hayır!" Gözlerinde bir parıltı görüyorum, karşılıksız aşktan kaynaklanan bir tür delilik. İşte o zaman her şey yerine oturuyor - Chloe yalan söylemiyor, çünkü söylediklerinin doğru olduğuna inanıyor. O bir fantezist, kuruntulu bir sapık.

Çocukları korkutmamak için sessizce 'Bırak beni,' diyorum. Ama bana dik dik bakıyor, dişleri ısırarak üzere olan bir hayvan gibi kenetlenmiş. O parıldayan gözlere baktığımda Rosa'nın sesini duyuyorum ve keşke arkadaşımı dinleseydim diyorum. Kırmızı bayraklarla dolu bir alan görüyorum.

"Chloe," diyorum nazikçe. "Bence her şey senin kafanda.

'Hayır, kimse bana inanmıyor. Rachel, *lütfe*, *LÜTFEN*?' Bana sarılıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Hiç bu kadar çaresiz, bu kadar kontrolden çıkmış birini görmemiştim.

Onun yüksek sesiyle uyarılan çocuklar başlarını kaldırıp ne yapıyorlarsa bırakırlar.

Çocuklara bakıyorum ve gülümsüyorum. 'Sakin olun. Şimdi *lütfe*n beni bırakır mısınız, Emily'yi alın ve eve gidin' diyorum sessizce ve zorla. Bunun onları korkutabileceğini fark etmiş görünüyor ve sonunda beni bırakıyor.

'*Lütfe*n bunu yapma Rachel, biz arkadaşız. Seni kaybedersem, hiçbir şeyim kalmaz. Sonra tavrı yalvarmadan saldırganlığa dönüşüyor, vahşi ve dizginlenemez bir şekilde bir kez daha koluma yapışıyor.

Gözlerindeki deliliği görüyorum ve aslında oldukça korkuyorum, özellikle de çocuklar buradayken.

"Neden *bana* kızılıyorsun?" diye tıslıyor dişlerini göstererek. 'Senin lanet olası *kocan* olmalı!'

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor - ben ne kadar korkuyorsam, onun için de o kadar endişeleniyorum.

"Bu kadar yeter, çocukları üzeceksin," diyorum. Onlara bakıyorum, henüz ekilmemiş sebze kutularını kazıyorlar, görünüşe göre verandanın uzak tarafında yaşanan dramdan habersizler.

'Bence yardıma ihtiyacın var Chloe, neler olup bittiğini anlamana yardımcı olabilecek biriyle konuşmaya. Ama önce seni eve götürmeliyiz. Emily'nin annesiyle birlikte olması gerekiyor.

"Geç saatlere kadar çalışıyor. Annem de evde değil, babamla birlikte hastanede.

Şimdi *gerçekten* endişeliyim. "Bu haldeyken Emily ile yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum," diyorum. 'Neden seninle eve kadar yürümüyorum ve Emily burada Sam'le kalmıyor? Tom onlara göz kulak olur. Annen ya da kız kardeşin onu daha sonra alabilir.

"Ben yeğenime bakabilecek durumdayım! Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor ama yüzeyin hemen altında kaynadığını hissediyorum. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Arayabileceğim birinin numarası var mı?

'Kimsenin numarasını almayacaksın. Benim yalancı olduğumu düşünecekler, onun değil!'

'Şu anda bu bir sorun değil. Ben Emily için endişeleniyorum,' diyorum nazikçe, onu sakinleştirmeye çalışarak.

'Hayır, değilsiniz, mükemmel kocanız ve mükemmel hayatınız için endişeleniyorsunuz ve kimsenin içeri girip gerçeği öğrenmesine izin veremezsiniz. Ama ben bu eve girdim. Hayatına, yatak odana. İç mekanlar üzerinde çalıştım. Evet, onun "dekoratör gözüne" şaşırdınız - öyle bir göz yok. Oturduğun kanepeleri, baktığın duvarların rengini ben seçtim.

Kocanızla havuzunuzda çıplak yüzen de bendim. Sesi garip, kesik kesik, ona benzemiyor. "Ay ışığında seviştik. Evliliğinin bittiğini söyledi ama sen bunu duymak istemiyorsun, değil mi? Sadece beni *götürmesi* için birini aramak istiyorsun.

Sanki konuşmasını engellemeye çalışıyormuş gibi ağzını büküyor. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi hissediyorum ama sonra vazgeçiyor.

'Bana inanmak *zorunda değilsin*' - şimdi daha sakın - 'ama tek ben değilim, Rachel. O başka biriyle görüşüyor.'

OceanofPDF.com

TWENTY-EIGHT

Başında dikiliyorum, onu evimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. "Chloe, gitsen iyi olur," diyorum.

"Ama dahası da var Rachel.

"Bunu duymak istemiyorum," diye cevap veriyorum, öfkeyle titreyerek. "Sadece *git*, lütfen.

Öfkeme şaşırmış gibi görünüyor, bu da onun ne kadar iletişimsiz olduğunu gösteriyor. Ne söylediği ve bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yok. Şimdi neden hiç gerçek arkadaşı olmadığını anlıyorum. Onun yöntemi bu: birilerini kandırmak, onların arkadaşı olduğunu düşünmelerini sağlamak ve sonra ayrıntılı yalanlarla onları da kendisi gibi deli ve güvensiz yapmaya çalışmak.

"Yani beni ve Emily'yi dışarı mı atıyorsun?

Başımı sallıyorum ve bana şaşkınlıkla bakarak ayağa kalkıyor. "Haydi Emily," diye sesleniyor kayıtsızca. Emily'nin itirazlarına aldırmadan çocukların yanından geçip robot gibi avluda ilerliyor. Mutfağa ulaştığında ben arkasındaydım ve Emily de onu takip ediyordu. Onlara dışarı kadar eşlik ediyorum, gittiğinden emin olmak istiyorum, gerçekten gidişini izlemek istiyorum - artık bunu yapacağına bile güvenmiyorum.

Hepimiz ön kapıya doğru yürürken anahtarların kilide vurulduğunu duyuyorum ve Tom içeri giriyor.

"Neredeydin sen? Suçlayıcı bir şekilde ağzımdan çıkanı duyuyorum.

"Biraz daha şarap almaya gittim, bitmiş. Elindeki poşeti kaldırıyor. Tom'un Chloe'nin bütün şarabı içtiğini söylediğini biliyorum, ama o bunu anlamıyor.

"Benim hesabıma daha fazla şarap almamalıydın," diyor küstahça.

"Ben yapmadım," diyor. "Siz gidiyor musunuz?" Rahatlamış görünüyor. Kadın başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Chloe Emily'yi geri almak zorunda, değil mi? Ona zar zor bakabiliyorum, ama gitmek için hiçbir hareket yapmadığının, öylece durduğunun farkındayım.

Şimdi Tom'a o büyük, kurban gözleriyle bakıyor ve kısa bir süre için bu öğleden sonrasını kreş anneleri için anlatıp beni daha da yabancılaştırıp yabancılaştırmayacağını merak ediyorum.

"Hadi, Emily. Chloe, bu beklenmedik erken ayrılışa hâlâ itiraz etmekte olan yeğenini yakalar.

"Yüzme havuzuna girebileceğimizi söylemiştin," diye sızlanıyor. "Hayır, *demedim!* Chloe'nin yüzü kızarıyor; belli ki söylemiş.

"Girebileceğimize *söz vermiştin!* Emily ona bağıyor.

Havuz için hiç davetiye vermedim. Chloe bunun benim rahatlık alanımın dışında olduğunu biliyor. O zaman neden Emily'e söz versin ki?

"Kapa çeneni!" diyor Chloe sıkılmış dişlerinin arasından, ama Emily onu silkeleyip bahçeye geri koşuyor. Chloe şimdi onun peşinden hışımla koşuyor. "Başka bir gün gidebiliriz," diyor alçak sesle.

"*Bugün bana söz vermiştin.*

"Biliyorum ama..." Chloe bizi dinleyip dinlemediğimize bakıyor, sonra sesini alçaltıyor, böylece Emily "Sen bir kaltaksın!" diye bağırana kadar tartışmanın devamını duyamıyorum.

Bu nefesimi kesiyor. Tom ve ben birbirimize kocaman gözlerle bakıyoruz - şimdi Sam'in yeni genişleyen kelime dağarcığının nereden geldiğini *biliyorum*.

Tom gözlerini deviriyor ve bu korkunç dağınıklığı bırakarak mutfığa doğru ilerliyor. Ayağa kalkıp dönmelerini ve gitmelerini bekliyorum. Bahçeye çıkmaya hiç niyetim yok - bu çocukla ve bu sorunla Chloe'nin ilgilenmesine izin vereceğim. Sadece gitmelerini istiyorum.

Chloe eve geri dönerken, "Emily daha fazla dondurma sözü verdiğini söyledi," dedi. "Ama ona gitmemizi istediğini, bu yüzden daha fazla dondurma için kalamayacağımızı söyledim. Orada öylece duruyor, yüzü bana dönük. Gerçekten bana duygusal şantaj yapabileceğini mi sanıyor?

"Yeterince dondurma yediler," diyorum, bu şenlik ateşini yakmak istemiyorum. "Şimdi eve gitme zamanı. Emily ve Sam'in iyiliği için gülümsüyorum, Chloe ise uzun süre sessizce bana bakıyor. Ne söyleyeceğinden korkuyorum.

Bir sonraki; belli ki sınırları yok. Ancak birkaç saniye sonra, tekmeleyen çocuğu sürükleyerek topuklarının üzerinde dönüyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

"Bütün bunlar da neyin nesiydi? Tom'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"O çok zor biri. Haklıydın, o bir kabus, sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Neden arkadaş olduğumuzu bile bilmiyorum.

"Seni uyarmıştım. Seni *uyarmadım* mı?" diye tekrarlıyor ben onu mutfığa kadar takip ederken.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye belli belirsiz soruyor, sanki her şeyi konuşmuşuz ve bitmiş gibi. "Dönmem için besili danayı öldürdün mü?

"Hayır, çünkü *yarın* evde olacağını sanıyordum," diyorum dalgınca, Chloe'nin daha önce ikisi hakkında söylediklerinin şokunu hâlâ üzerimden atamamışken.

Şimdi buzdolabını açıyor ve ilham almak için içine bakıyor. Buzdolabının kapağını kapatarak, "Bu akşam bir paket servis alalım," diye öneriyor.

Ona cevap bile veremiyorum; kanım kaynıyor ve yemek aklımdaki son şey. Söyledikleri ve gidiş şekli beni çok yaraladı, ondan gitmesini istediğim için gücendi. Bana kocamla yattığını, ben buraya gelmeden önce onunla bir ilişkisi olduğunu söylediği halde, mantıksız olan benmişim gibi davrandı. Ve bu doğru *olmasa* bile, beni üzme zorunda. Bunu göremiyor mu? Chloe'nin bir şey görüp göremediğini merak etmeye başladım.

Tom şimdi mutfaktaki çekmeceyi açıyor, birkaç pizza ve Çin paket servisi broşürü çıkarıyor ve bunları bir yelpaze gibi yüzüne tutuyor. "Dünyanın neresine gidelim?" diyor aptal bir sesle. "Mutfak açısından yani.

Onun soytarlıklarına gülümseyemiyorum. Chloe'nin bana anlattıklarını ona açıkça sormam gerekiyor, bu yüzden Sam'e onun programlarını diğer odadaki televizyona koymayı öneriyorum. Tabii ki buna çok seviniyor ve o yerleştikten sonra mutfaktaki Tom'un yanına dönüyorum.

"İkinizin bir ilişkisi olduğunu söyledi. Bunu

yüksek sesle söylediğimi duyunca şaşırdım.

Paket servis menülerini karıştırmayı bırakıp bana bakıyor.

"Chloe?

"Başka kim olacak?

"Ne? Ne *oluyor* be?' Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Ben Manchester'dayken seni sürekli gördüğünü, bu evde birlikte uyuduğunuzu söyledi... havuzda. Etim yanıyormuş gibi hissediyorum. I

Her tarafım ağrıyor ve yatıştırılmaya ihtiyacım var ve bunu sadece Tom bana bunun doğru olmadığını söyleyerek yapabilir.

Bu onaylamaya *ihtiyacım var*.

Acımı anlıyor ve elindeki broşürleri dikkatlice yere bırakarak bana doğru yürüyor. Kollarını bana doluyor, alnımdan öpüyor. Ama yalan söylediğini söylemiyor, beni yatıştırmıyor; bana uzun süre sarılıyor, sonra "Sanırım seninle konuşmamız gerekiyor" diyor. Sesi kulağıma alçak geliyor ve sakinleşmiyorum. Elimden tutup beni verandaya götürürken etim yanıyor.

Bahçe mobilyalarının üzerine oturduğumda ağzım kuruyor. Hava şimdi daha serin ve Tom düşünceli bir şekilde kanepeden bir örtü çıkarıp nazıkçe omuzlarıma yerleştiriyor.

Sandalyesini benimkine yaklaştırıp oturuyor, sonra derin bir nefes alıyor; kelimeler arıyor gibi görünüyor - ne için? Teselli etmek için mi, açıklamak için mi, itiraf etmek için mi?

"Böyle şeyler söylediğini duyduğuma şaşırmadım. Elimi tutuyor ve yüzüme bakıyor. İfadesindeki ciddiyet dünyamın biraz eğilmesine neden oluyor.

"Sana Chloe'nin tehlikeli olduğunu söylediğimde küstah ya da dramatik davranmıyordum," diye söze başladı. "Sana çok daha fazlasını anlatabilirdim, ama seni korkutmak istemedim. Belki de *anlatmalıydım*, o zaman dinlerdin?" Bunu neredeyse kendi kendine söylüyor, bir azarlama gibi. "Sana onun bela olduğunu söyledim ve Chloe'nin durumunda bu pek çok şekil alıyor, ama bu birinin evliliğini yıkmak için yalan söylediği ilk sefer değil.

"Gerçekten mi?

'Bankada çalıştığı dönemde birinin bana onun ulaşılmaz erkeklere takılma alışkanlığı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Patronlar, üst düzey yöneticiler, genellikle evliler. Duraklıyor, başını sallıyor. "Onlarla yalnız kalmak için fırsatlar *yaratırdı* ve her zaman araştırma yapardı, örneğin öğle yemeği için en sevdikleri yeri öğrenir ve gelirdi ya da sevdiklerini bildiği bir grup için aniden yedek bir bileti olurdu. İlk başlarda hiç bu *kadar* açık değildi. Hoş, arkadaş canlısı, güzel bir kızdı ve flört konusunda biraz aşırıya kaçsa bile... pek çok orta yaşlı erkeğin bununla bir sorunu yoktu.

"Yani bir sorun yok muydu?" diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bu bir sorun değildi - ta ki bu adama kafayı takana kadar. Onu gözüne kestirmişti ama adam bir kez olsun ilgilenmedi.

buna alışık değildi. Saplantılı hale geldi, karısının yanında olduğunu bilerek onu gece gündüz her an aradı.

"Bu çok korkutucu.

"Onun hakkında, evleri hakkında, çocukları hakkında her şeyi öğrenmeyi kendine görev edinmişti - onu o kadar uzun süre dikkatle izlemişti ki; ele geçirilmiş bir kadın gibiydi. Hatta karısını takip etmeye başlamış, onunla arkadaş olmaya çalışmıştı.

"Tıpkı benimle olduğu gibi mi? Ağzım kurudu.

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Evet. Kesinlikle.

"Tanrım, Tom, onun sorunlu olduğunu söylemiştin. Ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Neden bana iş yerindeki adamdan bahsetmedin?"

Omuz silkiyor. "Çünkü seni korkutmak istemedim. Buraya taşınmaya benim kadar hevesli olmadığını biliyordum ve tüm bunları öğrenirsen burada kalma fikrini değiştirebileceğinden endişelendim. Kabul edelim, etrafta dolaşan bir psikopat olduğunu söyleseydim, toparlanıp Manchester'a geri dönebilirdin. Ayrıca, ben yokken arkadaş olduğunuzu bilmiyordum. Bunu benden sakladın.'

Bu konuda kendimi çok suçlu hissediyorum - o haklı, onun tavsiyesine karşı geldim ve onu hayatımıza soktum.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim, "ama ondan hoşlandım. Burada hiç arkadaşım yoktu ve onun eğlenceli olduğunu düşündüm.

"Evet, rolünü iyi oynuyor. Bir insanın *tam olarak* neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibi görünüyor ve bunu onlara bir tabakta sunuyor. Senin durumunda bu dostluktu,' diye mırıldandı.

Onu dinlerken, Tom'un hiç onun girdabına kapılıp kapılmadığını merak ediyorum. Ve Chloe hakkında bildiklerini göz önüne alırsak, neden onun ev satın alma işinde çalışmasını kabul etti?

"Evimizin satışı için görevlendirildiğinde, neden başka bir emlakçı istemediniz? diye sordum.

"Söyledim, ama personel eksikliği olduğunu söylediler ve bana nedenini sorduklarında, onun için sorun yaratmak istemedim. Hepimiz hatalar yaptık ve herkes ikinci bir şansı hak eder. Belki de değişmiştir ya da duyduğum hikaye abartılıdır diye düşündüm. Evi satın alırken çok yardımcı oldu, profesyonel görünüyordu ve ben de mutlu bir evliliğimiz olduğunu açıkça belirttim.

"Sence saplantısı artık senin üzerinde mi yoğunlaşıyor? Ben soruyorum.

Elimi nazikçe okşuyor. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ilgilenebileceği hiç aklıma gelmemişti... hatta ilgilenebileceğini hiç düşünmemiştim.

benim gibi yaşı bir moruğu bu şekilde *düşünme*.'

"Ona beş dakikasını ayıran herkese aşık olabilecek gibi görünüyor," diyerek Tom'un ilgisinden gurur duyma ihtimalini ortadan kaldırıyorum. Tom aptal değil, ama o bir erkek ve orta yaşlı erkek egosu kırılğan bir hayvan olabilir.

"Chloe ile artık her şeyi farklı bir perspektiften görüyorum," diye devam ediyorum. "Mesela geçen gün bana Zara'dan aldığım mavi çizgili gömleğimi nereden aldığımı sordu - ben de ona linkini gönderdim. Beğendiği için gururum okşandı ama şimdi merak ediyorum, beni taklit etmeye mi çalışıyor? Sence benim yerimde *olmak* mı istiyor... *seninle* evlenmek mi?

Kim bilir? Ama sana da kafayı takmışsa hiç şaşırmam. Ona nezaket ve dostluk gösterdin ve Chloe gibi insanlar genellikle bundan beslenirler.

"Evet, bu mantıklı. Arkadaşlığımızın olduğundan çok daha derin ve anlamlı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ama onu sadece birkaç haftadır tanıyorum.

'Onun için birkaç hafta bir ömür demek. Artık geri çekilmelisin Rachel,' diyor nazikçe.

"Bitti," diyorum kararlılıkla. İkimiz de birbirimizin gözlerinden kaçarak masaya bakıyoruz, çünkü Tom ve ben ikimiz de Chloe gibi biriyle *asla* bitmeyeceğini biliyoruz.

Yemekten sonra Sam güvenle yatağına uzandığında televizyon izliyoruz ama ikimiz de onu ve her şeyin nasıl anlam kazanmaya başladığını düşünmeden edemiyoruz.

Tom aniden, 'Bana söylediklerin aldığım bazı garip telefonları açıklıyor,' dedi.

"Ne gibi?

"Satıcılar arayıp çift cam, ev onarımı gibi konularda bilgi istediğimi söylüyorlar. Bunun ev için inşaatçılara rezervasyon yaptırdığımdan ve onlar da benim bilgilerimi aktardıklarından kaynaklandığını düşündüm.

"Bu yasadışı değil mi?

'Muhtemelen, ama bilgisayar çerezleri de olabilir. Sinir bozucuydu ama zararsızdı, ama eğer oysa...' Sonra başını geriye doğru kaldırdı. "Kahretsin, bu pizzaları da açıklıyor.

"Ne?

'Ben yokken otele pizza siparişi verdim. Yirmi dört pizza.'

"Kahretsin, ne yaptın sen?"

"Onları geri gönderdim, bir hata yaptıklarını söyledim. Ama hatırladığım kadarıyla, yıllar önce bankadaki adamla da böyle bir şey yapmıştı. Resepsiyonda her zaman adamın sipariş ettiği şeyler yüzünden bir drama yaşanırdı - bunu yapan oydu!"

"Tanrım, umarım bu daha fazlasının geleceğine dair bir işaret değildir. Gözleri genişledi."

"Şaşırmazdım."

"Tabii ki benimkini de almış," diyorum. "Konuşmalarımızdan başka hangi bilgileri topladığını ancak Tanrı bilir."

"Numaranızı değiştirmenizi ya da garip telefon aramalarına ve mesajlara hazırlıklı olmanızı öneririm."

"Nerede yaşadığımızı da biliyor. Ağlamak istiyorum. 'Yapamam', bu benim iş telefonum da, zaten zar zor çalışıyorum. Tanrım, buna gerçekten ihtiyacımız yok. Rosa'yla birlikte gri, yağmurlu Manchester'a dönmeyi özleyerek iç geçiriyorum."

"Belki onu nazikçe bırakırsam, garip bir şey yapmaz? Umutla söylüyorum."

"Bir an için bile çekip gideceğini düşünme - biraz geri tepmeye hazırlıklı ol. Daha dikkatli olmalıyız Rachel ve bana Sam'i asla yalnız bırakmayacağına söz ver."

"Yapmazdım, onu asla tek başına bırakmadım," diye cevap veriyorum, bunu söyleme ihtiyacı duymasına bile sinirlenerek. Ama yine de beni Chloe konusunda uyardı ve ben de devam ettim. Aptalca şeyler yapmak için bir formum var. Chloe'nin onu kreşten alıp evine götürmeyi teklif ettiği zamanı düşünüyorum ve ürperiyorum."

"Sanırım önümüzdeki hafta yine uzakta çalışacağınızdan bahsetmişsiniz. Yalnız kalmak ve hedef olmak istemiyorum, Rosa'nın burada birkaç gün geçirmek isteyip istemediğine bakabilirim."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse. Elimi sıktı. 'Ve Chloe kesinlikle anahtarları bana geri vermedi, yani hala onda. Ama merak etme, ilk iş arayış kilitleri en kısa zamanda değiştirteceğim."

Sadece başımı sallıyorum, kafam korkuyla dolu, kendi saflığımdan pişmanlık duyuyorum. 'Ve Rachel, ben yokken, eğer endişelendiğin bir şey olursa

ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, sizi endişelendiren bir şey olduğunda polisi aramalısınız'."

Korkuyorum. Çok sevimli bulduğum çocuksu masumiyet, tuhaf, öngörülemez davranışlar aslında hiç de öyle değildi; çok daha karanlık bir şeyin maskesiydi. Bir arkadaşına o kadar muhtaçtım ki."

kendi seçimlerimi yaptım, kocamın uyarılarını görmezden geldim. Kendimi aptal ve umursamaz hissediyorum. Hayatımıza girmesine izin vermediğim biri var ve artık çok geç olabilir.

OceanofPDF.com

TWENTY-NINE

Tom'a kriket maçına götürmesi için Sam'in sırt çantasını verirken, "Chloe bu sabah bana iki kez mesaj atıp günü onunla geçirme fikrimi değiştirip değiştirmediğimi sordu," diyorum.

"Sanki hiçbir Şey olmamış gibi, sanki seninle onun hakkında o kadar Şey söylememiş ve evi terk etmemiş gibi.

Gözlerini deviriyor. "Sorun da bu zaten - hatırladığım kadarıyla pes etmiyor. Tıpkı iş yerindeki adam gibi, zorladıkça zorluyor. Acımasız.

"Bir Şey olana kadar mı?

"Evet..." Kaşlarını kaldırıyor. İkimiz de ne demek istediğimi biliyoruz. Belli ki bize zarar vermek için yola çıkmış; o ilk gece bu yüzden ortaya çıktı ve şimdi almaya geldiği Şeyi istiyor.

"Kilitleri değiştirmek için aradınız mı? diye sordum.

'Acil durum ilingirini aradım, mesaj bıraktım, geri dönmelerini bekliyorum. Polisi de bilgilendirmek istiyorum, anahtarların onda olduğunu söyleyin.

"İyi fikir, belki durumu açıklayabilir ve bize tavsiyede bulunup bulunamayacaklarını görebilirsiniz? Ben  nerdim. 'Bence senden duymaları daha iyi olur Tom, çünkü onları defalarca aradım ama hiçbir Şey yapmıyorlar. Sanırım buradaki tüm polis teşkilatı benim deli bir kadın olduğumu düşünüyor.

Başka bir şey söylemiyorum çünkü Sam boya kalemlerini bıraktı ve Biz.

"Orada biraz içecek ve biraz da kraker var," diyorum parlak bir sesle, Tom'un elindeki çantayı göstererek.

"Teşekkürler, öğle yemeği için maçtan sonra hamburger ya da patates kızartması falan alırız.

"Burger, burger! Sam şimdi zıplıyor.

"Krikette mutfağın biraz daha rafine olacağını düşünmüştüm - salatalıklı sandviçler bekliyordum," diyorum Sam'in kıkırdamasına neden olan havalı bir sesle.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor Tom, "ama hamburgerlerden sonra genellikle ev yapımı kek olur. Bu, babasıyla 'sadece erkeklerin olduğu bir güne' çıkacağı için heyecanlı olan Sam'in 'kek, kek, kek' tezahüratına yol açıyor.

Pencereden el sallayarak gidişlerini izliyorum. Tom'un eve dönmesi iyi oldu - onu özledim, Sam de öyle.

Bir yaşam tarzı dergisi için yazdığım makaleyi bitiriyorum ve birkaç saat sonra gönderiyorum. Yazılı bir çalışmayı tamamlamak her zaman iyidir ve kendimi verandada bir fincan kahve ile ödüllendirip güneşin tadını çıkarıyorum. Ama telefonumu açtığımda Chloe'nin dört mesaj daha gönderdiğini ve aramaya çalıştığını görünce midem bulanıyor. Bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor.

Mesajları isteksizce açıyorum, söylediklerinden korkuyorum. Beklediğim kadar kötüler, her biri bir öncekinden daha talepkâr, acil ve ürkütücü.

Rachel, neredesin? Seni aradım. Umarım iyisindir? Xxx

Tom hakkında sana söylemem gereken bir şey var. Beni

ara xxx Rachel, Tom orada mı? Sana zarar verdi mi? Sam

iyi mi? Xxx

Rachel, senin için çok endişeleniyorum. Lütfen beni ara ya da en azından mesaj at. LÜTFEN! Xxx

Şimdi neyin peşinde?

Onları Tom'a göndermeyi düşünüyorum ama bunun bencillik olacağını fark ediyorum. Oğlumuzla kriket maçına gitti - neden onun gününü mahvedeyim? Bunlar sadece aptalca, aşırı dramatik mesajlar - aptalca bir oyun oynuyor ve benim yanıt vermemem onun dramını tırmandırıyor. Benimle oyun oynamaya çalışıyor ama bunun yerine *kendini* delirtiyor. Ona iyi olduğumu söylemek için mesaj atarsam duracak mı? Bilmiyorum, o yüzden Rosa'yı aradım.

Chloe'yle aramızın bozulduğunu ve şu anda ele geçirilmiş bir kadın gibi bana çılgınca mesajlar attığını söylediğimde Rosa'nın açılış cümlesi "Ne oluyor lan?" oluyor.

'Aman Tanrım, Rachel! Köyün ucubesiyle arkadaş olmuşsun. Tek çözüm Manchester'daki evine dönmek. Benim dairemde kalabilirsin, Tom'u orada bırakırsın ve Sam'le birlikte benim yanıma taşınırsınız. Bu zaten senin hayalin değildi.'

Şaka yapıyor, ama Tom hakkındaki gerçek hislerini bildiğimden, bunun sadece yarım bir şaka olduğunu düşünüyorum. Evet, bu doğru, burada yaşamak benden çok Tom'un hayali, ama beni zorlamadı - kendi özgür irademle geldim. Ama Rosa benim arkadaşım ve bana karşı çok korumacı.

'Şimdi de kocamı kendisiyle ilişkisi olmakla suçluyor,' diye duyuruyorum.

Rosa'nın sessizliği her şeyi anlatıyor. 'Ne. Ne. Cehennem mi?' der sonunda. "Açıkçası buna inanmıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bebeğim, ben de öyle düşünmüyorum. Kocan pek çok şey olabilir, asla asla deme ama ben onu sadakatsiz olarak görmüyorum.

"Ben de.

"Ama *çok* korkutucu.

"Biliyorum, ama o zaman iyi görünüyordu.

"İyi mi? *İyi mi?*"

"Evet, öyle görünüyordu, bilmiyorum... yalnız, nazık," diyorum, kendimi saf ve aptal hissederek, umutsuzca ondan neden hoşlandığımı araştırıyorum. Aklıma Tom'un "baştan çıkarıcı" kelimesi geldi ama Rosa buna gülerdi. "Eğlenceli olabiliyordu ve espri anlayışı da vardı," diye öneriyorum.

"Ted Bundy'nin espri anlayışı vardı. O da buna inanmıyor.

"Evet, çok acı bir ders aldım. Chloe kibar ya da komik değil ve iyi de değil. Dün gerçekten dengesiz görünüyordu. Kendimi korkutmamaya çalışıyorum...'

"Üzgünüm ama bence kendini korkutmaya başlamalısın. Anahtarları var Rachel. Kapıları sürgüleyin ve polisi arayın. Hemen!"

'Tom onları arayacak ve biz de kilitleri değiştireceğiz.
Tom ilingiri aradı.'

"*Nihayet* Binbaşı Tom kışını kıpırdatmaya başladı," diyor.

Kocamla alay etmesini görmezden geliyorum - onu Rosa'ya karşı savunmanın bir anlamı yok; onun hakkındaki fikrini asla değiştirmeyecek.

"Yani ilingir yolda mı?" diye soruyor.

'Hayır, Tom az önce mesaj attı - az önce ondan haber almış ve önümüzdeki haftaya kadar kilitleri yapamazmış çünkü stoklarında bizim kilitlerimiz yokmuş. Kapılar eski olduğu için sipariş edilmesi gerekiyormuş ve evrensel kilitler işe yaramayacakmış, özel olarak yapılması gerekiyormuş.

"Tom'un şık kilitleri olduğuna güven. Sesi iğrenmiş gibi geliyor.

"Bu eski bir ev Rosa, *sınıfsal* bir şey değil! Onu seviyorum ama bazen Tom'u aşağılamasından bıkiyorum.

"Yerinizde olsam, ilingir Larry gelene kadar kendimi ve çocuğumu o eve kapatırdım.

"Günler sürecektir ve hepimizin korkarak içeride kalmasının bir anlamı yok," diyorum, tam da yapmak istediğim şey bu olmasına rağmen. "Sanırım benimle yeniden arkadaş olmak için yanıp tutuşuyor, hepsi bu," diyorum, Rosa kadar kendimi de ikna etmeye alıştığımın farkındayım. "Yani, biz dışarıdayken yatağımıza girip çarşafların altında çıplak bekleyecek değil ya.

"Yapacağı şey *tam olarak* bu. Evcil tavşanınızı haşladıktan *sonra*."

"Rosa, dur, tüylerimi diken diken ediyorsun. Onu yatağımızda, arşaflarımıza sarılmış olarak hayal ettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Ve bahçenin her yerinde ölü tavşanlar.

Rosa, 'Bahse girerim yatak odanıza çoktan girmiş, arşaflarınıza sürtünmüştür,' diyor.

"Yapma. Kırmızı elbiseli bir fotoğrafımı gördüğünü söyledi ve o fotoğraf yatak odamızın duvarında asılı, yani belli ki etrafa iyice bakmış.

"Yoksa yatağınıza girdiğini düşünmenizi istediği için mi böyle söyledi?

"Belki de mi? Ama sanırım ben buraya taşınmadan önce görmüştü - emlakçımızdı, yani erişimi vardı. Onun için bahaneler ürettiğimi duyuyorum ama sakın kalmaya çalışıyorum. şu anda burada kalıp kendimize barikat kurmaktan başka seçeneğim yok. Aklımı başımda tutabilmek için, iten içe tam olarak ikna olmasam da, şimdilik burada güvende olduğumuza inanmam gerekiyor.

Rosa, "Tanrım, onun senin yatağında Tom'u düşünerek kıvrandığını hayal et, tüylerim ürperiyor," diyor. Bu hiç yardımcı olmuyor.

"Kes şunu Rosa, beni ürkütüyorsun.

"En rahatsız edici bulduğum şey, muhtemelen arkadaşınızken kocanızla ilgili fanteziler kuruyor olması.

"Evet, arkadaşımış gibi *davranıyor*. Alışverişe gidiyor, Sam ve beni çaya davet ediyor ve her zaman...'

'Biliyorum! Bu çok fazla, yapamıyorum bile.'

'Onu tekrar görmekten korkuyorum, çok garip olacak. Tanrıya şükür bugün Cumartesi ve onu kreşte görmek zorunda değilim.

"Tom Sam'i kreşe götüremez mi?

'Evet, evdeyken, ama gelecek hafta tekrar gidecek. Düşünüyordum da... gelmek ister misin?'

'Tabii ki yapabilirim. Hâlâ teyzem ve eniştemde kalıyorum ama akşamları kendi başlarına iyi olurlar.

"Çok isterim, teşekkürler Rosa. Kalbim biraz kalktı.

"Bana gönderdiği o çılgın mesajları düşünüp duruyorum. Cevap vermedim ama acaba versem mi?'

"Neden?

"Çünkü "Ben iyiyim, kimse bana zarar vermedi, lütfen mesaj atmayı kes" dersem onu durdurabilir mi?

'Hayır, hayır, hayır, cevap *vermeyin*. Eğer sizinle açık bir iletişim hattı olduğunu düşünüyorsa, devam edecektir - unutmayın, sapıklar hakkında her şeyi biliyorum. Engelle onu.'

"İsterdim ama bunun işleri kızıştıracığından endişe ediyorum. Sanırım ona bir şekilde karşılık vermem gerekiyor, yoksa bunu buraya gelmek için bir bahane olarak kullanabilir. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun: "Senin için endişelendim Rachel, çünkü cevap vermedin," diyorum Chloe'nin sesiyle.

"Tahminimce Chloe'nin dünyasında Cumartesi günü takip günü. Seçim yapmakta zorlanıyor ve bugün ya seni ya da Tom'u takip ediyor.

"Güven verdiğin için teşekkürler Rosa. Birden Tom ve Sam'in cırcırböceğini izledikleri, Rosa'nın uzakta durup onları izlediğinden habersiz oldukları bir görüntü beliriyor gözümde. Midem bulanıyor.

THIRTY

Rosa ile konuştuktan sonra kahvemi bitirip telefonumu kontrol ediyorum. Hepsi aynı şeyi söyleyen *on* mesaj daha: "Beni ara" ya da "İyi misin?"

Ve bir şey beni ele geçiriyor, öfkem korkumun önüne geçiyor. Gardırobumun arkasına gidip yıllardır giymediğim bir şey çıkarıyorum - bir mayo. Onu giyiyorum ve yatak odasının kapısını açarak bahçeye doğru yavaşça yürüyorum. Chloe beni korkutuyor, ama yüzme havuzu kadar değil ve eğer onu tedavi edebilirsem, o zaman kesinlikle onunla başa çıkabilirim. Ama keder ve korku tahmin edilemez - hiç beklemediğiniz bir anda sizi boğazınızdan yakalarlar - ve havuzun kapısını açtığımda, güneş parlak mavi suda parlıyor ve ben tetikleniyorum.

Bahçe duvarına yaslanıyorum, acele etmiyorum, nefes alıyorum ve hareketsiz duruyorum. Tek duyabildiğim martılar ve suyun yumuşak kucağı. *Kötü bir şey olmayacak.*

Sonunda havuzun kenarına oturdum. Nefes almak zorundayım; almazsam büyük bir panik atak her an gelebilir. Aniden süzülen bir kuş, vızıldayan bir arı ve düz, parlak suya inen yıkıcı bir anı parçası, daha fazla dayanamayana kadar benimle oynuyor.

Annem denizin içinde yürüyor, sığ uçta kalıyor, çağırıyor ve çağırıyor. Tuzlu su sıçırıyor ve güneş ışığı gözlerini acıtıyor, ama onları bulana kadar kapatamıyor. Daha derine iniyor, ayak bilekleri, dizler, sonra uyluklar, suyun ağırlığıyla şok olmuş bir şekilde ilerliyor, güçle savaşıyor, akıntıya karşı ilerliyor, onları bulana kadar duramıyor.

Bunu asla atlatamazsınız; sadece *yaşamaya* devam edersiniz. Tekrar ve tekrar.

Hayaletler tek başıma kaldığımda ortaya çıkıyor; kafamın içindeki boşlukta var oluyorlar ve küllerinden doğarak genişliyorlar. Havuz onlarla yüz yüze geldiğim yerlerden biri ve bu dehşet verici ama korkularıyla yüzleşerek onları yeneceğimi biliyorum. Chloe daha önce başıma gelenlerle kıyaslanamaz bile.

Önüme bakarken başımı sallıyorum ve sinirli bir şekilde yutkunuyorum. Her zaman gergin olacağım, ancak Sam'in yüzme öğretmeni Chris, gergin yüzücülere tavsiyesinin sınırları yok etmek değil, onları yönetmek olduğunu söyledi.

Bana kötü anıları Sam'in artık ihtiyacı olmayan kolluklarıyla birlikte havuzun yanındaki hasır saklama kutusuna koymamı söyledi. Anılar da aynı: asla gitmeyecekler ama psikolojik olarak onları saklamak yardımcı oluyor.

Havuzun kenarında duruyorum; yer karoları ayaklarımın tabanında güneş ışığıyla ısınıyor. Su düz, sakın ve klordan dolayı inanılmaz derecede mavi. Ve ben taş kesildim.

Nefesimi tutuyorum; kalbim duracakmış gibi hissediyorum. Kenara oturuyorum ve ayaklarımın serin suya değmesine izin veriyorum ve onlar değdikçe nefesim kesiliyor.

Burada otururken, ilk kez havuz kenarında yalnız olduğumu fark ediyorum. Dibe batarsam beni kurtaracak başka kimse olmadığının farkında olarak, içimi bir korku kaplıyor. *Kötü bir şey olmayacak.*

Bu benim güçlü olma, ilerleme, meydan okuma, herkes için var olma zamanım ve ayağa kalkıp basamaklara doğru yürüyorum. Her şeyi zihnindeki kutuya koyuyorum, her anı, her korkunç saniyeyi yavaşça kutuya yerleştiriyorum ve kapağı kapatıyorum ve ancak o zaman havuza tek başıma ilk adımı atıyorum.

Ayak bileği derinliğinde, hışırdayan yaprakların sesinin farkındayım, aşağı ve aşağı. Şimdi belime kadar inmişken, kuş sesleri ve martı cıvıltıları duyuyorum. Kendime odaklanıyorum. Suyu. Şimdi ve burada. O zamana değil.

Kocaman bir mavilikte tek başımayım, üstümde kocaman bir gökyüzü var. Güneş vuruyor. Kıpırdamadan duruyorum, etrafımdaki suyu hissediyorum. Aynı anda hem coşkulu hem de dehşet içindeyim. Kendimi güçlü ama korkulu, fethedici, ölümden korkan ama sonsuza dek ilk kez bu kadar canlı hissediyorum.

Aniden bir bulut güneşi örtüyor, havuz griye dönüyor ve bir esinti suyun üzerinde dalgalanıyor. Taşların üzerinde çıtırdayan ayak seslerinin farkındayım.

bahçeye doğru. *Güm, güm*, ayak sesleri kalbimin atışıyla birlikte çınlıyor. Birisi şimdi duvarın diğer tarafındaki kapı kolunu hareket ettiriyor.

"Tom?" diye seslendim. "Sen misin?"

Duwardaki kapı yavaşça açılıyor. Şu anda son derece savunmasızım, açıktayım, havuzun tam ortasındayım. Kimse burada olduğumu bilmiyor ve kapının diğer tarafındaki her kimse bana zarar vermek istiyorsa beni kurtaracak kimse yok. Kapı açılırken titriyorum; beklerken adrenalin ve korku içimde zonkluyor. Ve sonra sarı saçları, mavi iekli elbiseyi, topuklu ayakkabıları görüyorum. Ağlıyor, rimeli yüzünden siyah lastik izleri gibi akıyor, ruju yüzünde parlak kırmızı bir leke.

"Rachel, neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

OceanofPDF.com

THIRTY-ONE

Güneş ışığında titriyorum. Havuzun ortasında dururken içgüdüsel olarak Chloe'nin durduğu yerden uzaklaşıyorum, ama bunu yaparken daha derin sulara doğru ilerliyorum gibiyim. Ayaklarım yere değiyor ve bir adım atsam, yanlış yöne doğru hafifçe ittirsem, dibe batacağım. *Boğulacağım. Ben yüzemem.*

Bana doğru yürürken korkudan uyuşmuş durumdayım; karanlık gölgesi onunla birlikte havuza doğru ilerliyor.

Şu anda tam kenarda duruyor ve bana bakıyor. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bu yüzden sana *gerçeği* söyledim. Neden bana inanmıyorsun?"

Konuşmuyorum; onu üzmemeliyim. Ne yapabileceğini bilmiyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum. Sadece üzerimde duruyor, hafifçe sallanıyor. Soluk mavi elbisesinin papatya desenine odaklanıyorum, aklım hayatta kalmakta ve bir kaçış için çabalamakta. Hafif kumaş şimdi suda dalgalanan esintide dalgalanıyor, o gelmeden önceki durgun sıcaklığın yerini bir öfke akıntısı alıyor.

"Mesajlarıma neden cevap vermedin? Başımı sorgulayıcı bir şekilde yana eğiyor.

Başımı salladım. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ondan uzaklaşmaya devam ediyorum, bu daha derin sulara girdiğim anlamına gelse de. Ondan korkuyorum, gitmesini istiyorum ama her şeyden çok sudan korkuyorum ve havuzdan çıkmam *gerekli*. Hareket etmeye çalışıyorum ama beni tutuyor. Benim

Bacaklarımı kurşun gibi hissediyorum; ağırlığı dayanılmaz. Panik göğsümde hızla yükseliyor, içimi su gibi dolduruyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Dışarı çıkmaya çalışacağım, durup konuşabilirim, kaçabilirim - henüz karar veremiyorum. Yavaşça ilerlemeye devam ediyorum, hatta biraz yüzmeye çalışıyorum, ama yüzemiyorum ve aniden karanlık ve sessiz oluyor ve nefes almak zorlaşıyor. Suyun altına kaydım. Panik ve korku uzuvlarımı sıkıyor; kollarım ve bacaklarım bağlanmış gibi hissediyorum. Havuz beni bütünüyle yutuyor.

Burada ölebilirim ve Chloe izler.

Kafam geçmişle dolu.

Dalgalar pervasız, akıntı acımasız, merhamet göstermiyor. Küçük çocuk annesi için çığlık atıyor ama deniz onu kollarının arasına almış. Baba yardım için çığlık atıyor ama deniz dinlemiyor. Anne dehşet içinde kilitlenmiş onları izliyor. Diğerleri ailesini kurtarmak için neredeyse onu denize düşürerek yanından geçerken dehşet içinde, zayıf ve çaresizdir. Delici çığlıklar ve çılginca su sıçramaları. Ardından korkunç bir sessizlik.

Nefes alıyorum, soluk soluğa kalıyorum ve sığıyorum. Havuzun kenarına uzanarak ona tutunuyorum, kendimi toparlıyorum, onun nerede olduğunu ve henüz ondan ya da havuzun kendisinden güvende olup olmadığını bilmiyorum.

Sonunda yavaşça başımı kaldırıyorum, onu göremiyorum. Gitti mi? Yoksa aniden suyun içinde belirip *Jaws*'taki gibi üzerime mi atlayacak? Görünmeden yüzerken yavaş, gümbürdeyen müziği neredeyse duyabiliyorum, havuz onun istekleriyle işbirliği yapıyor, onu saklıyor.

Ama hiçbir şey yok. Sessizlikten başka bir şey yok.

Sonra onu görüyorum, suyun üzerindeki gölgeyi; üzerimde duruyor.

'Rachel, seninle konuşmam gerek' diyor. "Neden benden kaçırıyorsun? Yüzündeki ifade şaşkınlık ve hayal kırıklığı. Başımda nöbet tutuyor.

Dışarı çıkmaya çalışırsam, beni geri iter mi?

Konuşmuyor, sanki bir kaya havuzunda yeni keşfettiği nadir bir örnekmişim gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Çıkmama izin verecek misin?

Omuz silkiyor. "Sadece sana söyleyeceklerimi dinlersen.

"Dinleyeceğim, söz veriyorum.

Bunu bir an düşünür gibi olur ve başını sallayarak yavaşça geri çekilir.

'Sana her şeyi anlatmam gerek,' diyor.

Kalbim sıkışıyor; artık onun çılgın hikayelerini dinlemek istemiyorum. Ama bunu havuzdan çıkmam için verdiği onay olarak kabul ediyorum ve hâlâ kenara tutunarak basamaklara doğru ilerlemeye başlıyorum. Suyun içinde ilerliyorum ve nihayet yaklaştığımı hissettiğimde, basamaklardaki metal çubuğa uzanıyorum.

Aniden, "Hayır, Rachel!" diye bağırana kadar içimi bir rahatlama kaplıyor.

Metal merdiven demirine tutunmuş, kendimi yukarı atmak üzereydim ki eğildi, yüzü bana dönüktü.

"Henüz değil. Henüz' diyor usulca.

"Lütfen? Demirim olan metal çubuğu bıraktım - şimdi yüzüyorum, iradem dışında suya teslim oluyorum.

"Hayır. Oradayken konuşabiliriz - kaçıp gitmeni istemiyorum.

Kalbim havuza batıyor, batıyor, batıyor.

"Chloe, yapamam - suda rahat olmadığımı biliyorsun. Panik yapmamaya çalışıyorum.

"Biliyorum, bahçeden geçip buraya geldiğinizi görünce şaşırdım.

Beni izliyordu. Yıllardır burada.

Kızgınım ama aynı zamanda korkuyorum. Çıkıntı boyunca metal çubuğa ve basamaklara doğru ilerlemeye çalışıyorum ama o da benimle birlikte yürüyor, sanki dışarı çıkmaya çalışırsam beni engellemeye hazırlanıyor.

"Dışarı çıkmam *lazım!* Israr ediyorum.

"Sana güvenmiyorum. Buraya sana söylemeye geldiğim şeyi söyleyemeden kaçacağını düşünüyorum. Bu senin iyiliğin için Rachel.'

'Burada olduğum sürece söyleyeceklerinize konsantre olamıyorum. Korkuyorum ve panik atak geçirebilirim.

Bunu düşündükten sonra etrafına bir göz attı ve beni rahatlatmak için başını sallayıp geri çekildi.

Fikrini değiştirmeden önce hızla hareket ediyorum ve kendimi sudan çıkarıyorum.

Sağlam bir zemine bastığımda hızlı adımlarla havuz kenarından uzaklaşıp bir havlu kapıyorum.

Saniyeler içinde yanıma geldi.

'Sana söylemek üzere olduğum şeye inanmak zorundasın. Ben deli değilim. Beni üst kolumdan tutuyor ve onun gücüne şaşıyorum.

"Chloe, bunu neden yapıyorsun? Endişeyle geri çekilmeye çalışıyorum ama o daha da sıkıyor. "Canımı yakıyorsun - arkadaşlar birbirini incitmez! I

Kızgınlıktan ziyade acıyı göstererek haykırmak, anında yumuşatıcı bir etki yaratıyor gibi görünüyor.

"Özür dilerim, seni incitmek istemiyorum, ama *biri* incitiyor," diyor ciddiyetle, hala kolumun yumuşak, etli kısmını tutuyor, tırnakları şimdi kazıyor. Güçsüz hissediyorum, kendimi çekemiyorum, su korkusu beni tüketti.

"*Bırak* beni! Acı içinde kıvranıyor, umutsuzca uzaklaşmaya çalışıyordum ki aniden duvardaki kapının arkasından bir vuruş ve ardından bir bağırış geldi.

"BENİ İÇERİ AL, HEMEN!

Etrafımda dönüyorum. "Rosa? YARDIM ET, Chloe burada!" "Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Rosa'nın.

Hâlâ tırnaklarıyla bana bir kement gibi bağlı olan Chloe'ye dönüyorum. "Kapıyı kilitledin mi?

"Ben... Ben kapıyı kilitlemedim. Beni itti ve sertçe yer karolarının üzerine düştüm, ayak bileğimde ve baldırımında yakıcı bir acı hissederek inledim. Birkaç dakikalığına sersemledim - yerden tek görebildiğim Chloe'nin ayaklarının hızla arka duvara doğru koşarak uzaklaştığı, sonra da Rosa'nın sandaletli ayaklarının yanımdan gümbür gümbür geçtiği.

Rosa 2 metrelik duvardan atlamış olmalı. Ama Chloe hızlıdır ve şimdi havuzun diğer tarafındaki duvarı tırmanıp aşmaya çalışmaktadır. Başka bahçelere açılıyor ve Rosa onu yakalamazsa her yere gidebilir, ama Rosa peşinde.

"İyi misin Rachel?" diye sesleniyor arkasından.

"Evet," diyorum o sarmaşığa tutunmuş histerik bir şekilde ağlayan Chloe'ye doğru ilerlerken. Umutsuzca kıvrılan yaprakları ip gibi kullanmaya çalışıyor. Güçlü olabilir ama ufacık. Rosa bir karış daha uzun ve iki taş daha ağır olmalı ve kadın rugby'si oynamaya alışkın. Yüzükoyun yattığım yerden, Chloe'ye sahadaymış gibi saldırırken sessizce onu teşvik ediyorum.

"Burada ne *halt* ediyorsun? Rosa bir boğa gibi başını eğerek ona doğru koşar ve Chloe çığlık atarken Rosa kafasıyla Chloe'nin sırtına sertçe bastırır. Bu, Chloe'yi duvardan bir darbeye aşağı indirir. Aniden her şey durur: Chloe yerde yatıyor, Rosa başında dikilmiş, nefes nefese. Bir an için ölmüş olabileceğini düşünüyorum ve kalbim göğüs kafesimde çarpmaya başlıyor, ama aniden ayağa kalkıyor, tıpkı bir slasher filmindeki katil gibi. İnsanüstü bir niteliğe sahip gibi görünüyor ve yok edilemiyor.

Rosa'nın onu yakalamasına yardım etmek için hareket etmeye çalışıyorum, ama yakıcı acı bir kolumu kaldıraç olarak kullanmamı engelliyor ve geri düşüyorum.

"Arkadaşımın hayatını mahvedemezsin! Rosa bağılıyor, şimdi ona doğru savrulan Chloe'yi tutuyor, acı çeken bir hayvan gibi kükrüyor.

"İstediğin bu muydu, *kavga* mı? Rosa onun yüzüne bakıyor. "Arkadaşıma zarar verebileceğini sandın, değil mi? Yanlış kişiyi seçtin, seni pis küçük zorba," Rosa dişlerini sıkarak tükürüyor. 'Onun hayatını mahvetmek normal mi sanıyorsun? Ona neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı?

Chloe şimdi ona tekme atıyor ve kaval kemiğini sertçe yakalıyor. Rosa bağılıyor ama elini Chloe'nin boynunda tutmaya devam ediyor. Chloe sağa sola savruluyor, kollarıyla onu sıkıca tutan Rosa'ya saldırıyor, bir yandan da onu tırmalıyor, tükürüyor ve küfrediyor. Chloe kirli bir dövüşçü; küçük ve narin ama tırnaklarını kullanıyor ve şimdi dişlerini kullanarak Rosa'nın kolunu ısırıyor.

"Seni küçük *orospu*! Rosa bağıırır ve kolundan kan akmaya başlayınca içgüdüsel olarak bırakır. "Polisi ara! Rosa omzunun üzerinden bana bağılıyor, ama ben çoktan yerde bir şezlonga doğru ilerlemeye başlamıştım bile, kendimi ayağa kaldırmayı başardım. Zar zor ayakta durabiliyorum; omzumdan ayak bileğime kadar sol tarafımın tamamında bir ağrı var. Ve yüzmeye başladığımda havuzun kenarında bıraktığım telefonuma hala ulaşamıyorum.

Ağır çekimde sendeleyerek havuza doğru ilerliyorum ve sonunda telefonumu almayı başarıyorum. Ama tam ona ulaştığımda muazzam bir sıçrama oluyor. İkisi de sert bir şekilde havuza düşüyor ve tek gördüğüm su, kollar, bacaklar ve korku. Acı ve panik çığlıklarını duyuyorum. Çığlık atan kafalar umutsuzca hava almak için yukarı çıkıyor, ama yine de dövüşüyorlar. Daha iri ve güçlü olan Rosa, Chloe'yi suyun altına itmeye çalışıyor ama temel, ilkel ölüm korkusu daha zayıf olan Chloe'yi savaşımaya, nefes almaya devam etmeye zorluyor. İzleyemiyorum, arkamı dönmek zorundayım ve aniden oraya geri dönüyorum.

Bir süre sonra kendimi geçmişten çekip çıkarabiliyorum. Artık her şey sessiz; çığlık, kavga ya da korku yok, sadece sonrasının tanıdık ve dehşet verici sessizliği var.

THIRTY-TWO

Rosa fayansların üzerinde yatıyor. Hareket ettiğini göremiyorum ama havuza, turkuaz ısıltıya, suyun üzerinde yüzen bir şeye odaklanıyorum. Mavi çiçekli kumaş. Chloe'nin elbisesi. Kendimi havuzun etrafında sürüklemeyi başarıyorum - belli ki ayağımı burkmuşum ve acı tabanımdan bacağıma doğru ilerliyor.

"Rosa, iyi misin? Sert, fayans döşeli zeminde bir su havuzunun içinde yattığı yere yaklaşırken sesleniyorum. "Rosa? Daha yüksek sesle sesleniyorum, havuza tekrar bakamıyorum - zihnimin gözünde Chloe'nin sudaki cansız bedenini görüyorum.

Ben ona uzandığımda Rosa kıpırdanıyor ve gözlerini açtığında uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi geriniyor.

"Hey, o sürtük beni *ısırdı!*

Ona yardım edemediğim için kendimi suçlu hissederek, "Kendini sudan çıkarmayı başardığına sevindim," diyorum.

Havuzla bakmak için dönüyorum. Rosa'nın gözleri benimkileri takip ediyor ve buruşmuş kumaşa odaklandıklarında yüzündeki kan çekiliyor.

"Kahretsin, o...?"

"Bilmiyorum. Ne olduğundan bile emin değilim ama mücadele etti. Birbirimize yardım ediyoruz ve ayağım ağırlığımı taşıyamadığı için, Rosa havuza doğru birkaç adım yürürken, Chloe'nin adını söyleyerek bir şezlonga yaslanmak zorunda kalıyorum. Dönüp bana bakıyor ve başını sallıyor. 'Hiçbir iz yok

' diyor, açıkça rahatlamış bir şekilde.

"Tanrıya şükür! İçimi bir rahatlama kaplıyor ve acı ve şokla yere düşmeden önce şezlonga yarı oturuyorum. 'Elbisesini orada mı bıraktı?

boğulduğunu düşünmemize neden oldu?' Rosa benim olduğum yere doğru yürürken soruyorum.

"Beni ısıtırken ve tırmalarken yırttığımı hatırlıyorum. Muhtemelen koptu ve havuza düştü. Papatya desenli mavi elbiseden geriye kalanlara bakıyor. "Şu anda sadece iç çamaşırlarıyla yolun aşağısında bir yerlerde koşuyor olmalı" diyor gülerek.

Rosa kadar dirençli değilim ve henüz gülmeye hazır değilim. "Tanrı'ya şükür buradaydın.

'Evet, seninle telefonda konuştuğumda içimde bir *his* vardı. Bunu açıklayamam ama bana onun hakkında anlattıklarından sonra... Belli ki akli dengesi yerinde değil ve senin yalnız olduğunu biliyordu...' Bana baktı. "Aşkım, bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.

"Bu çok korkunç, birini tanıdığınızı sanıyorsunuz...

"Evet. Dan hakkında hissettiğim buydu ve bugün beni alarma geçiren de bu oldu. Bir insanın başka birine bunu yapabilmesi beni çok kızdırıyor. Orada gölgelerden izlemiyor olsalar bile, izliyor da olabilirler, çünkü zihninizi dolduruyor.

'Sen gelmeseydin neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Beni içine itebilirdi ve muhtemelen boğulurdum. Potansiyel cinayet silahı olan havuza bakıyorum.

"Sanırım şimdi onu korkuttuk - umarım bu son olur.

Bahçeye geri dönmeme yardım ediyor, desteğim; zar zor yürüyebiliyorum ve ağrım korkunç.

Mutfağa döndüğümüzde Rosa beni oturtuyor ve hemşire gözüyle bileğime bakıyor.

İlk yardım malzemelerini sakladığımız çekmeceye giderek, "Acıyor ama sadece burkulma," dedi. "Birkaç gün boyunca ağırlık taşımaman gerekiyor.

'Sen sadece ejderhaları öldüren parlak zırhlı şövalyem değilsin, aynı zamanda tıp eğitimi almışsın. Seni bana evren gönderdi.'

Gözlerini deviriyor. "Tamam, evrenden bana uzun boylu, esmer, yakışıklı ve kaslı birini göndermesini ister misin lütfen?

Tam ayağımı bağlıyordu ki kapı açıldı ve Tom'un Sam'le konuşurkenki sesini duydum.

Merhaba çocuklar. Buradayız. Erken mi geldiniz?' Mutfaktan koridora sesleniyorum.

Ayakkabılarını çıkarırlarken Tom, "Sam sıkıldı ve dışarısı çok sıcak," diye cevap verir. Kapıdan içeri girerken, "O gitmeden önce zararlarımızı azaltmanın akıllıca olacağını düşündüm," diyor. Gizlice banyoya giden Rosa'yı görünce yüzü hafifçe düşüyor ama kendini toparlıyor ve hemen bileğimle ilgileniyor.

"Çok fazla bir şey söyleyemem," diyorum, Sam'e doğru bakarak bunun onun önünde yapabileceğimiz bir konuşma olmadığını anlamasını sağlıyorum.

"Ah?" Şimdi endişeli görünüyor. "Hadi dostum, televizyonu açalım," diyor ve ayak bileğimin sarıldığını görmeden onu hızla odadan çıkarıyor. "Annenle sonra görüşürüz, şu anda meşgul.

Sam'in televizyon izlemesi için ikna edilmesine hiç gerek yoktur ve Tom kısa süre sonra mutfağa tek başına döner.

"Chloe buradaydı," diye başladım. "Rosa ondan kurtuldu, harikaydı. Rosa mutfağa geri dönüyor ve ben ona gülümsüyorum, ama o başını umursamazca sallıyor.

Tom arkadaşımın ne kadar harika olduğunu duymak istemiyor gibi görünüyor - belki de burada olmadığı için kendini suçlu hissediyordur? Belki de beni 'kurtaran' kişi olmak istiyordur?

"Peki, sana zarar verdi mi?

'Beni itti ve sert bir şekilde yere düştüm. Yaralanmam bu şekilde oldu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, bacağıma bakıyor.

Rosa ona bakmadan, "Sadece bir burkulma," diyor.

"Polisi aradınız mı?" diye sorar.

'Hayır, hiçbir şey yapmayacaklar...'

"Sana söyledim Rachel, polisi bilgilendirmek zorundasın. Telefonunu çıkarıp onları arar ve ayrıntıları verir. "Evet, karım bu konu hakkında sizi zaten aradı," diyor sinirli bir şekilde, ama sonunda kovuluyor ve telefonunu cebine geri koyuyor.

"Size söyledim, hiçbir şey yapmıyorlar.

'Hayır, ama ona karşı dava açmamız gerekiyor,' diye mırıldanıyor, 've her şeyi rapor etmeliyiz. Sen bu haldeyken bir daha uzakta çalışmam,' diyor. "Doğru düzgün yürüyemezsin. Chloe'nin serbest olduğu ve polisin de pek yardımcı olmadığı düşünülürse, beklenmedik bir ziyaret daha yapmaya karar verirse şansınızı pek de yüksek görmüyorum.

'Gelecek haftaya kadar gitmiyorsun, birkaç gün içinde iyi olacağım,' diye ısrar ediyorum.

Rosa şüpheyle başını sallıyor. "Yürüyebileceksin ama tam olarak ayağa kalkman ve koşabilmen bir ya da iki hafta sürebilir. Tereddüt ediyor, beni korkutmak istemediğini biliyorum. 'Yani koşman gerekebilir Rachel - Sam'i düşünmek zorundasın. Yani, eğer o-'

"Tamam," diyor Tom, "İş yerini arayıp haber versem iyi olacak.

"Bekle. Rosa cevabı biliyormuş gibi elini kaldırıyor. "Hâlâ çalışabilirsin Tom - istersen akşamları gelip kalabilirim?

"Hayır, buna gerek yok," diye başlıyor insanların aptal olduğunu düşündüğünde kullandığı resmi ses tonuyla.

'Hayır, *gerçekten*, yapabilirim. Gün içinde teyzem ve eniştemle birlikte olmam gerekiyor ama akşam yemeğini saat yedi gibi onlara verebilirim - televizyon izleyip yatabilirler. Daha sonra akşamları buraya gelebilirim ve sabah yedi gibi buradan ayrıldığım sürece onları kaldırmak için geri dönmüş olurum...'

'Bu harika olur,' diyorum.

"Evet, bu yardımcı olur," diye gönülsüzce kabul ediyor Tom. "Peki ya gün içinde?

'Sizi korkutmak istemem ama ben bir sapıkla yaşadım. Chloe geri dönecekse, bu hava karardığında olacak,' diyor alçak sesle, böylece Sam bizi duyamayacak.

Tom, 'Belli ki onda Sapiğın El Kitabı'nın bir kopyası yok, bugün gün ışığında ortaya çıktı,' diye karşı çıkıyor.

Rosa onun alaycılığını görmezden geliyor, bana bakıyor ve Tom'un sözünü keserek, 'Rachel, teklifim var. Onun olmadığı her gece seninle olabilirim, sadece bana haber ver, tamam mı? Bileğimi bağlamayı bitirdikten sonra ayağa kalktı. "Ben iniyorum - amcama yakında döneceğimi söyledim ve bu" - saatine baktı - "yaklaşık bir saat önceydi.

'Evet, inmelisin. Her şey için teşekkürler aşkım,' diyorum kolunu okşayarak.

Eğildi ve bana sarıldı. "Senin için buradayım, bunu unutma," diyor ve "Teşekkürler," diye mırıldanıp gitmesini bekleyen Tom'u görmezden gelerek ayağa kalkıyor.

"Keşke bu kadar açık olmasaydın," diyorum o gittikten sonra. 'Neden hep Rosa'yla birlikte olmak zorundasın? O sana hiç zarar vermedi ki.

Omuz silkiyor. 'Nasıl davranmamı isterdin? Eğilip kalkmamı mı isterdin?'

'Aptal olma, ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu daha önce defalarca konuştuk, bu çok... önemsiz! Tersliyorum.

"Asıl önemsiz olan o," diye cevap vererek beni haklı çıkarıyor. "Keşke biraz daha nazik olsaydın, sadece benim için.

"Onu kapıya kadar gördüm.

'Evet, bunun için teşekkürler, ama kibarlıktan dolayı motive olmadığınız belliydi - onun arkasını görmek için sabırsızlanıyordunuz. Eminim onu kapı dışarı etmek isterdiniz.

"O kadar belli miydi?" diye şaka yapıyor.

"Tam bir çocuksun Tom," diyorum, kızmamaya çalışarak, eve daha yeni geldiğini ve nazik olmam gerektiğini hatırlayarak. "Bir dahaki sefere benim için nazik olmayı dener misin?

"Söz veremem - her şeyi çok iyi bilir.

"Çok şey biliyor, eğitimli bir hemşire ve eğer bu öğleden sonraya bakılırsa dövüş konusunda da oldukça iyi.

"Chloe tam olarak Tyson Fury değil.

Belli ki Rosa tarafından bir şekilde tehdit edildiğini hissediyor ve onu yere yatırmak zorunda kalıyor. "Etkilendim ve kalma teklifini kabul edeceğim.

Sen yokken.'

"Size kalmış, ama her zaman işi iptal edebilirim.

'Paraya ihtiyacımız var. Sam ve ben iyi olacağız,' diyorum kendimden emin bir sesle. Ama içim yırtık pırtık ve buruşuk; zihnim ölüm, boğulma ve o korkunç havuzun yüzeyinde yüzen çiçekli mavi kumaşla dolu.

Annenin tek duyabildiği insanların çığlıkları ve onu suyun içinden geri çekiyorlar. Onlara ulaşmaya çalışıyor ama yapamıyor - çok uzaktalar, elleri suyun içinden yukarı uzanıyor, kurtarılmak için çaresizler. Küçük oğlunun annesi için bağırdığını duyuyor. Onu hala duyuyor. Her zaman duyacak.

THIRTY-THREE

Chloe'nin ziyaretinden bu yana birkaç gün geçti ve hiç iletişime geçmedi. Rahatlamış hissetmekle temas kurmamasının daha büyük, daha dramatik bir şeyin başlangıcı olmasından endişe etmek arasında gidip geliyorum. Tom işe başlamayı birkaç gün erteledi, böylece herhangi bir sorun olması durumunda yanında olabilecekti. Pazartesi ve Salı günleri Sam'i kreşe götürdü ama Chloe'den hiçbir iz olmadığını söyledi. Emily yaşlı bir kadın tarafından teslim edildi ve alındı - sanırım bu Chloe'nin annesiydi. Yani Chloe kreşten ve benden kaçıyor mu? Sonunda bıraktı mı, yoksa sadece bekliyor mu?

Tom bugün işe başlamak zorunda kaldı - bu kez Newcastle'da ve en iyi ihtimalle yedi saatlik bir yolculuk olsa da, ona ihtiyacım olursa eve geleceğini söylüyor. Ama Rosa buralarda olacak, yani umarım iyi oluruz.

Bu sabah erkenden ayrıldı ve Rosa bu gece teyzesi ve eniştesini yerleştirdikten ve Sam'i yatırdıktan sonra gelecek.

Chloe'nin bir süreliğine gitmiş olabileceğini umuyorum. Bir keresinde Jersey'de bir arkadaşından bahsetmişti - belki de onunla vakit geçiriyordur? Umarım öyledir, ama aklımın bir köşesinde öylece çekip gittiğine inanmakta zorlanıyorum; çok yoğun, çok saplantılı biri. Ve ben aptallık ettim; arkadaş olduğumuzu ve çok şey paylaştığımızı düşündüm.

Rosa'nın dünkü görüşmemizde belirttiği gibi, 'Ona *her şeyi* anlattın. Rutininizi biliyor ve Tom'un ne zaman gideceğini de biliyor. Hayatınıza geri dönebilmek için onun gitmesini bekliyor olabilir. Ama benim gözetimimde değil!'

Rosa şu anda ihtiyaım olan kanat kızı ve bu sabah Tom gittikten hemen sonra beni aradı. 'İyi misin? Rapor edecek bir şey var mı?'

"Hayır, memur bey," diye şaka yapıyorum, "sadece yedi dakikadır yok.

'Yedi dakika içinde çok şey olabilir' diyor. şaka yapıyor ama haklı, mutfaktaki büyük cam kapıları kilitliyorum, genelde temiz hava girsin diye açık tutarım.

Arkadaşımanın koruyuculuğunu takdir ediyorum. Tom bunun çok fazla olduğunu söylüyor ama bu iyi bir yerden geliyor. Eskiden ordudaydı - hemşire olarak eğitim aldığı yer orası - ve bazen askeri hayatın heyecanını özlediğini düşünüyorum ve benim korkutucu ve ürkütücü bulduğum şeyleri o bir meydan okuma olarak görüyor. Umarım önümüzdeki birkaç hafta boyunca Tom yokken ordudaki eğitimini kullanmasına gerek kalmaz.

O da endişeli. Bu sabah gitmeden önce, evde kalıp hastayım demeyi teklif etti.

'İyi olacağız,' diye onu rahatlatmaya çalıştım.

'Tamam, ama yardım istemekten çekinmeyin. Hatta diğer annelerden biri Sam'i bırakıp bizim için almayı teklif etti' dedi. 'Geçen gün Sam'i aldığımnda onunla sohbet ettim. Eğer kreş'e haber verirsek, bizim yokluğumuzda onu almasına izin verecekler.

'Çok nazik ama ayağım şimdi çok daha iyi. Sakin olduğum sürece onu yavaşça oraya götürüp geri getirebileceğim.

"Ayak bileğinizle ilgili ya da başka türlü bir sorunuz olduğunda size yardımcı olacak birilerinin olduğunu bilmenizi istedim. İkimiz de ne demek istediğini biliyorduk.

"Hangi anne o? Kreşteki annelerden herhangi birinin benim için endişeleneceğini düşünemezdim - beni neredeyse hiç tanımıyorlardı.

"Adını hatırlayamıyorum, bir kağıda yazmıştı, bekle. Kot pantolonunun cebini karıştırdı. "İşte, bu Jennifer, bu da numarası - bir şeye ihtiyacın olursa onu aramanı söyledi.

Bana uzattığı kâğıt parçasına baktım ve karalanmış isim ve numarayı gördüm. "Jennifer mı? Beni her zaman sıkıntılı -ya da sarhoş- bir halde gören hafif alaycı kadını gördüm.

"Evet, bizden çok uzakta yaşamadığını, yardım etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

"Chloe'nin arkadaşıydı, aynı okula gidiyorlardı," dedim kâğıt parçasına bakarak.

"Gerçekten mi? Hâlâ arkadaşlar mı?" Endişeli görünüyordu. "Chloe'den anladığım kadarıyla tam tersi.

"Oh - şey, bu komik, bazı sorunların olduğunu söylediğimde şaşırmış gibi görünmedi.

"Ona Chloe'den bahsetmedin, değil mi?

Biraz suçlu görünüyordu. "Çoğunlukla bileğinle ilgiliydi ama Chloe'nin çok yaklaştığını ve biraz... tuhaf görüldüğünü söyledim.

"Oh, bunu konuşmamanızı tercih ederim - kreşteki herkesin işimizi bilmesini istemiyorum.

'Katılıyorum, ama dürüst olmak gerekirse Rachel, bence bu aşamada ne kadar çok kişi bilirse, ben burada olmadığımıda seninle o kadar çok ilgileneceklerdir. O iyi bir kadın ve senin için endişeleniyor gibiydi.

'Öyle mi? Bu çok hoş,' dedim alaycı görünmemeye çalışarak. Kâğıdı çöpe atmak istedim.

O huysuz kızdan yardım istemeden önce cehennem donacak.

Bu sabah erken saatlerde Sam'i havuzdaki olaydan bu yana ilk kez kreşe bıraktım. Chloe'yi görmemek çok rahatlatıcıydı ama şimdi Sam'i almak için kreşe yürürken kendimi oldukça gergin hissediyorum. Parmaklıkların yanında güvenle duruyor, içeri girip çocuklarımızı alabileceğimiz zilin çalmasını bekliyorum. Bugün her şeyden çok küçük oğlumu almak ve onu sağ salim eve götürmek istiyorum. Oyun alanında kimi büyük, kimi küçük, kimi de benim gibi yalnız olan ebeveyn gruplarına bakıyorum ve işte o zaman onu görüyorum. Gözlerim doğrudan onunkilere kayınca içimde bir sarsıntı oluyor; bana o kadar dikkatle bakıyor ki hemen başımı çeviriyorum. Zil çalmadan önceki birkaç dakika boyunca ona doğru bakmıyorum ama göz ucuyla onun bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyorum. Zil çaldığında, aynı yöne gitmeden önce o içeri girene kadar bir an bekliyorum ve benimle ilgilenmeye çalışmaması için dua ediyorum.

"Anne, bak Emily bana ne verdi?" diye bağılıyor Sam, ben ana sınıfına girer girmez. Elinde oldukça hantal bir Lego kutusuyla bana doğru koşuyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum. Beni izliyor mu? Bakmak için arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

"Çok nazik," diyorum, "ama bu *büyük* bir hediye ve bugün senin doğum günün ya da Noel'in değil, o yüzden kibarca geri vermemiz gerektiğini düşünüyorum.

Alt dudağı düşüyor, çenesi titremeye başlıyor ve kalbim sıkışıyor. 'Ama anne, onu bana o *verdi*, bu bir hediye. O *benim*! Sesinde tehditkâr bir sızlanma, diğer ebeveynleri uyaran bir öfke nöbeti alarmı var. Bu, diğerlerine bu çocuğun patlamak üzere olduğuna dair bir uyarıdır. Ben değilim

ama eminim hepsi gizlice bakıyor ve içten içe kendi çocukları olmadığı için seviniyorlardır. Savaşını seç derler ve kamusal alanda bir çocuğun elinden oyuncağını almak, bu savaşı seçmek için nadiren doğru bir zamandır. Ama bu sadece pahalı bir Lego kutusu değil, çok daha fazlası.

"Hayır, Sam, üzgünüm," diye başladım, "onu Emily'ye geri vermeliyiz.

"HAYIR, BENİM!" diye bağıyor, meydan okurcasına kutuyu göğsüne bastırıyor, kolunun açıklığı kutuyu tutmaya ancak yetiyor.

Bir an kendimi tamamen kaybolmuş hissederek durdum. *Bununla nasıl başa çıkabilirim?* Etrafımdaki herkese göre bu, el konulması değil takdir edilmesi gereken cömert bir jest gibi görünüyor. Ama Lego'nun Emily'den Sam'e bir hediye değil, Chloe'den bana bir zeytin dalı olduğunu biliyorum. Ve Sam'in bunu kabul etmesine izin verirsem, onu tekrar içeri almak zorunda kalabilirim.

Odaklandım, cesaretimi topladım ve Sam'in hizasında diz çöktüm. "Büyük bir çocuk olup bunu Iris'e verir misin, böylece Emily'ye geri verebilir, lütfen? Kutuyu nazıkçe çekiştirmeye çalışıyorum ve bir an için neredeyse bırakıyor. Ama sonra ne olduğunu anlıyor ve bağıyor, 'HAYIR, ANNE, lütfen. Lütfen Lego'mu alma anne!

Bu kalbimi kırıyor ve şimdi herkes bu manzarayı izliyor. Ebeveynler sohbetin ortasında durup çocuklarının ellerini tutarak izlemeye koyulurken, kreş öğretmenleri de çok istediği bir hediye çocuğunun elinden almaya çalışan anneye ağzı açık bir şekilde bakıyor. Herkes kendini daha iyi hissetmek için bir parça kötü ebeveynlik izlemeyi sever, özellikle de diğer ebeveynler. Hepsini oturtup açıklama yapmak istiyorum ama tabii ki yapamıyorum, onun yerine çocuğumla Lego'su için güreşmeye başlıyorum. Nefesimin altında rüşvetler verirken nazıkçe kutuyu almaya çalışıyorum, Jennifer ve arkadaşlarının baktıklarının ve çocuklarını korumacı bir şekilde yanlarına topladıklarının çok farkındayım. Tanrı'dan Chloe'nin çoktan gitmiş olmasını diliyorum.

Son bir deneme daha yapıyorum ve iddialı bir yaklaşım sergiliyorum. "Canım, kutuyu annene ver," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Bir yerde çocukların tepki verdiği mükemmel bir ses tonu olduğunu okumuştum ve ben de bunu hedefliyorum. Ama oğlum başını sallıyor ve hala kutuyu tutuyor. Belli ki ses tonu bu değildi ve daha da kötüsü, şimdi ağlıyor. Yüksek sesle, feryat figan ağlıyor.

Daha da yaklaşıp kulağına fısıldıyorum: "Kutuyu annene verirsen, hemen eve gider ve postacının yarın getirmesi için aynı Legolardan sipariş ederiz. Çaresizlik içinde ebeveynlik kitaplarının söylediği her şeye karşı çıktığımın farkındayım. Onun kötü davranışlarını ödüllendiriyorum ama o zaman gerçekten kötü davranan kim?

Son teklifimi reddetti, şüphesiz ikiyüzlülüğü gördü ve şimdi feryat ediyor. Yardım ya da ilham almak için yalvarırcasına etrafıma bakıyorum. Ama hiçbiri gelmeyince, kendime ebeveyn olduğumu ve bu durumu kontrol altına almam gerektiğini söylüyorum. Böylece, tüm gücümle kutuyu ondan kapıyorum, yakındaki bir masaya koyuyorum ve gitmek için onu kollarıma alıyorum. Çığlık atmaya devam ediyor, tekmeliyor, bağılıyor ve vücudunu kaskatı hale getirirken 'Bırak beni' diye bağılıyor. Ağzı açık kalmış ebeveynlerin arasından geçip eve doğru yürümekten başka çarem kalmadı.

Beni Lego'larını 'çalmakla' suçlayarak yüksek sesle hıçkırığa hıçkırığa ağladığı için kısa yürüyüş çileli geçiyor ama aniden yolun karşısına, karşıdan gelen bir arabaya doğru fırladığında çığlık atan ben oluyorum. Peşinden koşuyorum, içgüdüsel olarak kendimi onunla durmak üzere olan arabanın arasına sokuyorum.

Sam! Sam!' Şoför bana ters ters bakarken dehşet içinde gözyaşlarımla bağıyorum. Jennifer! Orada öylece oturuyor, gözlerini bana dikmiş, pahalı bir şekilde vurgulanmış kafasını yargılayıcı bir tavırla sallıyor. Ölmek istiyorum. Ona bakamıyorum. Gözyaşlarına boğuldum ve Sam'i kucağıma aldım. Onu kendime yakın tutarak eve koşuyorum, Chloe'nin beni takip etmemesi için dua ediyorum.

THIRTY-FOUR

Rosa daha sonra bir kadeh şarap içerken ona öğleden sonramı - Chloe'nin bakışlarını ve Jennifer'ın pahalı arabasından yargılayıcı bakışlarını - anlattığımda 'Ne kadar da kaltak' dedi.

Sekizi biraz geç, Sam yıkanmış ve yatmışken geldi ve o korkunç tavlama olayının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ utanç ve mahcubiyet hissediyorum. Rosa anlattıklarımı dikkatle dinledi ve hatalı olduğunuzda bile sizin yanınızda olan bir arkadaş olarak Chloe'ye karşı dudağını büktü ve Jennifer'la daha tanışmadan ondan anında hoşlanmamaya başladı.

"Onun bir sürtük olduğunu düşünmüyorum, sadece biraz kenarda durup izlediğini hissediyorum.

"Onun tipini bilirim.

"Görünüşe göre kreşte Tom'a nerede olduğumu sormuş ve Tom ona ayak bileğimden ve gideceğinden bahsedince, yardıma ihtiyacım olursa Sam'i almayı teklif etmiş.

"Aferin Tom. Neden Facebook'a bir ileti koyup herkese uzaklara gideceğini ve senin burkulmuş bir bilekle yalnız ve savunmasız kalacağını söylemedi? Gözlerini deviriyor.

"Sorun *herkes* değil, Chloe ve ben aptal olduğum için ona söylediğim için zaten ne zaman gittiğini biliyor.

"Bilmiyordun," diye teklif ediyor, "ama evet, bahse girerim dairesinin duvarında geliş gidişlerinizi takip etmek için bir beyaz tahta vardır.

'Bu beni şaşırtmazdı - Chloe için hiçbir şey şaşırtmazdı. Görünüşe göre Jennifer onlar gençken onun erkek arkadaşını çalmış ve Chloe onu asla affetmemiş.

Chloe'nin kimseyi affettiğini sanmıyorum. "Eski ortak" oldukları için Jennifer'a da bir şey söyleme - bu doğrudan çılgın Chloe'ye geri dönebilir.

'Tamam, yapmayacağım Dedektif,' diye kıs kıs gülüyorum.

'Eğer bu kızdan bir şey çıkmazsa, bu köyde *kimseye* güvenmiyorum. Aslında düşününce ben de kimseye güvenmiyorum.

"Vay canına." Buna gülümsedim.

"Doğru, bilmiyorum. Dan'e güvendim, onun başıma gelen en iyi şey olduğunu düşündüm ama bana yalan söylendi, aşk bombardımanına uğradım ve... ancak boğazıma bıçak dayadığında ona güvenmekle ne kadar aptallık ettiğimi anladım.

"Özür dilerim Rosa, her şeyi kendime ve sorunlarıma bağlıyorum ama sen hâlâ kendi sorunlarını yaşıyorsun.

Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Hatırlatmayın, hâlâ iyileşme sürecindeyim. İronik, değil mi? Ordudayken hayatta kaldım, sonra çevrimiçi bir uygulamadan bir adamla birkaç kez çıktıktan sonra TSSB'ye yakalandım.

Bir süre sessizce oturuyoruz, ikimiz de bunu düşünüyoruz. Bencilce, kendi deneyiminin artık sona ermesini ve Rosa'nın yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamayı umuyorum.

"Keşke onu bulabilseler, ama bulana kadar senin durumun dikkatimi dağıtıyor," diyor iç çekerek. "Sessiz bir sokakta yürürken arkamda Dan'in ayak sesleri olduğunu düşünmek yerine, şimdi Chloe'nin ayak sesleri olduğunu düşünüyorum.

"Senin sapığın mı benimki mi? Saçma bir espri yapıyorum ve ikimiz de gülmüyoruz ama gözlerimizi birbirimize çevirip boşluğa bakmaya devam ediyoruz, hayatlarımız bizi sevdiğini iddia eden insanlar tarafından mahvediliyor.

"Chloe ne halt istiyor?

Omuz silkiyorum. 'Bunu ben de merak ediyorum. Tom'u mu istiyor, yoksa beni mi?'

"Belki de Tom, ev ve Sam de dahil olmak üzere senin *hayatını* istiyordur? Bunu bir öneri gibi sunuyor ama beni korkutmamaya çalışırken nazik bir şekilde uyardığını biliyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum, Chloe'nin sanki orada yaşıyormuş gibi evimize nasıl girdiğini düşünüyorum. "Eğer Tom'u ya da Sam'i istiyorsa, o zaman çarpık zihninde, onlara sahip olabilmek için *benim* yerime geçmek isteyebilir mi?

Birbirimize bakıyoruz ve onun gözlerinde korkuya benzer bir şey görüyorum.
Ben.Ürpertiyor

"Chloe ne isterse istesin, onu elde edemeyecek," diyor ve içimizi döküyor.
İkimiz de birer kadeh daha şarap içelim.

"Kendine hiç neden burada olduğunu soruyor musun Rachel?" diyor.
'Babanı kaybetmekle zor zamanlar geçirdin, Tom için kendini buraya attın ve şimdi o seni burada tutuyor, uzakta çalışıyor ve rastgele bir kadın seni takip ediyor.

"Ben öyle görmüyorum," diye cevap veriyorum, haklı olmasına sinirlenerek. Ne dediğini duydum.

"Bu arada kilitleri hiç değiştirdin mi? Şarabından bir yudum alır.

Başımı salladım. "Henüz değil, adam kilitleri sipariş etti ama Fransa'dan geliyorlar ve Tom gecikmeye Brexit'le ilgili bir sorunun neden olduğunu söylüyor.

Rosa endişeli görünüyor. "Umarım bir an önce alır - onun ortaya çıkıp anahtarları denemesini gerçekten istemezsin.

"Mesele şu ki, onları Tom'a geri vermiş olsa bile, kopyalarını yaptırmış olabilir," diyorum.

"Hedef tahtasındasın," diye mırıldanıyor.

Hayır, kilitlemiyorum. Ön kapıyı kilitledim ve çift katlı cam kapılar içeriden kilitleniyor. Ayrıca mutfak bıçaklarım ve ağır bir mermer oklavam var ve bunları kullanmaktan korkmuyorum. Şaka yapmıyorum.

'Evet, ön kapının önüne bir şey koyun ve o cam kapılar içeriden kilitlenebilir ama ne yaptığını bilen biri tarafından kolayca açılabilir ve sanırım o da biliyor.

Rosa mutfak adasındaki taburesinden kalkıyor, cam kapıların yanına gidiyor ve eğilip onları kontrol ediyor. "*Çok* kolay açılabilirler," diyor ayağa kalkıp başını sallayarak. "İçeri girip çıkabilir ve senin haberin bile olmaz.

Bu beni ürpertiyor.

"Bir şey söylemeyecektim ama bugün Sam'i kreşe bıraktıktan sonra yatak odamıza girdim ve orada birinin olduğunu hissettim," diyorum.
'Geçen sefer sandaletleri aldığımda olduğu gibiydi - yastıklar rahatsız görünüyordu ve gardırobumu açtığımda bir ya da iki şeyin yerinin değiştirildiğine yemin edebilirdim.

"Neden söylemedin?

"Siz az önce cam kapılar hakkında bunu söyleyene kadar gerçekten düşünmemiştim. Tam olarak emin olamıyorum - belki de sadece Tom'un uzakta olmasına tepki veriyorum ve hayal gücüm benimle birlikte kaçıyor.

"Muhtemelen mi? Başını sallayarak onaylıyor. "Ve hiçbir şeyin kaybolmadığından emin misiniz?

"Hayır, pek sayılmaz, ama sonra..." "Ne?

"Önemli bir şey olmayabilir ama çok giydiğim mavi çizgili gömleği bulamadım. Buralarda *bir yerde* olmalı. Eminim ortaya çıkacaktır," diyorum kendimi rahatlatmak için ve ekliyorum, "Başka bir şey olsaydı hiç düşünmezdim, ama Chloe o gömleği çok severdi. Az önce ne söylediğimi fark ederek Rosa'ya bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Taburesine geri oturur ve dikkatle dinler.

"Yoksa Chloe değil de ben mi deliriyorum? Bunu önemsizleştirmek için nafile bir çabayla neşesiz bir kahkaha ekliyorum. Ama Rosa'nın yüzünden sahte küstahlığıma inanmadığını görebiliyorum.

"Bence *gerçekten* polisi aramalıyız, Rachel.

"Tom'un Cumartesi günü onları aramasının ardından Pazartesi günü ben de onları aradım, olanları tekrarladım ve onda bir anahtar seti olması gerektiğini söyledim. Yani başka türlü bahçeye ve havuza nasıl girebilirdi ki? Onunla konuşması için birini göndereceklerini söylediler ama bunun olup olmayacağını ve ne zaman olacağını kim bilebilir?

"Ve eğer yaparlarsa, anahtarları olmadığını, onu içeri aldığınızı ve sizin sözünüze karşı onun sözü olduğunu mu söyleyecek?

Evet. Gömleğim için de aynı şey geçerli. Çaldı diyemem çünkü çaldığını *bilmiyorum*, elimde kanıt yok. Ama kayıp ve *her yere* baktım.

Birden sıçradı. "Bunu duydun mu?" "Neyi?

"Dışarıda bir şey mi var?

"Hayır, duymadım, ama kulakların her zaman çok keskin.

"Sorun da bu zaten, her şeyi duyuyorum ama genelde bir şey çıkmıyor. Muhtemelen sebepsiz yere sinirleniyorumdur," diyor. Ama yalan söylediğini biliyorum.

"Ben bir yetişkinim Rosa - eğer dışarıda bir şey duyduysan, dürüst ol. Sesi neye benziyordu? Burası *benim* evim ve korumam gereken bir çocuğum var.

"Tamam, tamam. *Sanırım* bir kadın sesinin bağırdığını duydum," diyor. "Ne bağırması?

"Bilmiyorum.

"Tamam, kontrol edeceğim," diyorum ve taburemden inip bakmaya gidiyorum.

"Hayır. Elini omzuma koydu. 'Eğer oysa, o sesi o çıkarmış olabilir, o yüzden sen de öyle yap - dışarı çık ve Sam'i evde yalnız bırak. Burada olduğumu bilmiyor, unuttun mu?'

Kanımın çekildiğini hissediyorum. 'Hatırlıyor musun, en son sende kaldığında Sam onun odasında olduğunu ve ona iyi geceler öpücüğü verdiğini söylemişti. Bunun bir rüya olduğunu düşünmüştük, ama ya değilse?

OceanofPDF.com

THIRTY-FIVE

"Chloe'nin burada olduğumdan haberi olmadığına göre" - Rosa yarı gülümser - "ben dışarı çıkıp onu korkutacağım, sen de yukarı çıkıp Sam'i kontrol edeceksin.

Dehşet içinde ve titreyerek dediğini yapıyorum ve mutfaktan çıkıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, ayak bileğimin burkulmasının verdiği acıya rağmen, Tanrı'dan bebeğimin hala yatağında uyuyor olmasını umuyorum.

Odasına koşuyorum ve sessizlik beni bir duvar gibi çarpıyor. Hemen yatağının yanındaki gece lambasını açıyorum. Yorganın altında bir şekil var, ama çok hareketsiz ve yüzünü göremiyorum; nefesimi tutarak, orada olup olmadığını görmek için hızla örtüyü kaldırıyorum.

"Anne!" Sesi tizdir; telaşlanmış gibidir. Doğrulup gözlerini ovuşturuyor, bu kadar ani uyandığına şaşırıyor. Hemen onu kucaklıyorum, sarılıyorum ve onu sevdiğimi söylüyorum. "Anne!" diye huysuzca beni azarlıyor ve onu kim suçlayabilir ki? Saat on biri biraz geçiyor olabilir ama dört yaşındaki bir çocuk için gecenin bir yarısı.

Kaşlarını çatıyor ama ben ona daha sıkı sarılıyorum, kıvranıp yatağa dönmek isteyene kadar onu sallıyorum. İstedikini yapıyorum ve hemen uykuya geri dönüyor. Onu henüz yalnız bırakmak istemiyorum, bu yüzden gardırobunu ve perdelerinin arkasını kontrol ediyorum, onu uyandırdığım için kendimi kötü hissediyorum, ama şimdi huzur içinde uyuduğu için mutfığa geri dönüyorum.

"O iyi mi? Rosa sorar.

"Evet, o iyi, sadece histerik annesi tarafından uyandırıldığı için biraz sinirli. Gözlerimi deviriyorum. "Bahçede kimseden bir iz gördün mü?

Başını salladı. "Korkma ama sanırım onu gördüm. "Hayır!" diye inledim.

"Havuzun bahçesinden gelen ayak seslerini duyabiliyordum ama oraya vardığımda duvarın üzerinden kaybolmuştu. Biraz sarsılmış görünüyor.

"O muydu o zaman?"

"Sanırım aşkım.

"Onun burada olduğunu düşünmek ne kadar çılgınca. İçim ürperdi. 'Ne tür bir delilik bir insanı gece geç saatlerde başka birinin bahçesinde dolaştırır?

"Bilmiyorum ama takıntılı, akli başında değil. Mutfak adasına yaslanmış, karanlık cam kapılardan uzaklara bakıyor.

"Kim bilir neler yapabilir," diyorum iç çekerek.

"Sen ve Sam için endişeleniyorum," diye mırıldanıyor, hâlâ camın arkasından bakarak.

'Eğer tüm bunlar senin için çok fazlaysa, eve gitmek istemeni tamamen anlıyorum Rosa. Sam ve ben ucuz bir oda ve kahvaltı bulabiliriz, polisi arayacağım ve bu sefer gerçekten kıyameti koparacağım ki eve göz kulak olsunlar.

'Hayır, onun kazanmasına izin veremezsin Rachel, seni korkutmaya çalışan bir deli yüzünden evini terk etmeyeceksin.

'Ama sen zaten yeterince şey yaşadın. Kendi sorunlarını yaşadın. Bu senin için tetikleyici olmalı.

'Evet, öyle, ama seni ve o küçük çocuğu terk etmeyeceğim. Asla, kardeşim.' Dönüp bana göz kırpmıyor, sonra pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Yanık kokusu alıyor musun?

Kalbim küt küt atıyor. Nefes alıyorum. "Evet, yapabilirim.

'Tanrım, Rachel, sanırım duman senin bahçenden geliyor. Kahretsin, ben de alevleri görebiliyorum.' Cam kapıları geri iter ve dışarı koşar.

İçgüdüsel olarak onu takip ediyorum ve dışarı koşuyorum, cam kapıları kapatıyorum ve peşinden gidiyorum. Ağaçların arasından koşarken turuncu alevler görüyorum ve saniyeler içinde ağzım boğazımı yakan keskin bir dumanla doluyor. Ağaçları aştığımızda neredeyse yere yığılıyorum. Bahçenin köşesinden dumanlar yükseliyor ve Rosa tek başına çiçek tarhlarından birindeki dev alevleri söndürmeye çalışıyor.

"İtfaiyeyi çağırın!" diye bağıyor alevlerin arkasından, söndürmek için ağır ağaç dallarıyla vururken. Seslenip etrafta dolanıyorum, cevap vermelerini bekliyorum, panik içinde alevleri söndürmek yerine körüklediğinin farkındayım.

"Rosa, havuzdan su getir! Bağıyorum ama beni duymuyor, sonra biri telefona cevap veriyor ve ben de gözlerimi yakan ve öksürmeme neden olan dumandan uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Adresimi ve bilgilerimi verip onun bulunduğu yere geri döndüğümde yangın daha da yükselmiş ve güçlenmişti.

"Rosa, git buradan, daha fazlasını yapamazsın! Çığlık atıyorum ama o hâlâ ağaç dallarını kırmaya ve ateşe vurmaya devam ediyor.

Çaresizlik içinde durumu daha da kötüleştiriyor olabilirdi. "Rosa, yukarıda bekleyelim, bahçeden gelmeleri için içeri alınmaları gerekiyor.

"Ama ev, ev yanabilir!" diye ağlıyor. Dumanın arasından alevlere karşı sadece onun dış hatlarını görüyorum.

"Yapabileceğin bir şey yok, sadece alevlerden uzaklaş! Ben ısrar ediyorum ama o orada kalmaya devam ediyor, evimizi kurtarmak için kendini tehlikeye atıyor. Tüm bunlar olurken Tom'un bir keresinde söylediği bir şey aklıma geliyor: *Rosa senin için adam öldürür*. Şimdi onu izlerken, sanırım o da benim için ölür.

İtfaiye gelene kadar küçük de olsa bir yardımım dokunur umuduyla ona doğru koşuyorum ama sonra bir şeyin farkına varıyorum. Eğer bu yangını Chloe başlatıyorsa bir nedeni vardı ve bu da beni dışarı çıkarıp Sam'i evde yalnız bırakmak olabilirdi. Ne kadar aptalım.

"Rosa, ben eve dönüyorum! Çığlık atıyorum. "Sam'i almaya gidiyorum!

Beni duymuyor gibi görünüyor, bu yüzden bahçeye doğru rüzgar gibi koşuyorum ve ancak içeri girdiğimde koşmayı bırakıyorum. Sonra Sam'in yatak odasına koşuyorum ama yatağı boş.

"Sam, SAM!" diye bağırarak odasına giriyorum, yatağının örtüsünü kaldırıp yastığı yere atıyorum.

Bir daha olmaz, bir ömürde iki kez olmaz mı?

Sonra onu gördüm, pencerenin yanında duruyordu. Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım ve yatağa tutunmak zorunda kaldım.

"Şenlik ateşi gecesi mi anne?" diye soruyor, gözlerini dışarıda gürül gürül yanan ateşten ayıramadan.

Kendimi topladım. "Hayır, sevgilim, sadece bir yangın," diyorum, pencerenin önünde ona katılıyorum. Alevler hala evde güvende olduğumuzu gösterecek kadar uzakta. Şimdilik.

"Babamın arkadaşı oradaydı, bahçede. O çok yaramaz, elinde *kibrit* vardı anne. Asla kibrit almamalısın. Başını sallıyor.

"Onu *gördün* mü, babanın arkadaşını? Başını sallıyor.

'Kimdi o, hayatım? Annesi olduğunu sandığımız Emily'nin teyzesi miydi?'

Kafası karışmış görünüyor ve şu anda bahçede olup bitenler dikkatini dağıtmış durumda.

Sonunda itfaiye aracı geldi ve ben de onları içeri almak için aşağıya koştum. Rosa kapıyı açarak, "Ben hallederim," dedi. "Sam'le kal.

Sam'in odasına geri dönüp pencereye bir sandalye çekiyorum ve Sam'i dizime oturtuyorum. Büyülenmiş gibi, bir sürü soru soruyor, çatırdayan kıvılcımların berrak gökyüzüne yükselişini izliyor.

Bir saat içinde ateş söndü ve Sam kollarımda uyuyor.

Tom'u aramayı düşünüyorum ama saat gecenin ikisini geçiyor, arabayla yedi saatlik mesafede ve yapabileceği bir şey yok. Onu şimdi aramaktansa yarın aramayı ve olaydan sonra güvende olduğumuzu bilerek söylemeyi tercih ederim.

Sam'i yatağına yatırdım ve titreyen bacaklarımla mutfağa gittim. Korkmuştum. Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi var ve çok korkuyorum.

Rosa mutfakta bir polis memuruyla konuşuyor ve ben içeri girdiğimde beni onunla tanıştırıyor.

"Arkadaşınız bunun bir kundaklama olduğunu düşünüyor Bayan Frazer. Ama ben sadece bunun bir mangal közü olmadığını ya da bu akşam orada havai fişek veya mum yakıp yakmadığınızı teyit etmek istiyorum.

Başımı kararlılıkla sallıyorum. 'Hayır, öyle bir şey değil. Rosa'ya katılıyorum, bu kasıtlı bir şey ve biz bunun birileri olabileceğinden şüpheleniyoruz...' Duraksıyorum - deli gibi görünmeden bunu nasıl söyleyebilirim? "Tehlikeli görünen bir kadın var. Kelimenin odanın içinde yankılandığını duyuyorum.

Keşke Tom'u dinleseydim.

"Evimizin anahtarları onda, onu kreşten tanıyorum, kocamın onunla ilişkisi olduğunu söylüyor ama yoktu. Sonra geldi ve havuzun yanında durdu ve sanırım beni boğmaya çalışacaktı. Ben yüzme bilmiyorum, anlıyor musun?' Bu beni sarstı ve ona her şeyi deli gibi görünmeden anlatmak istiyorum ama bana bile saçmalık gibi geliyor. "Tüm bunlar için polisi aradım bile," diye ekliyorum.

Buna tepki göstermez, sadece tüm gerçekleri ve ayrıntıları not eder ve Rosa, 'Bana daha önce anlattıklarını, onun senin hayatını nasıl istediğini ona da anlat' dediğinde yazmayı bırakır. Seni takip ettiğini düşünüyorsun ve Sam için endişeleniyorsun, değil mi?

'Evet, onun için üzülüyorum, belli ki akıl sağlığı sorunları var. Ama sanırım beni yolundan çekmek istiyor. Güvenliğimiz için endişeleniyorum. Sanırım ben olmak istiyor,' diye ekliyorum, Rosa'nın berrak kafası ve nazik yönlendirmesi için minnettarım.

"Peki, eğer senin yerinde olmak istiyorsa, arka bahçende ateş yakacağını sana düşündüren nedir? Tek kelimesine bile inanmıyor, açıkça histerik olduğumu düşünüyor.

"Emin değilim, muhtemelen arkadaşlığımızı bitirdiğim için intikam alıyordur ve kocamı istiyordur?

Bana şüpheyle bakıyor. "Arkadaşlığınızı bitirdin mi?

'Bakın memur bey, Rachel bana onunla ilgili *her şeyi* anlattı ve durum savunulamaz. Arkadaşım takip ediliyor, bu yüzden buradayım - kocası uzakta ve Rachel kendi evinde güvende hissetmiyor.

Hâlâ bana deli bir kadınmışım gibi bakıyor.

'Arkadaş olmadan önce emlakçımızdı,' diyorum, 'ama bazı tuhaf şeyler yaptı. İçkilerime ilaç kattı, oğlumun sandaletlerini yatak odamdaki bir kutudan alıp bana gönderdi, kocamla ilişkisi olduğunu söyledi. Sonra havuza geldi ve dışarı çıkmamı engelledi-'

"Rachel sadece kocasını ve çocuğunu değil, evini... *hayatını* da almaya çalıştığını söylüyor," diye ekliyor Rosa destek olarak.

Başımı sallıyorum. "Ve sanırım oğlum onu arka bahçede elinde kibritle gördüğünü söyledi.

"Kahretsin, gerçekten mi? Rosa'nın yüzü yine öfkeyle kızardı. Oraya gidip onu bulmak istediğini söyleyebilirim.

"Peki oğlunuz şimdi nerede?" diye sorar memur. "Yatakta.

"O dört yaşında," diyor Rosa.

"Tamam, şu ana kadar ihtiyacım olan tüm bilgilere sahibim," diyor, tanıgın yaşından dolayı hayal kırıklığına uğradığı belli. "Benimle havuza gelebilir misiniz, Bayan Frazer?

Rosa, "Sam uyanırsa diye ben burada kalacağım," diye teklif eder.

Havuz bu gece gitmek isteyeceğim son yer. Aslında, beni davet eden bir polis memurundan başkası olsaydı, reddederdim. O bir polis memuru.

Şimdi el fenerini parlatıyor ve beni soğuk, sessiz ve zifiri karanlık olan havuz bahçesine yönlendiriyor.

Pompanın sürekli, ritmik uğultusuyla noktalanmış sessizlikte duruyoruz, sanki bir kalp atışı zonkluyor, benimkini yankılıyor.

Birkaç dakika sonra 'Suyun etrafında gerginim,' dedim. "Görmemi istediğin bir şey var mı?"

"Kusura bakmayın, fenerim bozuldu," diyor ve fener aniden tekrar yanmaya başlıyor. El fenerini hareket ettiriyor ve sonunda uzaktaki duvara bir ışık huzmesi gönderiyor. Tüm karanlığın ortasında pırıl pırıl parlayan duvar karolarının üzerindeki parlaklığa odaklanmam bir an alıyor. Sonra onu görüyorum... havuzu çevreleyen beyaz, sevgiyle sıvanmış altı metrelik duvarda, kan kırmızısı, damlayan boyayla yazılmış: *Boğul orospu!*

OceanofPDF.com

THIRTY-SIX

Karalanmış mesajı görünce irkiliyorum ve arkamı dönüyorum, karanlıkta tökezleyerek dehşetten uzaklaşmaya çalışıyorum.

Nasıl yapabildi?

O benim arkadaşımdı ve birlikte vakit geçirdiğim, sırlarımı paylaştığım birinin benden, içinde ben ve çocuğum varken evimi yakmaya çalışacak kadar *nefret etmesi* beni şok ediyor.

"Bir kutu da kibrit bulduk," diyor memur, "yani görünüşe göre biri bu gece bahçenize yangın çıkarma niyetiyle girmiş.

'Chloe Mason olmalı, başka biri olamaz,' diyorum inatla. 'Tamam, belli ki onunla konuşacağız. Ayrıca bir votka şişesi var.

Bu sizin olabilir mi ve birisi içindekileri yangın hızlandırıcı olarak kullanmak için evden almış olabilir mi? Bana kanıt torbasındaki şişeyi gösteriyor.

'Evet, bizim *olabilir* - kocam bundan emin *olabilir*. Votka içmediğim için üzerine yemin edemem. Sizce eve gelip almış olabilir mi?'

"Bu aşamada bir şey söylemek mümkün değil Bayan Frazer. Ama parmak izi testi yaptırıp bir şey bulup bulamayacağımızı göreceğiz.

Sonunda memur, kalan iki itfaiyeciyle birlikte ayrılıyor. Ön kapıyı kapatıp kilitliyorum ve mutfakta Rosa'nın yanına gidiyorum, bana doğru yürüyüp hoş geldin diye sarılıyor.

'Sen burada olmasaydın, yatağında uyuyor olurdum ve dumanın kokusunu almayabilirdim. Ev benimle birlikte havaya uçabilirdi ve

Sam...' Cümleyi bitiremiyorum.

"Şşşt, her şey yoluna girecek, söz veriyorum.

Geri çekiliyorum ve en son votkayı gördüğüm dolabı açıyorum. "Orada değil.

Rosa derin bir nefes alır. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyoruz: Chloe mutfaktaydı.

"En son ne zaman gördün?

"Bugün erken saatlerde o dolabı temizledim.

İkimiz de birbirimize bakıyoruz ve ben kendi korkumun onun gözlerine yansıdığını görüyorum.

Ertesi sabah ilk iş Tom'u aradım. Dehşete kapıldı. "Şimdi yola çıkıyorum," diyor, "seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım.

'Biz iyiyiz, polis her şeyi araştırıyor. Dumanın kokusunu alan Rosa'ydı.'

"Rosa'ya biraz yalakalık yapmam gerekecek gibi görünüyor?" "Sadece bir teşekkür yeterli olacaktır.

"Peki polis olayı araştırıyor mu?" diye soruyor.

"Evet, memur bugün beni arayacağını söyledi. Sanırım Chloe'yle konuştukları anda onun yaptığını anlayacaklar ve kundakçılıktan ceza alacak.

"Tamam, burada yapmam gereken birkaç şey var ve sonra eve gidiyorum - tartışma yok, ben senin kocanım, Sam'in babasıyım, eve gelip sana bakmam gerekiyor.

Tüm kötü haberlere rağmen, onunla konuştuktan sonra telefonu hafifçe kaldırdım. Tom'u tüm kalbimle seviyorum ve onun hakkında şüphelerim olmaya başlamıştı ama şimdi her şeyi bırakıp eve dönüyor ve ben şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Kocamla en iyi arkadaşım arasında bir buzlar eriyor olabilir, bu da hayatımı daha keyifli hale getiriyor. Saate bakıyorum ve biraz daha rahatlamış hissederek kalkmadan önce biraz uyumaya karar veriyorum. Dün gecedен sonra o kadar yorgunum ki, hemen kıvrılıp yatıyorum, ancak bir saat geçmeden ön kapının gürültüsüyle uyanıyorum.

Kapıya koşup sabahlığımı üzerime sarıyorum, yavaşça açıyorum ve gülümseyen, orta yaşlı bir kadınla göz göze geliyorum. Onu tanımıyorum ama en azından Chloe değil.

"Merhaba, Bayan Frazer. Benim adım Maureen Richards, sosyal hizmetlerde çalışıyorum. Bana üzerinde adının yazılı olduğu plastik bir kart gösterdi. "İzin verirseniz sizinle biraz konuşmak istiyorum?"

'Polis temasa geçti mi? Çok hızlı çalıştılar,' diyorum, kapıyı açıp onu mutfığa götürüyorum, dün gece polis ve itfaiyeciler için hazırladığımız içkilerden kalan bir sürü kirli bardak yığılı. Benim ve Rosa'nın şarap şişeleri ve akşamın erken saatlerinden kalma kirli bardaklarla birlikte, bir parti vermişiz gibi görünüyor olmalı.

"Beni mazur görün - tahmin edebileceğiniz gibi dün gece çok geç bir saatti," diyorum, polisin dün geceki yangın hakkında onu bilgilendirdiğini varsayarak.

"Öyle görünüyor," diyor bana yargılayıcı bir Jennifer Radley bakışı atarak.

"Peki tutuklandı mı? Bir tabureye oturmasını işaret ederken soruyorum. "Pardon, kim?" Gözlerini şarap şişelerinden ayıramıyor gibi görünüyor. "Chloe Mason, dün gece bahçemi ateşe veren kişi.

"Hayır, birinin bahçenizi ateşe verdiğiinden haberim yoktu," diye yanıtlıyor. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Gözleri şarap şişelerini bir kez daha tarıyor. "Ama ben buraya başka bir konu için geldim. Oğlunuzun sağlığıyla ilgili, Bayan Frazer. Birisi çocuğunuzun güvenliği ve refahı ile ilgili bir endişe bildirdi. İlk etapta bir sağlık kontrolü yapmak için buradayım.

Anlamıyorum. "*Rapor* mu edildim? Doğru kişiyi yakaladığınıza emin misiniz?"

Başını sallıyor ve bunu yaparken sol kaşını hafifçe kaldırıyor.

"Ne için? Beni kim ihbar etti? Sam'e iyi bakılıyor, o sağlıklı, mutlu ve seviliyor ve ben bunu gerçekten anlamıyor muyum? Ona sadece kelimeler fırlatıyorum. Tanrım, keşke Rosa burada olsaydı da bana destek olsaydı - bu kadını gönderirdi - ama bir saat önce teyzesi ve amcasını görmek için ayrıldı.

"Üzgünüm, bu ihbarı yapan kişinin ismi gizli. "Oh, kim olduğunu biliyorum," diyorum, birden aklıma bir şey geliyor. "Chloe Mason, değil mi?"

"Dediğim gibi, yapamam-

"Yani biri, *herhangi* biri sizi arayıp "Rachel Frazer oğluna düzgün bakmıyor" diyebilir ve siz de gelip beni *soruşturabilir* misiniz?"

"Şu aşamada bu bir soruşturma değil. Bugünkü ziyaretim rutin bir ziyaret Bayan Frazer, lütfen üzülmeyin. Birisi bir çocuğun güvenliği ve esenliği konusunda endişe duyduğu için çocuk hizmetlerine başvurduğunda, endişelerini ciddiye almak bizim görevimizdir.

"Endişe mi? Bu kadının ne kadar kötü niyetli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Evime girdi, eşyalarımı çaldı, yangın çıkardı...' Ona Chloe'nin hikayesini anlatmak üzereydim.

beni durdurduğunda takip etme katalogu.

"Bayan Frazer, bu farklı bir konu ve bugün buraya gelmemin amacı oğlunuzu görmek. Bir an için konuşmayı keser ve notlarına bakar. "Sam. Evde mi?"

"Evet, öyle, ama hala yatakta.

"Ve dün gece buradaydı? Boş şarap bardaklarına dikkatle bakıyor.

"Evet, sekizden önce yıkanmış ve yatmıştı. Kocam uzakta olduğu için bir arkadaşım bizimle kalmaya geldi çünkü bahsettiğim ve bahçemi ateşe veren kadınla bazı sorunlar yaşıyordum. Bu kadın beni size ihbar eden kadınla aynı kişi. Akıl sağlığı sorunları var - kocamı ve oğlumu istiyor ve beni çocuk ihmaliyle suçlatabilirse ona çok yardımcı olur!

"Şu anda kimse sizi bir şeyle suçlamıyor, sadece oğlunuzu görmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

"*Hayatımı* mahvediyor," diye mırıldanıyorum ve Sam'i uyandırmak için kapıya doğru yürüyorum.

Daha kötü bir zamanlama olamazdı - uykusuzluk nedeniyle huysuz ve kimseyle, hele de onu sorgulamak için bekleyen bir yabancıyla görüşecek havada değil. Bu yüzden herhangi bir öfke nöbetini önlemek için onu kucağıma aldım ve pijamalarıyla bekleyen Maureen Richards'a götürdüm; eğer uslu durursa, o gittikten sonra krep sözü verdim.

"Merhaba," diyor oldukça tepeden bakan bir ses tonuyla Sam'e. Sam hemen boynuma kapanarak başını ondan çeviriyor.

"Hâlâ annen tarafından taşınmak zorunda mısın? Sen koca çocuksun, yürüyebilirsin, değil mi?" diyerek hem ebeveynliğime hem de Sam'e öyle bir laf attı ki, ikimiz de kendimizi saldırıya uğramış hissettik.

"Yürümesi iyi ama onu daha yeni uyandırdım ve yabancılara alışık değil," diye cevap veriyorum gülümsemeden.

"Gelip benimle oturmak ve bana en sevdiğin oyuncaklardan bahsetmek ister misin? Maureen savunmacı yanıtları görmezden gelerek sordu.

Web sitesine göre eğitici, etkileşimli ve 'sosyal becerileri ve çocuğunuzun hayal gücünü geliştirmeye yardımcı olan' gerçekten muhteşem Dinozor Adası'nı tanıtmak için çaresizim. Daha da önemlisi, Dinozor Adası'nın Maureen'e Sam'in annesinin ne kadar aydın, ilgili, şefkatli ve eğitim konusunda bilinçli olduğunu göstereceğini umuyorum.

"En sevdiğin oyuncağınla oynayabilir miyiz? Maureen baştan çıkarıcı bir şekilde öneriyor.

"Maureen'le oynamak eğlenceli olurdu, değil mi? Israr ediyorum ve Sam dehşete düşmüş bir halde bana bakıyor. Bir sosyal hizmet görevlisiyle tarih öncesi eğlencenin herkesin hoşuna gitmeyeceğinin farkındayım ama ona gözlerimle yalvarıyorum.

"Hayır.

'Ne hakkında oynamak Dinozor Ada
Maureen ile ?' Şimdi umutsuzca öneriyorum.

"Hayır! *Lanet* Maureen ile *oynamayacağım!*

Ben *ölüyorum* ve Maureen gözle görülür bir şekilde kaskatı kesiliyor, gerçi eminim iş hayatında çok daha kötülerini de duymuştur.

"Lütfen o kelimeyi söyleme hayatım, çok kaba" diyorum, ona bu kelimeleri öğreten çocuk Emily'ye sessizce lanet okuyarak.

"Neden Maureen'e Lego'nu göstermiyorsun?" diye önerdim.

'Annem Lego'mu benden çaldı. Arkadaşım bana verdi. Annem onunla oynamama izin vermeyince ağladım. Yaramaz bir çocuk olduğumu ve onu alamayacağımı söyledi. Bu yüzden bana biraz daha aldı.

Bu bir kelime ve duygu tsunamisi şeklinde ortaya çıktı. Sam belli ki tüm bu acı ve kızgınlığı biriktirmiş ama ben onun bunu aştığını sanıyordum. Kendimi o kadar suçlu hissediyorum ki ağlamak istiyorum.

"*Tam olarak* öyle değildi..." Deniyorum, sonra istesem bile Sam varken Maureen'e hikayenin tamamını anlatamayacağımı fark ediyorum, bu yüzden vazgeçiyorum.

Maureen Sam'le yalnız konuşmasını önerir. "Senin izninle anne," diye ekliyor ama bu bir istekten çok direktif gibi geliyor. Saklayacak bir şeyim yok, bu yüzden on beş dakikayı kabul ediyorum ve diğer odada kendimi meşgul ediyorum. Bu hayatımın en uzun on beş dakikası ve bu süre içinde her türlü korkunç senaryoyu hayal ediyorum. Sam'i kaybedemem; buna asla dayanmam.

Verilen sürenin sonunda döndüğümde Maureen hâlâ Sam'le konuşuyordu ama izlediği televizyon programları hakkında. Eminim daha zararlı olabilecek konuşmalar çoktan yapılmıştır.

"Her şey yolunda mı? Büyük şarap bardakları mutfak yüzeyinden beni uyarırken korkumu örtmeye çalışarak parlak bir şekilde soruyorum.

'Evet, zaman ayırdığınız için ikinize de teşekkür ederim. Herhangi bir karar alınmadan önce bunu ekibe geri götürmem gerekecek.

"Kararlar mı?

"Evet..." Sam'e bakar. "Sam oturma odasında bir televizyon programı izlerken ayaküstü sohbet etmemiz mümkün mü?" diye sorar.

Kabul ediyorum ve dakikalar sonra, o diğer odaya yerleştğinde Maureen soruyor, 'Kocan yokken Sam'e bakmak zor geliyor mu? Tek başına başa çıkabiliyor musun?

'Evet, elbette yapabilirim. Ancak Chloe Mason işleri zorlaştırdı - dün gece evimi yakmaya çalıştı, bu yüzden biraz gergin olduğum için beni affedin.

"Dün gece yangın çıktığında Sam'le yalnız değildiniz, değil mi?" Bakışları kenarda duran iki boş şarap şişesine kaydı.

"Hayır, arkadaşım buradaydı. "İkiniz de içki içtiniz mi?

Mutfağında küstahça sergilenen kanıtlar karşısında bunu inkâr etmem mümkün değil.

"Evet, arkadaşım Rosa benden çok daha fazla içti. İki boş şişeye bakıyorum, benim sadece iki kadeh içtiğimi, Rosa'nın geri kalanını bitirmiş olması gerektiğini biliyorum. "Onun çocuğu yok," diye ekliyorum. Sanki bir fark yaratacakmış gibi. "Ben de bir iki kadeh içtim ama Sam'e bakabilecek durumdaydım.

Sanki buna gerçekten inanmıyormuş gibi hafifçe başını sallıyor.

"Buradaki sorun içki içmek mi? Yani Chloe'nin söylediği bu mu, içki içtiğim için küçük oğluma bakamadığım mı? Dehşete düştüm.

Maureen'in yüzünde bir gizlilik perdesi var.

"Eğer durum buysa, o zaman söylediği başka bir yalandır," diyorum öfkeyle. "Şaka *şu* ki, o öğleden sonra onun evine gittiğimizde - ki meğer onun evi değilmiş - beni sarhoş eden oydu! Postanede duvardan aşağı kayarken Jennifer Radley'in yüzünü hatırlayarak ve şimdi Maureen Richards'ın yüzünde aynı ifadeyi görerek söylüyorum.

Koltuğunda kaykılır. "Küçük çocuklara bakarken içki içmek bir seçimdir, Bayan Frazer - kişi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmelidir. Bununla birlikte ayağa kalkar, ders biter.

"Her şeyi yanlış anladınız, ben içki içmem, ben *içici değilim*.

'Bunu yargılamak bana düşmez. Şimdi bulgularımı tartışmak üzere sosyal yardım ekibine geri götüreceğim.

'Ama ne diyeceksiniz? Deli bir kadından gelen bir telefonla beni mahkum edecek değilsiniz ya?

"Sizi temin ederim, bu aşamada kimse kimseyi kınamıyor," diyor gülümseyerek, ama gülümsemesi gözleriyle buluşmuyor.

OceanofPDF.com

THIRTY-SEVEN

"Bayan sana ne dedi? Daha sonra birlikte kreşe yürürken Sam'e soruyorum. Her zamankinden birkaç saat geç oldu ama Iris'e Sam'in dışçı randevusu olduğunu söyleyeceğim. Beklenmedik ziyaretten sonra Sam için her şeyin normal olmasını istiyorum.

"Ne bayanı? Bana baktı.

"Maureen, bu sabah bizi görmeye gelen bayan. Size annem hakkında herhangi bir soru sordu mu?"

Omuz silkiyor. "Hatırlayamıyor musun? Çok iyi hatırlıyor. Dört yaşında olabilir ama Sam'i bir kitap gibi okuyabiliyorum.

"Annenle mutlu olup olmadığını sordu mu?"

"Ona dün gece beni sürekli uyandırdığını ve bir keresinde uyurken beni yataktan çıkardığını söyledim.

İçimin titrediğini hissedebiliyorum. "Ama ben sadece seni kontrol ediyordum, sevgilim.

"Beni *uyandırdın!*

"Özür dilerim, sadece sarılmak istemiştim. Kendimi kaybettim. Bu sahnenin nasıl yanlış yorumlanabileceğini görebiliyorum, sanki sarhoşmuşum da sendeleyerek içeri girmişim ve onu uyandırmışım gibi.

"Maureen sana annemin şarap sevip sevmediğini sordu mu?" "Hayır.

Bu da bir şeydir sanırım.

"Sana sorduğu başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır!" Son zamanlarda varsayılan modu huysuz; içimdeki bir şeye tepki veriyor olmalı. Bu benim hatam.

'Sevgilim, gülümsemediysen, üzgün görünüyorsun. Seni üzen bir şey mi var?'

Cevap vermiyor.

"Seni nasıl mutlu edebilirim? Çay içmeye gidelim mi?"

Başını sallar.

"Ne istersiniz o zaman?"

"Emily bizim evde oynamaya gelebilir mi?"

Kalbim sıkışıyor. "Üzgünüm hayatım, ama bir süre gelemeyecek, meşgulüz.

"Emily, yüzme havuzumuzda oynamasına izin vermezsem beni öldüreceğini söylüyor. Tepki vermemeye çalışıyorum - bunun doğrudan bir tehdit değil, sadece bir deyim olarak kullanıldığını umuyorum. Ama Chloe gibi bir teyzeyle, kim bilir?"

'Oh, tatlım, aldırma. Emily bazen biraz kaba olabiliyor, ama Chris bu hafta bir öğleden sonra sana öğretmek için gelecek ve gelecek hafta baban evde olacak, böylece havuzda bol bol zaman geçireceksin.

Ona yakında havuzda da ona katılacağımı söylemek istiyorum ama sormaya devam edebilir ve kendimi baskı altına sokmak istemiyorum. Chloe ile havuzda karşılaşmamızın etkisinden hâlâ kurtulamadım.

Eve döndüğümde Rosa'yı aradım. Tom'a sosyal hizmetlerin ziyaretinden henüz bahsedemem; yangınla ilgili sabah erken saatlerde yaptığım aramayı çoktan duydu. Eve gelene kadar bekleyip onunla düzgün bir şekilde konuşacağım, telefonda konuşulacak bir şey değil bu.

Ziyaretle ilgili her şeyi anlattıktan sonra, 'Maureen bana sonuçla ilgili ne zaman iletişime geçeceklerine dair bir bilgi vermedi,' dedim. 'Ama eğer sonuç olumsuzsa ve ebeveynliğimin sorgulanmasına dair en ufak bir ihtimal varsa, bir avukat tutacağım. Ayrıca polisi Chloe'nin faaliyetlerine daha fazla dahil edeceğim. Asıl araştırılması gereken o!

'Katılıyorum,' diyor, 'bu konularda çok rahat olamazsın. İçgüdülerinize güvenin ve polisi arayın. Yargılamayacaklardır.

"Evet, yapacağım. Yaptığı bu sosyal hizmetler raporu beni gerçekten sarstı. Hiçbir şeyden çekinmeyeceğini anlamamı sağladı. Onun sapkın olduğunu biliyorum ama bu psikopatlık seviyesinde.

'Sosyal hizmetleri aramanın psikopatlık olduğunu düşünüyorsanız, bu hiçbir şey değil. Bir sonraki yapılacaklar listesinde ne olduğunu düşünmekten korkuyorum!

"Yapma, beni ürkütüyorsun," diyorum etrafıma bakarak. Mutfakta duruyorum, büyük bir evde yalnızım. 'Belki de kendimi komşulara tanıtmamın zamanı gelmiştir? Yıllarca altımızdaki ve üstümüzdeki insanlarla sıkışık bir dairede yaşadıktan sonra, Manchester'da sahip olduğumuz o yakınlığı, o topluluk duygusunu özleyorum.

"Evet, geçen gün komşularınızdan biriyle tanıştım," diyor Rosa. "Seksen beş yaşlarında, bastonlu biri - Chloe'yle dövüşebileceğinden emin değilim, o da pis bir dövüşçü.

"Neyse ki bastonlu seksen beş yaşında birine ihtiyacım yok, sen varsın - senden ölesiye korkuyor.

"Evet, dürüst olmak gerekirse ondan ölesiye korkuyorum," diyor oldukça ciddi bir şekilde. 'Bir avukat arkadaşım ile konuştum, yaptığı *her şeyi* rapor etmen gerektiğini söyledi. Her şeyi! Büyük bir şey gibi görünmese bile, bulunduğunuz yerde ortaya çıkarsa, sizi takip ettiğini ya da aradığını düşünürseniz.

'Hepimiz kurbanın polise her şeyi anlatmadığı için öldüğü gerçek suç belgesellerini izlemiştir. Polisin personeli ve kaynakları azdır ve bazı şeyler gözden kaçabilir - bu yüzden onları bilinçlendirmeniz ve dinlemelerini sağlamanız *gerekir*. Şu ana kadar yaptığı her şey için bir günlük, bir dosya hazırlayın ve daha fazla şey yaptıkça buna ekleyin - çünkü yapacak. Güncelledikçe bana e-posta ile gönder, böylece her ihtimale karşı başka birinde de bir kopyası olur...' Aramızda sessizlik uğulduyor; ikimiz de ne dediğini biliyoruz.

"Bir şey olursa diye mi? Soruyorum ve ilk kez bunun sadece bir oyun olmayabileceğini fark ediyorum.

'Bakın, kendinizi daha iyi hissetmeniz için şekerle kaplamayacağım: Tom ve siz bu kadının size ve ailenize karşı ciddi bir tehdit olduğu gerçeğiyle yüzleşmelisiniz. Her şeyi kaydedin, gerekirse filme alın. Keşke Dan'e de bunu yapsaydım ama kendimden şüphe ettim. "*Gerçekten* yanlış bir şey mi yapıyor?" diye sorup durdum. Ama uyuyamadığım ya da yemek yiyemediğim gerçeği, her zaman benim olduğum yerdeymiş gibi görünmesi, bana yanlış bir şey yaptığını *söylemeliydi*. Kendi içgüdülerimi dinlemedim. Aynı hatayı yapma Rachel ve polise güvenme - şu mutfak bıçaklarından birini yanında taşı.

Daha sonra Sam'i almak için kreşe geri dönüyorum. Emily'nin büyükannesi tarafından tekrar alınmasını umuyorum çünkü son yirmi dört saatte olanlardan sonra Chloe'nin yüzüne bakamıyorum.

Oyun alanına vardığımda bazı ebeveynler kaynaşıyor ve Jennifer Radley'i görüyorum, gülümseyip bana şirin bir el sallıyor. Her zamanki küçümseyen bakışından güzel bir değişiklik oldu. Ben de gülümsüyorum, gelmemesi için dua ediyorum. Tom'un söylediği kadar iyi biri olduğuna eminim ama havamda değilim. Her zamanki arkadaş grubuyla birlikte ve artık asla bir parçası olamayacağımı bildiğim aşılmaz küçük bir grup ve bugün bu sorun değil, çünkü sadece yalnız kalmak istiyorum. Chloe ile olan arkadaşlığım, eğer öyleyse, beni hayatım boyunca yeni arkadaşlıklardan korkuttu ve Dan ile olanlardan sonra Rosa'nın neden erkek arkadaşı olmadığını şimdi anlıyorum. Bu yüzden tek başıma durup diğerlerini pasif bir şekilde gözlemliyorum. Bazı ebeveynler işten koşarak geliyor; endişeli, telaşlı ve meşgul görünüyorlar. Jennifer gibi diğerlerinin daha fazla zamanı var ve kreş için giyiniyorlar, etrafları kabileleriyle çevrili bir sosyal etkinlik gibi davranıyorlar.

İlk gördüğüm mavi çizgili gömlek. Adrenalin vücudumda dolaşmaya başlayıp taze bir öfkeyle aydınlatırken beni pasifliğimden sıyrılıyor. Eğer kendimden şüphe ettiysem, şimdi delirmediğimi biliyorum. *Chloe benim tişörtümü giyiyor!* Bakmaktan kendimi alamıyorum. Polis şimdiye kadar onu görmüş olmalıydı. Jennifer ve diğer kadınlarla birlikte duruyor ama etrafına bakıyor. Beni mi arıyor? Çok geçmeden gözüme çarpıyor ve utanç içinde başını çevirmesini bekliyorum - ne de olsa dün gece havuz duvarına kötü bir mesaj yazarken bahçemi ateşe vermeye çalışmıştı. Ve şimdi de çamaşır sepetimden almış olması gereken gömleğimi giyiyor. Tom'un unuttuğuna dair şüphelerim bir kez daha silindi, yalan söyleyen oydu. Anahtarlar hala onda!

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Burada, kreş resepsiyonunda kendimi kaybetmemeliyim. Kendime sessizce, ona gönderdiğim linki kullanmış ve gömleği kendisi için satın almış olabileceğini söylüyorum. Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Evime girdiğini, eşyalarımı karıştırdığını ve onu benden çaldığını *biliyorum*. Ve şimdi onun bana doğru yürüdüğünü, mavi çizgili gömleğimin içinde yüzüsüzce gülümsediğini *hissede biliyorum*. Gittikçe yaklaşıyor ve ben nasıl hissedeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne kadar utanmaz olduğunu görünce nefesim kesiliyor: herhangi bir suçluluk ya da şüphe göstermek yerine, burada durmuş, kendi gömleğini önümde sergiliyor. Gömleğin etrafına bir kemer takmış, minik belini kıvrımış, ellerini önünde düzgünce birleştirmiş, görünüşünden memnun olduğu belli. Rosa haklı - bu psikopatça bir davranış ve o psikopatça gülümseme

önümde durdu ve elleri kalçalarında, etrafımda döndü. Açıkça gömleği kastederek, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

OceanofPDF.com

THIRTY-EIGHT

"Bu gömleğin içinde asla senin kadar iyi görünemeyeceğim, ama buna bayıldım! Chloe'nin yüzü gülüyor.

Cesareti karşısında o kadar şaşırdım ki cevap veremedim.

"Sana mesaj atıyorum," diyor, "ama sen bana hiç cevap yazmıyorsun. Alt dudağını incinmiş, küskün bir çocuk gibi aşağı çekiyor. Bunun üzerine hafifçe geri çekiliyorum.

"Seni engelledim," diyorum, gülümsemeden.

'Ah Rachel, bütün bunlar havuzda olanlar yüzünden mi? Arkadaşın her şeyi yanlış anladı - sana zarar vereceğimi düşündü ama vermedim. Ama sonra *çok* kızdı-'

"Emily'ye Sam'i tehdit etmeyi öğrettiğin gibi beni de tehdit etmeye başladın.

Şüpheli bir ifadeyle bana bakıyor. 'Seninle konuşmak istedim. Sana gerçekte neler olduğunu anlatmak istedim ama o sana ulaştı ve sen bana inanmayacaksın. Geceleri senin için endişelenerek uyanık yatıyorum.

"Bu yüzden mi *benim* gömleğimi giyiyorsun? Jennifer'ın küçük kabilesinin duyabileceği kadar yüksek sesle soruyorum; onun ne kadar yalancı olduğunu bilmeleri gerekiyor.

Gözle görülür bir şekilde şok olmuş görünüyor. "Onu bana sen verdin.

"Vay canına!" Buna inanamıyorum. "*Bu* senin hikayen mi? Sesim yükseliyor; kendi öfkemi duyduğumda şaşıyorum, parlak ve beyaz. "Sen *çaldın*, bunu biliyorsun!

Bir mırıltı, ebeveyn kalabalığı arasında Meksika dalgası gibi ilerliyor.

"Rachel, ne demek istediğini anlamıyorum? Bana bu gömleği sen gönderdin.

hediye!"

"Neden sana gömleğimi göndereyim ki?"

"Çünkü... yeniden arkadaş olmak mı istiyorsun?" diyor şüpheyile, Jennifer'ın grubuna deli kadınmışım gibi bakarak.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve uzaklaşmak için hareket ediyorum. Onunla tartışmanın bir anlamı yok; gerçekliği kavramış değil ve artık kendi yalanlarına inanıyor.

"Neden yalan söylüyorsun Rachel?" diye sorar, sesi incinmiş gibidir, dudaklarında yarım bir gülümseme vardır. "Bu gömleği bana senin gönderdiğini biliyorsun. Bu sabah o güzel notla birlikte postadan aldım," diye ekliyor taşımak istediği sesiyle. Bu bir performans ve o buna bayılıyor.

"Kandırılıyorsun, Chloe.

"Tamam. Pantomim gibi düşünen bir yüz ifadesiyle başını kaldırıyor. 'O zaman daha alaycı bir şekilde, belki de tişört arkadaşın beni bahçende eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra bunu telafi etmenin bir yoludur? Polise gidip onu darptan şikayet edeceğimden mi korkuyorsun? Yine de yapabilirim, her ihtimale karşı morluklarımın fotoğraflarını çektim.

'Bu kesinlikle senin tarzın, değil mi? Ebeveynliğim hakkında sosyal hizmetlere her türlü yalanı söylemekten mutluluk duyuyorsun,' diye duyuruyorum oyun alanına. 'Neden bahsettiğini bilmiyorum' diyor. 'Sen kandırılmış bir.'

Şimdi o kadar sinirliyim ki seyirciye dönüyorum, hepsi bunu açıkça anlıyor ama anlamamış gibi davranıyor. Hayal kırıklığına uğradım - onunla konuşmak nafile. Müttefiklere, tanıklara ihtiyacım var, kendi iyilikleri için hepsinin onun gerçekte kim olduğunu görmesine ihtiyacım var.

"İnkârlarına ve şaşkınlıklarına aldanmayın," diye başlıyorum ve parmağım ile onu işaret ediyorum. 'Dün gece küçük oğlum uyurken evimi ateşe vermeye çalıştı. Yardıma ihtiyacı var!'

Toplanan ebeveynlerden bir mırıltı geliyor, o kadar utanmış görünüyorlar ki gözlerimin içine bakamıyorlar. Jennifer saatine bakıyor, sanki acele etmelerini ve çocukların gitmesine izin vermelerini istiyor, böylece bundan kurtulabilecek.

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum," diye devam ediyorum Jennifer'ın grubuna ve beni dinlemek isteyen herkese hitaben. 'Yüzlerinizden bazılarınızın *benim* deli olduğumu düşündüğünü görebiliyorum, ama söylediklerimi *dinleyin*. Eğer kocamı dinlemiş olsaydım, şimdi bu karmaşanın içinde olmazdım. Beni ona karşı uyarmıştı, tehlikeli olduğunu söylemişti.

Chloe'nin dehşete düştüğü ve utançtan kıpkırmızı olduğu belli; sıkılmış gibi iç çekerek ve cevap vermekte zorlanarak cesur olmaya çalışıyor.

"Ve şimdi neyin peşinde olduğunu anladım, bir sonraki kurbanının

peşine düşecek - bu herhangi biriniz olabilir! Dedim ki, beni kızdırdığı için

Bu öfke gösterisine.

"Ama Rachel, sana zarar verecek hiçbir şey yapmam, seni kurtarmaya çalışıyorum, keşke beni dinlesen. Gözleri yaşıyor ama bunun kurban rolünün bir parçası ve diğer ebeveynler için olduğunu biliyorum.

"Beni kurtarmak mı? Dün gece neredeyse çocuğumu öldürüyordun, kocam hakkında yalan söylüyorsun, evime girip eşyalarımı alıyorsun. Beni *kurtarmaya* çalışmıyorsun, ben *olmak* istiyorsun!"

"Değilim... Sen olmak istemiyorum... Neden böyle bir şey söyledin ki?"

"Chloe, lanet gömleğimi giyiyorsun! Ona doğru uzandım, Demek istediğimi anlatmak için tişörtü işaret ediyorum, ama ben bunu yaparken muhtemelen ona vurmak üzereymişim gibi görünmek için geri sığıyor.

"Bana zarar vermeyin. Şimdi sinmiş durumda ve Jennifer'ın kabilesinden bazıları öne çıktı, muhtemelen onu korumak için hazır bekliyorlar.

Onlara benim hakkımda ne söyledi?

Herkes bana bakıyor ve hepsinin yüzünde şaşkınlık ve yargılama görüyorum. Zorba olduğumu düşünüyorlar, deli olduğumu düşünüyorlar, daha genç, daha güzel kadını hedef alanın ben olduğumu çünkü onun tarafından bir şekilde tehdit edildiğimi düşünüyorlar.

'Yalan söylüyor! *Asıl* deli olan o! Onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok,' diye bağıriyorum. Savunmamın son cümlesini söylerken, kapının yanında duran Tom'u görüyorum, ağzı dehşet içinde yarı açık.

"Tom... Ben..."

Kıpırdamıyor, belli ki patlamam karşısında dehşete düşmüş. Midem bulanıyor.

Ne zamandır orada duruyor?

Ona gidip her şeyi açıklamaya fırsat bulamadan - hala sosyal hizmetleri aradığından haberi yok - sınıfın kapısı açılıyor ve Iris beliriyor. Tavrından kargaşayı duymuş olduğu anlaşılıyor. Çocukları dışarı çıkarmanın güvenli olup olmadığını anlayana kadar onları geride tutuyordu ve ben çok utanıyorum.

"Hadi Rachel," diyor Tom.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum.

"Size yolda olduğumu söylemiştim, sizi bu şekilde yalnız bırakamam," diyor ve ebeveynlerin kalabalığından bir mırıltı daha yükseliyor.

Kolunu bana doladığında ona doğru eğildim. "Daha çok yalan söyledi, Tom..."

"Sorun yok, sorun yok," diyor, hayvanat bahçesinden kaçan tehlikeli bir hayvanmışım gibi beni nazikçe manevra yapıyor.

Tom'un tepkisi ve çocuklarını yanlarına toplayan diğer ebeveynlerin umursamaz bakışları, işleri nasıl daha da kötüleştirmiş olabileceğimi fark etmemi sağlıyor.

Sam'le birlikte eve doğru yürürken, "Beni böyle bağırırken görmenin seni ne kadar üzdüğünü anlayabiliyorum ama sana ne yaptığını anlattığımda anlayacaksın," diyorum.

"Sesini alçalt, duymasını istemeyiz," diye cevap verir Tom, belli ki sarsılmıştır.

"Beni sosyal hizmetlere ihbar etti, Tom," diye homurdanıyorum.

Bana cevap vermiyor, yürümeye devam ediyor, Sam'e hitap ediyor ve beni neredeyse görmezden geliyor ve onu suçlamıyorum.

Eve geldiğimizde Sam, Emily'nin ona verdiğinin yerine sipariş ettiğim yeni Lego setine dalıyor ve bu da bize konuşma fırsatı veriyor. "Bak, son birkaç gündür onun yüzünden çıldırmış durumdayım," diye söze başladım ve Maureen Richards'ın önce benimle sonra da Sam'le nasıl röportaj yaptığına kadar her şeyi anlattım.

"Ona ne dediğini Tanrı bilir," diye inliyorum. "Ama Sam'le konuştuktan sonra bana karşı daha da hırçınlaştı.

"Onunla *yalnız* konuşmasına izin vermediniz mi?" "Neden vermeyeyim ki?"

'Çünkü muhtemelen Sam için üzücü bir durumdu - yanında biri olmalıydı. Sam ne dedi, sana söyledi mi?"

"Hayır, ama Sam'in ona gece yarısı onu uyandırdığımı ve yataktan çıkardığımı söylediğini biliyorum.

"Oh, yine rüya mı görüyor?"

"Hayır, tam olarak değil - yani ona öyle görünmüş olmalı. "Yani onu gecenin bir yarısı uyandırdınız?"

"Evet, ama sadece Chloe'nin dikkatimizi dağıtmak ve onu kaçırmak için yangını çıkardığını düşündüğüm için..." Sesim soluklaşıyor. Bunun ona ne kadar çılgınca geldiğini fark ediyorum.

"Onu *kaçırmak* mı? Ne oluyor Rachel?"

"Beni ona karşı sürekli uyaran sendin," diyorum savunmacı bir tavırla.

"Tehlikeli, kışkırtıcı olduğunu, uygun yalanlar söylediğini söyledim. Bir kez bile çocuğumuzu kaçıracağını söylemedim!" Sesi yükseldi; onu hiç bu kadar kızgın gördüğümü sanmıyorum.

"Oh, bekle. Gözlerinde bir farkındalık titreşimi görüyorum. "Rosa buradaydı. Siz ikiniz içiyor muydunuz?"

"Hayır, yani evet, ama sadece birkaç kadeh şarap içtik," diyorum, bunun ona nasıl görüneceğini bilerek, özellikle de küçük bir çocuğa bakarken içki içtiğim için rapor edildiğim için.

'Bak, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama ben iyiyim, kendimi kaybetmiyorum, o Beni buna sürükledi,' diyorum Tom'dan biraz anlayış rica ederek.

'Anlıyorum ama bugün kreşe geldiğimde diğer ebeveynlerin aval aval baktığını görünce büyük bir şey oluyor sandım. Sesini duyduğumda çok şaşırdım, bağırıp çağırıyordun Rachel ve bu bana tanıştığımız zamanki halini hatırlattı.

"O farklıydı, yas tutuyordum, biliyorsun.

'Evet, ama aynı zamanda mantıksızdın, tıpkı şimdi olduğun gibi. Chloe'nin yalan söylediğinden şüphem yok, hatta seni hiçbir kanıt olmadan ihbar etmiş bile olabilir ama bağırma şeklin kontrolden çıkmıştı Rachel.

"Dürüst olmak gerekirse Tom, hayatımı parça parça koparıyormuş gibi hissediyorum ve onun inkârları ve sahte sakinliği beni uçurumun kenarına getirdi. Ama haklısın, yeniden çözülüyormuşum gibi hissediyorum. Çıldırmış bir aptal gibi davrandım ve eğer sosyal hizmetlerden Maureen Richards daha fazla araştırma yapmaya karar verirse, Chloe'nin anlattığı her şeyi doğrulayacak en az yirmi tanık var.

"Yaşadıklarını anlıyorum ama sorun başkalarını buna inandırmak," diyor, şimdi daha sakin.

"Maureen'in buna inanmasını istiyorum çünkü Sam'i bizden alabilecek tek kişi o.

"Sam mutlu ve sağlıklı, ikimiz de iyi ebeveynleriz," diyor güven verici bir şekilde.

"Evet, ama hikayeler anlatıyor ve küfür ediyor ve onun için endişeleniyorum, Maureen'e söylediklerinden endişeleniyorum.

"Peki şimdi ne olacak, hazırladığı raporla birlikte?" diye soruyor. "Beklemek zorundayız.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

'Merak etme, bununla savaşıabiliriz,' diyorum. "Chloe'nin kazanmasına izin vermeyi reddediyorum. Tom'un yüzü endişeyle kazınmış.

"Sanırım az önce kazandı.

THIRTY-NINE

"Chloe'ye bağıırken Iris bile gözlerinde korkuyla bana bakıyordu," diyorum Tom'a, hatırladıkça dehşet içinde titreyerek.

"Bak, tekrar tekrar üzerinden geçmenin bir anlamı yok," diyor bir fincan sakinleştirici kahve yaparken. 'Olan oldu. Sen kaybettin ve şimdi hasar sınırlamasıyla uğraşıyoruz. Artık evdeyim, artık Rosa ile kız kıza geceler olmayacak, dört yaşındaki bir çocuğun başında içki içmekle suçlanmayacak ve kundaklama saldırıları *olmayacak*. Ayrıca yarın çilingir gelecek, umarım artık çalınan gömlekler de olmaz.

Kollarına gömülüyorum, tüm gerginliğim ve korkum üzerimden akıp gidiyor. Rosa'yla geçirdiğim 'kızlar gecesi' hakkında söylediklerinden rahatsız bile olmuyorum, çünkü o geri döndü ve her şey yoluna girecek.

"Sensiz ne yapardım Tom?" Başımı göğsüne yaslıyorum.

'İyi olacaksın, muhtemelen bensiz daha iyi olacaksın. Tüm bunlardan kısmen sorumlu hissediyorum. Buraya taşınmamızı isteyen bendim. Seni mutlu etmek, burada kalmak istemeni sağlamak için her şeyi yapmaya çalıştım. Ama ne yazık ki tanıştığın ilk kişi Chloe oldu ve bundan kendimi sorumlu hissediyorum. Özür dilerim, sevgilim.'

'Özür dileme ya da herhangi bir şekilde kendini suçlama. Aptalca bir şekilde onunla arkadaşlık kurdum. Ve bana birden fazla kez hatırlattığın gibi, beni uyarmıştın.

"Hey," diyor, sesi yükseliyor, "kafamızı dağıtmaya çalışalım ve bu akşam romantik bir yemek yiyelim. Ben pişireyim mi?"

"Bu çok hoş olurdu," diye mırıldandım, "ama Rosa'ya döndüğünü söylemedim, bu gece gelmeyi planlıyordum."

Yüzü düştü. "Şu anda gelmesine gerek yok ve gerçekten de üç kişilik romantik bir akşam istemiyoruz."

"Biliyorum ama "Tom burada olduğu için gelmeyin" demek bana biraz kaba geliyor."

"İkimizin birlikte biraz zamana ihtiyacı var ve *senin* kesinlikle biraz TLC'ye ihtiyacın var, sadece onu ara ve bunu söyle. Eğer arkadaşınsa seni anlayacaktır" diyor. "Bak, çok yorgunsun - neden gidip biraz kestirmiyorsun ve banyo yapmıyorsun, hazırlanmana zaman ayır."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Onu dudaklarından öperim. "Ne de olsa bu bizim yıldönümümüz."

"Olamaz! Tarihin farkında bile değildim! Tom, her şeyi unuttum, kendimi çok **k ö t ü** hissediyorum. Nasıl unutabilirim ki? Genelde ben hatırlatırım."

"Baş etmen gereken çok şey vardı ve seninle kreşte buluşmadan önce alışverişe çıktım. Sana bu akşam yemek yapacağımı söylemiştim."

"Şimdi beni daha kötü hissettiriyorsun, yedi saatlik bir yolculuk yapıyorsun ve yıldönümümüzü de hatırladın."

"Lütfen kendini kötü hissetme, evlilik yıldönümünde iyi hissetmen gerekir."

"Berbat olduğumu düşünüyor olmalısın..." Bu gece kutlama yapmak istemiyorum ama Tom'un hatırlaması ve kutlama yapmak istemesi beni çok etkiledi.

"Buraya geldiğinden beri uğraşacak çok şeyin oldu, sadece rahatla. Ben hallederim."

"Çok güzel, teşekkür ederim, şimdi banyoya giriyorum," diyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum.

Kapının önünde durdum ve arkamı döndüm. "Bundan emin misin? Gerçekten uzun bir yolculuk yaptın - yorgun olmalısın. Her şey benimle ilgili değil."

"Yorgunum ama sanırım Sam ile biraz zaman geçirmeliyim."

"İyi fikir. Buna bayılacak." Uzaklaşmaya başladım, sonra geri döndüm.

"Ah, bir de fırsatın olursa küfür konusunda onunla konuşur musun?"

"Yine mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Konuşacağım," diye kıkırdıyor. "Oh, ve şu kırmızı elbiseyi giy, seni onun içinde hayal ediyorum."

Ona bir öpücük verip yatak odamıza gidiyorum ve Rosa'yı arayıp

Tom'un eve geldiğini ve çizgili gömleğimin nerede olduğunu söylüyorum.

"Aman *Tanrım!* Sesi neredeyse benim kadar kızgındı. 'Onda *olduğunu biliyordun*, değil mi? Onu senin eşyalarını giyerken görmek ne kadar garipti?'"

"Korkunçtu, tüylerim diken diken oldu ama cüretkârlığını da unutamıyorum. "Kaltak," diye mırıldanıyor.

Ona Tom'un dün geceki yangın nedeniyle birkaç gün erken eve döndüğünü söylüyorum ve amcasının pek iyi olmadığı ortaya çıkınca rahatlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, onu terk etmek konusunda isteksizdim ama senin de tek başına kalmanı istemedim, bu yüzden Tom bir kez olsun yardım etti," diye yarı şaka yapıyor.

Özür dilerim. Tom birkaç haftalığına burada, bu yüzden Sam ve benim güvenlik görevlilerine ihtiyacımız olmayacak - sen teyzen ve eniştene göz kulak olabilirsin.

Kıkırdıyor. "Yeterince makul. Tom ne zaman döneceğini öğrenir öğrenmez, görevi devralmamı istersen bana haber ver, ama şansımız yaver giderse, çılgın Chloe o zamana kadar hapse girmiş olur.

'Umarım ihtiyacı olan yardımı alır,' diyorum. 'Eve her geldiğimde kapıları kilitlemek ve perdelerin arkasını kontrol etmek zorunda kalmamanın ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyor musunuz?

"Her gece şenlik ateşi için arka bahçeyi kontrol etmekten bahsetmiyorum bile" diye ekliyor kıkırdarak.

Telefonu bıraktım. O kadar yorgunum ki yatakta birkaç dakika dinlenmeye karar veriyorum ama iki saat sonra uyanıyorum. Şaşırdım ama henüz erken ve dinlenmeye ihtiyacım vardı, bu yüzden kendimi çok daha iyi hissederek uzun bir banyo yaptım.

Daha sonra giyinirken, Tom ve Sam'in koridorda gülüşüklerini duyuyorum. Tom onu merdivenlere kadar kovalıyor ve hızlı bir banyodan sonra yatağına yatırıyor. Ben de dayanamayıp onu yatırmak için içeri giriyorum. Üzerimde kırmızı gece elbisem, ona uygun kırmızı rujum ve yeni fönlenmiş saçlarım var ve her şeye rağmen kendimi haftalardır hiç olmadığı kadar rahatlamış hissediyorum.

"Vay canına!" diyor Tom, Sam'in yatak odasına girdiğimde. "Vay canına!" diye yankılanıyor Sam, bu da bizi güldürüyor.

Sam'e iyi geceler öpücüğü verip mutfığa gidiyorum ve Tom'u ona masal okuması için bırakıyorum.

Ama oraya vardığımda, mutfığın daha önce bıraktığım gibi el değmemiş olmasına biraz şaşırdım. Tom'un bir şeyler pişireceğini söylediğini sanıyordum, ama fırın açık değildi ve buzdolabında da bir şey

yoktu, sanırım paket sipariş etmeyi planlıyordu. Mutfak adasına oturup kendime küçük bir kadeh şarap koyuyorum, bu küçük zevk için kendimi suçlu hissetmeme neden olduğu için Chloe'ye sövüyorum. Ama soğuk beyaz şarap kısa sürede üzerimdeki gerginliği alıyor,

Kocamın gelip akşamı benimle geçirmesini beklerken kendimi rahatlarak buluyorum. Bir korma ve birkaç poppadom olsa da umurumda değil; sadece baş başa vakit geçirmek çok güzel olacak. Önümdeki akşamı düşünürken kapı çalıyor, balonum sarsıcı bir şekilde deliniyor ve ben hala tetikte olduğum için sıçrayıp şarabı elbisemden aşağı döküyorum. Sanırım sandığım kadar soğukkanlı değilmişim.

Koridora çıktığımda aklıma gelen ilk düşünce, ya bu Maureen sosyal hizmetlerden beni yakalamaya çalışıyorsa? Döktüğüm şaraptan kokan uzun kırmızı bir elbiseyle kapıyı açmak yapmam gereken en son şey. Ama her kimse, ısrarcı ve kapının zilini agresif bir şekilde çalmaya devam ediyor. Kapının eşiğindeki Chloe'ye kendimi savunmam gerekebilir diye salondaki masadan bir vazo alıyorum.

Dikkatle kapının yanında durup benekli camdan gelenin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum ama çıkaramıyorum. Ufak tefek bir kadına benziyor ama sarışın değil, yani Chloe kılık değiştirmek için peruk takmıyorsa, bu o değil.

Kapıyı yavaşça açıp aralıktan bakıyorum. Biraz geri çekiliyorum ve parlak dudaklı, göz alıcı genç bir kadının bana gülümsediğini görünce şaşırıyorum.

"Bayan Frazer, merhaba?"

"Merhaba..." diyorum belli belirsiz, kim olduğundan emin değilim. Garip bir şekilde tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

"Ben Iris, kreşten. Gülümsüyor ve ben birden onu makyajın içinden görüyorum.

'Merhaba Iris, seni tanıyamadığım için çok özür dilerim. Tanrım, çok göz alıcı görünüyorsun, normalde öyle olmadığından değil, yani...' Kapıyı sonuna kadar açtım, kendimi biraz garip hissediyordum. Daha birkaç saat önce, oyun alanında Chloe'ye öfkelenmekten sonra Iris gözlerinde korkuyla bana bakıyordu.

"Oh, beni sadece üniformamla makyajsız görüyorsunuz. Bunun üzerine kıkırdıyor ve ben de rahatlayarak gülümsüyorum. Belli ki patlamamdan dolayı beni affetmişti.

"Aslında Tom'un kapıyı bana açması gerekiyordu.

"Öyle mi? Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Evet, yıldönümü sürprizinizin bir parçasıyım - kocanız çok düşünceli," diye ekliyor bir kenara.

"Sürpriz mi? Yüz ifademden neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim olmadığı anlaşılıyor olmalı.

"Evet. Senin için bebek bakıcılığı yapacağım.

Bu hiç mantıklı değil. "Oh, bu çok hoş, ama biz dışarı çıkmıyoruz. "Pek sayılmazsınız ama sürprizi bozamam.

"Tamam," diyorum yavaşça. 'Lütfen içeri gel ve kendini evinde hisset. Sam çok sevinecek ama Tom onu yatağına yatırıyor, o yüzden onu göreceğinden emin değilim.

"Çok yazık.

"Şart değil, eminim gün içinde yeterince çocuğunuz vardır! Şaka yapıyorum.

Gülümsüyor ve ikimiz de mutfakta durup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyoruz. O kreş öğretmeni Iris ve burada mutfağımızda olması dinamiği değiştirdi. Sanırım o da benim kadar garip hissediyor.

"Tom'u çağırayım da açıklasın," diyerek kaçıyorum. 'Sürprizi bozduğun için başının belaya girmesini istemiyorum. Makinede biraz sıcak kahve var, lütfen buyurun, bir dakika sürmez.

Merdivenleri koşarak çıkıyorum ve Sam'in kapısını sessizce kapatan Tom'u yakalıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, telaşlanmış görünüyor. Her şey yolundaymış ve Chloe bize zarar veremezmiş gibi davranmamıza rağmen ikimizin de diken üstünde onun bir sonraki hamlesini beklediğimizi fark ediyorum.

"Ben iyiyim," diyorum. 'Iris burada, ama dışarı çıkmayacağımızı söylemiştin ve bu şartlar altında Sam'den ayrılmak istemiyorum.

"Ben de bilmiyorum ve onu terk *etmeden* nasıl dışarıdaymışız gibi hissedebileceğimizi düşünmek için beynimi yordum. Sonra dışarıda yemek yemeyi düşündüm ve şu anki koşullarda evde ona göz kulak olacak biri olursa ikimizin de daha mutlu ve rahat olacağını fark ettim.

"Evet, bu mantıklı.

"Neredeyse Rosa'yı arayacaktım ama sonra birden aklıma Iris gibi parlak bir fikir geldi," diyor ve sanki harika bir şey yapmış gibi gülümsüyor. Ama şu anda Sam'i *herhangi biriyle* bırakma konusunda emin değilim, Iris'le bile.

İsteksizliğimi anlıyor. "Rosa'yı mı tercih ederdin?" diye soruyor, üzgün bir şekilde.

'Hayır, Sam küçüklüğünden beri Rosa'yla tanışmadı, onu tanımaz. Iris mükemmel.'

"Evet, tabii ki - Rosa Sam'e yabancı gelecektir çünkü buraya ne zaman gelse, tıpkı bir vampir gibi karanlığın örtüsü altında gelmiştir. Sözünü yumuşatmak için gülümsüyor.

"Sen yokken o olmasaydı ne yapardım bilmiyorum," diyorum dikkatle.
"Bana kalırsa Rosa hayatımı kurtardı.

Hafifçe omuz silkiyor. "Evet, ama bunu yapmak için orada olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Dürüstlüğünü takdir ediyorum ve onu yanağından öpüyorum.

"Bu kadar zahmete girmen çok iyi ve Iris de harika bir seçim, ama yine de ona ödeme yapabilir, onu eve gönderebilir, bir paket servis alabilir ve bütün gece kanepede oturabiliriz, sadece ikimiz?

"Evet, ama o şimdi burada ve bu bizim yıldönümümüz. Bu gecenin özel olmasını istedim, kanepede paket servis değil. Dışarıda bizi bekleyen harika bir sepet sipariş ettim: buzda şampanya, somon füme, çilek, en sevdiğin her şey. Bu yıl o kadar çok ayrı kaldık ki, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istiyorum. Yanlış mı anladım?"

"Hayır, hiç de değil, çok hoş. Ben... *Ben kendim* oluyorum, değil mi?" *Kötü bir şey olmayacak.* "Çok fazla endişeleniyorum ve kaygımın anı mahvetmesine izin veriyorum.

Gülümseyip elimi tutuyor ve birlikte Iris'in beklediği mutfağa gidiyoruz.

"Hey, Tom. Mutfaka girdiğimizde Iris ışıldıyor.

"Hey, Iris, kaderi kıskırtmak istemem ama sanırım huzurlu bir akşam geçireceksin. Sam çok yorgun.'

"Uyanması umurumda değil, bu yüzden buradayım," diyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Daha önce de söylemek istemiştım, çok güzel görünüyorsunuz Bayan Frazer. Gülümsüyor.

Teşekkür ederim, Iris. Lütfen bana Rachel de.'

"Sam'in odası merdivenlerin başında," diyorum. "Daha önce hiç bebek bakıcımız olmadı ama uyanırsa Sam sizi görmek için sabırsızlanır.

'Hislerimiz karşılıklı,' diyor. 'Şimdi Sam için endişelenme, o iyi olacak. Onu kontrol etmeye devam edeceğim. Yarınki spor günü için heyecanlı mı?' diye soruyor.

"Evet, öyle. Tamamen unutmışım ama bunu itiraf etmek istemiyorum. Kreşteki oyun alanında dağılışımı izledikten sonra, spor gününü unutarak Tom'a ya da oğlumun kreş öğretmenine ne kadar berbat biri olduğumu kanıtlamak istemiyorum.

'Ve iyi ki bundan bahsettiniz, çünkü spor kıyafetleri yıkanıyor. Bana bir dakika müsaade edin.' Mutfağın hemen dışındaki yardımcı odaya daldım. Bu sabah çamaşır sepetini oraya koymuştım ve Sam'i kreşe götürmeden önce yıkamak niyetindeydim ama Maureen Richards'ın

Beni alkolik olmakla suçladıklarını ve çocuğumun benden alınmasından endişe ettiğimi tamamen unutmuştum.

Çamaşır makinesinin kapağını açıyorum ve sepetin içindekileri hızlıca içine atıyorum, ardından deterjanı koyup çalıştırıyorum. Ama tam hizmet odasından çıkmak üzereydim ki çamaşır makinesindeki bir şey gözüme çarpıyor. Dönerken içine bakıyorum ama artık göremiyorum, bu yüzden makineyi kapatıyorum ve kapağın açılmasını bekliyorum.

"Hadi Rachel, ne yapıyorsun orada? Tom mutfaktan iyi huylu bir şekilde seslenir.

"Dayan," diyorum, umutsuzca bekliyorum. İçime kan pompalanıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kafamın içinde duyabiliyorum.

Tanrım, umarım yanıltıyorumdur. Lütfen, Tanrım, beni yanılt.

Sonunda, saatler gibi gelen ama aslında üç dakika kadar süren bir sürenin ardından, kilidin açılma sesini duyuyorum. Eğilip cam kapıyı açıyorum ve içeri uzanıp parlak mavi çizgili gömleği çıkarıyorum. Chloe'nin sevdiği gömlek. Onu evimden çalmakla alenen suçladığım gömlek.

FORTY

Tom ve ben el ele yangından kararmış bahçemizden geçerek şampanya pikniğimize doğru yürüyoruz. Harap olmuş bitkiler ya da gri kül yığınları hakkında konuşmuyoruz; bunlar onu hatırlatıyor ve ikimiz de buraya geldiğimden beri her şeyi bozduğu gibi bunu da bozmasını istemiyoruz. Bu akşam, koyu pembeye dönen gökyüzüne ve neredeyse leylak rengi bulutların arasında gezinen hilal şeklindeki aya bakmak istiyorum. Tom'un eli sıcacık, çocuğum Iris'in yanında güvende ve her şey neredeyse mükemmel. Ama içimde yürümeyi bırakıp çiçek tarhlarından birine kusma isteği var. Tek düşünebildiğim *o*. Zihnimin gözünde, dün aradığımda çamaşır sepetinde olmadığını *bildiğim* çizgili mavi gömleği görüyorum. Yatakları taşıdım, çekmeceleri ve dolapları boşalttım, evin her odasındaki her bir kuytu köşeyi kontrol ettim. Gömlek kesinlikle *hiçbir yerde yoktu*. Peki neden bu gece çamaşır makinesinde ortaya çıktı? Daha önce aradığımda orada değildi ve onu çamaşır makinesine *benim* koymadığımı biliyorum. Tom eve daha bugün geldi, yani o da bir şey koymadı, Sam'in de koymadığına eminim.

Hepimiz buradayken Chloe evimize gelip onu çamaşır makinesine mi koymuştu? Yine, her şeyden sonra, kafamda bir kez daha ortaya çıkan bu küçük şüphe kırıntısını hissetmekten kendimi alamıyorum. Tüm bu karmaşanın içinde ben mi göremedim? Her zaman orada mıydı? Onu çalmakla suçladığımda Chloe bu yüzden mi bu kadar şaşırmış, incinmiş ve kuşkulu görünüyordu? Bahçede ilerlerken başka hiçbir şey düşünemiyorum. Havayı dolduran tatlı yasemini zar zor fark ediyorum ve Tom'un

havuz alanına açılan kapı. Ancak havuzdan metrelerce uzaklaştığımızda o tanıdık korku bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Nefes alamıyorum, oksijen için havayı yutkunuyorum, kalbim çarpıyor. Gerçeklikle bağlantımın koptuğunu hissediyorum, sanki katı bir şeyden kopuyormuşum gibi. Beni sabitleyecek hiçbir şey olmadan yüzüyorum.

"Rachel, Rachel. Tom'un sesi kulağımda. İtalyan fayans döşemenin üzerinde sendelerken beni tutuyor. Karalanmış tehdit, havuzun mavi ışığında parlıyor: *Boğul orospu!*

'Burada olmak istemiyorum,' diyorum.

Beni yerdeki bir battaniyeye getirdi, açık bir sepete, şimdi hatırlıyorum. Yıldönümümüz.

'Sevgilim, otur, burada dinlen, kimse seni suya yaklaştırmaya çalışmayacak. Bak, biraz geri aldım - yüzmek zorunda değiliz, sadece seni buraya getirmek istedim. Bunu benim kadar sevmeni istiyorum.'

Gözlerim duvardaki mesaja takılıyor, yüzüme sessiz ve acı bir tokat gibi iniyor.

Gözlerimi takip ediyor. "Bana bundan bahsetmemiştin. Pikniği aşağı indirdiğimde gördüm ama o zaman bir şey yapmak için çok geçti. Sakın bakma - üzerini kapattırırım ya da sildiririm.

Yanına oturuyorum ve kelimelere bakmıyorum ama havuzdan gelen ürkütücü turkuaz ışık her yerde mevcut.

'O hep burada, değil mi? Öyle ya da böyle her şeyi mahvetmeyi başarıyor,' diyorum.

Birkaç dakika oturuyorum. Her şey bulanık ve kısa bir süre sonra garip mavi ışık ve kan kırmızısı harflerden başka bir şeye odaklanabiliyorum.

Tom'un havuzun etrafını kavanozlardaki çay fenerleriyle süslediğini fark ediyorum, parlak fayanslara yansıyan küçük yıldızlar gibi. Havuzdan gelen ışık gökyüzü karardıkça artıyor gibi görünüyor, alaca karanlıkta parlayan turkuaz bir varlık.

Şampanya bir kova buzun içinde soğuyor ve iki boş şampanya kadehi hazırda bekliyor ama Tom'un yüzündeki hayal kırıklığı ağlama isteği uyandırıyor. Ben kötü bir anne olduğum kadar kötü bir eşim de. Düşünceli kocamın planladığı romantik akşam bu değildi. Kavanozlardaki ışıklardan şampanyaya, değerli küçük oğluma bakması için güvendiğimiz birini bulmaya kadar her şeyi *benim* için yaptı. Daha iyi bir eşi hak ediyor.

"Şampanyayı açalım mı? Mırıldanıyorum, hâlâ bunalmış durumdayım ama bununla savaşıyorum.

Yüzündeki gülümseme buna değer. Şişeyi buzlu banyosundan kaldırıyor ve bir hamleyle mantarı açıyor. Bu beni zıplatıyor ve bardağımı baloncuklarla doldururken, kısacık bir mutluluk anında gülüyoruz. Ama sonra gözüm mesajı yakalıyor ve şampanyanın ışıltısını azaltıyor, anı daha fazla nefes alamayana kadar boğuyor.

Karanlık çöküp yıldızlar ortaya çıkarken Tom'un kolları bana sarılıyor, güvenli limanım oluyor ve şampanyayla başlayan o küçük zevk patlaması yeniden canlanıyor. Yeniden nefes almaya başlıyorum ve kendimi duvardan ve havuzdan uzaklaştırarak elimi uzatıp kocamın yanağına dokunuyorum. Eğilip beni öpüyor, elbisemin askılarını nazikçe aşağı çekerek çıplak göğüslerimi ortaya çıkarıyor, sonra beni sertçe ama nazikçe halının üzerine itiyor. Uzanıyorum, parmakları meme uçlarımı okşarken yıldızlara ve kararan gökyüzüne bakıyorum. Vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, dili yumuşak bir şekilde beni keşfediyor, stres ve korkunun mum gibi içimde erimesine neden oluyor ve alev parlak bir şekilde yanıyor. Sonra havai fişekler geliyor. Kıvılcımlar vücudumdan aşağı iniyor ve içim patlarken haykırıyorum. Ve o son, ürpertici anda, Chloe'nin neden beni kışkırdığını, neden ben olmak istediğini biliyorum, çünkü bu, burada, şimdi Tom'la, *her şey*.

Yavaşça içime doğru itiyor ve yumuşak halının üzerinde birlikte yuvarlanıyoruz, yarı çıplak, onun nefes nefese kalışı, suyun hafifçe vuruşu ve havuzun kalp atışları dışında sessizlikte yalnızız.

Sonrasında uzun bir süre birbirimize sarılarak yattık.

"Biraz daha şampanya?" diye mırıldanıyor. Yakışıklı yüzüne, güçlü pazularına, güzel gözlerine bakarken ona karşı büyük bir sevgi ve minnettarlıkla doluyorum.

"Seni seviyorum, Tom.

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor, ilişkimizin ilk günlerinde kendimize ayırdığımız zamanın bir yankısı.

Kadehimi alıyorum ve ikimize de biraz daha şampanya dolduruyor. Dilimde köpürüyor ve eğer ay ışığının bir tadı olsaydı, bu olurdu.

İkinci kadehten sonra piknik sepetini inceliyor, somon füme, kraker, taze limon ve dereotu ile olgun ve sulu çilekleri keşfediyoruz.

"Sam için biraz çilek ayıralım, en sevdiği çilektir," diyorum.

"Kahvaltıda bayılır," diye kabul etti Tom, beş büyük çilek yerleştirerek. çilekleri bir peçeteye koyup geri kalanını yemeye başlıyoruz.

'Umarım Sam iyidir, umarım uyanıp benim için ağlamamıştır. Bunu bazen yapar,' diyorum.

Tom ağzına bir kraker atıyor ve çiğnemeye başlıyor, benim ona baktığım gibi bana bakıyor. İkimiz de diğerinin ne düşündüğünü biliyoruz.

"Gidip onu kontrol edeyim mi?" ikimiz de hep bir ağızdan gülüyoruz. "Ben giderim," diyor Tom, ayağa kalkıp uzaklaşırken.

"Uzun sürmesin," diyorum. "Seni özleyeceğim.

"Seni daha çok özleyeceğim," diye cevap veriyor ve oğlumuzu kontrol etmek için kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Mavimsi karanlıkta tek başıma oturup şampanya içiyorum ve ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Tom evde ve kendimi korkusuz hissediyorum; duvara karalanmış zalim mesaj bile etkisini yitirmiş - bir şeye yeterince uzun süre bakarsanız, artık onu görmezsiniz.

Havuzdaki güzelliği bile görebiliyorum: bizi ayıran ve kötü anılarla dolduran şey bizi hala bir araya getirebilir. Burası başka bir yer gibi, sadece karanlık, ürkütücü ışık, mumların titremesi ve sürekli kalp atışı. Havuzdan her zaman korkacağım, ama ilk kez bununla yaşayabilme şansım olduğunu düşünüyorum. Sonra ayak altında bir çatırtı duyuyorum, çalıların arasında bir şey hareket ediyor.

"Tom, sen misin? Gülümseyerek söylüyorum, çünkü onu çok iyi tanıyorum. Bana takılmadan duramayacak ve her an bir ağacın arkasından fırlayacak.

Kapı yavaşça açılırken "Tom, orada olduğunu biliyorum," diyorum ama küçük, karanlık bir figür çıkıyor.

"Merhaba Rachel," diyor. "İyi vakit geçiriyor musun?"

FORTY-ONE

"Tom! En büyük korkum önümde cisimleşirken panik içinde bağıyorum.

'Tom'u aramanın bir anlamı yok, hem fiziksel hem de mecazi olarak çok uzakta. Kocanı gerçekten tanı mıyorsun, değil mi? Mutfakta Iris'le sohbet ediyor; seni burada neredeyse unutmuş.

Ayak bileklerine kadar inen sarı, uçuşan elbiselerinden birini daha giymiş. Yalınayak, saçları taranmamış.

"Git buradan Chloe, yoksa polis çağırırım!" diyebildim.

Kedi gibi sürünerek bana doğru ilerlemeye devam ediyor, sonra aniden duruyor. "Tek istediğim seni korumakken neden bana bu kadar kötü davranıyorsun Rachel?" Sesi farklı, tiz ve tuhaf geliyor. Şimdi havuzun uzak ucunda duruyor, başı bir tarafa eğik, saçları dağınık, koyu renkli, rimel lekeli gözleri var.

"Bugün seni kreşte görmekten nefret ettim," diyor. "Gömlek konusunda neden yalan söyledin Rachel?"

Cevap vermiyorum. Tüm vücudum gergin, hareket edemiyorum, sanki piknik halısı beni tutuyor.

Tekrar hareket etmeye başlıyor, havuza doğru yürüyor, denge için kollarını uzatıyor, parmak uçlarına basarak kenarından dolaşıyor. Tek bir kaymayla kendini suyun içinde bulacak. Kalbim ağzımda. Konuşmadan kenarda sallanmasını izliyorum. "Chloe, gömleğe ne olduğunu bilmiyorum.

Sanırım sen getirdin

Buraya geri getir. Kafam karıştı. Seninle konuşmak istemiyorum. *Korkuyorum*. Eminim bunu anlıyorsundur?"

Durdu, başını yavaşça bana doğru çevirdi. 'Sana söylediğim her şey doğru. Seni önemsiyorum Rachel. Eskiden Tom'u önemsediyimi, senin önemli olmadığını düşünürdüm. Ama önemlisin ve bu yüzden sana ondan ve benden bahsettim.

'Evet ama bu *doğru* değil Chloe ve yalanlar insanları incitir. Sen beni incittin.'

'*Beni* incittin, herkesin yaptığı gibi beni aldın ve bıraktın. Ve bugün benim hakkımda korkunç şeyler söyledikten sonra, Jennifer da bana karşı garip davranıyor. Tekrar hareket etmeye başladı. Yaklaşıyor, şimdi arkamda.

Keşke Tom acele etse.

Hâlâ halının üzerinde oturuyorum, kaskatı. Hareket edemiyorum. Onu izliyorum, gerilim yükseliyor, kaçmaya hazırlanıyor. Şimdi yakınımda, bana bakıyor ama havuzun ışığı arkasından geliyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum.

Ya şimdi bana zarar verirse, ya da daha kötüsü, sonra eve gidip aileme zarar verirse? Korkudan boğazım düğümleniyor. Nasıl bu kadar aptal olabildik? Kendimizi buna açık bıraktık. Tom'a bu gece içeride kalmamız için *ısrar etmeliydim*.

Dehşetle, birden elbisemin yukarı çekilmiş olduğunu fark ediyorum. Hemen elbiseyi kalçalarımın üzerinden aşağı çekip, askıların tekrar yukarıda olduğundan emin oluyorum. Belki de bilinçaltımda uçmayı planlıyordum? Yoksa bu ölüm karşısındaki saygınlığımla mı ilgili?

"Seni özledim," diyor.

"Ben de seni özledim," diye yalan söylüyorum. Nazik olmak zorundayım - incinmiş ve kızgın ve eğer bıçağı varsa ya da bana saldırmaya kalkarsa, hiç şansım olmaz. Benden daha küçük ama Rosa'nın dediği gibi kirli bir dövüşçü - ısıırıyor, çiziyor ve tekmeliyor. Ben hiç dövüşmedim ve Rosa değilim. Keşke şimdi burada olsaydı.

Tom hangi cehennemde?

Ani bir hareket yapıyor ve irkiliyorum, ama şimdi yanıma oturmak için hareket ediyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim" - hâlâ o tuhaf ses tonuyla konuşuyor - "ama öylece durup ne yapacağını merak edemezdim.

"Kim?

"Tom, tabii ki.

Halının üzerine daha da yaklaşıyor. Mum ışığıyla aydınlanan karanlıkta yüzünü hâlâ tam olarak göremiyorum. Korkudan titriyorum.

'Farkına varman gereken şey, Rachel, onun seni sevmediği. O senin *paranı* seviyor,' diye açıkladı, kesin bir ifadeyle.

Ona siktir olup gitmesini, beni ya da hayatımı tanımadığını ve tüm bunların kafasında kurduğu tuhaf bir fanteziye dayandığını söylemek istiyorum. Ama bunu *yapmamalıyım*, ona kızmamalıyım, çünkü kızarsam bu korkunç bir şeyle sonuçlanabilir ve muhtemelen Chloe kazanır.

Havadaki gerginliği hissedebiliyorum. Vücudumdaki tüm sinirler "*Ondan uzak dur*" diye bağılıyor ama yapamıyorum. Hemen yanımda, sıcak kalçası benimkinin yanına sıkışmış. Onu itmeyi, yumruklamayı, kaçmayı ne kadar çok istiyorum ama cesaret edemiyorum.

"Buraya ilk geldiğinde harika zaman geçirmiştik," diye başlıyor ve loş ışıktaki gözlerinin bu anıyla parladığını görebiliyorum. "Evin boş odalarında bir şişe şarapla otururduk ya da tıpkı bunun gibi bir piknik yapardık. Yıldönümü pikniğimizi işaret ediyor. "Tom pikniğe bayılır," diyor iç çekerek, "sonrasında da sevişmeyi sever.

Bu çılgınlık.

"Tedbirli davrandık Rachel. Bana döndü. "Pek dışarı çıkmazdık. Bazen Penzance'a, küçük, sakın bir restorana gider ve orada yemek yerdik. Buralarda asla birlikte görülmezdik, bu konuda ısrarcıydı.

Tom'un Sam'in kahvaltısı için çilek koyduğu peçeteye uzanıyor. En büyük, en olgun çileği seçip ağzına atarken onu tokatlamak istiyorum.

"Havuzun bitmesini bekleyemedik ve ilk gece hemen suya atladık. Birbirimizin kıyafetlerini çıkardık ve çıplak yüzdük. Dönüp havuza özlemle bakıyor, aslında hiç olmamış bir şeyin anısını yeniden yaşıyor.

"Tom seninle asla böyle şeyler yapamayacağını çünkü sudan deli gibi korktuğunu söyledi. Kendi kendine gülüyor, sanki her fırsatta kendimi suya atmadığım için bir şekilde yetersizmişim gibi.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Tom nerede? Onun için endişeleniyorum. Çoktan eve girdi mi?

Aniden havuzdan ve çıplak yüzme hayallerinden uzaklaşarak "Kocanla neden ayrıldığınızı bilmek ister misin?" diye sorar.

Sesim gitti. Konuşamıyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Acaba yarı dolu şampanya şişesine uzanıp en azından onunla onu tehdit edebilir miyim diye düşünüyorum.

Eve girip Tom'a ya da Sam'e ya da ikisine birden zarar verdi mi?

Tom'la neden ayrıldıklarını sormamı bekliyor ama ben onun hastalıklı fantezisine inanmayı reddediyorum. Burada her şeyin merkezinde kendisinin olduğuna inanıyor, sanki hepimiz onun oynayacağı oyuncaklarmışız gibi - Tom bile sadece onun zevki için var. Ama şimdi intikam mı alıyor?

"Eskiden çok üzülürdüm. Ona beni terk etmeyeceğine dair yemin ettirirdim, sonra bir gün dedi ki, "Bu evde sonsuza kadar birlikte mutlu yaşayamayız çünkü hepsi karımın üzerine. Evin sahibi o ve tüm para da onun."

Bu tabii ki doğru. Chloe'ye her şeyin benim adıma olduğunu, bu yüzden burada asla birlikte yaşayamayacaklarını söyledim. Ama şimdi onun buna verdiği yanıtı hatırlıyorum. *Başka yollar da var*, demişti. Olanları bu kadar net gördüğüm için kalbim şimdi daha çok çarpıyor. Chloe bu gece benden kurtulmak için burada, çünkü çarpık zihninde Tom'la sonsuza dek mutlu yaşayabilmesinin tek yolunun bu olduğunu düşünüyor.

"Tom, *sen* olmazsan burada birlikte yaşayabileceğimizi söyledi," diyerek korkularımı doğruluyor. 'Bu benim hayalimdi, Tom gibi yakışıklı ve başarılı biri, havuzlu güzel bir ev, küçük bir çocuk. Yani cenneteydim.

Onun deliliği karşısında dehşete düştüm ve büyüledim. Deliliği gerçek, acımasız ve beni ikiye bölüyor.

"Tom tüm bunlara sahip olabilmemizin tek yolunun senin bir kaza geçirmen olduğunu söyledi. Söylediklerine inanamıyordum ama yüzme bilmediğini ve kimsenin suya düşüp boğulmanı sorgulamayacağını söyledi. Bu yüzden havuzu restore ettirdi.

Hâlâ dinliyorum, hayal gücüne hayranım.

"İlk başta bunu düşündüm," diyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, sanki ben orada değilmişim gibi dengesiz düşüncelerini ve planlarını özel olarak hatırlıyor. "Karısını tanı mıyordum, sadece yatak odasında fotoğraflarını görmüştüm," diye devam ediyor. "Rachel duvardaki bir resimdi; tanımadığım bir kadını havuza itmek, bir kazaymış gibi davranmak zor olmazdı. Bir çileğe daha uzanıyor ve ısırıyor. Soluk sarı elbisesinin üzerine kan gibi kırmızı damlacıklar düşüyor.

"Tom onu sevmediğini, mutsuz olduğunu, zor biri olduğunu, sürekli eleştirdiğini, Sam'e karşı aşırı korumacı davrandığını ve onu huzursuz ve endişeli yaptığını söyledi. Senin kötü bir insan olduğunu düşündüm ve bunu yapabileceğimi söyledim.

Başımı sallıyorum. Bunlar sadece deli bir kadının saçmalıkları, ama yine de dinlemekte zorlanıyorum.

"Ama içimde yüzde yüz ikna olmayan küçük bir parça vardı," diyor, şimdi doğrudan bana bakarak, beni bu yeni olayla yeniden ilişkilendirmeye çalışıyor. "O ilk gece geldim çünkü korkunç karısıyla tanışmak istedim, ne kadar korkunç olduğunu kendim görmek istedim, böylece onu içeri itmek benim için daha kolay olacaktı.

"Chloe, yeter..." diye başlıyorum ama o yine kendi küçük dünyasına geri dönüyor.

"O gece Rachel'ın insan olduğunu, etten kemikten, sıcak ve dost canlısı olduğunu fark ettim ve... Bunu yapamazdım. Tabii ki Tom habersiz gelip seninle buluştuğum için çok öfkeliydi - aramızda bir şey olduğunu tahmin etmeden endişeleniyordu. Ama ona bunu yapamayacağımı, karısını öldüremeyeceğimi söylediğimde daha da kızdı.

"Chloe, yardıma ihtiyacın var," diye başlıyorum.

Hâlâ rahatsız edici derecede yakın, bana dönüyor, yüzü benimkine dönük. 'İzin ver *Bitir!*' diye tıslıyor. "Neden kimse beni dinlemiyor?

"Eğer bunlardan herhangi biri doğruysa ve benden hoşlanıyorsan, o zaman neden bana bundan bahsetmedin?" Delilik suçlamalarına iyi yanıt vermediği açık, bu yüzden Tom geri dönene kadar oyuna devam etmem gerekiyor.

Umarım iyidir.

Elini üst koluma koyuyor - bu çok samimi hissettiriyor ve o konuşmaya devam ederken ben kıvranıyorum. "Bana inanmazdın, Tom'a inanırdın ve o da seni bana karşı zehirlerdi ve artık arkadaş olmazdık.

Hafifçe geri çekiliyorum ama o içgüdüsel olarak kolumu tutuyor. "Bu yüzden benden ne yapmamı istediğini sana söylemedim, ama göz kulak olmaya, bir şey olmadığından emin olmaya çalıştım. Hatta Tom'la birlikte kalabileceğinizi ve Rosa'yla senin gibi arkadaş olabileceğimizi bile düşündüm. Ama arkadaş olmamızdan nefret etti, o zaman bile senden kurtulmam için bana baskı yapmaya devam etti.

Yine yalanlar, ama onunla tartışmayacağım. Şimdi zamanı değil.

"Bana kızgındı, eğer onu gerçekten sevseydim birlikte olabilmek için bunu yapacağımı söyledi. Ona hayır dememe rağmen bunu tekrarlayıp durdu. Bir gece seni havuza getireceğini ve burada yalnız bırakacağını söyledi. Etrafına bakındı, sonra bana döndü. "Şimdiki gibi.

Midem bulanıyor. Çıglık atmam ya da kaçmam gerekiyor ama olduğum yerde donup kalıyorum. 'Buraya gelip, o gidene kadar beklemem ve seni korkutmam gerekiyordu; sonra

Kaçmaya çalıştığın için seni içeri itmek zorunda kaldım.

Bu bir tehdit mi? Kafasında kurduğu bu sözde planı uygulamak üzere mi?

Yüzüme bakıyor, konuşmaya devam ederken gözleri karanlık ve anlaşılmaz. "Tom'a her iki şekilde de işe yaradığını söyledim. "Beni yeterince sevseydin, ondan kurtulurdun. Neden bunu yapmak zorundayım?" Çünkü baş şüpheli o olacaktı ama kimse benden şüphelenmeyecekti, özellikle de seninle arkadaş olursam. Tek yapmam gereken seni içeri itmek, boğulman için bırakmak ve yeterince uzun süre altında kaldığından emin olduğumda duvardan kaymaktı. Birkaç ay ayrı kalacaktık, sonra sonsuza dek birlikte olacaktık.

'Chloe, bunların hiçbirinin yaşandığını sanmıyorum. Sen *hayal* ettin,' diyorum nazikçe.

"Bana inanmıyor musun? Doğruldu, gerçekten şok olmuş görünüyordu. Şimdi etrafına bakıyor, sonra birden havuz duvarındaki yazıyı görür gibi oluyor.

"*Bu* da ne böyle?

"Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorsun.

"Yapmıyorum!" diye tersliyor, sonra ayağa kalkmadan ellerini kullanarak benden uzaklaşmaya başlıyor. İlk defa benden korkuyor gibi görünüyor. "Böyle düşünmüyorsun, değil mi? Benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi Rachel? Nasıl düşünebilirsin ki...? Sesi neredeyse ağlamaklı geliyor.

'Bak Chloe, seni tanıyorum, sen iyi bir insansın, bunu yapmak istememiştin. Bunu yazanın sen olduğunun farkında bile olmayabilirsin.

YAPMADIM!

'Tamam ama benimle tanışmadan ve arkadaş olmadan önce beni öldürmeye hazır olduğunu kendin söyledin - bu duvarıma yazı yazmaktan çok daha kötü.

'Hayır, değil, çünkü Tom'un dediği gibi, *aslında* seni öldürmüş olmayacağım. Sadece seni suya itmiş olurum ve eğer bunun sonucunda ölürsen... o zaman yüzme bilmediğin için bu senin hatan olurdu.

"Vay canına," diyorum. *Gerçekten delirmiş.*

'Başlangıçta kabul etmemin tek nedeni buydu, çünkü o zamanlar yüzme bilmeyen bir yabancıydın! Ama ona da söylediğim gibi, birlikte olmamız için senin ölmene *gerek yoktu*. Senden boşanabilir ve benim dairemde yaşayabilirdik. İşte o zaman beni istemediğini anladım - evi istiyor, senin tüm parayı ona yatırdı ve eğer sana bir şey olursa, sanırım evi satacak.

"Bunu duymak zor," diyorum, hala bunun saf fantezi olduğunu bilerek. "Peki şimdi ne olacak, beni içeri itecek misin?" diye soruyorum, ona katıldığının farkında olarak

ama kaçıp kaçmayacağımı bilmek istiyorum.

'Hayır, tabii ki hayır. Sana hayır dediğimi söylemiştim. Bir an susuyor, sonra şöyle diyor: 'Ona yardım etmeyeceğimi anlayınca beni terk etti. Bana bir daha asla gelmememi, beni hiç sevmediğini ve ilişkimizden birine bahsedersem inkar edeceğini ve deli gibi görüneceğimi söyledi. Bir an duraksıyor. "Daha önce depresyon geçirdim, intihara teşebbüs ettim. İşimi kaybettim, işte her türlü sorunu yaşadım.

"Bankadaki eski bir iş arkadaşıyla yaşadığı zor bir ilişkiden sonra mı? Akıl sağlığıyla mücadele ettiği aşıkâr olan bu genç kadına karşı aniden bir sempati duyarak soruyorum.

"Onu tanıyor musun?"

"Tom söyledi,"
diyorum.

"Adam aylarca peşimden koştu, sonra onunla yatmayı kabul ettim ve beni terk edene kadar kullandı. Aynı eski hikaye. Ama bu sefer sessizce gitmeyecektim ve bu onu kızdırdı, tıpkı Tom'la şimdi olduğu gibi,' diye sinsice ekliyor, hikayesinin kaybolmadığını bilmemi sağlayarak. "Böylece, kendi küçük sadakatsizlik kulüplerine üye olan diğer tüm bira içen evli erkekler tarafından körüklenen söylentiler başladı. Benim gibi kadınları deli gibi göstermek çok kolay, Rachel.

Bu dokunaklı geliyor - belki de bu ilişkide onun için gri alanlar vardı? Bir keresinde bana arkadaşlarını ya da sevgililerini asla elinde tutamadığını söylemişti; iyi başlıyor, sonra ondan bıkıyorlar. Onu reddeden erkekler de sorunun bir parçası; şu anki ruh sağlığından onlar sorumlu.

"Belki de tüm bunları sana çok daha önce söylemeliydim," diyor, "ama bu fikirden vazgeçtiğini düşünmüştüm. Hatta beni test edip etmediğini bile merak ettim: "Beni karımı öldürecek kadar seviyor musun?" diye. Ama sonra bugün onu çamaşır sepetini sipariş ederken gördüm,' diyor. 'Başka biriyle görüşüyor, Rachel. Kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım benden önce onunla birlikteydi, sadece beni sevdiğini *düşünmemi* sağladı. Beni kullandı, her zaman kullanıldığım gibi.

"Yaptığın şey için başkasını suçlayamazsın Chloe, bana zarar verdin, beni ölesiye korkuttun, Tom evde yokken evin etrafında dolaştın, verandaya bir şeyler bıraktın, böylece davetsiz misafirlerimiz olduğunu düşündüm. Ne kadar korktuğumu biliyor musun? Bana verdiğin zarar hakkında bir fikrin var mı? Oğlumun bebek sandaletlerini çalıp doğum günü kağıdına sararak bana geri gönderdin, geceleri Sam'in odasına girip onu öptün. Sen

psikotik.' Gözlerim yaşlarla doldu, bir insanın nasıl böyle bir kötülük yapabileceğinden bir kez daha dehşete düştüm.

Bunu inkâr etmesini, söylediklerime karşı çıkmasını bekledim ama sessiz kaldı, yere baktı, utanç gözlerimle buluşmasını engelledi.

" z r dilerim, çok özür dilerim Rachel. şimdi ağılıyor. "Bana senin kötü bir insan, kötü bir anne olduğunu söyledi, Sam ve Tom'a *yardım* ettiğimi düşündüm ve... Beni sevdiğini ve bunun birlikte olma şansımız olduğunu düşündüm. Seni korkuttuğum için özür dilerim ama bunu bana o yaptırdı. Birlikte geçirdiğimiz o ilk öğleden sonra i kine çok fazla votka koymamı bile o istedi. Herkesin senin berbat durumda olduğunu düşünmesini istedi. Bu yüzden ertesı gün ilk iş özür dilemek için seni aradım. Seni sarhoş ettiğim için kendimi suçlu hissettim, senden *hoşlanıyordum* - ama ona *aşıktım*. Sonunda bana bakıyor, yüzünde acı ve reddedilmeyle dolu bir hayat var. Neredeyse onun için  z leceğim.

'Ama *her* zaman sevdiği oydu,' diye bağırdı, hala kendi daha kabul edilebilir hikayesini satıyordu. 'Tom seni öldürmek için beni kullanıyordu, böylece birlikte olabileceklerdi ve sonra da beni, deli kadını suçlayacaktı. Ben bir aptaldım, hapse girecektim, sen ölmüş olacaktın ve onlar da sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Elini uzatıyor ve ben geri çekiliyorum, gözlerindeki acıyı görüyorum ama ona güvenmiyorum ve ona inanmıyorum.

"Rachel," diye fısıldıyor ve gözlerindeki çılgınlığı görüyorum, artık saklayamıyor. "Planları değişti. Kimsenin dinlemediğini kontrol etmek istercesine etrafına bakınıyor. 'Hâlâ *onunla* birlikte olmak istiyor, hâlâ senin paranı istiyor ve senin bu resmin dışında kalmanı istiyor, dikkatli ol.

O daha fazlasını söyleyemeden ayak seslerini duyuyorum. "Tom, Tom, *yardım et!* Sesleniyorum, içime bir rahatlama doluyor.

Telaşla beni yakaladı ve elini sıkıca ağızıma kapattı.

Altında kıvranıyorum ama Tanrı'ya şükür Tom beni duydu ve şimdi bağırarak bize doğru koşuyor.

 zerimden atlayarak ona doğru koşuyor. 'Rachel onu öldürme planın hakkında her şeyi biliyor,' diye bağılıyor yüzüne.

Ona bakıyor, dehşete düşmüş, inanamayarak başını sallıyor. 'Chloe, iyi misin? Sana yardım getirebiliriz,' diye teklif ediyor ama Chloe öfkeyle ona saldırıyor, tırmalıyor, tekmeliyor ve ısıırıyor.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalkıyorum ve ona yardım etmek için onlara doğru koşuyorum, ama o sırada kadın bir kement gibi adamın etrafına sarılmış ve birlikte havuza doğru dönüyorlar.

Muazzam bir sıçrama oldu. Çığlığını duyuyorum ve tetikleniyorum. Kalbim güm güm atıyor, suyun içinde kavga ederken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Tom! Umutsuzca, anlamsızca sesleniyorum. Sadece onun iyi olmasını istiyorum; ne kadar kötü niyetli olduğunu görebiliyorum.

"Piç, katil piç!" diye bağırarak adamın gözlerini oymaya çalışıyor.

Adam suyun üstünde kalıyor ama kadın ellerini adamın yüzüne bastırıyor, tırmalıyor ve çığlık atıyor. Ve sonra, aniden, sessizlik.

OceanofPDF.com

FORTY-TWO

Bulutlar dağıldı ve ben havuzun kenarında beklerken hava serinledi. Şoktayım, olanlara inanamıyorum ve duygularıma şaşıyorum. Chloe'nin bedeni ay ışığının parıltısında yüzerken ağlıyorum ve Rosa'yla kavgasından sonra yırtık mavi elbisesinin havuzda yüzdüğü günü hatırlıyorum. Mücadelesini kaybettiği için garip bir üzüntüyle doluyorum.

Her şey bitti, artık yalan yok, telefonum her çaldığında dehşete düşmek yok. Chloe öldü ama ben hayatımı geri aldım. Öyleyse neden bu kadar çelişkili hissediyorum ve bundan da öte, ölümünden sonraki bu dakikalarda neden bu kadar *boş* hissediyorum?

Tom, birkaç dakika önce gelen polise "Onu burada karıma saldırırken buldum" diyor. "Onu durdurmaya çalıştım ama bana saldırmaya başladı, sonra şampanya şişesini kaptı ve kafama doğru savurdu. İki polis havuza bakarken ve bir diğeri duvardaki mesaja bakarken sessizce izliyorum. Bunun olacağı herkes için açıktı: Chloe asla uzakta değildi, izliyor ve bekliyordu.

'...sonra ikimiz de havuza düştük ve o bana şişeyle vurdu,' diyor Tom. Ancak o zaman yüzüne damlayan kanı görüyorum ve aklım elbisesinin üzerindeki çilek damlacıklarına gidiyor.

"Yıkıldım, bunun olduğuna inanamıyorum. Üzgün ve kızgın ve ben de bu tuhaf duygu karışımını anlıyorum. "Onu itmek *zorunda* kaldım çünkü bana şişeyle vuruyordu, ama onu iterken bayılmış olmalı," diye devam ediyor, memur not alırken. 'O yapamaz

güçlü bir yüzücüydü - hiç şansı yoktu. Çok zayıftı. Suyun sadece bir metre içindeydik ama su onun başının üzerindeydi. Suya batar batmaz onu çıkarmaya çalıştım ama ellerimin arasından kayıp gitti ve ben sarsılmıştım" - başındaki kanayan yaraya dokunuyor - "Ne olduğunu bilmiyordum ama karım her şeyi gördü.

'Evet, yaptım,' diye hevesle onayladım. 'Hayatımız aylardır bu kadın tarafından rahatsız ediliyor. Önce kocamı saplantı haline getirdi, sonra benimle arkadaş oldu. Korkunçtu. Daha önce bana neler söylediğini ve kocamın beni nasıl kurtardığını anlatmaya devam ediyorum. Ben konuşurken Tom başını sallıyordu.

"Gördüğünüz gibi, Memur Bey, Chloe Mason eşimle arkadaşlığı sırasında olan her şeyi çarpıtmak için bir kampanya başlattı. Onu takip etti, bahçede yangınlar çıkardı; hatta karımı alkol aldığı için sosyal hizmetlere şikayet etti. *Takıntılıydı* ve karım çılgına dönmüştü. Oğlumuzun anaokulundaki ebeveynler ve bazı öğretmenlerle konuşursanız, eşimi ne kadar kötü etkilediğini size anlatacaktırlar.

Keşke Jennifer Radley ve onun kötü kızlarını tanık olarak göstermeseydi - onlar bana kefil olmalarını isteyeceğim son insanlar ve aslında olacaklarından da şüpheliyim.

Polisler anlayış gösteriyor - içlerinden biri bir zamanlar kendisinin de bir sapığı olduğunu ve neler yaşadığımızı anladığını söylüyor. Minnettarım çünkü sadece o yoldan geçmiş biri bunun ne kadar korkunç olduğunu bilebilir.

Onu götürmelerini izliyorum ve birinin bu kadar genç ölmesi ne kadar üzücü olsa da Chloe'nin öldüğüne *seviniyorum*. Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum ama sonunda özgür olduğumu ve ailemin güvende olduğunu hissediyorum.

Bana gaz ışığı tutuyor, kendimden ve kocamdan şüphe etmemi sağlıyordu. Şimdi o gitti, artık kafamı karıştıramaz, ancak soruları yanıtlayıp ifadeleri imzaladıkça, o kadar da emin olmadığımı fark etmeye başlıyorum. Kocam ve evliliğim hakkında bana söylediği tüm yalanları tekrarlaması her şeyi sorgulamama neden oluyor. Bu genç ve güzel kadının eskiden kocamla birlikte çalıştığını, evimizi ona sattığını, anahtarlarımızı ona verdiğini söylediğimde kadın polis memurunun gözlerindeki şüphe mi? İnanması zor olabilir ama kocam ondan hoşlanmıyordu bile ama kadın ona takıntılıydı. Bunları duyan kadının yüzünde belirsiz bir belirsizlik, zaman zaman da inançsızlık ifadesi belirliyor. Chloe'nin bana anlattıklarıyla ilgili kendi çelişkimi yansıtıyor.

Onlara her şeyi anlattıktan ve ceset götürüldükten sonra Tom ve ben kol kola eve geri dönüyoruz. Artık hayatımızda olmadığı için kendimi özgür ve

korkusuz hissetmeyi bekliyordum ama öyle olmadı.

oluyor. Ve Şimdi kendimi Şu soruyu sorarken buluyorum: Chloe bana ve kocama bir ilişki hayal edecek ve her Şey hakkında yalan söyleyecek kadar takıntılı mıydı, yoksa doğruyu mu söylüyordu?

OceanofPDF.com

FORTY-THREE

Chloe öleli dokuz gün oldu. Tom ve ben hala o gece olanlardan dolayı sarsılmış durumdayız. Dünyama kara bulutlar gibi bir şüphe getirdi ve olanları sindirmem uzun zaman alacak. Onun nasıl öldüğünü ve her zaman yanımda taşıyacağım suçluluk duygusunu kabullenmekte zorlanıyorum. Kendime sürekli sonuç farklı olabilir miydi diye soruyorum ama Tom'un da dediği gibi hayatım zaten keşkelerle dolu - "Şimdi ne olacak?" diye sormanın zamanı geldi.

Chloe'nin öldüğü gece Iris havuzdan gelen çığlıkları duydu ve polisi aradı. Biz olaydan sonraki süreçle ilgilenirken Sam'le birlikte kaldı ve o günden bu yana hepimize büyük destek oldu. Çoğu akşam işten eve dönerken Sam'i görmeye geliyor; bazen lazanya ya da acı biber getiriyor, bunun için ona minnettarız.

Bugün Cumartesi ve Nursey kapalı olduğu için Iris bizimle birlikte. Sam için boya getirmiş ve gelecek haftaki partisi için süslemeler yapıyorlar. Ona beşinci yaş günü partisi sözü vermiştik ve olanlardan dolayı bunu kaçırmasını istemiyoruz, bu yüzden kreşten birkaç arkadaşını davet etti.

"Hiç ataç ve ipiniz var mı? Iris mavi flamalar yığınınından başını kaldırıp parlak bir şekilde soruyor, uzun siyah saçları başını çevirdiğinde sallanıyor. Ondandır hoşlanıyorum - Sam'le arası çok iyi ve çok gülüyor. Kahkaha sıkıntımız var ve onun burada olmasından memnunum; ona bayılan oğlum da öyle.

'Eminim bir yerlerde vardır. Gidip bir bakayım, ama önce ev yapımı limonata ister misiniz? Bu sabah taze yaptım.'

"Evet, *lütfen*," Iris ve Sam koro halinde.

"Benimkine cin alabilir miyim? Tom mutfığa girerken yarı şaka yapıyor. "Benimkinde de Jim olabilir mi? Sam soruyor ve hepimiz buna gülümsüyoruz.

Limonatayı doldurup uzatıyorum ama ataç aramaya çıkmama fırsat kalmadan ön kapının zili çalıyor. Bu beni hâlâ tetikliyor ve Tom'a bakıyorum.

"Sorun değil," diyor, güven verici bir şekilde gülümseyerek ve hatırlıyorum, olamaz *Onu*.

Ben de koridora yöneldim, kapıyı dikkatle açtım ve dışarı baktım. "Rachel?

Jennifer Radley, elinde bir kucak dolusu çiçekle kapımda.

"Umarım bu şekilde ortaya çıkmama kızmazsınız ama sizin için endişeleniyordum.

Bu bir sürpriz ve neden hiç tanımadığı biri için endişelendiğini sormak istiyorum. Neden burada olduğunu gerçekten anlamıyorum; biz arkadaş değiliz. Belki de meraklı olduğu ve ne olduğunu öğrenmek istediği için buradadır, tıpkı bileğimi burktuğumda Sam'e yardım edip onu kaldırmayı teklif ettiği gibi. Belki de son olaylar beni başka bir canlıya güvenme konusunda çekingen hale getirdi, ama onun burada olduğunu biliyorum çünkü başkasının pisliğini kurcalamak istiyor. Jennifer ambulans peşinde koşan, başkalarının talihsizliklerini ve skandallarını en ön sıradan izlemek isteyen kötü bir kız ve ben onun havasında değilim.

"Nasılsınız bakalım?" diye soruyor şaşkın yüzüme.

"Biz iyiyiz, teşekkürler," diyorum, başka bir şey demiyorum. Oyun alanındaki diğer annelere sohbet kanepesi olarak sunması için ağzını bilgiyle doldurmayı reddediyorum.

Kapının eşiğinde garip bir şekilde duruyor ve vücut dilimden onu içeri davet etmeyeceğimi anlıyor.

Garip bir şekilde etrafına bakınıyor. 'Çok korkunç olmalı. Yaralandın mı?' diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bana olanlar hakkında konuşmamam söylendi," diye yalan söylüyorum. "Ah. Yıkılmış bir halde pahalı çiçek buketine bakıyor.

bilet olarak getirmişti, şüphesiz parayı benim için boşa harcadığı için öfkeliydi.

"Ben... bunları getirdim, umarım seni neşelendirirler. Onları isteksizce kollarıma bırakıyor, bu iş bittikten sonra etrafta dolaşmak için bir bahanesi kalmayacağını biliyor.

"Çok nazıksın Jennifer, minnettarım. Ondan hiç hoşlanmıyorum ama kaba olmak için bir neden yok ve bunlar çok güzel çiçekler.

"Sanırım cumartesi gününüze devam etmenize izin vereceğim. Dönmeye başladı, ben de kapıyı kapatmak üzereydim ki Tom omzumda belirdi.

"İyi misin Rachel?" diye sordu arkamdan nazıkçe. "Senin için endişelenmeye başlamıştım..." Sonra Jennifer'ı gördü ve ondan bana, çiçeklere bakarak, "Jennifer, merhaba!" dedi.

"Nasıl olduğunuzu görmek için aradım," diyor.

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Tekrar benden ona baktı. "Kapının eşiğinde durmayın. İçeri gel.

Gülümsüyor, başını sallıyor ve şimdi koridora doğru ilerliyor ve ben onun kasığına bir diz atma isteği duyuyorum.

"Ben de Rachel'a ne kadar korkunç olduğunu söylüyordum. Beni geçip mutfağa girdi, Tom da ona limonatamı ikram ediyordu.

Onları takip edip çiçekleri suya koyarken 'Çok güzel' diyor. Kadınların kocama biraz aşık olmasına alışkınım - yakışıklı ve istediği zaman çekici olabiliyor. Babam her zaman, 'Ağaçlardaki kuşları bile büyüleyebilir,' derdi ve Tom Jennifer'a bir bardak limonata uzatırken şimdi onu duyuyorum.

Bardağı alırken parmakları neredeyse onunkilere değiyor. gözlerinin içine bakarak.

Sessizlik sağır edici. Tom'un sohbeti devam ettireceğimi düşünerek onu davet ettiğini biliyorum ama ikimiz de onu gerçekten tanımıyoruz, bu yüzden söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. Yine de sessizliği doldurmaya çalışıyorum ve kötü kızlara geri götürmesi için ona harika bir PR vermekten daha iyi ne olabilir ki?

"Bu sabah iyi bir haber aldık, sosyal hizmetlerden gelen mektupta sosyal yardım kontrolünü daha fazla uzatmayacaklarını söylüyorlar," diye duyuruyorum. "Chloe'nin yanlış bir rapor hazırladığını hatırlıyor olmalısınız? Chloe ile tartışırken bunu oyun alanında nasıl duyurduğumu biraz utanarak hatırlayarak söylüyorum.

"Oh, bu iyi haber, değil mi? Jennifer açıkça etkilenmiş bir şekilde cevap verir. Hatta hayal kırıklığına mı uğradın?

Tom'a bakıyorum, o da bana garip bir yüz ifadesiyle bakıyor. "Tom bu konuda konuşmamdan hoşlanmıyor," diyorum. "Ne kadar az bahsedilirse insanların o kadar az dedikodu yapacağını düşünüyor ama ben buna inanmıyorum, ya sen? Ona dikkatle soruyorum.

Jennifer limonatasından bir yudum alırken Tom bana kaşlarını çatıyor, sonra da konuyu değiştirmeye çalışıyor. "Chloe'nin başına gelebilecek onca şey arasında boğulmak hiç listemde yoktu," diyor. "Çok iyi bir yüzücüydü - eyalet için yüzerdi, biliyor muydun?"

Tom ve ben birbirimize bakıyoruz. Çiçeklere dönüyorum ve onları vazoya yerleştirmeye konsantre oluyormuş gibi yapıyorum.

"Çok fazla sorunu vardı," diyor Jennifer, sanki bunun bizim için ne kadar rahatsız edici olduğunun farkındaymış gibi. "Onu okuldan tanıyordum. Ne kadar sorunlu bir kızdı. Erkek arkadaşımı çaldı, sonra da beni suçladı. Perişan olmuştum. Ailem beni terapiye göndermek zorunda kaldı...' Kendi deneyimini ayrıntılarıyla anlatmaya devam ediyor. Konu tekrar Jennifer'a döndüğü için rahatladım ve Jennifer Show'a geri dönebiliriz.

"Ağladım, ağladım, bana karşı çok acımasızdı.

Kanlı limonatayı çabucak içip gitmesini umuyorum. Tom onu cömertçe içeri davet etti ama ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yok ve o kendinden bahsedip dururken, Tom'un her an çekip gideceğini ve onu bana bırakacağını biliyorum.

Ama tam çılgın olacakken evren beni dinliyor; telefonum çalışıyor ve derin bir sevinçle Rosa'yı arıyorum.

Özür dileyerek, "Üzgünüm, bunu almam *gerekiyor*," diyorum ve Tom'u bir vampirin içeri girmesine izin vermenin sonuçlarıyla baş başa bırakarak yürüyüp gidiyorum.

"Sen lanet olası bir medyumsun," diye tıslayarak telefonu kapattım. 'O kaltak Jennifer Radley bir kucak dolusu pahalı çiçekle çıkageldi.

'Ah, ne kadar iğrenç. Bana ondan bahsetmiştin - cesetle ziyafet çekmeye mi geldi?'

Onun gibi bir şey. Lanet Tom onu içeri davet etti. Onları mutfakta "sohbet" ederken bıraktım.

"Tom'un dostça davranması hiç hoş değil, öyle mi? Sesi neredeyse incinmiş gibiydi; Tom'un çekici yanını hiç görmemişti.

İğneleyici konuşuyorum. "Sohbet" dediğimde, Tom hiçbir şey söylemezken, buzdolabının karşısında garip bir şekilde dururken o tüm bunları yapıyor. Onu Chloe'yle hormonlu gençlik yıllarını anlatırken bıraktım.

"Kulağa bir gençlik slasher filmi gibi geliyor," diye cevap veriyor ve ikimiz de buna gülüyoruz. Ruh halim ne olursa olsun, Rosa beni her şeye güldürebiliyor. Şu anda ihtiyacım olan o karanlık, bazen acımasız mizaha sahip ve birkaç dakika sonra Jennifer'ı tamamen unuttum.

Biraz daha sohbet ettik ve amcasının aradığını söyledi, ben de onu bırakıp aşağıya indim, Jennifer'dan hiçbir iz yoktu.

"Gitti mi?" diye soruyorum Iris'e.

"Sanırım öyle, kendisi hakkında konuştuğunu duyamıyorum," diyor arsız bir gülümsemeyle.

Ona göz kırpıyorum - görünüşe göre Iris de Bayan Radley konusunda benimle aynı fikri paylaşıyor.

'Anne, ip ve ataçları buldun mu? Onlara *ihtiyacımız var!* Sam sabırsızlıkla sorar.

"Çok özür dilerim çocuklar, Bayan Radley geldi, sonra Rosa aradı ve... Şimdi hallediyorum.

Hemen mutfak çekmecelerini kontrol ediyorum. Bol miktarda çekmecemiz olduğunu biliyorum ama nereye koyduğumu hatırlayamıyorum. Oturma odasına geçip oradaki çekmeceleri de kontrol ettikten sonra üst kattaki Tom'un ofisine koşuyorum, aslında ofis değil, daha çok bir depo. Dizüstü bilgisayarını, yığınla kâğıdı ve mali formları burada tutuyor ve ben buraya nadiren giriyorum - burası onun çalışma odası ve ben buraya girdikten sonra hiçbir şey bulamayacağını söylediği için burayı toplamamam konusunda kesin talimatlar aldım.

Ben ortalığı toplamamışken onun bir şey bulabilmesine şaşıyorum ama bu benim sorunum değil. *Dağınık bir masa istiyorsa*, antika masasının üzerinde tozlanan kâğıt ve kitap yığınlarına bakarak, *bir masaya sahip olmalı diye* düşünüyorum. Tom masasını çok seviyor - bir servete mal oldu, ama değerinin artacağını ve bir gün ev gibi onu da bir servete satabileceğimizi söylüyor - umarım haklıdır.

Pencereye bakıyorum - Sam'in odasının yanında ve pencere küçük olsa da yüksekte ve havuzun harika bir manzarası var. Pembe şemsiyeler ve siyah şezlongların turkuaz suya karşı beklediği, gülünç mavi renkte mükemmel bir dikdörtgen. Sanırım sonsuza kadar bekleyecekler; yakın zamanda oraya gitmeyeceğiz. En azından - Tom'un fırçalaması sayesinde - fayanslar artık kusursuz ve kötü niyetli grafitilerden arınmış durumda.

Sonra sürpriz bir şekilde onu gördüm. Aşağıda, bir elinde içkisi, Xanadu'yu seyreden Kubilay Han gibi değerli havuzunun etrafında dolaşıyor. Sanırım hâlâ havuzuna büyük bir aşkla bağlı ve benim aksime, suç mahallini olduğu gibi tekrar ziyaret etmekte bir sakınca görmüyor. Yakından tanıdığınız birini uzaktan izlemek güzeldir: aşinalık silinir ve onu ilk kez yeniden görebilirsiniz.

Kocam yakışıklı - yaz bronzluğunu tamamlayan mavi keten gömleğiyle iyi görünüyor. Onu bundan önce sevdiğim gibi tekrar sevmeliyim.

Korkunç bir karmaşa oldu. Chloe'nin söylediklerini düşünmeyi bırakıp *bildiklerimi* yapmalıyım. Tom'un hataları var: çok fazla harcıyor, bazen öfkeleniyor ve benden daha materyalist olabiliyor, her şeyin en iyisini istiyor. Ama sonuçta iyi bir eş ve baba, çoğu zaman birlikte mutluyuz ve beni seviyor.

Akşam güneşinin altında onu izlerken, bu adamı hayatımın oldukça geç bir döneminde bulduğum için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Çok uzun bir süre kırık kaldıktan sonra beni toparladı ve onardı, sonra Sam'imiz oldu ve ben yeniden bir bütün oldum. Küçük oğlumun kahkahalarını duyuyorum ve aklıma elimdeki görev geliyor, ataçları ve ipi bulmak, bu yüzden masaya geri dönüyorum, ilk çekmeceyi açıyorum ve hemen bir demet ataç buluyorum. Memnuniyetle, ip bulmaya çalışmadan önce onları bir rafa yerleştiriyorum ve onları yere koyarken, Tom'a havuzunun yanında son bir kez bakmak için tekrar başımı kaldırıyorum.

Ama şaşırarak Tom'un artık aşağıda yalnız olmadığını görüyorum; biriyle konuşuyor gibi görünüyor. Gülüyor ve tüm vücudu sanki komik bir hikaye anlatıyormuş gibi hareketli görünüyor ve sonra Jennifer'ı görüyorum. O da gülüyor ve onun koluna dokunuyor. Sonuçta eve gitmedi.

FORTY-FOUR

Tom ve Jennifer'ın bu kadar rahat sohbet etmeleri beni şaşırttı. Mutfakta onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Vücut dilleri daha önce mutfakta birbirlerine karşı takındıkları ya da takınmadıkları tavırdan tamamen farklı. Ne zamandan beri birbirlerine karşı bu kadar rahatlar? Kendime bunun endişelenecek bir şey olmadığını ve kötü bir şey olmayacağını söylüyorum.

Bir süre izliyorum ve sohbet etmeye devam ediyorlar. O da bir içki alıyor ve adamın havuzdaki içecek arabasını açtığını görüyorum. Oraya gitmeli, varlığını hissettirmeliyim - şu anda çok gerginim ve bunun kısmen Chloe'den kurtulduğum için olduğunu biliyorum, ama yine de beni huzursuz ediyor. Ona bu kadar yakın durması hoşuma gitmiyor. Çok rahat ve bunu bozmam gerekiyor. Önce ipi bulmaya karar veriyorum, sonra aşağı iniyorum ve havuza yaklaşmak ne kadar zor olsa da onlara katılıyorum.

Masaya geri dönüyorum ve ip olma ihtimaline karşı bir sonraki çekmeceyi açıyorum. Karıştırırken, döküntüler arasında ilgimi çeken bir şeyin parladığını görüyorum. Daha yakından incelemek için elime alıyorum: anahtarları takılı bir yıldız anahtarlık ve daha yakından baktığımda, büyük gümüş yıldızın üzerinde kalbimi hızlandıran bir şey yazdığını görüyorum. *Chloe* yazıyor.

Anahtarları elimde evirip çevirirken karnımda bir yumruk hissediyorum - bunlar evimizin yedek anahtarları. Chloe'nin Tom'a geri verdiğinde *ısrar ettiği*, ama Tom'un vermediğinde ısrar ettiği anahtarlar. Ama Chloe onları geri vermiş olamazdı, çünkü yangın gecesi anahtarlara ihtiyacı vardı, çünkü arka bahçeye girmenin tek yolu evin içinden geçmekti. Tabii eğer eve tırmanmadıysa.

Komşunun duvarı mı? Hafıza kutumdan mavi plastik sandaletleri almak ve daha sonra verandaya çıkıp turuncu havluyu bırakmak için onlara sahip olması gerekiyordu. Peki eve girip gömleğimi nasıl çaldı ve sonra geri getirdi? Anahtarlar olmadan bunların hiçbirini yapamazdı.

Rosa'nın Chloe'nin anahtarları kopyalatmış olabileceğini söylediğini hatırlıyorum, ama eğer öyleyse, neden onun anahtarlığı *bu* sette?

Çekmeceyi hemen çekiyorum ve eski bir cep telefonu, kalemler, bir zimba tabancası ve çekmecenin arkasına itilmiş bir yığın sarı kağıt buluyorum. Bunlar Chloe'nin ilk gece evimize getirdiği kâğıtlara benziyor. Tom bunları ondan almış, kâğıt yığınının inşaatçıların faturaları diye söz etmişti.

O zamanlar iş hesaplarına ait herhangi bir şeyin sarı kağıtta olması bana garip gelmişti. Ama bunu sorgulamadım ve şimdiye kadar kâğıtları bir daha hiç görmedim ve kâğıtları karıştırıp hepsinin boş olduğunu gördüğümde bir şeylerin yolunda gitmediğini *anladım*. Kâğıt kalındı, çocuk resim kâğıdı gibiydi - Chloe'nin Emily için çantasına koyduğu bir şey miydi? Sırf eve girebilmek için Tom'a bir şey teslim ediyormuş *gibi* mi yapıyordu? Ve eğer öyleyse, Tom neden bu maskaralığı kabul etti ve bu boş kâğıtların inşaatçı faturaları olduğunu söyledi?

Daha yakından bakıyorum ve Tom'un çekmecenin arkasına ittiği küçük plastik bir cüzdan buluyorum. Açtığımda makbuzları görüyorum, bir sürü makbuz, hepsi de vergi harcamaları olarak geri alabilmek için saklanmış; bunda olağandışı bir şey yok, ama bir şey beni cüzdanı masaya yatırmaya ve makbuzları incelemeye itiyor. Bir makbuz hemen göze çarpıyor. Logoyu tanıyorum: The Candle Company'den birkaç hafta önce Looe'dan alınan mumların fişi. Posta listesinde olup olmadığını sorduğumda, benim için bir hediye aldığını söylemişti. O hediyeyle hala almadım - acaba kime aldı? Çanlar çalışıyor. Onları duymamaya çalışıyorum, bu yüzden makbuzları incelemeye devam ediyorum. Çoğu beklediğim gibi: uzakta çalışırken yediği ve parasını talep etmesi gereken yemekler için, ama arada sırada buradan çok uzak olmayan bir restoran için bir tane buluyorum. Sidmouth ve Dorset'teki restoranlar için makbuzlar var, birkaç tane de Kuzey Devon'da. Onları masanın üzerine koyuyorum, bunu çözmeye çalışıyorum. Bu tarihlerde hâlâ Manchester'daydım ve bildiğim kadarıyla Tom burada evdeydi, gece gündüz evde çalışıyordu; nadiren bir bira içmek için bara bile giderdi. Müşterilerini ya da iş arkadaşlarını eğlendiriyorsa neden bana söylememiştii?

Biraz midem bulanıyor. *Neler oluyor?* İki kişilik akşam yemeği, genellikle bir şişe şampanya ve bazen de bir gecelik konaklama için yedi fatura var. Hepsi de Penzance'daki aynı restoranda.

Sesini duyuyorum, beni doğruyu söylediğine ikna etmeye çalışan o tiz, endişeli sızlanışını. *Tedbirli davranırdık, pek dışarı çıkmazdık. Bazen Penzance'a, sevimli, sessiz küçük bir restorana gider ve orada akşam yemeği yerdik.*

Sonra başka makbuzlar buluyorum: Kuzey Devon'da bir pansiyon ve daha yakın zamanda, Chloe ölmeden bir gün önce Cornwall'da daha da endişe verici bir tane.

Umutsuzca masum bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yapamıyorum.

Ne düşüneceğimi bilemiyorum; kafam karmakarışık. Oteller ve restoranlar, anlaşılması imkânsız tarihler. Hepsi çok fazla: sarı kağıtlar, mumlar ve şimdi de bu makbuzlar. Masanın üzerindeki kâğıt parçalarının üzerinde duruyorum. Aptal mıydım? İpuçları başından beri burada mıydı? Chloe ve Tom'un bir ilişkisi mi vardı? Chloe bunca zamandır doğruyu mu söylüyordu?

FORTY-FIVE

Aşağı indiğimde havuza doğru ilerliyorum ve bahçede yürürken onun kahkahalarını ve daha derin, daha sakın ses tonlarını duyuyorum. Kıskanç bir tip değilimdir ama Cornwall'da geçirdiğim bu zaman beni sınadı ve tüm yaşadıklarımın son birkaç yılını saklanarak geçirdiğimi fark etmemi sağladı. Hayatımda daha fazla acıya katlanamazdım ve şimdi merak ediyorum, bu gerçek gözümün önündeyken onunla yüzleşmediğim anlamına mı geliyor? Chloe'nin anlattıkları bana çok mu zor geldi - yalan söylediğine inanmak daha mı kolaydı? Bu soruların cevaplarını henüz bilmiyorum. Ama bundan sonra cevapları arayacağım, onlardan saklanmayacağım ve gerçekten yüzleştiğimde, onunla doğrudan yüzleşmek ve onunla başa çıkmak niyetindeyim.

Havuzun kapısını itiyorum ve yüzümde kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle içeri giriyorum. Tom ve Jennifer birbirine yakın iki şezlongda oturuyorlar ve beni görünce hemen ayağa kalkarak Jennifer'dan uzaklaşıyor.

"Jennifer! Hâlâ burada mısın?" diyorum, saatime bakarak.

Bildiğimiz gibi Jennifer Radley duygularını saklamakta zorlanıyor ve beni görünce hayal kırıklığına uğradığı çok açık. Şezlongda garip bir şekilde kayıyor, gülümsemesi kırıksıklığa neden oluyor.

'Aslında gerçekten gitmeliyim,' diyor.

"Hayır, bir içki için daha kal; ne de olsa görmeye geldiğin kişi *benim*. Duraksadım ve birinden diğerine baktım. "Öyle değil mi?"

'Evet... Ben...' Kendini nereye koyacağını bilemiyor. Belli ki Tom'un arkadaşlığını seviyordu, ama ben gelir gelmez ışığı söndü.

'Seni Tom'la bırakıp gitmem çok kabaydı. Umarım seni eğlendiriyordur?'

Tom şimdi içecek arabasının arkasında duruyor. 'Bize katılmanı bekliyordum. Sana biraz ayırdım. Kokteyl çalkalayıcısını kaldırır ve bir bardak alarak içkiyi yüksekte dökür.

Jennifer ve ben, bardağı kıvrırcık limon kabuğu ve minik bir limon çiçeği ile süslemesini büyülenmiş bir şekilde izliyoruz.

"Çok yetenekli bir kocam var," diyorum bardağı bana uzatırken. Bir yudum alıyorum. "Vay canına Tom, bu çok *lezzetli*.

Sicilya limonlu cin. Senin için özel olarak aldım. Seveceğini biliyordum.' Gülümsüyor.

"Jennifer için bir tane yapmıyor musun?

"Hayır, bir tane içtim," diyor sertçe ayağa kalkarak. "Oh, anlıyorum, siz ikiniz bensiz mi başladınız?

Tom bana hafifçe azarlayan bir bakış atıyor ama ben onu görmezden gelip Jennifer'ın az önce boşalttığı şezlonga oturuyorum.

Tom'a bakarak, "Öyleyse ben iniyorum," der.

"Hey, seni gördüğüme sevindim Jennifer," diyorum yarım ağızla el sallayarak.

"Çok güzel bir eviniz var," diyor. "Tom bunun için çok çalıştı. "Evet, öyle, burayı seviyoruz. Tatlı tatlı gülümsedim.

Tom'un eşliğinde eve giderken onu izliyorum ve ilk kez kendime güvensizleşip güvensizleşmediğimi merak ediyorum, ama bunu Rosa'nın deyimiyle Chloe sonrası paranoyama bağlıyorum.

Birkaç dakika bırakıyorum ama havuzun başında yalnız kalamıyorum, bu yüzden gittiğinden emin olmak için eve geri dönüyorum.

Tom mutfakta telefonuna bakıyor, bu da davetsiz misafirimizin binayı terk ettiği anlamına geliyor. Onunla henüz konuşmak istemiyorum. Ona soracak çok sorum var ve başlamadan önce düşüncelerimi toparlamam gerekiyor.

Iris ve Sam'in merdivenlerden yukarı koşarken gülüşüklerini duyuyorum. Şu anda çocuğumun beni kucaklamasına ihtiyacım var; biliyorum ki bu beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmem için bana güç verecek.

'Sadece bir telefon görüşmesi yapıyorum Sam. Sana bir hikaye okumak için bir dakika içinde döneceğim,' diyor Iris.

Ben de odasına giriyorum, yatağında bir yığın kitapla uzanmış, Iris'in dönmesini bekliyor. Kendi kendime gülümsedim. Zavallı Iris bir süre daha

burada kalacaktı.

bir süre.

Odasına girerken ataçları sallayarak, "İstedğin şeyi buldum," diyorum.

"İp ne olacak anne?

'Üzgünüm, hiç bulamadım. Yarın getiririm, süslemeleri o zaman bitirirsin. Yatağa oturuyorum. "İyi misin tatlım?" diye soruyorum. Küçük bir çocuk için zor zamanlar geçirdi. Odasında insanlar gördüğünü ve havuzdan el salladıklarını sanıyor. Evimizi taşıdık, kreşe başladı, bir arkadaş edindi, bir arkadaşını kaybetti, ölüm kavramıyla tanıştı, sadece Chloe'ninki değil. Bir süre Emily'nin babasının onun bahçesine gömüldüğünü sandı ama aslında onun anısına ayçiçeği tohumları vardı. Babası iki yıl önce kanserden ölmüş ve Emily onu hatırlayamayacak kadar genç olsa da, Sam'e aktardığı ölümle ilgili bir hayranlığı var. Onu sürekli kontrol etme ihtiyacı hissediyorum, hayal gücü tekrar devreye girerse diye onu rahatlatıyorum.

"Partim için heyecanlıyım.

"Tatlım, eminim öyledir, çok eğlenceli olacak. Onun neşesi korkularımı ve endişelerimi bastırıyor; bana umut veriyor ve Sam buradayken her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Yatakta onun yanına uzanıyorum, başını öpüyorum ve kolumu ona doluyorum.

"Emily partime gelebilir mi?

'Korkarım hayır, hayatım. Emily artık annesiyle Bristol'da yaşıyor.'

Tom ve ben onu korumaya çalıştık, ancak kreşteki çocuklar ona havuzumuzda birinin öldüğüne dair şeyler söylediler ve onun güvenceye ihtiyacı var.

"Babamın arkadaşı partime geliyor mu?

Kalbim parçalanıyor - ölümün ne demek olduğunu anlayamayacak kadar küçük ve ona Chloe'nin geri gelmeyeceğini sürekli açıklamak zorundayım. "Emily'nin annesini mi kastediyorsun... yani teyzesini? Sana söyledim hayatım, o cennette.'

"O değil!" diye yanıtlıyor, aptallığım karşısında sabırsızlanarak.

"Oh, tamam. Ama kimi kastettiğini bilmiyorum hayatım - adını biliyor musun?"

"Mickey Mouse!" diyor ve gülmeye başlıyor.

"Eğer *gerçek* bir insan olsaydı, adı Mickey Mouse olmazdı, değil mi? Gülümseyerek söylüyorum.

Buna gülüyor.

"Peki, babamın arkadaşının *gerçek* bir adı var mı?

Nazıkçe sordum. "Mickey Mouse! Başını sallıyor.

Sam yorgun ve dört yaşındaki tüm çocuklar gibi aptalca davranıyor ama Chloe'yi tekrar gördüğünü, onun iyi geceler öpücüğü vermek için odasına geldiğini düşünmesini gerçekten istemiyorum. Ben de bunun peşine düşüp arkadaşının kim olduğunu düşündüğünü öğrenmeye çalışıyorum.

"Babamın arkadaşı *benim* de arkadaşım mı? diye soruyorum. Başını sallıyor.

"Yani bu sadece *babanın* arkadaşı mı?

"Evet, biliyorsun, *babanla* birlikte yatağına giren kadın!

OceanofPDF.com

FORTY-SIX

Sam'e daha fazla soru soramadan, Iris her zamanki gibi parlak ve güler yüzlü bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Haydi, sen, okuma yarışmamıza başlayalım," diyor şefkatle.

Ona teşekkür ediyorum ve Sam'e son bir kez sarılıp iyi geceler öpücüğü verdikten sonra, Tom'un hâlâ telefonuna baktığı mutfığa gidiyorum.

'Tom, seninle konuşmak istiyorum,' dedim.

Telefonundan başını kaldırıyor, yüzünde endişe var. "Tamam, hayatım.

"Iris Sam'le birlikte, o yüzden gidip verandada oturabiliriz," diyorum.

"Iris'in bizi ya da Sam'i duymasını istemiyorum.

'Oh... bu durumda, havuz başında birlikte son bir içki içelim mi? Orada kimse bizi duyamaz.'

'Geç oldu ve biraz serin,' diyorum.

'Biliyorum ama sanki yazın son günüymüş gibi hissediyorum - bu akşamın tadını çıkarmalıyız. Saat daha altı buçuk, gece yeni başlıyor' diyor ve bir hamleyle kazağını omuzlarıma geçirip elimi tutuyor. Beni bahçeye doğru götürürken içimde yükselen bir panik duygusu var. Havuza gitmek istemiyorum. Güvenli bir şekilde evin yakınında kalmak istiyorum, birinin öldüğü yerde değil. Ölümü sadece suda görebiliyorum ama bir şey söylersem yine hasta olduğumu, histerik ya da mantıksız davrandığımı düşüneneğini biliyorum. Kendime bunun küçük bir fedakarlık olduğunu söylüyorum ve eğer havuzunun kenarında oturmak istiyorsa, öyle olsun.

"Tom, Chloe'yle olanlarla ilgili hâlâ anlamadığım bazı şeyler varmış gibi hissediyorum," dedim havuzun kenarına geldiğimizde. Elimdeki

Bize bir içki doldururken şezlongları biraz daha uzaklaştırdı ve şimdi sessizlikte birlikte oturuyoruz.

"Tamam, neyi anlamıyorsun? Gülümsüyor, elimi okşuyor. Önce ona anahtarları çekmecesinde bulduğumu açıklıyorum.

"Onları oraya ben koymadım - onları bana geri vermedi, sana *söyledim!* Bana karşı sabırlı olmaya çalışıyor ama sesindeki kızgınlığı duyuyorum. "Belki de gömleğini çamaşırhaneye geri koyarken onları benim çekmeceme koymuştur?" diye teklif ediyor.

"Evet, *olabilirdi,*" diye kabul ediyorum, sonra da ona makbuzları anlatmaya devam ediyorum. "Benim harcamalarım," diyor omuz silkerek.

"Şampanyalı iki kişilik akşam yemeği mi? İnanamayarak sordum.

Elini benimkinden çekiyor, artık nazıkçe okşamak yok; beni sakinleştirmek için bundan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu fark ediyor. 'Bir anlaşma yapıldığında, her zaman şampanya sipariş edilir. Eminim bunu biliyorsundur?

"Öyle mi? Bu biraz çökmüş görünüyor.'

"Rachel, tam olarak ne diyorsun, başka bir kadınla yemek yediğimi mi?

'Bilmiyorum ama Penzance'da hangi finans anlaşmalarını yürütüyordunuz? Güzel bir yer ama küresel finans ve ticaretin merkezi sayılmaz, değil mi?

"Ülkenin her yerinde müşterilerimiz var, bunu biliyorsunuz.

"Ama bundan hiç bahsetmediniz. Manchester'dayken beni sadece ev üzerinde çalıştığınıza inandırmıştınız.

"Öyleydim ama birkaç anlaşma da yaptım. Senden para istemekten nasıl nefret ettiğimi bilirsin, harçlık verilen bir çocuk gibi. Sadece biraz mali özerklik istedim, hepsi bu.

"Haklısınız, ama Penzance'ta yedi akşam geçirdiğinizden hiç bahsetmemiş olmanız bana garip geldi.

"Özür dilerim, saydığımızı fark etmemiştim!"

"Yedi makbuz buldum.

"Tamam, size günün her dakikasında nerede olduğumu söylemedim. Belki de bana bir takip cihazı takmak istersiniz? Manchester şehrinin tam olarak *neresinde* olduğunu bildiğimden emin değilim.

"*Hiçbir yere* gidemedim, her gece Sam'le evdeydim. Nefes alıyorum. Oraya gitmek zorundayım. "Sam'den bahsetmişken, bugün bana babasının arkadaşının bizim yatağımızda uyduğunu söyledi," diyorum.

Bir an için sanki dünya durdu. Sessizlik sağır edici ve ikimiz de bu yapıya da boz anında askıya alınmışız gibi hissediyorum.

"Ben Londra'da o makale için röportaj yaparken bir şey mi oldu?" diye sorduğumu duyuyorum. Bir gecede evden çıktığım tek zaman bu ve her şeyi fazla düşünüyor olabilirim ama bunu ele almalıyım.

Sonunda iç geçiriyor ve başını öne eğiyor. 'Ah, Rachel,' diyor ve ben nefesimi tutup hayatlarımızı saniyeler içinde değiştirecek itirafı bekliyorum. 'Sam her türlü şeyi söylüyor - her zaman insanların öldüğünden ya da bahçeye gömüldüğünden bahsediyor. Bütün bu saçmalıkları başlatan Chloe'nin yeğeniydi,' diyor elini tekrar elime koyarak.

"Evet, hayal gücü geniş ve kendini kaptırabiliyor ama daha önce de "babasının arkadaşı "ndan bahsetmişti.

"Bu *hiçbir şey* ifade etmiyor.

Chloe'den mi bahsediyor? Sam sizi birlikte gördü mü?"

Şimdi bana dehşetle bakıyor. "Hayır. Ve bunu bana sorduğuna bile inanamıyorum.

"Üzgünüm, yapmak zorundaydım.

Bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Anlıyorum, ben uzaktayken ve Chloe zehrini kusarken senin için kolay olamaz. Kolunu bana doladı. "Rachel," diyor usulca, sorularıma karşı duyduğu tüm kızgınlık gitmiş. "Bu gece seninle burada en son ne zaman birlikte olduğumuzu düşünüyordum.

"Chloe'nin olduğu geceyi mi kastediyorsun-

"Evet, ama *bunu* hatırlamıyorum. Sanki onu bundan vazgeçirebilecekmiş gibi başını sallıyor. "Zehriyle ortaya çıkmadan *önceki* o gecenin anısını lekelemesine izin vermeyelim.

Beni öpmeye başlıyor, elini dizime koyuyor ve elbisemin altından yukarı doğru itiyor.

"Üzgünüm Tom,' dedim, 'yapamam. Şimdi olmaz, burada olmaz.

'Bütün gece burada o kırmızı elbisenin içinde nasıl yattığını, göğüslerini düşündüm...'

Havuzun gümbürtüsünü duyuyorum - *vin vin, vin vin* - sudan gelen ürkütücü mavi ışık, tıpkı o geceki gibi. Burada, şu anda olduğumuz yerde yatıyorum, şampanya, kırmızı elbisem, öpüşme şeklimiz; iyi hissettirdi. Ama şimdi Tom ve beni göremiyorum, sadece Tom ve Chloe'yi görüyorum, daha önce olduğu gibi suyun içinde birlikteler, ama bu sefer farklı. İşte o zaman hatırlıyorum. Her şey çok açık, çok korkunçtu ve başından beri biliyordum, ama tıpkı

Kendime yanılmışım gibi davrandım, çünkü onu kaybetmek istemiyordum.
'Chloe'nin ölümü bir kaza değildi. Onu sen öldürdün.'

OceanofPDF.com

FORTY-SEVEN

'Chloe'yi öldürdün çünkü çok fazla şey söylemişti ve yalan söylediğine ikna olmama rağmen vazgeçmiyordu. Bana daha fazlasını anlatmak için geri geldi, beni hala öldürmeyi planladığın konusunda beni uyardı.

'Aman Tanrım! Bu olay seni gerçekten mahvetti, değil mi?" diyor. 'Sanırım senin için yardıma ihtiyacımız var. Artık Sam'e bakabilecek durumda olduğunu sanmıyorum. Bir doktor çağıracağım Rachel, hiç iyi değilsin.'

"Chloe bana onu sevdiğini, birlikte olmayı planladığınızı söyledi," diye devam ediyorum tehditlerine aldırmadan. "Ama senin evlenmen ve bu evde sonsuza dek mutlu yaşamak için benim bir kaza geçirmem gerekiyordu," dediğimi duyuyorum mavi karanlığın içinde.

Bana dikkatle bakıyor, başını sallıyor. Şok olmuş gibi görünüyor - ama söylediklerime mi yoksa Chloe'nin bana söylediklerine mi şok oldu?

'Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı. *Tüm* mirasımı bu eve yatırdın ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar da durmadın. Geri ittim ama yeterince değil. Bunu yapmana izin verdim çünkü bu seni mutlu ediyordu ve bunun bir yatırım olduğunu ve arkamızı kolladığını söylediğinde sana inandım. Ama her zaman, burası sadece benimle ne yapacağını düşünürken paramı koyabileceğin bir yerdi. Babam sana güvenmemekte haklıydı.'

"Ne dediğini bilmiyorsun, aşkım. Sakin ve şefkatli görünmeye çalışıyor, benimle deliymişim gibi konuşuyor. Ama korktuğunu görebiliyorum. 'Biz ne zaman

tanıştığımızda böyleydin, bilmece gibi konuşur, hiç olmamış şeyleri hayal ederdin. Senin için o kadar endişelendim ki, bölümlere ayrılabilceğini düşündüm.

'Evet, ama asla bir psikiyatri hastanesine yatırılmayacaktım. Üzgün ve kafam karıştı, çünkü *yas tutuyordum!*

"Ve sen yine üzgün ve kafası karışık ve Chloe'nin yalanlarıyla hayatlarımızı mahvetmesine izin veriyorsun.

"Hayır Tom, yalanlarınla evliliğimizi *mahvediyorsun* ve en büyük yalan Chloe'nin öldüğü gece oldu.

'Gerçekten kafanız karışmış. Oradaydın, ne olduğunu gördün: suya düştük, boğulan ikimizden biri olabilirdi. Bu bir *kazaydı,*' diye dışlerini sıkarak tıslıyor.

Başımı sallıyorum; artık bununla yaşayamam. "Onu suyun altına ittin. Sonra da ölene kadar iki elinle başını aşağıda tutun.

Ben konuşurken o kekeliyor, konuşmaya çalışıyor ama ben onun yerine konuşuyorum.

"Sonra onun öldüğünden emin oldun, sudan çıktın, buz kovalarından şampanya şişesini aldın ve kafana vurdun.

"Bu doğru *değil* - bir panik atak geçirdiniz, kendinizde değildiniz, ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Başımı salladım. "Panik atak geçirmedi, her şeyi gördüm. Seni kaybetmek istemediğim için bir süre her şeyin üstünü örttüm ve seni kurtarmak için kendime ve polise yalan söyledim. Çok fazla sevdiğim insanı kaybettim ve bunu tekrar yaşayamazdım. Aslında öldüğüne sevinmişim ve onu öldürdüğün için sana minnettardım çünkü hayatımı ve özgürlüğümü geri almıştım. Ona inanmadım, sana inandım! Ama şimdi bir hayatın yalan üzerine kurulduğunda hiçbir değeri olmadığını biliyorum ve seninle birlikte olduğum için kendimden utanıyorum. Onu sen *öldürdün* Tom ve ben de en az senin kadar kötüyüm çünkü bunu yapmanı izledim ve sonra da bir yalanla örtbas ettim.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve öfkesinin sıcaklığını hissediyorum, uzun zamandır içinde tutuyor olması gereken öfkesini. 'Senin için yaptığım onca şeyden sonra... Seni kurtardım, berbat durumdaydın. Sonra aptal baban yeterince iyi olmadığıma karar verdi - bana asla parasını alamayacağımı çünkü bana güvenmediğini söyledi. Bu canımı yaktı.' Eğildi, yüzü bana dönüktü. "Bunak bir ihtiyarın yeterince iyi olmadığını, her şeyi mahvedeceğimi ve seni mahvedeceğimi söyleme cüretini göstermesi çok acıttı.

Şok oldum. "Bunu babam mı söyledi?

"Evet.

Şezlongdan kalkmak için bir hamle yapıyorum ama ben daha yapamadan beni boğazımdan yakalıyor. Gafil avlandım, nefes alamıyorum, çığlık bile atamıyorum ve şimdi beni havaya kaldırıyor. Karanlıkta, sadece havuzun aydınlattığı yüzünü görüyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Sonunda nefesimi tuttum. "Lütfen, Tom, HAYIR!

Gökyüzünü dolduracakmış gibi yüksek bir sesle kükrüyor ve beni havuza fırlatıyor. Suyu çarptığımda, şok beni uyuşturuyor. Panik yapmamaya çalışarak kollarımı oynatıyorum, bacaklarımı çırpıyorum ve nefes alıyorum. Ama nefes alamıyorum ve başımı suyun üzerine her kaldırmaya çalıştığımda, o orada. Havuzun kenarında durmuş beni izliyor. Ona uzanıyorum, ellerim suyu yarıyor, kavriyor ve içimden çığlık atıyorum. Ve sonunda derin mavi, mozaik döşeli mezara battığımda, tek gördüğüm Toby, kollarını açmış, 'Anne' diye sesleniyor.

Kafam su ve anılarla doluyor, eski bir video kamera zihnimdeki projektörde grenli bir film oynatıyor.

Anne uykuya daldı ve uyandığında artık babasını ya da küçük oğlunu denizde göremiyor. Şezlongları, pikniği, plaj oyuncaklarını bırakamıyor, bu yüzden ayağa kalkıyor, dinlenmenin tadını çıkarmaya geri dönebilmek için onları bulmaya çalışıyor. Denize bakarken eliyle gözlerini güneşten koruyor ama sahilde ve suda yüzlerce insan var - onları nasıl görecektir? Bugün o kadar çok su sıçraması ve sevinç çığlığı var ki, biri boğulsa kimse korku çığlıklarını duymaz.

FORTY-EIGHT

ONE WEEK LATER

Kendimi rahatça yataktan dışarı atıyorum. Sonunda kendi yatak odama dönmek güzel; hastane koğuşu çok gürültülü ve rahatsız ediciydi. Yaşadıklarımın sonu huzura, sessizliğe ve sakinliğe ihtiyacım var.

Boy aynasına bakarken, hâlâ burada olduğuma, hâlâ hayatta olduğuma inanamıyorum.

Tom beni havuzun derinliklerine ittiğinde, paniğe kapılıp suyun altına gireceğimi ve boğulacağımı düşünmüştü. Chloe olmasa bile, beni öldürme planına devam ediyor, kaza süsü veriyor ve acılı dolu oynuyordu. Kısa süre sonra evi satacak ve tüm mirasım olan bir milyon sterlinden fazla parayla özgür bir adam olarak çekip gidecekti.

Zayıflamış, hırpalanmış bedenime ve boynumdaki el izlerine bakıyorum ve ağlamak boğazımı acıtıyor olsa da, gözyaşları geldikçe boğazımın sıkıştığını hissediyorum. Suyun beni sarıp sarmalamasını, suyun altına, karanlığa, sessizliğe çekmesini yukarıdan izlediğini hatırlıyorum.

Öldüğümü sanmıştım; bunun benim için son olduğuna inanmıştım. Ama Toby'yi görmek bana Sam'i hatırlattı ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Böylece, tüm gücüm ve içgüdülerimle yüzeye doğru ittim, kendimi derin, koyu maviye doğru ittim ve nefes almak için ortaya çıktım. Suyun içinde güçlü ve kendinden emin bir şekilde yüzerken, uzakta bahçe duvarına tırmanan Tom'u gördüm.

çoktan öldü.

Hayatıma devam etmek, korkumu yenmek ve Cornwall'daki bu yeni hayatı kucaklamak en büyük dileğimdi. Tom ve Sam'e katılmak için can atıyordum.

Havuzda, kumsalda, denizde kürek çekerek günler geçirdim - ama en çok da benimle gurur duymalarını ve oğlumun her şeyin mümkün olduğunu bilmesini istedim.

O ilk günü hatırlıyorum, havuza doğru yürüdüğümü ve orada oturduğumu, sonra yavaşça, temkinli bir şekilde, su dizlerimi geçene kadar suya girdiğimi. Kalbim ağzımdaydı, su beni aşağı çeken büyük bir ağırlık gibi etrafımı sarmıştı ve tamamen yalnız olduğumu, beni kurtaracak kimsenin olmadığını fark ettim. Tüm cesaretimi topladım ama Tom'un olmadığı ve Sam'in kreşte olduğu her sabah, Sam'in öğretmeni Chris'in ona nefes almak ve uzuvlarını hareket ettirmekle ilgili söylediklerini hatırlayarak bir adım daha attım, omuz derinliğine indim. Ben de uzuvlarımı hareket ettirmek istedim ama ilk başta dehşet bunu engelledi. Olduğum yerde donup kalmıştım, "Yapamam, yapamam" diye ağlıyordum.

Ama yaptım ve korkum çok yoğun olsa da, titriyor olsam da, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülse de, sonunda kendime yüzmeyi öğrettim. Sam'in derslerine katılarak, Chris'in cesaretlendirmelerini dinleyerek ve küçük oğlumun su sıçratmasını, yüzmesini ve gülmesini izleyerek en büyük korkumun üstesinden geldim.

Ve şimdi buradayım. İyileşiyorum ama akciğerlerimdeki hasar beni ömür boyu etkileyebilir. Suda dört dakika kaldım - bir dakika daha kalsaydım durum farklı olurdu çünkü beşinci dakikada beyin ölmeye başlıyor ve bu da koma ya da ölümle sonuçlanıyor. Şu anda hafif hafıza kaybım var ve motor koordinasyonum zayıf; tamamen iyileşip iyileşmeyeceğimi sadece zaman gösterecek. Ama ben hayattayım ve Sam'in hala bir mumyası var, bu da iyi bir şey çünkü babası hapiste, mumyasını öldürmeye teşebbüsten yargılanmayı bekliyor.

Hiç tanımadığım bir komşum beni kurtardı. Tom'un beni havuza atarken kükrediğini duymuş ve polisi aramış.

Tüm bunlar olduğundan beri Tom hakkında pek çok hikaye duydum - biriyle birlikte yaşayıp onu gerçekten tanımamak ne kadar şaşırtıcı, değil mi? Rosa, Sam'i kreşe götürüyor ve Tom ile Jennifer hakkında dedikodular olduğunu, Tom'un Sam'i götürüp getirirken oyun alanında flört ettiklerini söylüyor. Ve birden fazla kez Tom, Sam ve küçük oğluyla birlikte arabayla sahile gitmiş - belki de Sam'e yüzmeyi orada öğretmişlerdir? *Babasının arkadaşı.*

Görünüşe göre ben yokken Tom'la yatağımızda 'yatıya kalıyorlarmış' ve beni sosyal hizmetlere rapor eden kadın da oymuş.

bir içki problemi var. Tom ona bir takım anahtarlar vermiş olmalı - evlilik dışı ilişki stratejisinin bir parçası gibi görünüyor, çünkü ben buraya ilk geldiğimde hala onun kölesi olan Chloe'ye de aynısını yapmıştı. Onun için her şeyi yapardı ve biz arkadaş olduktan sonra bile, o ilk birkaç haftada hala onun emirlerini yerine getiriyordu, ama arkadaşlığımıza Tom'dan aldığı kırıntılardan daha fazla değer vermeye başladı. Sonunda Chloe'nin tek istediği birinin ona saygı duyması, onu önemsemesiydi. Gerçekten arkadaşımı ve beni kurtarmak istiyordu - keşke ona inanmış olsaydım.

Hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Tom'un motivasyonunun para olduğunu biliyorum ama beni öldürmeye hazır olacak *kadar* çok istediğini bilmiyordum. Rosa'ya da söylediğim gibi, benimle evliyen zaten parası vardı ama yüzeysel biriydi ve muhtemelen yeni hayatına uygun parlak bir eş istiyordu. Belli ki Chloe sahneye çıkmadan önce bile ona aşık olmuştu, ama Jennifer'la birlikte olmak ve paramı elinde tutmak için benden kurtulmak zorundaydı.

O gün onları havuz kenarında oturup bir şeyler içerken bulduğumda, evindeymiş gibi görünüyordu, belli ki ben taşınmadan önce bile düzenli bir ziyaretçiydi. Kendi evliliği yüzünden hayal kırıklığına uğrayan Jennifer Radley, hiç şüphesiz kendini bu evde yaşarken, havuz partileri düzenlerken ve muhtemelen bir gün Bayan Frazer'ın kendisi olurken hayal ediyordu. Jennifer'ın evinde tutuklandı; duvardan tırmanmış ve oraya kadar koşmuştu. Bütün akşam onunla birlikte olduğunu söyledi - belli ki benim 'kazamla' ilgili herhangi bir soru olursa Jennifer onun tanığı olacaktı. Ama o sırada ben havuz kenarında oturmuş, sıcak battaniyelere sarınmış, polise kocamın beni nasıl öldürmeye çalıştığını anlatıyordum.

Sevdiğim adamın, çocuğumun babasının benim ölmemi istediğini bilmek neredeyse idrak edilemeyecek kadar acı verici. Babamın Tom'un miras üzerinde bağımsız bir kontrolü olmaması konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu sık sık merak ederdim. Bu Tom'u kızdırdı, beni de şaşırttı ama artık biliyorum: Babam Tom'un neler yapabileceğini görmüş olmalı - benim hiç görmediğim bir şey. Babamın vasiyetindeki kısıtlamalar beni koruma yöntemiymiş, her zaman olduğu gibi ve şimdi biliyorum ki her zaman da koruyacak. Şu anda Toby ile birlikte ama yanımda yürüyorlar ve Tom'un beni öldürmeye çalıştığı gece babam beni kucaklayıp güvenli bir yere taşıdı, her zaman yaptığı ve yapacağı gibi. Yaşadığım acıyı asla atlatamayacağım ve bir daha güvenmekte zorlanacağım ama babam, sevdiklerine sınıksız sarılan ve onları sonsuza dek koruyan iyi, nazik erkeklerin de var olduğunun kanıtıdır.

Eve geri dönmek isteyip istemediğimden emin değildim: çok fazla kötü anı vardı ve anlaşılan o ki, bir zamanlar hayal ettiğim mutlu yuva değildi. Ama Sam burada Rosa'yla birlikte ve burayı ev gibi hissettiriyorlar. Olanları öğrenir öğrenmez Rosa Manchester'daki evini terk etti ve ben hastanede iyileşirken Sam'e bakmak için buraya taşındı. Ne yazık ki amcası öldü ve teyzesi bakıma alındı, ancak bu, Iris'in biraz yardımıyla birlikte Sam'e tam zamanlı olarak bakabileceği anlamına geliyordu. Onlar sayesinde hastanedeyken endişelenmeme gerek kalmayan tek şey Sam oldu ve bugün evimdeyim ve ikisinin de desteğine sahip olacağımı biliyorum.

'Seni kaybedeceğimizden çok korkuyordum. Seni çok seviyorum,' dedi Rosa dün gece beni hastaneden eve getirdiğinde. Rosa beni almak için hastaneye elli millik dönüş yolculuğunu yaparken Iris geç saatlere kadar Sam'e bakıcılık yapmıştı. Arkadaşlarıma her zaman değer vermişimdir ama Rosa ve şimdi de Iris, ihtiyaç duyduğum anda yanımda olan gerçek dostlar oldular.

Rosa tartışmalı havuza bayılıyor ve hava nasıl olursa olsun her gün Sam ile birlikte orada yüzüyor. Geçen gün 'Belki de fayanslardaki baş harfleri değiştirmeliyiz' dedi.

Mozağin bir T, bir S ve bir R olduğunu unutmuştum - baş harflerimiz, küçük ailemiz. Tom'un sadece para için ne kadar çok şey kaybetmeye hazır olduğunu bir kez daha anladım. Onu gerçekten hiç tanımamıştım.

Şimdi hedefim havuzda Sam ve Rosa'ya katılmak ve bu yıl boyunca yüzmek anlamına gelse bile, yerde kar olsa bile bunu yapacağım.

Tom'un beni öldürmeye çalıştığı gece kendime kanıtladığım gibi, artık iyi bir yüzücüyüm. *Çok* iyi yüzebiliyorum, ama onları şaşırtmak istiyorum, iyi anlamda, gerçi kimse yüzebildiğime benden daha fazla şaşırmadı. O gece havuza daldığımda halüsinasyon görüyor olmalıydım ve Toby'nin kollarını açtığını gördüm. Beni çağırıyordu ve ben de onunla gitmek, kendimi suya bırakmak ve ilk çocuğumla birlikte olmak istiyordum ama onu kucağıma aldığımda kendimi Sam gibi hissettim. O zaman anladım ki henüz benim zamanım gelmemişi ve Toby bana geri dönüp kardeşinin yanında olmamı söylüyordu çünkü bana ihtiyacı vardı. Bana kalan tüm güç kalıntılarını toplamak ve suyun ağırlığını itmek için enerji ve cesaret veren şey buydu. Nefesimi tuttuğumda ilk aklıma gelenler Toby ve Sam oldu. Saniyeler içinde hayatta kalmam, bir annenin sevgisinden daha güçlü bir şey olmadığının, çocukları öldükten sonra bile sevginin devam ettiğinin kanıtıdır.

OceanofPDF.com

FORTY-NINE

Polis bana davayla ilgili bilgi vermeye geldi. Tom'un bu yılın sonunda yargılanırken mahkemeden kaçmayacağına dair bana güvence verdiler, çünkü beni gerçekten öldürmeye niyetli olduğu ortaya çıktı. Elllerinde bir itiraf var ve iki kadın memur, babam öldükten kısa bir süre sonra kocamın ölümümü planladığını ve beni vasiyetinin tek mirasçısı yaptığını bana nazikçe anlattılar.

Elimde değil - buna ağlıyorum. Beni bu kadar uzun zamandır sevmediğini bilmiyordum.

"O bir psikopat," diyorum.

"Muhtemelen," diye yanıtlıyor memur. 'Gerçekten söyleyemezsin - o kadar sohbetin içinde iyi görünümlü bir adam. Aramızda dolaşıyorlar,' diye ekliyor ve bana bir mendil uzatıyor.

Meslektaş, Chloe'nin beni havuza itirme planıyla ilgili hikâyesini doğrulamadan önce, 'Tam bir baş belası,' diyor.

"Tutuklandıktan sonra evini aradığımız sırada masasının çekmecesinde eski bir telefon bulduk" diyor. 'Buradayız çünkü teknoloji birimiz bazı mesajlara ulaşmayı başardı ve kimlerle mesajlaşmış olabileceğine ışık tutup tutamayacağınızı merak ettik. Her kimse onu bulamıyoruz ama görünüşe göre size gaz vermek için ona yardım eden bir suç ortağı varmış.

"Evet, ben de Chloe olduğunu sanıyordum.

Birbirlerine bakarlar ve biri şöyle der: 'Mmm, başlangıçta öyle olabilirdi. Belli ki kampanyasının başında onu işe almış ama

Yakın zamanda gönderilen bu mesajlardan bazıları Chloe'den üçüncü şahıs olarak bahsetmektedir ve zaman damgalarına göre, mesajlar Chloe öldükten sonra da gönderilmeye devam etmiştir'.

Midem bulanıyor. "Yani Chloe *değil* de başka biri miydi?

'Öyle görünüyor; aslında Chloe'nin hiçbir zaman gerçekten aday olduğunu düşünmüyoruz. Kocanız sadece onu bir günah keçisi olarak kullanabilmek için onunla birlikteydi.

"Evet, onun beni öldürmesini istiyordu, böylece elleri temiz kalacaktı ve suçu üstlenecekti. Onun hakkında polisi aramam için beni sürekli teşvik ediyordu. Biliyordu ki sonunda beni öldürdüğünde, benim aramalarım doğrudan Chloe'ye giden kanıtların izi olacaktı.

Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı ve ben onun gerçek suç ortağının kim olduğunu biliyorum. Chloe'yi hiç sevmedi, daha güçlü, sofistike, yeni hayatına daha uygun birine ihtiyacı vardı ama bunu başarmak için kirli işleri yapacak Chloe gibi birine ihtiyacı vardı. Bankada birlikte çalıştıkları zamandan beri onun güvenilir olmadığını biliyordu ama tek kullanımlıktı. Chloe tuhaf ve savunmasızdı ve onu o kadar çok seviyordu ki onun için her şeyi yapardı - ilk başta. Ve herhangi bir noktada fikrini değiştirip onu ele verirse, zaten kimse ona inanmazdı ve sadece deli olduğunu söylerdi. Ama kızgın *değildi*. Chloe kötü seçimler yapmıştı ve sevdiği adam için öldürmeye bile hazırdı. Ama deli ya da kötü değildi, sadece naifti ve umutsuzca sevgi ve dostluk, yalnız hayatında bir başkasının onayını arıyordu. Ama sonunda uyandığında ve Tom'un emirlerini yerine getirmeyi reddettiğinde, gitmesi gerekiyordu.

"Her zaman erkeklerin bazı kadınların deli olduğunu düşündüğünü söylerdi. Tom ona bunu yaptı ve ölene kadar onunla oynamaya devam etti. Ayrıca onun hakkında beni de yaraladı - bana onun tehlikeli olduğunu söyledi ve belki de öyleydi, ama onu manipüle ediyordu - ve beni.

"Elimizde kocanızın eski telefonundan diğer kişiye gönderdiği bazı mesajların çıktısı var" diyen memur, olanları anlamaya çalışırken beni düşüncelerimden kopardı. Bir dosya çıkarıyor, açıyor ve bana üç büyük kağıt uzatıyor. "Telefonunda kadının adını "O" olarak belirtmiş.

Kağıtları aldım ve rastgele metinleri okumaya başladım.

"Bazıları hemen cevap veriyor, bazıları ise günler arayla," diye açıklıyor. "Birlikte olduklarında mesajlaşmanın durduğunu düşünüyoruz.

Konuşmadan başımı sallıyorum ve okumaya devam ediyorum.

Seni seviyorum. Sonsuza dek seninle olmak için sabırsızlanıyorum.

O: Ben de. Suçlu hissediyorum ama o çok stresli ve endişeli. Oğlunun başına gelenleri asla atlatamadı ve şimdi bu çocuğa bakamıyor. Onu bir enkaza dönüştürecek.

Biliyorum, oğlumun onun yüzünden bu kadar zayıfladığını görmek beni çok üzüyor. Havuza girmesine bile izin vermiyor.

Ona yüzmeyi öğretebiliriz. Sam buna bayılır. Tom:

Seni seviyorum. Xxx

Havluyu verandada bıraktım.

Güzel! Chloe gece yarısı yüzüyormuş gibi mi gösterdin?

Evet!

Sandaletleri aldım. O anı kutusunda o kadar çok şey var ki. Onun için üzüldüm. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Tabii ki yapabilirsin. O mutsuz, bunu asla atlatamadı. Sonunda ona huzur vererek en nazik şeyi yapmış olacağız.

Bilmiyorum. Yeterince şey yaşamadı mı? Birlikte kaçalım mı?

O: Fayansların üzerine kırmızı boyayla 'Boğul Kaltak'

yazdım. Tom: Kahretsin. Bunu neden yaptın? Fayanslar

mahvolacak.

Tek önemsedigin bu mu? Gerçek görünmesi gerektiğine karar verdiğimizi sanıyordum.

Sosyal hizmetleri aradım, araştırıyorlar.

Tom: Güzel, eğer onu kreşte, poliste ve sosyal hizmetlerde gözden düşürebilirse, kaza geçirdiğinde olduğundan daha deli görünecektir.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Bunu neden söylüyorsun? Endişeli, kontrolcü, hayatımı mahvediyor ve onunkini de mahvetmeye devam edecek.

Ama Tom, biz katil değiliz. Tom:

İsim yok.

İsimleri siktir et. O kötü biri değil. Sen ne dersen de, kötü bir anne olduğundan bile emin değilim. Sam'in yüzmesine izin vermiyor çünkü zaten bir çocuğunu boğulma yüzünden kaybetti. Bu onu kötü bir anne yapmaz.

Artık vazgeçemezsin. Bizi Akdeniz'e götürecek bir yat kiralama planımız ne olacak? Sadece ben, sen ve Sam. Kalbimi kırma. Yarın geliyorum. Günlerce yatakta kalabiliriz ve ben seni ikna ederim. Yapılacak en doğru şey bu.

O: Tişörtü bugün C'ye gönderdim, eşiniz de üzgün olduğunu ve onu tişörtü giyerken görmeyi çok istediğini belirten bir not yazdı. C çok heyecanlanacak. Karınıza gerçekten aşık.

Evet ve karım onu bu tişörtle görünce çok kızacak.

Bu onu çıldırtıyor.

Tom: C'nin aldığına ikna oldu ve kreşte olay çıkardı.

Biliyorum! Bu kadar iyi çalıştığına inanamadım. Neyse, o uyurken ve sen Sam'le futbol oynarken gizlice eve girdim. Şimdi çamaşır makinende.

İyi işti! Neden korktuğunu merak ettim. Bir çarşaf kadar beyaz.

Sonunda kâğıtları bıraktım. Her bir mesajı okuyamıyorum - ölümsüz aşklarını ilan ettikleri ve birbirlerine ne yapmak istediklerini söyledikleri mesajlar çok fazla.

"Size bunu yaşattığım için üzgünüm," diyor memur.

'Sorun değil - eğer onu da parmaklıklar ardına koymaya yardım edebilirsem, yaparım. "O zaman kim olabileceğini düşünüyorsunuz - bir fikriniz var mı?

Jennifer Radley, kreşten bir anne. Çok yakın görünüyorlar. Sanırım Chloe'nin yerine geçen kişi o, hatta Chloe'den *önce* onun hayatında olmuş bile olabilir. Cornwall'da tek başına ev üzerinde çalışırken tanışmış olabilirler.

"Bir ilişki yaşadıklarına dair herhangi bir kanıtınız var mı?

"Bana saldırdığı gece havuzun kenarında birbirlerine oldukça yakın görünüyorlardı. Bu konuda biraz tökezliyorum - her şey hâlâ çok taze. Yüzlerinden onu sorgulamaları için bile yeterince somut kanıt veremediğimi görebiliyorum. Sonra Iris'in söylediği bir şeyi hatırlıyorum. "Kreş öğretmenlerinden biri Tom ve Jennifer'ı bir öğleden sonra birlikte arabayla giderken gördüğünü söyledi.

"Oh, tamam, peki kreş öğretmenin adı ne?

Iris Johnson. Hoş bir kız, otuz yaşlarında. Ona inanıyorum - masal anlatmaz.'

"Tamam, bunu araştırmamız gerekecek ama yerel biriyle görüşüyor olması mantıklı - kuzeyde çalışıyor olması gerekirken aslında buradan çok uzak olmayan bir adreste kaldığını keşfettik.

Bu da mideme bir yumruk daha indirdi - yani iş konusunda bile dürüst davranmıyordu. Hiç para alamamasına şaşmamalı, danışmanlık işi hiç var olmamıştı, muhtemelen onca zaman Jennifer'la bir aşk yuvasına kapanmıştı. Tekrar ağlamak istiyorum ama kendime izin vermiyorum. Güçlü olmalıyım; mümkün olan en uzun cezayı aldığından emin olmalıyım. Görebildiğim kadarıyla Jennifer Radley her şeyi bilen tek kişi ve bahse girerim kendini kurtarmak için onu otobüsün altına atacaktır. Her ne kadar adını vermeyerek onu koruyor gibi görünse de Jennifer'ın bu iyiliğe karşılık vereceğinden şüpheliyim.

OceanofPDF.com

FIFTY

İki polis memurunun ziyaretinden bu yana birkaç gün geçti. Neler olduğunu öğrenmek için onları aradım ama Jennifer'dan bir itiraf gelmediği için onu herhangi bir şeyle suçlayacak kanıtları olmadığını söylediler. Ne yazık ki eve gelen memurlarla konuşamadım - muhtemelen Chloe hakkında aradığımı hatırlayan sinirli bir erkek vardı ve daha fazla ilerlemediklerine şaşırdığımı söylediğimde, 'Sorun şu ki, Bayan Frazer, kocanızla ilişki yaşamamanın suçlanabilecek bir suç olduğunu sanmıyorum' dedi.

Bu yüzden, onların 'polislik' eksikliğinden bıkarak, kendi dedektiflik işimi yapmaya ve Jennifer'ın bahçemde ateş yaktığına dair kanıt bulmaya karar verdim.

Rosa, Miss Marple gibi olduğumu, bunun zaman kaybı olduğunu ve hayatıma devam etmem gerektiğini söylüyor ama uyuyamıyorum - saat akşam 8 ve kendimi yürüyüşe çıkacak kadar iyi hissediyorum. Rosa'ya sadece bir tur atacağımı söylüyorum, böylece eklemelerimin iltihaplanması ya da tıbbi terim her neyse, başımın etini yemeyecek. Yatağında uzanmış kitap okuyor ve başını sallayıp gülümsüyor. "İstersen ben de seninle gelebilirim? Iris burada.'

"Sadece biraz yalnız kalmak, yürümek ve düşünmek istiyorum, anlıyor musun?

Başını sallıyor ve bana bir öpücük göndererek romanına geri dönüyor. Teknik olarak Rosa'ya yalan söylemiyorum, çünkü apartmanın etrafında, bahçesi benimkine bakan komşuma doğru yürüyorum. Onu tanımıyorum ama o gece Tom'un sesini duyunca polisi arayan oydu, yani hayatımı kurtardı.

Aslında ona teşekkür etmek için ziyaret ettim. Hoş, yaşlı bir beyefendi ve bir fincan çay, biraz sohbet ve bir tabak muhallebi kreması eşliğinde onu sorgulamaya başladım.

'Chloe Mason ölmeden ve kocam tutuklanmadan önceki gece arka bahçede bir yangın çıktı. Oğlum orada birini gördüğünü düşündü, ben de polisin *size* birini görüp görmediğinizi sorup sormadığını merak ettim. Kanıtı bulmaya ve Jennifer'ın yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silmeye kararlıyım. Eğer onu kundakçılıktan içeri attırabilirsem, hayatımı kazanmış olacağım.

'Hayır, polisten haber bile almadım. Olanlardan sonra iletişime geçeceklerini düşünmüştüm,' diyor.

Bu rakamlar. Memurun beni ciddiye almadığını biliyordum ama Tom beni polise *her şeyi*, ne kadar küçük olursa olsun, anlatmam konusunda cesaretlendirmişti. Ben de söyledim. Ve Tom'un umduğu gibi, önemli olduğunu bildiğim ama polisin deli bir kadının saçmalıkları olduğunu düşündüğü bazı aptalca şeyleri rapor ettim. Terk edilmiş portakallı havlu isteyen?

"Peki, o gece kimseyi gördün mü ya da duydun mu? Sorgulamaya devam ediyorum.

"Sadece bağırma sesleri - korkunçtu, bu yüzden polisi aradım.

Çok fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum.

"Çok teşekkürler Bay Wilson," diyorum evden çıkarken. "Bir şey hatırlarsanız ya da tanıdığınız biri evimin yakınlarında dolaşan birini görürse bana haber verin.

"Elbette. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm canım, ama lütfen bana Lawrence de.

Beni el sallayarak uğurladı ve tam kapıya geldiğimde bana seslendiğini duydum. "Rachel, şimdi fark ettim, elimde yardımcı olabilecek bir şey olabilir.

Beni içeri çağırıyor.

"Geçen yıl hırsızlar geldi ve oğlum CCTV'yi kurdurdu. Son teknoloji ürünü ve bir direğin tepesine monte ettirdi. Sanırım harekete de duyarlı - oğlum komşuların bahçelerindeki tilkileri görebileceğinizi söylüyor. Nasıl kullanılacağını bilmiyorum ama gelip bakabilirsiniz. Kıkırdıyor. "Aradığınız tilkiyi bulmak isterdim.

"Ben de Lawrence! Evine geri dönüyorum.

Kırk beş dakikalık sinir bozucu bir boş ekrandan sonra, teknik yardım için oğlu David'i arıyor ve kısa süre sonra onun bahçesinin ve benim de bazı görüntülerimi izliyoruz.

Uzun uzun geziniyoruz, on bardak çay içiyoruz ve sonunda bir Şey gördüğümüzde ikinci paket kremalı kremanın üzerindeyiz.

Lawrence'ın kamera kayıtları çok acımasız. Tom'un taşındığı zamanı, benim Manchester'da olduğum ve onun yalnız olduğu ayları kapsıyor. Onu Chloe ile birlikte, çıplak, yüzerken ve öpüşürken görüyorum ve kalbim bir kez daha parçalanıyor.

"Yangın gecesine kadar ileri sarabilir miyiz? Soruyorum ve sonunda saati ve tarihi buluyoruz ve işte orada. Birinin bahçeye koşup yangını çıkardığı net görüntüler. Her Şeyi kayda aldığımız için ne kadar memnun olsam da, hayatınızın en kötü gecelerinden birini filmde görmek gibi izlemesi zor buluyorum. Ama Lawrence'ın da belirttiği gibi, her ne kadar net olsa da, siyah giyinmişler ve kapşonları var, bu yüzden yüzlerini göremiyorsunuz.

İkimiz de ekrana çok yakın oturuyoruz, gözlerimiz görüntüden bir Şey seçmeye çalışırken mahvoluyor. Sonra beklenmedik bir şekilde kundak dönüyor ve muhtemelen farkında olmadan doğrudan kameraya bakıyor. Yüzü alacakaranlıkta bile netti! Lawrence'a her Şeyi anlatıyorum, o da kasete isimleri ve saatleri yazıyor ve polisi arıyor.

Saniyeler içinde vedalaştım ve eve koşmaya başladım. Ciğerlerim o kadar zayıf ki nefesim kesiliyor; bacağım acı içinde, kalbim çarpıyor ama koşmaya devam ediyorum.

FIFTY-ONE

Şimdi evdeyim, merdivenlerden yukarı çıkıyorum, sahanlığı geçiyorum, nefes nefese kalıyorum ve göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışıyorum. Sam'i görmek zorundayım. Onunla konuşmam *gerek*.

Kapıyı iterek açıyorum ve onu en sevdiği dinozora sarılmış, huzur içinde yatarken görmek gözlerimi yaşartıyor. Küçük hayatında o kadar çok şeye maruz kaldı ki. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyor - ona babasının uzakta çalıştığını söyledim ve şimdiye kadar bunu kabul etti. Bir gün ona söylemem gerekecek ama her adımda bir kere. Iris onu kreşte korumaya çalışıyor ve şimdilik herhangi bir bilgiye maruz kalmasını engelleyebiliyor, ancak bir gün kendi başına öğrenmeden önce ona söylenmesi gerekecek.

"Sevgilim," diye fısıldıyorum loş odada yürürken. Anında gözlerini açıyor. "Anne?" diye mırıldanıyor.

"Sana bir şey sormak istiyorum sevgilim," diyorum. Yavaşça yatakta doğruluyor, gülümsüyor.

"Hayatım, bana babamın arkadaşının adının Mickey Mouse olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor ve biraz kıkırdıyor.

Dinozorunu agresif bir şekilde havada sallıyor; tedirgin görünüyor. Ben daha fazla soru sormadan Rosa yatak odasının kapısından geçiyor, muhtemelen tualete gidiyor.

Kapı aralığında durup bana gülümsüyor ve Sam'e öpücükler gönderiyor, Sam de onları yakalayıp kıkırdıyor. Gece gömleğinin üzerinde Mickey Mouse resmi olduğunu fark ediyorum ve kalbim duracakmış gibi oluyor.

"Sam, Rosa babanın arkadaşı mı? O gidince fısıldadım. "Babamın yatağındaki o muydu?"

"Evet, anne. Başını kuvvetlice sallayarak dinozorunu havaya kaldırıyor."

* * *

Eğer *Sen, Ben, O'nun* etkisinde kaldıysanız, Sue Watson'ın son derece etkileyici kitabını kaçırmayın. bağımlılık [yapan](#) psikolojik gerilim, [Yenge](#). İlk sayfadan itibaren kendinizi kaptıracaksınız.

Buradan alın ya da özel bir alıntı için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

THE SISTER-IN-LAW

AN UTTERLY GRIPPING PSYCHOLOGICAL THRILLER

'Jamie ve benim sırlarımız olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Hayır, birbirimize *her şeyi* anlatırız. Gülümsedi. 'Senin küçük kirli sırrın da dahil. Belki de bana iyi davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir?

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Havuzun aşığısına baktım, suyun içinde gördüğümü sandığım şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Uzun saçları dalgalanıyor, altın bir paraşüt gibi yavaşça açılıp kapanıyor, vücudu parlak, parlak mavinin üzerinde yüziyordu.

Bazen merak ediyorum - geçen yaz neler olacağını bilseydim gider miydim? Ailemi Amalfi Sahili'ndeki o beyaz badanalı villaya götürür müydüm, sırların döküldüğü ve hayatların güzel, korkunç sıcakta patladığı o yere? Ama sonra - narenciye kokulu esintide hangi kötü niyetli şeyin uçup geleceğini ve tüm hayatlarımızı sonsuza dek değıştireceğini nasıl bilebilirdim?

Aradan bir yıl geçti ve detayları çok net hatırlıyorum. Tuz ve limon gibi kokuyordu. Teni altın gibi parlıyordu ve gülüşü, başını geriye atışı, beyaz dişlerini gösterişı, anın içinde kayboluşu. Bazen sesini duyuyorum: en acımasız şeyleri söylerken bile ballı ve hastalıklı bir tatlılıkta. Bazen onu gördüğümü düşünüyorum, süpermarkette bir köşede kayboluyor, postanede kuyrukta önümde, soğuk sonbahar sabahlarında benimle parkta yürüyor. Karanlık ağaçların arasından süzülürken aniden orada beliriyor, beni suçluluk ve korkuyla örtüyor - bana neler olduğunu hatırlatıyor. Beni bulur, her zaman bulur.

Ve nereye gidersem gideyim, onun her zaman orada olacağını biliyorum, bir sezonluk kız kardeşim, baş düşmanım, her şeyi değıştiren kadın.

CHAPTER 1

Sadece bir yıl önceydi ama muhteşem İtalyan sahil yolunda araba sürdüğümüzden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor ve stresimin uzun, uçuşan bir eşarp gibi arkamda açıldığını hissediyordum. Endişelerimi günlük hayatın enkazını yutan bembeyaz bulutlara bırakırken aklımdaki son şey tehlikeydi. Son zamanlarda midemde dolaşan korku saçakları bile yavaş yavaş kemirilmeye başlamıştı.

Dan yanımdaydı, çocuklar arka koltukta mışıl mışıl uyuyorlardı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *İhtiyacım olan her şey şu anda bu arabada ve kimse onları benden alamaz.* Bu molaya ihtiyacımız vardı, bir aile olarak birlikte vakit geçirme ihtimali beni heyecanlandırıyordu - iki hafta boyunca eğlence ve endişe olmadan. Çocuklarla oynamak, tonlarca makarna yemek ve o sıcak güneşin altında uzanmak için sabırsızlanıyordum. En çok da Dan'le birlikte vakit geçirmeyi, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmayı, birbirimizin arkadaşlığından keyif almayı ve neden birlikte olduğumuzu hatırlamayı dört gözle bekliyordum.

Arkamı döndüm ve yolcu penceresinden dışarı baktım. Kayınvalidem, "Evlilik için çalışmak gerekir; en iyi evlilikler kendiliğinden olmaz," demişti. Ve haklıydı da. Joy her zaman haklıydı.

Dan yine çok hızlı sürüyordu. Bir elimle yolcu koltuğunu, diğer elimle de emniyet kemerimi kavradım ama yorum yapmadım. Havayı bozmak istemediğim için önümdeki yoldan yükselen ısı parıltılarına odaklanmaya çalıştım. İç sesim ona yavaşlaması için yalvarıyordu, çocuklarımız arka koltukta uyuyordu, bu değerli bir kargoydu. Virajlı yollar

Birden fazla arabanın geçemeyeceği kadar dardı ve şimdi ısıltılı denizin üzerinde yükselen yamaca tırmanarak ilerlerken nefesimi tuttum. Hızı hakkında bir şey söylememek için kendimi zor tuttum. Kendimi oyunbozan gibi hissedecektim - olmak istediğim seksi, kaygısız eşin aksine dırdırcı bir eş.

Ama on beş yıllık evlilikten sonra bazen kelimeler olmadan da iletişim kurabiliyorduk ve Dan yüzüme baktığında yüzümdeki paniği fark etmiş olmalıydı.

"Yani, yüksek sahil yollarında saatte 100 mil hız yapmaktan hoşlanmıyorsun?" dedi gülümseyerek. "Tuhaf.

"Hayır, hiç de değil," diye güldüm, "ve *tuhaf* da değilim," diye ekledim, koluna şefkatle vurarak. "İtalya'da olabiliriz ama sen Ferrari takımının bir parçası değilsin ve burası da bir yarış pisti değil.

"Bir çocuk hayal kurabilir. Bana baktı ve gülümseyerek dizimi şefkatle sıktı.

"Gözler yolda ve iki eliniz direksiyonda lütfen," dedim sahte bir öfkeyle, elini dizimde bırakarak ilgisinin tadını çıkarıyordum. On yaşından küçük üç çocukla, dizimdeki bir el bizim için ön sevişmeye en yakın şeydi, ama bu tatilin her şeyi yoluna koyacağından emindim.

Arka koltukta uyuyan üç mükemmel yüzü kontrol etmek için tekrar arkamı döndüm ve her zamanki gibi içim bir sevgi seliyle doldu.

"Bu kadar düşünceli olduklarına ve senkronize bir şekilde uyuduklarına inanamıyorum," dedim. "Ne kadar güzel bir huzur ama neredeyse *çok* sessiz.

Uzun sürmez. Yakında orada olacağız ve sonra uyanacaklar. Huzurun tadını çıkaralım,' dedi, gözleri yoldaydı. 'Sabırsızlanıyorum, büyük havuz, bir sürü şarap, masmavi gökyüzü - onları havuzun etrafında kovalamak,' dedi, başıyla arka koltuğu işaret etti ve sonunda frene bastı. Midem bulandı.

"Hâlâ çok hızlı gidiyorsun, Dan," dedim panikle karışık neşeli bir ses tonuyla. Dan genellikle hızlı bir sürücü değildi, tehlikeli hissediyordu - tehlikeli hissediyordu. Orta yaşlı bir heyecan arayıcısına mı dönüşüyordu? Düşüncelerim kısa bir süreliğine arkadaşım Jackie'nin kocasına kaydı, bir spor araba almış ve onu bir genç için terk etmişti.

Sonunda Dan yavaşladı ve ben de dağ yolundan yukarı tırmanırken muhteşem manzaranın tadını çıkararak biraz rahatladım.

Yıllık tatilimizi her zaman olduğu gibi Dan'ın ailesi, anne-babası ve erkek kardeşiyle birlikte geçiriyorduk. Bu yıl Dan'ın ebeveynleri Joy ve Bob'un aile şirketinden emekli olmaya karar vermeleri ve bizim iki haftalık tatilimizden sonra işe dönmeyecek olmaları nedeniyle bir dönüm noktasıydı. Dan bir süredir

Yirmi yıl boyunca şirkette çalışmış, ancak şimdi ebeveynleri görevi bırakırken, küçük kardeşi Jamie aniden eve dönmeye ve 'şirkete' katılmaya karar vermişti.

Şimdi otuz iki yaşında olan Jamie, Manchester'ın dış mahallelerinde küçük bir emlak şirketi olan aile işine hiç dahil olmamıştı. Dünyayı gezmekle meşguldü ve ev ziyaretlerinde Nepal, Tayland, Afrika, Avustralya kıyıları, Kamboçya'nın ölüm tarlalarından renkli ve muhtemelen abartılı hikayelerle herkesi büyülüyordu. Tüm bunlar, son zamanlarda ayakta tutmak için çok çalıştığı aile işine doğrudan giren Dan'den çok farklıydı. Bu arada, ebeveynleri en küçük oğullarını şımartıyor, ona böyle bir özgürlük tanıyor, son 'macerasından' söz edildiğinde sadece şefkatli bir göz devirmeyle geçiştiriyorlardı.

"Benim özgür ruhlu oğlumun eli kolu bağlanmaz," derdi Joy, hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak ama gururla parlayarak. Oğlu uzaktayken onu çok özliyordu ama egzotik bir yerden FaceTime'la ona mesaj attığında çok seviniyor, Instagram fotoğraflarını bakmak isteyen herkese - hatta bakmayanlara bile - gösteriyordu.

Bu dönüşü anlayamıyorum. Neden bizim Jamie birdenbire her şeyi bırakıp benimle Taylor's'da çalışmaya karar verdi? Bu böyle sürmez,' diyordu Dan biz villaya doğru giderken.

"Mmm, plajlar yok, egzotik yemekler yok, bikinili muhteşem kadınlar yok - ne yapacak bu adam?" Jamie'nin mavi gökyüzü, plajlar ve güzel insanlardan oluşan fotoğraflarını düşünerek iç geçirdim.

Dan'in hafif kızgınlığını anlıyordum; küçük kardeşinin yaşam tarzı oldukça bencil görünüyordu, özellikle de ebeveynleri ona sık sık maddi yardımda bulunmak zorunda kaldığı için. Taylor'lar Joy'un deyimiyle 'rahat' bir hayat yaşıyorlardı. Zengin değillerdi ve anlaşılabilir bir şekilde Dan, ailesinin kardeşine sadaka vermesine içerliyordu. Ama Jamie hâlâ Joy'un 'bebeği'ydi ve o ve Bob iki oğulları için her şeyi yaparlardı. Joy, Jamie seyahatleyken onu çok özliyordu ve bir süre aramadığında ya da mesaj atmadığında sosyal medyasını didik didik ediyordu. "Jamie'mi her zaman Instagram'ında bulabiliyorum," derdi, sanki Jamie fotoğraf hesabını onun kişisel kullanımı için açmış gibi. Jamie'nin Kamboçya'da bir plajda çekilmiş bir fotoğrafı hoşuna gider ve kapının önünde belirdiğinde şaşırırdı. "Ama fotoğrafın burada olduğunu söylüyor," diye haykırır, telefonunu kaldırır, o da fotoğrafın günler önce gönderildiğini belirtir ve gülerek "benim Jamie'me" ve onun internetteki "sihrine" hayretle başını sallardı. Sanırım ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Tüm bunlar 'oğlanlarıyla' oynadığı oyunun bir parçasıydı: onlara kendilerini özel, hatta üstün hissettirmenin bir yolu. Joy ile kimin kimi oynadığından hiçbir zaman emin olamadım - yine de saf kız olarak görünmesine rağmen, Joy'un genellikle sürücü koltuğunda olduğunu söylemenin güvenli olduğunu düşünüyorum.

'Dün ayrılmadan önce annenle konuştum, villanın çok güzel olduğunu söyledi. Dün akşam sekiz gibi geldiler,' dedim İtalyan sahil şeridi boyunca ilerlerken. "Umarım biraz dinlenmek ve rahatlamak için zaman ayırırlar," dedim hüzünle. Bu benim için imkânsız bir hayaldi. Tam zamanlı bir hemşire ve anne olmanın yanı sıra Taylor'ın web sitesinin bakımını da yapıyordum ve bu bazen başka bir iş gibi geliyordu. Sonuç olarak, evdeyken dinlenmek ne yazık ki günlük ajandamda yer almıyordu, ancak önümüzdeki iki hafta boyunca hiçbir şey yapmayacaktım ve web sitesi bekleyebilirdi.

"Emekli olduklarında babamın bütün gün annemle birlikte olduğunu düşünsene, annem onun dinlenmesine asla izin vermez. Dan bu düşünce karşısında başını hafifçe sallayarak gülümsedi.

"Güneşte kurutulmuş domates veya incir turşusu ya da o gün öğle yemeği yiyen hanımlara ne veriyorsa onu almak için Sainsbury's'e gönderilecek," diye ekledim.

Göz ucuyla baktı ve birbirimize bilerek gülümsedik.

'Pek ortak noktaları yok, değil mi? Bazen annen ve babanın birbirleriyle ne hakkında konuştuklarını merak ediyorum.

Dan omuz silkti. "*Herhangi bir* çift birbiriyle ne hakkında konuşur?

Bunun üzerine kalbim biraz acıdı. O da bizi böyle mi görüyordu, *herhangi bir* çift olarak? Bizi anne babası gibi, çok az ortak noktası olan yaşlı evli bir çift olarak mı görüyordu? Dar bir köşeden geçerken uzun süre üzülmeye vaktim olmadı. Çok hızlıydı.

"Dan, lütfen yavaşla," dedim. 'Çocuklar arkada. Neyin var senin?' dedim.

Çenesinin gerildiğini gördüm ama yavaşladı.

Navigasyona göre Napoli'deki havaalanından villamıza olan yolculuk bir saatten biraz fazlaydı. Kalabalık şehirden sakın, ısıltılı okyanus manzaralarına geçmiştik ve şimdi üzüm bağlarının yanından geçerek dik yamaçlara tırmanıyorduk. Yeşilin her tonundaki tüylü yeşil yaprakların oluşturduğu gölgelikler güneşle saklambaç oynuyordu.

Ağaçların arasında, deniz ara sıra altımızda beliriyor, alacakaranlıkta parılıyordu - ne kadar güzeldi. Önümüzdeki iki hafta için büyük bir heyecan duyduğumu hatırlıyorum. Dan ve çocuklarla yüzmek, Joy'la güzel yemekler pişirmek ve uzun öğleden sonralarını hep birlikte geçirmek için

sabırsızlanıyordum

güneşin altında. Hayatlarımız o kadar yoğunlu ki bu, konuşmak, çocuklarla ve Dan'in ailesiyle vakit geçirmek için nadir bir fırsat olacaktı. Harika olacaktı, tam da hepimizin ihtiyacı olan şey. Bu tatildeki asıl önceliğim Freddie'yi suya alıştırmak ve Alfie'ye yüzmeyi öğretmekti.

Babam bana yerel hamamda yüzmeyi öğretmişti. Her cumartesi öğleden sonra giderdik ve bir cumartesi, dokuzuncu yazımda, tam bir boy yüzdüm. Kendimi bir olimpiyatçı gibi hissettiğimi hatırlıyorum, ayaklarım yerden kesilmişti, kollarım su sıçratıyor ve beni ileri doğru itiyordu, babam da beni alkışlıyordu. Ertesi kış kamyonu buzlu bir yolda yanlış dönüş yapınca öldü.

Annem babamın ölümünü asla atlatamadı ve hayatlarımız bir gecede değişti. Dokuz yaşındayken çocukluğum sona erdi ve sonraki on yılımı annemin acısını dindirmekle geçirdim, ta ki kendisi ölene kadar. Kanserdi ama aslında kırık bir kalp olduğunu biliyordum ve on dokuz yaşımda ailesiz, yalnız bir yetimdim. Ta ki Dan ve Taylor'larla tanışana kadar.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

Arabanın arkasından gelen küçük bir ses aniden düşüncelerimi böldü. Bu, en büyük çocuk olarak sorumluluk sahibi, duyarlı ve biraz da endişeli olan dokuz yaşındaki Violet'ti. "Daha varmadık mı? Ağaçların arasından geçerken güneş ışığı uzun, altın sarısı saçlarını yakaladı ve bir an durup ona baktım, küçük kızım büyüyordu.

Dan yatıştırıcı bir sesle, "Artık çok uzak değil, sevgilim," dedi.

"Büyükbabam ve büyükbabam villada mı?

"Evet. Ona gülümsemek için döndüm, garip bir yerde uyandığı için küçük, endişeli yüzü solgundu. 'Dün geldiler, tatlım. Büyükbabam çok güzel bir villa olduğunu söylüyor. Çocuklar, çocuklar. Alfie'nin bacağına dokundum. "Uyanmaya çalış, neredeyse geldik.

Dört yaşındaki Alfie hâlâ yarı uykulu bir halde kıpırdandı ama iki yaşındaki Freddie yabancı bir arabanın arkasında uyanmayı hazmedemedi ve ağlamaya başladı. Alfie ona "Kapa çeneni!" dedi. Sonra Violet Alfie'ye 'Onu rahat bırak' dedi ve tartışmaya başladıklarında Freddie'nin ağlamaları daha da yükseldi. Oh, üç çocuk sahibi olmanın keyfi. Heyecanlı ve mutlu olduklarında, aşırı derecede mutluluk fişkırıyordu, ama huysuz ya da yorgun olduklarında, durmaksızın birbirlerinden sekiyorlardı.

Sadece beş dakikalık bir huzurun ve kesintisiz bir kitap okuma lüksünün ya da arzudan başımı döndürecek tek bir tuvalet ziyaretinin hayalini kurdum.

Arka koltuktaki yolculara sakinleştirici sözler söylemek için arkamı döndüm. 'Fazla uzun sürmez! Bana pencereden ne gördüğünüzü söyleyin? Umutla sordum ve çocuklar ağaçlar ve kayalar hakkında bağırmaya başladılar. Sonra Alfie bir dinozor gördüğünü, Violet ise onun aptal olduğunu söyledi ve şiddetli bir tartışma daha başladı.

"İyi iş, Clare," diye güldü Dan.

"Daha iyisini yaptığınızı görmek isterim," dedim ve dilimi çıkardım, o da bir an yakalayıp gülümsedi. 'Haydi çocuklar, sakin olun' dedim nazıkçe ve ebeveynlik blogcularının tavsiyelerine karşı çıkarak, herkes uslu durursa varışta yüzmek ve dondurma yemek gibi belirsiz vaatlerde bulundum. Violet heyecanla çocuklara 'çilekli dondurma' yiyeceğini söyleyince tartışmalar hemen yatıştı. Alfie 'pürelili kurbağa aroması' önerdi ve Violet onu 'Bu bir aroma değil, aptal' diye bilgilendirmeden önce kahkaha krizlerine girdi.

Gülümseyerek pencereden bakmak için geri döndüm, tam o sırada şortlu bir grup genç kadının yanından geçtik ve kırk bir yaşında muhtemelen onların annesi olacak kadar yaşlı olduğumu bir sarsıntıyla fark ettim. Onların rahat, genç güzelliklerini ve çocuk sahibi olana kadar kıymetini bilmediğimiz o 'kendime ayırdığım zamanı' kıskandım. Bir zamanlar ben de onlar gibiydim ama artık bacaklarımı tıraş etmeye bile fırsat bulamıyordum. Tatil öncesi bikini ağdası, tüm vücut peelingi, ardından sahte bronzluk ve göz alıcı yeni bir yaz gardırobu günleri çoktan geride kaldı. Yine de bacaklarımı tıraş etmek için gerçekten zaman ayırmalıyım. Joy'un sesini duyar gibiydim. Bir keresinde bana 'İyi bir bakım bir kadının kendisine ve kocasına verebileceği en iyi hediyedir' demişti. Bunu bir anne tavsiyesi olarak söylemişti ve ben de onu bu yüzden sevmiştim ama Joy'un evlilikle ilgili tavsiyeleri onlarca yıl öncesine aitti. Bugünlerde eşimizin duygularının bacak kıllarının uzama durumuna göre değişmeyeceği kadar gelişmiş olduğumuzu umuyordum. Dan'ın kıllı bacaklarımı fark edip etmeyeceğini merak ediyordum. Bundan şüpheliydim ve benim için de tam olarak bir öncelik değildi. Joy'un Stepford'un eşlerin bakımlı olması konusundaki tavsiyeleri ne olursa olsun, kimse bacaklarını tıraş etmediği ya da ruj sürmediği için ölmemişti. Önümüzdeki iki hafta boyunca istediğim kadar serserilik yapacak, makyaj yapmak ya da vücudumdaki tüyleri temizlemek için değerli vaktimi harcamayacaktım.

Sonunda, önümüzdeki iki hafta boyunca tatil evimiz olacak villanın dik çakıllı araba yoluna girdik. Denizle dağların arasına sıkışmış üç katlı büyük villa bir zamanlar oldukça görkemli bir yermiş gibi görünüyordu, ancak dökülen beyaz boyası deniz havasının tahribatını gösteriyordu.

Arabanın kapısından dışarı fırlayıp etrafı daha iyi görebilmek için ağaçlara doğru yürüdüğümde Dan el frenini daha yeni çekmişti. Hava, özellikle de arabanın serin klimasından sonra, hâlâ günün sıcaklığıyla fokurduyordu ama aşağıdaki sahilden hafif bir esinti geliyordu ve çam kokulu tuz tadı vardı. Bahçe selvi ağaçlarıyla çevriliydi ve ötesinde parlak turkuaz mozaik döşeli bir havuz ve daha da ötesinde, alacakaranlıkta mavinin milyonlarca tonuna açılan ve altın sarısına dönüşen muhteşem bir okyanus manzarası vardı.

O ilk anları tek başıma yaşamak, her şeyi içime çekmek, gelecek olanın beklentisiyle temiz ve sessiz havayı solumak istiyordum. Dan çocukların inmesine yardım ederken, bu anı kendime ayırdım ve avucumun içindeki bir kelebek gibi, uçup gidene, günün güneşinin son parçalarında kaybolana kadar tuttum.

Yaklaşık doksan saniyelik bir sükunetten sonra - benim için uzun bir süre - çocuklar güçlü kampanyalarına başladılar. "Anne, anne..."; "Anne, ben... alabilir miyim?"; "Yapabileceğimizi söylemiştin..."; "*Söz vermiştin...*" Ve böylece başladı.

Çocukların hevesli sesleriyle uyarılan Joy, yeni ruj sürmüş ve pudralanmış olarak aniden ortaya çıktı, Bob arkasından dolanıyor, beklentiyle gülümsüyordu.

'Merhaba! Hoş geldiniz! Sağ salim burada olmanıza çok sevindim,' dedi Joy hepimize sarılırken. Nemli güller kokuyordu.

Bob her zamanki sıcak kişiliğiyle karşımızdaydı. Hepimize sarılırken her zamanki "güzel, güzel" nakaratı duyulabiliyordu, ailesini tekrar etrafında görmekten gözle görülür bir mutluluk duyuyordu.

'Hadi Clare, şu ağır valizleri taşımaları için adamları bırakalım. Sana bahçeyi göstereyim,' diye ısrar etti Joy, dirseğimden tutup beni yeşil bir kemerin içinden geçirirken Bob da Dan'e bavulları taşımasında yardım etti.

Joy ve ben artık alacakaranlığa gömülen geniş bahçeye doğru ilerlerken çocuklar etrafta dans etti ve erkeklerin yol ve yolculuk karşılaştırmaları hakkındaki konuşmaları azaldı. Her zaman farkında olarak Freddie'yi taşıırken Violet'a havuzun yanındaki Alfie'ye göz kulak olmasını söyledim, Joy ise İtalyan çinili kapı girişini boğan begonvili işaret etti. "Renk!" diye yüksek sesle soludu. Hayranlıkla baktım ve çocuklar havuzun etrafında heyecanla çığlık atarken o da ne yiyeceğimizden ve bir önceki yılki son tatilimizden bu yana keşfettiği harika tariflerden bahsetti. İkimiz de yemek tariflerini tartışmaktan ve incelemekten zevk aldık ve yemek yapmayı severdik. Bu bizi birbirimize bağlayan bir şeydi, bir zamanlar kendi annemle paylaştığım bir şeydi ve Joy da kendi tarzıyla benim yanımda olmuştu. "Hiçbir zaman annen olamayacağım ama

En yakın ben yapabilirim,' demişti bana düğünümüzde. Nezaketi beni ağlatmıştı ama makyajımı kurtarmak için elinde bir mendille yanımdaydı. Tıpkı bir anne gibi. O zamandan beri sözünü tuttu ve desteğe ihtiyaç duyduğum zamanlarda devreye girerek ihtiyacım olan anne oldu.

Birlikte bahçeyi seyrederken, "Bu akşam için risotto hazırlıyorum," dedi. İtalyan sesiyle risotto dedi. Daha önce hiç böyle söylememişti, muhtemelen bir önceki akşam restoranda garsondan duymuştu. Joy bir bukalemundu. Parasız, işçi sınıfından bir ailede büyümüşü, istek onun DNA'sında vardı ve bazen iki dünya arasında oldukça garip bir şekilde oturuyordu. Hayatı geçmiş ve şimdiki zaman olarak ikiye ayrılmış gibiydi. Bob, sonunda ona hak ettiğini düşündüğü hayatı sağlayabilen ve farklı bir dünyaya erişimini sağlayan beş parasız genç sevgilisiydi. Ve çok varlıklı olmasalar da, kesinlikle dünyada yükselmişti - Cheshire'da Manchester United futbolcularıyla aynı posta koduna sahip müstakil bir ev, arka sokaktaki bir terastan geldiğinizde kraliyet ailesi olarak kabul edilir.

Yıllar geçtikçe Joy kendini değiştirmiş, köklerini iyi bir terziliğin altına saklamış ve öğle yemeği yiyen diğer hanımları dinleyerek onların seslerini, tavırlarını ve eski moda ideallerini taklit etmişti. Joy'un dünyasında erkekler iki şey için vardı: para kazanmak ve ağır şeyler kaldırmak. Geri kalan her şey 'biz kızlara' bırakılmıştı. Bu arada Bob para kazanmakla o kadar meşguldü ki kravat takamıyor ya da kuzey sesli harflerini çıkaramıyordu ama bir şekilde anlaşıyorlardı.

"Muum, şimdi yüzebilir miyiz? Violet büyük havuzun diğer tarafından bana sesleniyordu.

"Sevgilim, emin değilim...

"Lütfen, lütfen," diye söze başlayınca diğer ikisi de harekete geçti.

Yolculuktan dolayı tartışamayacak kadar yorgundum ve o gece villaya kolay bir geçiş yapmak istiyordum, bu yüzden saniyeler içinde teslim oldum.

"Tamam," diye iç geçirdim, gözlerimi devirerek. "Gidip denetlemem gerekiyor," dedim Joy'a. Kot pantolon ve tişört giyiyordum - eğer kot pantolonumu kıvrır ve çocukları sığ tarafta tutarsam, onlarla birlikte kürek çekebilirdim.

"Sevgilim, sence de yüzmeleri için biraz geç değil mi? Joy işaret ederek söyledi. Bu retorik bir soruydu, sanki ona hak vermem ve fikir değişikliği çocuklara açıklamam bekleniyordu. Joy'un çocuğu olmayalı uzun zaman olmuştu ve bazen verdiği bir sözün tutulmamasının Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlaması anlamına gelebileceğini unutmuş gibiydi. Her ne kadar yılmaz olsa da

Neşe, itaatsizlik karşısında olabilirdi, gözyaşlarının eşiğindeki üç sinirli çocuk benim için çok daha ürkütücüydü.

Bunun, cin tonik içmeye hazır olan Joy için bir rahatsızlık olduğunu görebiliyordum. 'Bir içki için asla çok erken değildir, güneş her zaman dünyanın bir yerindeki avlunun üzerinde,' çoğu öğleden sonra onun tatil mantrasıydı. Ve şimdi duygularını ne kadar saklamaya çalışsa da saklayamıyordu. Dudakları sanki ekşi bir limon emmiş gibi birbirine kenetlenmişti. Aklında torunlarının mükemmel görüntüsü vardı, bir fotoğraf gibi, güneş sarı saçlarının arasından haleler gibi parlıyordu. Onların tatlı ve uysal olmalarını, akşam yemeğini yemelerini, yatağa gitmelerini ve planlarına hiç itiraz etmeden uymalarını bekliyordu. Ama ne yazık ki çocuklar bunu anlamadı.

Ne kadar sevimli olursa olsun, hiçbirimizin Joy'un beklentilerini karşılayamadığı zamanlar oldu, değerli torunlarının bile ve gelişimizi bu şekilde planlamamıştı. Ellerini karnının üzerinde sımsıkı birleştirmişti, sanki onları sabitlemezse kendisi de yüzmek zorunda kalacakmış gibi. Zavallı Joy acı içinde görünüyordu. O da benim gibi tatilde kız kıza buluşmalarımızı çok severdi ama erkekler arabayı boşaltmakla meşgul olduğu için Dan ortaya çıkana ya da çocuklar güvenle içeri girene kadar çocuklarla biz ilgileniyorduk. Ne kadar istesem de, henüz onun cin içen arkadaşı olamadım. Havuzun diğer tarafında Alfie soyunmaya başlamıştı bile.

'Hayır Alfie, o tarafta olmaz,' dedim, 'orası derin. Buraya gel. Joy'a özür dilercesine bakarak ona doğru ilerledim, o ise gülümsedi ama belli belirsiz bir onaylamazlıkla kaşlarını kaldırdı. "Alfie bekle... dur! Giysilerini çıkarmaya devam ederken, sanki Magic Mike'mış gibi onları havaya fırlatırken bağırdım. "Alfie, eğer şimdi sığığa gelmezsen, içeri girmek *zorunda kalacaksın*," dedim, ona patronun kim olduğunu gösterme çabasıyla.

"HAYIR!" diye bağırdı ve ardından hafif bir hareket değişikliği yaptı. "*Muuuum...*" Uzun bir mırıldanmaya başladı.

"Yüzebileceğimize *söz vermiştin*," dedi Violet, bahçenin diğer tarafından kardeşinin cümlesini tamamlayarak.

'Daha etrafına bile bakmadın. Önce içeriyi görmek istemez misin? Joy Violet'e seslendi, Violet bu bariz dikkat dağıtma girişimini yutmadı ve cevap vermedi. "Annem ve ben içeri giriyoruz," diye tehdit etti Joy, muhtemelen iç dekorasyona bakmak için havuzdan vazgeçeceklerini umuyordu - hiçbir fikri yoktu.

Ondan Alfie'ye baktım, şimdi havuzun kenarında çırılçıplak duruyordu, Violet ise sıgıkta durmuş beni bekliyordu. Belki bir yanım Joy'u takip edip içeriyi görmek, güzel villada dolaşmak, o beni gezdirirken parlak bir limon dilimi ile buz gibi bir G and T içmek isterdi. Ama lanet olsun, dört yaşındaki çocuğum bir metreye yakın suda tehlikeli bir şekilde duruyordu.

"Biraz geç oldu Clare, gerçekten *şimdi* yüzmelerine izin veriyor musun?" diye sordu mükemmel boyalı dudaklarının arasından.

"Söz verdim," dedim özür dileyerek, ama o daha cevap veremedi şiddetli bir tokat ve ardından korkunç bir sessizlik oldu.

* * *

[Burada okumaya devam edin!](#)

OceanofPDF.com

HEAR MORE FROM SUE

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

Buradan [kaydolun!](#)

OceanofPDF.com

BOOKS BY SUE WATSON

Psikolojik Gerilim

Sen, Ben, O The

Lodge

Düğün Günü Kreş

Tatil Köyü -

Yeni Eş

Sonsuz Ev İlk

Buluşma

Yenge Boş Yuva

Komşu Kadın Küçük

Yalanlarımız

Romantik Komediler

AŞK VE YALANLAR SERİSİ

Aşk, Yalanlar ve Limonlu

Pasta Aşk, Yalanlar ve Düğün

Pastası

DONDURMA KAFE SERİSİ

Ella'nın Dondurma Yazı

Kıvrımlar, Öpücükler ve Çikolatalı Dondurma

Standalones

Kar Taneleri, Buzlu Pastalar ve İkinci Şanslar

The Christmas Cake Cafe

Bella'nın Noel Fırını

Yaz Kaçamakları ve Dans Hayalleri

Kar Melekleri, Sırlar ve Noel Pastası Her

Zaman Paris'te Olacak

SESLİ OLARAK MEVCUT

Psikolojik Gerilim

The Lodge (Birleşik Krallık ve ABD'de
mevcuttur)

Düğün Günü ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Nursery ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

The Resort ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

The New Wife ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Sonsuz Yuva ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

İlk Buluşma ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Sister-in-Law ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Empty Nest ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

The Woman Next Door ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Küçük Yalanlarımız ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Romantik Komediler

AŞK VE YALANLAR SERİSİ

Aşk, Yalanlar ve Düğün Pastası ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcuttur)

OceanofPDF.com

A LETTER FROM SUE

Sen, Ben, O'yu okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Eğer beğendiyseniz ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Çoğu insan gibi benim de arka bahçemde bir yüzme havuzum yok ama geçen yaz sıcak bir günde orada oturup bunun ne kadar harika olacağını hayal ettim. Arkasında havuzu olan deniz kenarındaki o güzel evi, ailemin ve arkadaşlarımla yüzmek ve su sıçratmak için oraya nasıl gidebileceklerini ve daha sonra o mükemmel turkuaz dikdörtgenin üzerinde güneş batarken bir şeyler içmeye nasıl geleceklerini düşündüm. Ancak bir gerilim yazarı olarak, yüzme havuzlu güzel bir eve sahip olmanın dezavantajının ne olabileceğini merak ettim. Ya tüm bunlar size verildiyse ama kalbinizin istediği bunlar değilse? Ya etrafınızdaki insanlar sizin fark ettiğinizden daha kusurluysa?

Benim için bu kitap hayallerinizi gerçekleştirmek ve sonra da bedelini ödemekle ilgili. Çünkü her şeyin bir bedeli vardır, değil mi?

Umarım *Sen, Ben, O'yu* okumaktan benim aldığım keyif kadar keyif almışsınızdır ve eğer aldıysanız, bir yorum yazarsanız çok minnettar olacağımı . Bir cümle kadar uzun olması gerekmiyor - her kelime önemlidir ve çok takdir edilir. Ne düşündüğünüzü duymayı seviyorum ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratıyor.

Okuyucularımdan haber almayı seviyorum - bu yüzden lütfen iletişime geçin. Beni sosyal medyada bulabilirsiniz.

Okuduğun için çok

teşekkürler, Sue

OceanofPDF.com

THE LODGE

Lütfen biri bize yardım etsin. Lodge'dayız, kar yağıyor
Her yerde. Kapanı kısıldık. Dün gece bir tartışma oldu... İşler
kontrolden çıktı. Gece yarısı biri kayboldu. Ölmüş olabileceklerini
düşünüyoruz...'

Wilson ailesi iki gün önce, etrafı karla çevrili ve gri bir denize bakan bir uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde tünemiş, cam cepheli heybetli Lodge'a giriş yaptı. Herkes bu aile buluşmasını dört gözle beklemiyordu. Ancak kayınvalide **Angela**, kış gezisinin aralarındaki anlaşmazlıkları gidermeye yardımcı olacağı konusunda ısrarcıydı...

Danni: Kendini bir sahtekâr gibi hisseden yeni eş. Kimseye güvenmiyor - kocasına bile. Ama kendisi güvenilir mi?

Fiona: Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hisseden eski eş. Çocuklarının iyiliği için buradadır ama eşine karşı duyduğu kıskançlığı gizleyemez. eski kocasının yeni ailesi..

Angela: Yardım edemeyen ama müdahale eden kayınvalide. Aile tatilini herkesi bir araya getirmek için planladı, ama gerçekten barışı korumak istiyor mu?

Scott: Eski karısı ve yeni karısı arasında kalan koca. Ailesi için doğru olanı yapmak istediğini söylüyor ama hepsine yalan söylüyor. Şimdi

en karanlık sırrı ortaya çıkmak üzere.

Tartışmalarla geçen bir gecenin ardından, tek bir çığlıkla sabah olur. Hayır.

Herkes Lodge'a mutlu ailelerin oyununa geldi. **Birisi intikam almaya geldi...**

Çenenizi yere düşürecek, tamamen sürükleyici, son derece çarpık bir gerilim. *The Housemaid, The Perfect Evlilik ve Trendeki Kız.*

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE WEDDING DAY

Kızaran gelin. Yakışıklı damat. İçlerinden birinin uğruna cinayet işleyeceği bir sır.

Hayatım boyunca hayalini kurduğum gün. Yunan portakal bahçelerine bakan çiçeklerle bezeli koridorda, incilerle süslü fildişi elbisemle süzülürken nihayet nişanlım **Nik**'i görüyorum. Mükemmel bir çift gibi görünüyoruz ama tüm peri masalları mutlu sonla bitmez...

Bu sabah kız kardeşimden gelen acil telefonları ve sadece birkaç aydır tanıdığım bir adamla evlenmek üzere olduğumu nasıl bilmediğini unutmaya çalışıyorum. Ailesi biraz tuhaf görünüyor ve ona geçmişini sorduğumda susuyor - ama hepimizin dolabında iskeletler vardır, değil mi?

Konuklara bakarken tek bir kişiyi bile tanımıyorum ya da arkadaşlarımdan veya ailemden herhangi birini göremiyorum. Yine de bunun bir önemi yok, önemli olan Nik.

Beni çok seven yakışıklı bir adam mihrapta bekliyor.

Tabii ki bu güzel adaya taşınmamın gerçek nedenini ya da eski kocama ne olduğunu bilmiyor.

Ve benim gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde, çok geç olacak.

Çenenizi yere düşürecek, tamamen sürükleyici, son derece çarpık bir gerilim. *Gone Girl*, Aramızdaki Kadın ve *The Wife Between Us* hayranları için mükemmel.

Penceredeki Kadın.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

THE NURSERY

Sonra: Sabah ışığı çocuk odasına giriyor, soluk pembe duvarlara ve odanın ortasındaki ahşap karyolaya gölgeler düşürüyor. Açıyor kızı Sofia'nın uyanırken çıkardığı yumuşak sesi duymayı umarak kapıya yöneldi. Ama oda sessizdir. Karyola boştur. Küçük kızı ortadan kaybordu.

Şimdi: Aradan on iki yıl geçmiştir ama **Emily** hayatının sonsuza dek değiştiği geceyi asla unutmayacaktır ve kızının tekrar yanında olmasından dolayı çok mutludur. Bir zamanlar yıldız bir öğrenci olan Sofia'nın başı okulda belaya girmiştir ve bebekliğiyle ilgili sorular sormaya başlamıştır.

Emily ona kaybolduğu gece gerçekte ne olduğunu söyleyemez.

Kimse Emily'nin neden böyle bir şey yaptığını anlamayacaktı ve eğer biri bunu öğrenirse kızını sonsuza dek kaybedebilirdi.

Ancak Emily, Sofia'yı internette bir yabancıyla mesajlaşırken yakaladığında ve gelen son mesajı okuduğunda kalbi göğsünde sıkışır.

Annen sandığın kişi değil.

Günler sonra Emily eve döndüğünde evi sessiz bulur. Her odayı kontrol eder ama Sofia yine ortadan kaybolmuştur. Çocuk odasındaki o geceyi hatırladıkça ürperir. Geçmiş sonunda onu yakalamış mıdır? Ve biricik kızını kurtarmak için çok mu geç kalmıştır?

Çenenizi yere düşürecek, tamamen sürükleyici, tamamen çarpık bir gerilim. *Gone Girl*, *The Wife Between Us* ve *The Woman in the Window* hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THE RESORT

Rüya gibi bir yolculuk en kötü kabusunuz olduğunda...

Aylardır bu kaçamak için heyecanlanıyorsunuz - nihayet, gözlerden uzak bir ada tatil beldesinde kocanızla yeniden bağlantı kurma şansı. Ama beklenmedik bir şekilde sizi sahilden aradığında, sesindeki aciliyeti duyuyorsunuz.

Çok yanlış bir şeyler var.

Dün geceki restoranın güzel garsonu kumda ölü bulundu. Ve polis bu konuda kocanızı sorgulamak istiyor.

Elbette, yemekte birkaç kez ona baktığınızı gördünüz, ama zavallı kızın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsunuz. O zaman neden bütün gece seninle olduğu konusunda polise yalan söylemeni istiyor? Ve o kayıp saatlerde nereye gitti?

Deniz manzaralı güzel süitimize döndüğünde işler kızışıyor ve her zaman yaptığı gibi sizi kıskançlıkla suçluyor. Evet, garson kız kocanızla aşırı derecede flört ediyordu, ama siz aslında ona hiçbir şey dilemediniz.

Zarar. Pek sayılmaz.

Evlendiğiniz adama güvenebilir misiniz... yoksa güvenilmez olan siz misiniz?

Tüm gece boyunca sayfaları çevirmenizi sağlayacak, tamamen sürükleyici, son derece çarpık bir gerilim romanı! *Gone Girl*, *The Hunting Party* ve *The Girl on the Train* hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

THE NEW WIFE

Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini asla tam olarak bilemezsiniz...

Sevgili oğlum **Sam**, çocukluk aşkıyla evleniyor ve ben onun bu kadar iyi bir insan olmasından daha fazla gurur duyamazdım. Yıllar önce tacizci babasını terk etmek yaptığım en iyi şeydi. Ve bugün dimdik ayakta duruyor. Yakışıklı, hayalimdeki geline 'evet' diyor. Eğer yıllar önce onları bir araya getirmemiş olsaydım, **Lauren** kadar mükemmel bir kızı asla bulamayabilirdi. Dedikleri doğruymuş, anne her zaman en iyisini bilir.

Ancak haftalar sonra Lauren ölür ve polis arabaları pastoral kırsal evlerinin garaj yolunu doldurur. Onlar Sam'i sorgularken, onun saklandığını hissederim.

Bir şeyler. Neden gözlerimin içine bakmıyor? Ve polis gider gitmez kiminle buluşmaya gidiyor?

Çaresiz, her iyi annenin yapacağını yaptım: Sam ve Lauren'ın yatak odasına girdim. Gördüğüm şeyi asla unutamayacağım. Oğlumun güzel yeni karısı tehlikeli bir sır saklıyordu. Oğlumu temize çıkarabilir miyim? İsim mi? Ve şimdi benim hayatım da tehlikede olabilir mi?

Çenenizi yere düşürecek, tamamen sürükleyici, tamamen çarpık bir gerilim. *Gone Girl*, *The Wife Between Us* ve *The Woman in the Window* hayranları için mükemmel.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

THE FOREVER HOME

Orada her zaman güvende olacağını düşünmüştün... Yanılmışsın.

Carly hep orada yaşayacaklarını düşünmüştü. Bir enkaz olarak aldıkları, **Mark'ın** saplantılı bir şekilde yeniden tasarladığı ve yenilediği - onu ünlü yapan bir proje olan - Cornish uçurumunun kenarındaki güzel ev. Çocuklarını büyüttükleri, kanepede rahatça oturup aşağıdaki denizin üzerinde kopan fırtınaları izledikleri yerd. Birbirlerinin sırlarını saklayacaklarına söz verdikleri yerd...

Şimdiye kadar. Çünkü Mark aşık oldu. Kesinlikle aşık olmaması gereken birine. Carly olmayan birine. Ve aniden aile evleri o kadar da güvenli bir sığınak gibi gelmemeye başladı.

Carly sonsuzluğun sonsuzluk anlamına gelmesi gerektiğini düşünür: burası onun evidir ve orada kalacaktır. İçerdiği karanlık aile sırları bile ona aitmiş gibi hissediyor. Ama biri aynı fikirde değildir. Ve tehditler kapısının önüne gelmeye başladığında, birilerinin hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği anlaşılır. Çünkü biri Carly'nin kendini güvende hissetmesini sağlayan her şeyi yok etmek istemektedir. Sonsuza dek.

En güzel evlerde ne tür yalanların saklı olduğuna dair son derece tartışılmaz bir psikolojik gerilim. *Date Night, Gone Girl* ve *The Woman in the Window* hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

FIRST DATE

Hayatı boyunca Alex gibi bir adamla tanışmayı beklemiştir. Ama o da bekliyordu. Ve onu bir kez elde etti mi, asla bırakmayacaktır...

Hannah hayatının güvenli ve emniyetli olması için her şeyi yapmıştır. Evlatlık olarak büyüdüğü istikrarsız çocukluğundan çok uzakta, tatlı, küçük, dağınık dairesinden ve sosyal hizmet görevlisi olarak tatmin edici işinden memnun. Sessizce, 36 yaşında asla aşık olamayacağından endişeleniyor. Ama bunun dışında hayatı olmasını istediği gibi.

Ta ki en yakın arkadaşı tarafından bir arkadaşlık uygulamasına katılmaya teşvik edilip **Alex**'le tanışana kadar. Karşı konulmaz derecede yakışıklıdır. Onunla aynı müziği seviyor. Aynı yemekleri de. İkisi de dünyayı gezmeyi hayal eder ama Devon'da sahil kenarında bir kulübeye kaçmaktan aynı derecede mutlu olacakları konusunda hemfikirdirler. İkisi de bir gün Labrador sahibi olmayı çok isterim. Sanki onun için yaratılmış gibi. **Sanki gerçek olamayacak kadar iyi.**

Hannah'nın arkadaşları ondan pek emin değil. Ama Hannah onun mükemmel olduğunu düşünüyor.

Ki bu iyi bir şey. Çünkü Alex de onun için mükemmel olduğunu biliyor.
Aslında, **o tam da aradığı kız...**

Ve Hannah'nın hayatını güvenli kılmak için yaptığı hiçbir şey yeterli olmayacaktır.

Karanlık saplantılar ve internet randevuları hakkında sürükleyici ve gerilim dolu bir psikolojik gerilim. *The Wife Between Us, Friend Request* ve *Gone Girl*'ün hayranları bu unutulmaz çarpık aşk hikâyesine bayılacaklar.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE EMPTY NEST

'Bazen gözümüzün önündekini göremeyiz, Kat. Herkesin sırları vardır, sevdiğimiz, birlikte yaşadığımız insanların bile...'

Kat, tek kızı **Amy'nin** yanından ayrılmadığı günleri hatırlıyor. Amy, siz odadan çıktığınızda ağlayan bebek, yabancılarla konuşamayacak kadar utangaç yürümeye başlayan çocuk, okul bahçesinde Kat'in bacaklarına yapışan küçük çocuktur.

Ama şimdi Amy büyüdü ve birkaç saat uzaklıktaki bir kasabaya üniversiteye gitti. Kat'in bir zamanlar çok dolu, çok gürültülü, çok meşgul hissettiği evi ölüm sessizliğine bürünmüştür ve Kat, sevgili kızının başarılı ve mutlu olduğunu söyleyecek günlük telefonunu beklemektedir.

Amy'nin arayıp Kat'i paniğe sevk etmediği güne kadar. Kocasını ve arkadaşları onun paranoyaklaştığını söylerler - Amy dışarıda eğleniyordur herhalde? Ama Kat bir şeylerin çok yanlış gittiğinden emindir - kızını tanır ve o asla ortadan kaybolmaz.

Saatler günlere dönüşürken, korkuları doğrulanır: Amy kayıptır. Ancak kızı hakkında Kat'in henüz bilmediği sırlar vardır. Ve Amy'nin nerede olduğuyla ilgili gerçek, Kat'in hayal edebileceğinden çok daha yakın olabilir...

Lunapark treninden bile daha fazla dönemeci olan ve okuyucuların aklını başından alacak bir sona sahip, sürükleyici ve gerilim dolu bir psikolojik gerilim.

***The Wife Between Us, The Girl Before* ve *Gone Girl* hayranları, bir annenin çocuğuna olan saplantılı aşkını anlatan bu unutulmaz hikâyenin etkisinde kalacaklar.**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

THE WOMAN NEXT DOOR

'Hiç kimseye, sevdiklerinize bile söyleyemediğiniz bir sırrınız oldu mu? Benim oldu.'

Lucy'nin nazik ve sevgi dolu bir kocası, öğretmen olarak sevdiği bir işi ve Mulberry Avenue'da uçuşan perdeleri ve en yumuşak nevresimleri olan bir evi vardır. Sorunlu çocukluğundan sonra, hayatın asla mükemmel olmayacağını biliyor, ama oldukça yakın.

Ayrıca hemen yan komşusu Amber var. Konuşacak konuları asla tükenmez. Amber'ın hayatı - yüksek profilli işi ve yakışıklı, zengin erkek arkadaşıyla - Lucy'ninkinden daha göz alıcı olsa bile.

Ancak Amber hayatının görüldüğü gibi olmadığını ima etmeye başlar ve korkmuş bir halde Lucy'ye gelip tehdit mesajları aldığını söylediğinde, Lucy onu koruyacağına söz verir.

Lucy birine yaklaştıkça, geçmişini kendine saklaması daha da zorlaşır. Ancak Amber'ın erkek arkadaşı, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmiştir ve başka kimsesi yoktur.

Lucy insanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını çok iyi bilir. Bazen sırları vardır. Ve onları saklamak için her şeyi yaparlar. Lucy hala emin: arkadaşına güvenebilir... değil mi?

Sürükleyici ve vazgeçilemeyen *Komşu Kadın*, arkadaşlığın karanlık yüzünü anlatıyor ve her okuyucuyu şok edecek bir finali var. *Trendeki Kız*, *Arkadaşlık İsteği* ve Clare Mackintosh hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

OUR LITTLE LIES

Marianne'in başkalarının hayalini kurduğu bir hayatı var. Mahallenin en iyi sokağında güzel bir şehir evi. Onun gururu ve neşesi olan üç parlak çocuk .

Bazen geçmişİ hala canını yakıyor: annesini kaybetmek, koruyucu ailede büyümek. Ama kocası **Simon** her zaman yanındadır. Başarılı bir cerrah olan kocası, tanıştıkları her kadının gıpta ettiğı biridir. Çiçekler, hediyeler, Fransa gezileri - hiçbir şey

ailesi için çok iyi.

Sonra Simon başka bir kadının adını söylüyor. Üzerinde durma şekli, **Caroline**, Marianne'e şüpheyile karışık bir ürperti verir ama Marianne bu paranoyaya kapılmaması gerektiğini bilir.

Eskiden olsa iş yerinde kafasını dağıtırdı ama Marianne evlenince göz alıcı kariyerini geride bıraktı. Bir arkadaşıyla konuşabilirdi, ama çocuklarıyla çok meşgul ve ayrıca Simon, kalan birkaç arkadaşını da onaylamıyor.

Marianne neredeyse tesadüfen Caroline hakkında daha fazla şey öğrenmeye başlar. Ama bir kez başladı mı, duramaz. Çünkü bulduğu şey, sorması gereken sorunun 'kıskanmalı mı' değil, 'korkmalı mı' olduğunu merak etmesine neden olur.

***Trendeki Kız ve Seni Bırakıyorum* filmlerinin hayranları karanlık, sürükleyici bir psikolojik gerilim ararken, çenelerini yere düşürecek bir sonla karşılaşacaklar ve *Küçük Yalanlarımız*'a bayılacaklar.**

[Buradan alın!](#)

OceanofPDF.com

LOVE, LIES AND LEMON CAKE

OceanofPDF.com

Faye Dobson ısıltısını kaybetti. Film yıldızı fantezileriyle yaşamak ve Bir zamanlar yaşanmış bir evliliğin belirsiz anıları içinde, hayatın onu geçip gittiğini hissetmekten kendini alamaz. Akşam yemeği için Paris'e götürülmeyi, Trevi çeşmesinde üç dilek tutmayı ve yıldızların altında seks yapmayı hayal etmektedir. Ama kırıksıklıkları çoğalmaktadır, kocasının tutkusu tesisatçılıktır ve Roma'ya gidebileceği en yakın yer paket pizzadır.

Faye, yerel şarküteride çalışan muhteşem Avustralyalı sörfçü Dan ile tanıştığında, dünyayı görmenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamaz. Dan sarışın, bronz tenli, on yaş daha gençtir ve *harika* limonlu kek pişirmektedir. Kocasının aksine Dan, Faye'i gerçekten dinler, gülümsemesi Faye'in içini kıpır kıpır yapar ve o gülümsediğinde... Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Ama Faye aptallık mı ediyor? Dan onun gibi birinde ne bulur ki? Ona karşı bir şeyler hissetse bile, onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçebilir miydi?

Çok geç olmadan hayatınızı geri almakla ilgili kahkaha dolu, acı-tatlı bir komedi.

Buradan alın!

AŞK, YALANLAR VE DÜĞÜN PASTASI

OceanofPDF.com

LOVE AND LIES BOOK 2

Faye sonsuza dek mutlu olacak mı yoksa acı tatlı sırlar aşkın tarifini mahvedecek mi?

Faye Avustralyalı muhteşem erkek arkadaşı Dan ile tanıştığundan beri dünyanın dört bir yanına seyahat ederek şaşırtıcı, çılgın ve romantik yerlerde buluştular. Bir şatoda gateaux, mehtaplı bir limanda çikolatalı torte yediler ve hatta ışıltılı bir Noel pazarında stöllen öpücüğü verdiler. İkisi de yuva kurmak istemedi... ta ki şimdiye kadar.

Dan, Faye'e evlenme ve Avustralya'ya taşınma teklif edince işler iyice karışır. Faye'in kızı Emma'nın ona burada ihtiyacı vardır, bu yüzden dünyanın öbür ucuna taşınmak - Dan gibi yakışıklı biri için bile - bir seçenek değildir. Öyle mi?

Faye bu evlilik yolundan daha önce de geçti ve eski kocası su tesisatına kafayı takmışken onun Ryan Gosling fantezileri kurmasıyla sonuçlandı. Dört gözle beklediği şey bu mu? Macerasını sonlandırmaya hazır mı? Hazır olsa bile **Dan'in kendisi için doğru adam olduğundan nasıl emin olabilir?**

Sırlar, ikinci şanslar ve kalbinizin sesini dinlemek üzerine nefis bir romantik komedi. Cathy Bramley, Jill Mansell ve Sophie Kinsella hayranları için mükemmel.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

ELLA'S ICE CREAM SUMMER

OceanofPDF.com

THE ICE-CREAM CAFÉ BOOK 1

Ella'nın hayatı dibe vurmuştur ama deniz kenarında geçireceği bir yaz kırık kalbini onarabilecek midir? Hayat size limon verdiğinde... dondurma yapın!

Bekâr anne Ella için hayat her zaman kolay olmamıştır, ancak şimdi tüm zamanların en düşük seviyesine ulaşmıştır; işsiz, sevgisiz, neredeyse evsizdir ve daha da kötüsü, şimdi kendisinden daha iyi bir gardıroba sahip cep boyutunda bir köpeğin sahibidir.

Çantasını (ve köpeği için daha büyük bir çantayı) toplayan Ella, gençliğinin büyülü yazlarını yeniden yaşamak ve aile dondurma işinden payına düşeni almak için Devon'daki sahil kasabası Appledore'a doğru yola çıkar: yıpranmış bir dondurma arabası ve karmaşık bir sırlar karmaşası.

Orada, olaylara farklı bakan, güzel ve özgür ruhlu avukat Ben ile tanışır: Birazcık bakımla minibüsü - ve Ella'yı - kısa sürede tekrar çalışır hale getirecek bir planı vardır.

Ella'nın Dondurma Yazı, ayaklarınızı yerden kesecek ve yeni bir başlangıç için hiçbir zaman geç olmadığını kanıtlayacak, yürek ısıtan ve eğlenceli bir aşk romanı. Lucy Diamond, Abby Clements ve Debbie Johnson hayranları için ideal bir tatil kitabı.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

KIVRIMLAR, ÖPÜCÜKLER VE ÇIKOLATA ICE-CREAM*

OceanofPDF.com

THE ICE-CREAM CAFÉ BOOK 2

Dani, yaz sonuna kadar hayatını yeniden yoluna koymak için bir görevde. Koşu, kürek, aerobik ve daha fazlası, ama belki de ihtiyacı olan tek şey tatlı ikramlar ve ikinci bir şanstır?

On yıl önce **Dani**, kırık bir kalp ve paramparça olmuş hayallerle dolu bir bavulla Appledore'dan kaçtı. Ancak şimdi geçmişini geride bırakıp bir yaz boyunca ev yapımı dondurma satmak ve deniz kenarında mekik çekerek form tutmak için geri dönecek kadar cesurdur.

Ancak yeni görünümlü kafe, gençlik aşkı ekşiye dönüşmüş **Jude**'un eski anılarıyla doludur. Bir 'çikolata-bockaglory'nin üzerine her sıcak sos sürdüğünde onu düşünüyor ve **Chris**'in yardımıyla bile muhteşem kişisel antrenörü, diyetini bozma dürtüsü döndüğü her yerdedir.

Jude, Dani'nin doğum günü partisinin arifesinde kafede ortaya çıkınca, tarih tekerrür etme tehlikesiyle karşı karşıya kalır. **Dani hayır diyecek kadar güçlü müdür? Ve özlemini çektiği aşk sandığından çok daha yakın mıdır?**

Kalbinizi eriteceği garanti olan, gerçekten lezzetli, kahkahalarla okuyacağınız bir plaj kitabı. Lucy Diamond, Abby Clements ve Debbie Johnson.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

SNOWFLAKES, ICED CAKES AND SECOND CHANCES

Aşkta kesinlikle komik bir ikinci şans için şirin küçük Appledore köyüne kaçın. Bu Noel, hiç beklemediğiniz anda mucizelerin gerçekten gerçekleşebileceğini kanıtlayacak mı?

Noel günü kocası Gianni'den ayrıldıktan bir yıl sonra, **Chloe** ilk yalnız bayram tatili için süsleri yerleştirirken kalbi nihayet iyileşmeye başlamıştır. Ta ki telefon çalana kadar...

Gianni'nin Appledore'daki yeni sahil restoranının müdürü Chloe'den yardım istemektedir. Altın yapraklı Noel pudingleri ve patlamaya hazır öfkesiyle aynı derecede ünlü olan Gianni, yerel halk arasında gerçekten bir sansasyon yaratıyor - ve iyi bir şekilde *değil*! Bu yapmak istediği son şeydir ama Chloe yardım edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu bilmektedir.

Tavalar uçuşur ve mutfaktaki sıcaklık artarken, Chloe'nin sakinleştirici etkisi ve sihirli dokunuşu, restoranı hüzünlü bir sufle gibi batmaktan kurtarmak için eleştirmenleri zamanında tekrar tarafa çekebilir. **Ama Chloe'nin gözleri Gianni'ninkilerle buluştuğunda, bir tabak hindi tartleti için mücadele ederken, aynı zamanda menüde yeni bir romantizm için bir şans olabilir mi?**

Gülmekten kırıp geçirecek, yeni asılmış cicili bicili bir bayram kitabı. Jenny Colgan, Abby Clements ve Debbie Johnson hayranları için mükemmel.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

THE CHRISTMAS CAKE CAFE

İçinizi ısıtacak, sizi ağlatacak ve yüzünüze bir gülümseme getirecek, yürek ısıtan ve komik bir hikâye. Sue Watson'dan lezzetli ve şaşırtıcı bir Noel ikramına daha hazır olun...

Prosecco soğurken ve Bing Crosby mırıldanırken, **Jen Barker** uzun süreli erkek arkadaşının evlenme teklif etmek üzere olduğunu bilmektedir. Ancak Jen, şampanya kadehine yerleştirilmiş elmas bir yüzük yerine, soğuk ve düz bir ret cevabı bulur. Bir zamanlar mükemmel olan hayatı, koca ve aile hayalleri artık çok uzağındadır.

Küçük kız kardeşi Jody ile İsviçre Alpleri'nde bir çalışma tatili Jen'in aklındaki Noel olmayabilir, ancak ona pillerini yeniden şarj etme ve kalp kırıklığından kurtulma şansı sunuyor.

Jen yakışıklı kayak eğitmeni **Jon Zutter**'le tanıştığında sonsuza dek mutlu olma umutları yeniden yeşerir. Jon kibar ve muhteşemdir ve pitoresk Noel Pastası Kafe'de Sacher torte yerken, Jen onun mükemmel erkeği olabileceğini düşünür. Ancak onunla olan ilişkisinin bir bedeli vardır: Zor bir genç kız olan Ella.

Pastanın düzeltemeyeceği bazı şeyler vardır. Jen, Ella'nın gönlünü kazanabilecek mi? Ve kar yağarken ve Noel yaklaşırken, burası Jen Barker'ın aşka olan inancını geri kazandıran yer olabilir mi?

Buradan alın!

OceanofPDF.com

BELLA’S CHRISTMAS BAKE OFF

İki iyi arkadaş. Büyük bir yalan. Şimdiye kadarki en iyi kek yarışması.

Bella Bradley televizyonda yemek pişirmenin kraliçesi - ulusal bir hazine. Noel özel programları yıllardır reytingleri alt üst ediyor ve evliliği Peter 'Gümüş Tilki' Bradley'e *Hello* dergisinin özel sayısı gibi.

Ancak bu yıl işler farklı olacak.

Bella'nın okuldan en iyi arkadaşı **Amy Lane** için hayat aynı ışıltıyı *taşımamaktadır*. Ve Amy'nin kocası Noel'e üç hafta kala çekip gidince, hayatları her zamankinden daha da uzaklaşmış gibi görünür.

Amy, Bella'nın her zaman berbat bir aşçı olmasına rağmen, Bella'nın şöhret basamaklarını tırmanışını sevgiyle izlemiştir. Ancak Bella'nın son Noel kitabının tamamen Amy'nin annesinin tariflerinden oluştuğunu fark ettiğinde, eldivenler çıkar...

Bella'nın TV programında yer almak için bir yarışma kazanan Amy, Bella ve izleyicileri için bunun *kesinlikle* unutulmayacak bir Noel olmasını sağlayacaktır...

En iyi arkadaşlar, fırıncılık ve Noel'in büyüğü hakkında komik, kalp kırıcı ve iyi hissettiren bir okuma.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

SUMMER FLINGS AND DANCING DREAMS

[Kimse izlemiyormuş gibi dans et. Hiç incinmeyecekmiş gibi sev...](#)

Laura Watkin'in kalbi kırık değil, sadece onu nasıl kullanacağını unutmuş.

Tek başına geçirdiği yılların ardından, bekar anne Laura'nın haftasının en önemli anı, bir kadeh Pinot Grigio ve bolca hayal gücü eşliğinde *Strictly Come Dancing*'i izlemek.

Kızı Sophie'nin seyahate çıkmasıyla Laura, değişiklik olsun diye kendisi için bir şeyler yapmanın doğru zaman olduğunu anlar. *Felaket* bir Zumba dersinden sonra Laura kendini muhteşem dans eğitmeni Tony Hernandez'in ayaklarının dibinde (kelimenin tam anlamıyla) bulur.

Doğuştan dansçı ve ilham verici bir öğretmen olan Tony, Laura'da balo salonu dansçısı babasından miras kalan tutkuyu yeniden canlandırır - ve beraberinde bir hayal getirir... onu gururlandırmak.

Ancak Tony onları Ulusal Dans Festivali'ne katılmaları için davet ettiğinde, Laura'nın yeni keşfettiği özgüveni bu sınavdan sağ çıkabilecek midir? Ve bir kerede bir

İspanya'da Flamenko öğrenme şansına ömür boyu sahip olan Laura, kimsenin izlemediği gibi dans etmeyi ve asla incinmeyecekmiş gibi sevmeyi gerçekten öğrenebilecek midir?

Kendiniz olma cesaretini bulma, hayallerin önemi ve hayatı parıltılı toplardan yakalamayı öğrenme hakkında kahkahalarla

güldüren, canlandırıcı bir komedi.

Buradan alın!

OceanofPDF.com

SNOW ANGELS, SECRETS AND CHRISTMAS CAKE

**Kız kardeşler, aşk ve her seferinde bir kar tanesi olarak
kendiniz olma cesaretini bulma hakkında gerçekten yürek ısıtan
ve komik bir okuma.**

Tamsin Angel için Noel her zaman en büyük ve en iyisidir... şık partiler ve biraz şov dünyası ışıltısı olmazsa olmazdır. Ancak bu yıl işler pek de planlandığı gibi gitmiyor...

İcra memurları aniden kapıya dayandığında ve kocası hiçbir yerde bulunamadığında, Noel küçültülmüş gibi görünüyor. Kız kardeşinin dairesine taşınırken, her şeyin bir daha eskisi gibi olup olmayacağını merak eder.

Noel arifesinde kocasını kaybeden **Sam Angel**, hayatını oğlu Jacob ve yeni işi Beyaz Melek Fırını etrafında yeniden inşa etmiştir. Ayrıca kendine çok yakışıklı, sevgi dolu bir erkek arkadaş bulmuştur ama geçmişi unutmakta zorlanmaktadır.

Bir tutam Noel sihriyle bir araya gelen Sam ve Tamsin, birbirleri ve kendileri hakkında biraz daha fazla şey öğrenebilirler. Ama fırında felaket baş gösterdiğinde, Noel'e kadar günü kurtarabilecekler mi?

Buradan alın!

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Her zaman olduğu gibi, harika, destekleyici ve fikirlerimi ustalıkla kitaplara dönüştüren Bookouture'daki harika ekibe çok teşekkür ederim.

Bilinç akışlarımı her zaman okunabilir ve umarım iyi bir şeye dönüştüren harika editörüm ve arkadaşım Helen Jenner'a teşekkürler. Son cılayı yapan ve yarım kalan işleri tamamlayan metin editörüm DeAndra Lupu'ya da teşekkürler. Düzeltmen Jennifer Davies'e ve son bir okuma için Anna Wallace'a da teşekkürler.

Zaman çizelgelerinden diyaloglara ve olay örgüsündeki boşluklara kadar yazdıklarımındaki pek çok şeyi bulan arkadaşım ve beta okuyucum Harolyn Grant'a çok sevgi ve takdirler. Bu sefer kardeşini bile okumaya dahil etti - ona da çok teşekkürler! Her zaman gözden kaçırdığım hayati noktaları bulan ve beni olay örgüsündeki boşluklara düşmekten kurtaran harika beta okuyucu Su Biela'ya özel bir teşekkür. Sarah Hardy'ye her zamanki gibi harika bir reklamcı olduğu ve mükemmel ve anlayışlı ilk okumalarından birini yaptığı için çok teşekkürler.

Yazar olmanın en keyifli yanlarından biri, hepsi de inanılmaz derecede arkadaş canlısı ve destekleyici olan okurlar ve eleştirmenlerle tanışmak ve onları tanımaktır. Bu yüzden kitaplarımı okuyan, eleştiren ve kitaplarım hakkında haykıran her birinize kocaman bir teşekkür!

OceanofPDF.com

PUBLISHING TEAM

**Bir el yazmasını kitaba dönüştürmek birçok kişinin çabasını gerektirir.
Bookouture yayın ekibi, bu yayına katkıda bulunan herkese
teşekkür eder.**

Ses

Alba Proko
Sinead O'Connor
Melissa Tran

Ticari Lauren

Morrisette
Hannah Richmond
Imogen Allport

Kapak tasarımı

Brewster Projesi

Veri ve analiz

Mark Alder
Mohamed Bussuri

Editorial

Helen Jenner
Ria Clare

Metin Editörü

DeAndra Lupu

Düzeltilmen
Jennifer Davies

Pazarlama
Alex Crow
Melanie Price
Occy Carr
Cíara Rosney
Martyna Młynarska

Operasyonlar ve dağıtım
Marina Valles
Stephanie Straub

Yapım Hannah
Snetsinger Mandy
Kullar
Jen Shannon

Tanıtım
Kim Nash
Noelle Holten
Jess Readett
Sarah Hardy

Haklar ve sözleşmeler
Peta Nightingale
Richard King
Saidah Graham

OceanofPDF.com

Biz - hem yazar hem de yayıncı - bu kitabı beğeneceğinizi umuyoruz. Hayatınızın herhangi bir döneminde bir okur olabileceğinize inanıyoruz, ancak gelecek nesle bir başlangıç yapmak için yardımınızı isteriz.

Çocukların %7'sinin evinde kendilerine ait bir kitap olmadığını ve bu oranın dezavantajlı ailelerde %12'ye çıktığını biliyor muydunuz*? Bu durumu değiştirmeye çalışmak için sizden, aşağıdaki kitapların oluşturulmasında oynayabileceğiniz rolü düşünmenizi istiyoruz geleceğin okuyucuları.

Hayatınızdaki bir çocukla bir kitabı paylaşarak, ödünç alarak, okuyarak, satın alarak veya hakkında konuşarak ve okuma sevgisini yayarak dahil olmanızı çok isteriz. Gelecek neslin, nereden gelirse gelsin kitaplara erişmeye devam etmesini sağlamak istiyoruz.

Goodreads okuyucuları tarafından oylanan, bir çocukla paylaşılabilir harika kitapların listesi için [BURAYA](#) tıklayın.

Teşekkür ederim.

*National Literacy Trust tarafından 2023 yılında bildirildiği üzere

OceanofPDF.com

Bookouture tarafından 2024 yılında

Storyfire Ltd'nin bir baskısı olarak

yayınlanmıştır.
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı © Sue Watson, 2024

Sue Watson, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

e-Kitap ISBN: 978-1-83525-268-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.